#1 THE NEW YORK TIMES ÇOKSATANI
ELEANOR & PARK VE FANGIRL'ÜN YAZARINDAN

RAINBOW ROWELL

ASLA VAZGEÇME

ROMAN

Time, 2015'in En İyi Kitabı
Booklist, Editörün Seçimi, 2015
School Library Journal, 2015'in En İyi Kitabı
Barnes & Noble, 2015'in En İyi Kitabı
NPR, 2015'in En İyi Kitabı
PopSugar, 2015'in En İyi Kitabı
The Millions, 2015'in En İyi Kitabı
The News & Observer, 2015'in En İyi Kitabı

"Cesur ve komik... Bu fantastik öykü, büyücülük okulu temasına harika bir katkı."
People

"Komik, zekice diyaloglar; çalkantılı, tatlı ve seksi bir aşk hikâyesi... Rowell'dan dört dörtlük bir kitap... elinizden bırakamayacaksınız."
Publishers Weekly

"*Asla Vazgeçme* yıllardır beklediğimi bile bilmediğim fantastik romanmış... Rowell'ın gizem ve büyü dolu kitabı şimdiye kadar okuduğum en çekici aşk hikâyesi."
Julie Beck, *The Atlantic*

"Kitap sapasağlam bir dünyaya sahip, tatlı ve gerçekçi romantizmle dolu, üstelik tatmin edici bir sonla bitiyor. *Asla Vazgeçme* gerçekten keyif veren bir deneyim. Bu kitabı aşk öyküsü ve sihir hayranlarına hediye edin."
School Library Journal

ASLA VAZGEÇME

Pegasus Yayınları: 1833
Gençlik: 353

Asla Vazgeçme
Rainbow Rowell
Özgün Adı: Carry On

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Çiçek Eriş
Düzelti: Sibel Yıldız
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Uygulama: Fatma Can

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ocak 2018
ISBN: 978-605-299-374-3

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2018
Copyright © Rainbow Rowell, 2015
İç görseller ve harita © Jim Tierney

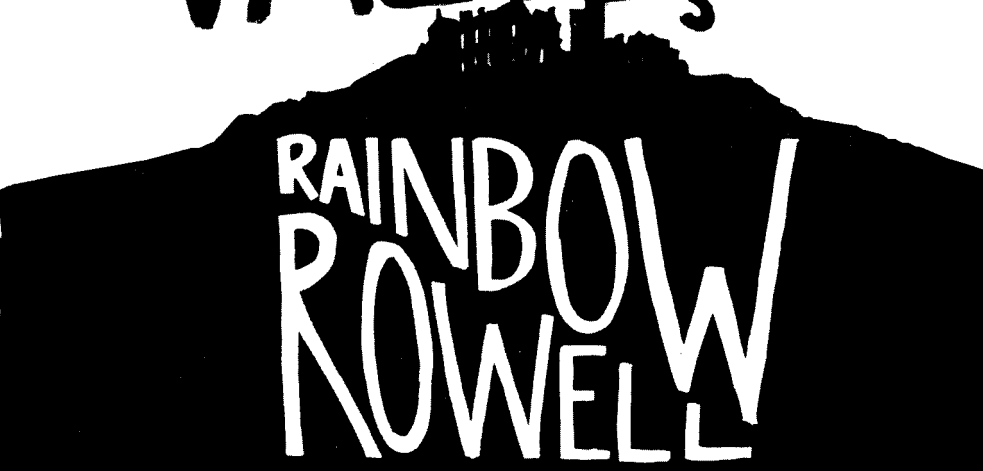
Bu kitabın Türkçe yayın hakları The Lotts Agency, Ltd.'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

ASLA VAZGEÇME

RAINBOW ROWELL

İngilizceden çeviren:
Gizem Yeşildal

PEGASUS YAYINLARI

Laddie ve Rosey için...
Kendi kavgalarınızı veresiniz
Ve kendi kanatlarınıza sahip olasınız

BİRİNCİ KISIM

1

SIMON

Otobüs durağına tek başıma yürüdüm.

Ayrılırken her defasında evrak işlerimle ilgili sorun çıkıyordu. Yaz boyunca bize eşlik eden biri ve Kraliçe'den iznimiz olmadan markete bile gitmemize izin verilmezken sonbaharda kendi kendime yetimhaneden çıkış yapabiliyordum.

Ben çıkarken kadın çalışanlardan biri, diğerine, "O *özel* bir okula gidiyor," diye açıklama yaptı. Pleksiglas bir bölmenin içinde oturuyorlardı ve duvardaki yarıktan belgelerimi uzattım. "Ağır suçlulara özel bir okul," diye fısıldadı.

Diğer kadın başını bile kaldırmadı.

Her seferinde farklı bir yetimhanede kalmama rağmen sanki her eylül aynı şey yaşanıyordu.

İlkinde, on bir yaşındayken Sihirbaz beni okula kendisi götürmüştü. Fakat ertesi yıl Watford'a tek başıma gidebileceğimi söyledi. *"Sen bir kimerayı katlettin, Simon. Biraz yürüyüp birkaç otobüse binmeyi başarabilirsin."*

Kimerayı katletmek istememiştim. Bana zarar vermezdi, sanmıyorum. (Hâlâ ara sıra rüyama giriyordu. Alevin onu içten dışa doğru, tıpkı sigaranın yanarken kâğıdı bitirmesi gibi yanması...)

İstasyona gelip ilk otobüsümü beklerken naneli bisküvi yedim. Sonra bir başka otobüse binecektim. Ardından da trene.

Trene yerleştikten sonra çantamı kucağıma koyup ayaklarımı da karşımdaki koltuğa uzatarak uyumaya çalıştım ama birkaç sıra ötedeki adam bakışlarını benden ayırmıyordu. Gözlerinin ensemde süründüğünü hissediyordum.

Sapık olabilirdi. Ya da polis.

Ya da başıma konulan ödülden haberdar olan bir kemik avcısı olabilirdi. (Onlardan biriyle ilk savaşımızda, "*Kelle* avcısı," demiştim Penelope'ye. "Hayır, *kemik* avcısı," diye karşılık vermişti. "'Kemik dişler'in kısaltması; seni yakaladıklarında onları alıyorlar.")

Farklı vagona geçtim ve bir daha uyumaya çalışmadım. Watford'a yaklaştıkça kendimi giderek daha huzursuz hissediyordum. Her yıl trenden atlayıp yolun kalanını büyüyle gitmeyi düşünüyordum; bu yüzden komaya girecek olsam bile.

Trene **Acele et** büyüsü yapabilirdim ama en uygun durumda bile riskli bir büyüydü ve okulun ilk günlerinde yaptığım büyüler pek güven vermiyordu. Yaz boyunca pratik yapmam gerekiyordu; kimsenin bakmadığı zamanlarda ufak, kolay büyüler. Gece lambalarını yakmak gibi. Ya da elmayı portakala çevirmek.

"Düğmelerini büyüyle ilikle ya da bağcıklarını büyüyle bağla," diye önermişti Bayan Possibelf. "Bu tür şeyler."

"Ben sadece bir tane düğmeli şey giyiyorum," dedim ve kotuma bakınca kızardım.

"O zaman ev işleri için büyü kullan," dedi. "Bulaşıkları yıka, gümüşleri parlat."

Yazın yemeklerimin tek kullanımlık tabaklarda verildiğini ve plastik çatal kaşıkla (çatal ve kaşık, bıçak asla verilmezdi) yediğimi Bayan Possibelf'e açıklama zahmetine girmedim.

Bu yaz büyü pratiği yapma zahmetine de girmedim.

Sıkıcıydı. Ve amaçsızdı. Ayrıca bir *yardımı* dokunmuyordu. Pratik yapmak beni daha iyi bir büyücü yapmıyordu; yalnızca beni patlatıyordu.

Kimse büyümün neden bu şekilde olduğunu bilmiyordu. İçimde akım gibi dolaşmak ya da diğer insanlarda nasıl çalışıyorsa bende de öyle çalışmak yerine neden bomba gibi patladığını...

Penelope'ye büyüyü nasıl hissettiğini sorduğumda, "Bilmiyorum," dedi. "Sanırım içimde bir kuyu gibi. O kadar derin ki dibini görmeyi bırak, hayal bile edemiyorum. Ama kova göndermek yerine onu yukarı çekmeyi düşünüyorum. Bu şekilde geliyor; ihtiyacım olduğu, odaklandığım sürece."

Penelope her zaman odaklanmış haldeydi. Ayrıca güçlüydü.

Agatha ise öyle değildi. En azından Penelope kadar değildi. Ve Agatha büyüsü hakkında konuşmaktan da hoşlanmazdı.

Fakat bir keresinde Noel'de Agatha'yı yorulup sersemleşinceye kadar uyutmamıştım ve o zaman büyü yapmanın bir kasını germek ya da onu gergin tutmak gibi hissettirdiğini söylemişti. "*Croisé devant*[1] gibi," demişti. "Anladın mı?"

Başımı iki yana salladım.

Şöminenin önündeki kurt postu halının üzerinde sevimli bir kedi gibi, kıvrılmış yatıyordu. "Bale yapmak gibi," dedi. "Bir pozisyonda elimden geldiğince uzun süre kalmak gibi."

Baz kendisi için kibrit yakmak gibi hissettirdiğini söylemişti. Ya da tetik çekmek gibi.

Bunu aslında söylemeyecekti. Beşinci senemizde ormanda kimerayla savaşıyorduk. Bizi köşeye sıkıştırmıştı ve Baz onunla tek başına savaşacak kadar güçlü değildi. (*Sihirbaz* bile bir kimerayla tek başına savaşacak kadar güçlü değildi.)

"Yap şunu, Snow!" diye bağırdı Baz bana. "Yap şunu. Onu serbest bırak. Şimdi."

"Yapamıyorum," diye açıklamaya çalıştım. "O şekilde çalışmıyor."

---

1 (Fr.) Balede vücut ile bacaklardan birinin seyirciye göre çapraz olacak şekilde yerleşmesidir. (ç.n.)

"Gayet de çalışıyor."

"Öyle bir hareketle açamıyorum," dedim.

"*Dene.*"

"*Yapamıyorum,* lanet olsun." Kılıcımı sallıyordum –daha on beş yaşındayken kılıç kullanmakta iyiydim– ama kimera maddesel değildi. (Bu da çoğu zaman olduğu gibi benim talihsizliğimdi. Kılıç kullanmaya başladığınızda bütün düşmanlarınız sise ve havaya dönüşüyordu.)

"Gözlerini kapa ve kibrit yak," dedi Baz. İkimiz de bir kayanın arkasına saklanmaya çalışıyorduk. Baz birbiri ardına büyüler sıralıyor, onları adeta şarkı söyler gibi söylüyordu.

"Ne?"

"Annem öyle derdi," dedi. "Kalbinde bir kibrit yak ve kava üfle."

Baz'la söz konusu ateş hep oluyordu. Beni hâlâ küle çevirmediğine inanamıyordum. Ya da yakarak öldürmediğine.

Üçüncü sınıftayken beni Viking cenazesiyle tehdit etmekten hoşlanırdı. "Nasıl olduğunu biliyor musun, Snow? Alev almış bir odun yığını denize bırakılır. Seninkini Blackpool'da yapabiliriz, böylece görmemiş Normal arkadaşların da gelebilir."

"Git başımdan," diyerek onu yok saymaya çalışırdım.

Normal arkadaşım yoktu bile; görmüş ya da görmemiş.

Normallerin dünyasında herkes benden mümkün olduğunca uzak dururdu. Penelope gücümü hissettiklerini ve içgüdüsel olarak benden kaçındıklarını söylerdi. Sahipleriyle göz temasında bulunmayan köpekler gibi. (Ben kimsenin sahibi değildim tabii ki; demek istediğim bu değil.)

Her neyse, büyücülerde ise durum tam tersiydi. Büyünün kokusuna bayılırlardı; benden nefret etmeleri için çok uğraşmam gerekiyordu.

Tabii Baz değillerse. O bağışıktı. Yedi sene boyunca benimle aynı odayı paylaştığından, büyüme karşı direnç geliştirmişti.

O gece kimerayla savaşırken ben sonunda patlayana kadar bana bağırıp durmuştu.

Birkaç saat sonra ikimiz de simsiyah bir çukurda uyanmıştık. Arkasına saklandığımız kaya buharlaşmıştı. Ya da belki sadece ortadan kaybolmuştu.

Baz onun kaşlarını yaktığımdan emindi ama bana kalırsa gayet iyi görünüyordu; tek bir kıl bile yerinden oynamamıştı.

Her zamanki gibi.

2

SIMON

Yazları Watford'ı düşünmüyorum.

On bir yaşımda, burada geçirdiğim ilk senemden sonra tüm yazı onu düşünerek geçirmiştim. Okulda tanıştığım herkesi düşünmüştüm: Penelope, Agatha, Sihirbaz. Kuleleri ve arazileri. Çayları. Pudingleri. *Büyüyü. Benim* büyü olduğum gerçeğini.

Watford Sihirbazlar Okulu'nu düşünmekten –onunla ilgili hayal kurmaktan– hasta olmuştum, ta ki yalnızca bir hayal olduğunu hissedene dek. Zaman geçsin diye uydurduğum bir başka fantezi.

Tıpkı eskiden futbolcu olma hayali kurmam gibi. Ya da ailemin, gerçek ailemin bana geri dönmesi gibi.

Babam futbolcu olurdu, annemse havalı bir manken. Bir bebekle ilgilenemeyecek kadar genç oldukları, babamın kariyeri söz konusu olduğu için beni bırakmak zorunda kaldıklarını açıklayacaklardı. *"Ama seni hep özledik, Simon,"* diyeceklerdi. *"Seni arıyorduk."* Sonra beni alıp malikânelerinde yaşamak üzere götüreceklerdi.

Futbolcu malikânesi... Büyülü yatılı okul...

Düşününce ikisi de saçma geliyordu. (Özellikle sizin dışınızda yedi terk edilmiş erkekle aynı odada uyandığınızda.)

O ilk yaz Watford anılarını bir kenara atmıştım ki sonbaharda otobüs biletim, belgelerim ve bizzat Sihirbaz'ın yazdığı not geldi.

Gerçekti. Hepsi gerçekti.

Böylece *ertesi* yaz, Watford'da geçirdiğim ikinci yılımın ardından büyüyü düşünmeyi kendime yasakladım. Aylarca. Kendimi ondan kopardım. Özlemiyor, dilemiyordum.

Sihirbazlar Âlemi'nin eylül ayında bana sürpriz hediye gibi geri gelmesine karar verdim. (Gerçekten de geldi. Şimdiye kadar hep geldi.)

Sihirbaz belki bir gün, yazları kendisiyle Watford'da geçirmeme izin verebileceğini söylerdi ya da yaz boyunca her nereye gidiyorsa orada.

Fakat sonra her yılın bir bölümünü Normallerle geçirmemin daha iyi olacağına karar verdi. Dillerinden uzaklaşmamak ve tehlike karşısında tetikte olmam için. *"Bırak da zorluklar kılıcını keskinleştirsin, Simon."*

Gerçek kılıcımı, Sihirbazlar Kılıcı'nı kastettiğini sanmıştım. Beni kastettiğini daha sonra anladım.

Kılıç *bendim*. Yetimhanede geçen yaz aylarının beni keskinleştirdiğinden emin değildim ama beni acıktırdıkları kesindi. Watford'ı sanki yaşamın kendisiymişçesine arzuluyordum.

Baz ve etrafındakiler –tüm o eski ve zengin aileler– kimsenin büyüyü kendileri gibi anlayamayacağına inanırlardı. Yalnızca kendilerinin güvenilir olduklarını düşünürlerdi.

Fakat kimse büyüyü benim *sevdiğim* kadar sevemezdi.

Diğer hiçbir büyücü –hiçbir sınıf arkadaşım, onların aileleri– büyü olmadan yaşamanın ne demek olduğunu bilmiyordu.

Yalnızca ben biliyordum.

Her daim orada olmasını sağlamak için her şeyi yapardım.

Watford'da değilken orayı düşünmemeye *çalışırdım* ama bu yaz bu neredeyse imkânsızdı.

Geçen yıl olanlardan sonra Sihirbaz'ın dönem sonu gibi bir şeyi önemseyeceğini bile inanamazdım. Kim çocukları yaz tatilinde eve göndermek için savaşı durdururdu ki?

Ayrıca ben artık çocuk *değildim*. On altı yaşımda yasal olarak yetimhaneden ayrılabilir ve kendime bir ev tutabilirdim. Belki Londra'da. (Buna param yeterdi. Bir çanta dolusu cüce cin altınım vardı; büyük, silindir şeklinde bir çantaydı ve yalnızca başka bir büyücüye vermeye çalıştığınızda ortadan kayboluyordu.)

Ama Sihirbaz her sene yaptığı gibi beni yeni bir yetimhaneye göndermişti. Bunca yıldan sonra hâlâ koruma amaçlı yerimi değiştiriyordu. Sanki orada güvende olacakmışım gibi. Sanki Humdrum beni çağıramayacakmış ya da dönem sonunda Penelope ile bana yaptığı her neyse onu yapamayacakmış gibi.

"Seni *çağırabiliyor mu?*" diye sordu Penny, ondan kaçar kaçmaz. "Suyun ötesinden. Bu mümkün değil, Simon. Bu daha önce duyulmuş bir olay değil."

"Bir dahaki sefere beni cılız bir sincap gibi çağırdığında kendisine söylerim!" dedim.

Yakalandığımda Penelope ne yazık ki kolumu tutuyordu, bu yüzden o da benimle gelmişti. Oradan kaçabilmemizin tek sebebi hızlı düşünmesiydi.

O gün sonunda trene binip Watford'a dönerken, "Simon, bu ciddi," demişti.

"Siegfried ve Roy aşkına, Penny, ciddi olduğunu biliyorum. Kim olduğumu biliyor. *Ben* bile kim olduğumu bilmiyorum ama Humdrum biliyor."

"Onun hakkında nasıl hâlâ bu kadar az bilgiye sahip olabiliriz?" diye söylenmişti Penelope. "O kadar..."

"Sinsi," demiştim. "'Sinsi Humdrum' falan."

"Dalga geçme, Simon. Bu *ciddi* bir durum."

"Biliyorum, Penny."

Watford'a döndüğümüzde Sihirbaz bizi dinleyip iyi olduğumuzdan emin olduktan sonra bizi göndermişti. Öylece... evlerimize göndermişti.

Hiç mantıklı değildi.

Ben de *tabii ki* tüm yazı Watford'ı düşünerek geçirmiştim. Olan, olabilecek olan ve tehlikede olan her şeyi düşünerek. Enine boyuna.

Ama yine de kendime *iyi* şeyleri düşünme hakkı tanımıyordum. İyi şeyleri özlemek insanı delirtirdi.

En çok özlediğim şeylerin listesini yapmıştım ve Watford'a ulaşmama bir saat kalana kadar ona dokunmama izin vermiyordum. Sonra listedekilerin üzerinden teker teker geçiyordum. Kendinizi soğuk suya alıştırmaya benziyordu. Ama sanırım bunun tam tersi bir durumdu; kendinizi çok iyi bir şeye alıştırıyordunuz ki yaşadığınız şok sizi şaşkına çevirmesin.

On bir yaşımdayken iyi şeyler listemi yapmaya başlamıştım ve muhtemelen birkaç şeyi çıkarmalıydım ama sandığınızdan daha zordu.

Her neyse, okula bir saat kaldığı için zihnimden listemi çıkarıp alnımı trenin penceresine yasladım.

Watford'la ilgili en çok özlediğim şeyler:

1 – Vişneli çörekler

Watford'a gelmeden önce hayatımda hiç vişneli çörek yememiştim. Yalnızca üzümlü ve sade yemiştim, hepsi de marketten alınıp fırında fazla pişiriliyordu.

Watford'da isterseniz her gün kahvaltıda vişneli çörek yiyebilirdiniz. Akşamüstü çayın yanında da. Derslerden sonra kulüpler, futbol ve ödevlerden önce yemek salonunda çay saatimiz olurdu.

Her zaman Penelope ve Agatha'yla çay içerdim ve yalnızca ben çörek yerdim. "İki saat sonra akşam yemeği yiyeceğiz, Simon," diye terslerdi Agatha, birlikte geçirdiğimiz bunca yılın ardından bile. Bir keresinde Penelope Watford'a başladığımdan beri kaç tane çörek yediğimi saymayı denemişti ama cevaba ulaşamadan sıkıldı.

Çörek varsa yemeden duramıyordum. Yumuşak, hafif ve biraz da tuzluydu. Bazen rüyama giriyorlardı.

2 – Penelope

Eskiden ikinci sırada biftek vardı. Ama birkaç sene önce kendimi yalnızca bir tane yiyecekle sınırlamaya karar verdim, aksi takdirde liste *Oliver!*'ın yemek şarkısına dönerdi ve o kadar acıkırdım ki mideme kramplar girerdi.

Belki Agatha'yı Penelope'nin üstüne almalıydım sonuçta Agatha benim kız arkadaşımdı. Ama öncelik Penelope'ye aitti. Okulun ilk haftası, Büyülü Kelimeler dersinde benimle arkadaş olmuştu.

Tanıştığımızda onunla ilgili ne düşüneceğimden emin olamamıştım: balıketli, açık kahve tenli ve parlak kızıl saçlı bir kızdı. Kostüm partisine bir cadı olarak katılacakmış gibi sivri uçlu gözlük takıyordu ve sağ elinde devasa mor bir yüzük vardı. Bir ödevle ilgili bana yardım etmeye çalışıyordu ve sanırım ben yalnızca onu izliyordum.

"Senin Simon Snow olduğunu biliyorum," dedi. "Annem burada olacağını söylemişti. Çok güçlü olduğunu, muhtemelen benden –Penelope Bunce– bile güçlü olduğunu söyledi."

"Senin gibi birinin adının Penelope olabileceğini hiç düşünmezdim," dedim. Aptalca. (O sene söylediğim her şey aptalcaydı.)

Penelope yüzünü buruşturdu. "'Benim gibi birinin' adı ne olmalı?"

"Bilmem." Gerçekten bilmiyordum. Tanıdığım ona benzeyen diğer kızların adı Saanvi ya da Aditi falandı ve kesinlikle kızıl saçlı değildiler. "Saanvi?"

"Benim gibi birinin adı her şey olabilir," dedi Penelope.

"Ah," dedim. "Doğru, affedersin."

"Ve saçımıza istediğimiz her şeyi yapabiliriz." Kırmızı atkuyruğunu savurarak ödeve döndü. "Birini izlemek kaba bir davranış, arkadaşın bile olsa."

"Biz arkadaş mıyız?" diye sordum. Çok şaşırmıştım.

"Ödevine yardım ediyorum, değil mi?"

Yardım ediyordu. Futbol topunu bilye kadar küçültmeme yardım etmişti.

"Kalın kafalı olduğum için yardım ettiğini sanıyordum," dedim.

"Herkes kalın kafalı," diye karşılık verdi. "Senden hoşlandığım için sana yardım ediyorum."

Sonradan öğrendim ki yeni bir büyü denerken yanlışlıkla saçını kırmızı yapmıştı ama tüm sene o şekilde kullandı. Ertesi yıl maviyi denedi.

Penelope'nin annesi Hintli, babası İngiliz'di. Aslında ikisi de İngiliz'di; ailesinin Hindistan tarafı uzun yıllardır Londra'da yaşıyordu. İlerleyen zamanlarda bana ailesinin okulda benden uzak durmasını söylediğini anlatmıştı. "Annem kimsenin senin nereden geldiğini bilmediğini söyledi. Ve tehlikeli olabileceğini."

"Neden onu dinlemedin?"

"Çünkü kimse nereden geldiğini bilmiyor, Simon! Ve tehlikeli olabilirsin!"

"Hayatta kalma içgüdülerin *berbat*."

"Ayrıca senin için üzülüyorum," dedi. "Asanı ters tutuyordun."

Kendi kendime bunu yapmamamı söylesem de Penny'yi her yaz özlüyordum. Sihirbaz tatillerde kimsenin bana mektup yazamayacağını ya da arayamayacağını söylemişti ama Penny mesaj göndermenin bir yolunu buluyordu: Bir keresinde dişlerini takmayı unutan, marketteki yaşlı adamı ele geçirip doğrudan onun aracılığıyla konuşmuştu. Ondan haber almak güzeldi ama çok rahatsız edici olduğundan acil durum olmadığı takdirde bir daha yapmamasını istemiştim.

3 – Futbol sahası

Artık eskisi kadar futbol oynamıyordum. Okul takımında oynayacak kadar iyi değildim, ayrıca sürekli kendimi bir entrika ya da olayın içinde buluyordum ya da Sihirbaz için görevde oluyordum. (Humdrum canı istediğinde sizi çağırabiliyorken pek gol atamıyordunuz.)

Ama oynama şansı yakalıyordum. Mükemmel bir sahaydı: Çimenler müthişti. Arazinin tek düz alanıydı. Yakınında, altında oturup maçı izleyebileceğiniz gölgeli güzel ağaçlar vardı.

Baz okul takımındaydı. Tabii ki... Pislik...

Sahada da diğer her yerde olduğu gibiydi. Güçlü. Zarif. Acımasız.

4 – Okul formam

Bunu on bir yaşındayken listeye eklemiştim. Şunu anlamalısınız; ilk formamı aldığımda hayatımda ilk defa üzerime tam gelen bir kıyafet giymiştim ve ilk defa ceket giyip kravat takmıştım. Bir anda kendimi uzun boylu, havalı hissetmiştim. Ta ki Baz benden daha uzun ve herkesten daha havalı bir şekilde odaya girinceye dek.

Watford'da sekiz yıl okunuyordu. Birinci ve ikinci yıl çizgili ceket –morun iki tonu ile yeşilin iki tonu–, koyu gri pantolon, yeşil kazak ve kırmızı kravat.

Altıncı yıla kadar hasır şapka takmak zorundaydık, ki bu aslında **Kımıldama** büyümüzün şapkayı başımızda tutacak kadar güçlü olup olmadığını test etmek içindi. (Penny benimkini başımda tutmak için büyülerdi. Kendim yaparsam sonunda şapkayla uyumak zorunda kalıyordum.)

Her sonbahar odama girdiğimde beni bekleyen yepyeni bir forma olurdu. Temiz, ütülü ve ne kadar değişmiş ya da büyümüş olsam da üzerime tam oturacak şekilde yatağıma serilmiş olurdu.

Daha üst sınıflar –ben de artık onlardandım– beyaz şeritli yeşil ceket giyiyordu. Bir de istersek kırmızı kazak giyiyorduk. Pelerin de isteğe bağlıydı; ben komik hissettirdiği için hiç giymiyordum ama Penny seviyordu. Kendini Stevie Nicks gibi hissettiğini söylerdi.

Formamızı seviyordum. Her gün ne giyeceğimi biliyor olmayı seviyordum. Gelecek sene Watford'la işim bittiğinde ne giyeceğimi bilmiyordum...

Sihirbaz'ın Adamları'na katılabilirdim belki. Onların kendilerine has formaları vardı; Robin Hood ile gizli ajan karışımı bir tarzdı. Ancak Sihirbaz kaderimin bu olmadığını söylüyordu.

Benimle böyle konuşurdu. *"Senin yolun bu değil, Simon. Kaderin başka bir yerde."*

Herkesten ayrı olmamı isterdi. Ayrı eğitim. Özel dersler. Bence okul müdürü olmasaydı Watford'a gitmeme bile izin vermezdi... bir de Watford'ın benim için en güvenli yer olduğunu düşünmeseydi.

Sihirbaz'a Watford'dan sonra ne giyeceğimi sorsam muhtemelen beni süperkahraman gibi donatırdı.

Okul bittiğinde ne giyeceğimi kimseye sormayacaktım. On sekiz yaşındaydım. Kendim giyinebilirdim.

Ya da Penny yardım ederdi.

5 – Odam

Aslında "odamız" demeliydim ama Baz'la paylaşma kısmını özlemiyordum.

Watford'da ilk senenizde size bir oda ve oda arkadaşı belirlenirdi ve bir daha asla değiştiremezdiniz. Eşyalarınızı toplamanız ya da posterleri çıkarmanıza hiç gerek yoktu.

Beni öldürmek isteyen biriyle, *on bir* yaşından beri beni öldürmek isteyen biriyle bir oda paylaşmak... Eh, oldukça berbattı, değil mi?

Ama belki de Yüksük beni Baz'la birleştirdiği için kendini kötü hissetmişti (gerçek anlamda değil; Yüksük'ün duygusal olduğunu sanmıyorum) çünkü Watford'daki en iyi odaya sahiptik.

Okul arazisinin ucundaki Maskeliler Evi'nde yaşıyorduk. Dört buçuk katlı, taş bir binaydı ve en üst katta, kulemsi yerdeki odamız okulun etrafındaki su kanalına bakıyordu. Kule birden fazla odanın sığamayacağı kadar küçüktü ama diğer öğrencilerin odalarından büyüktü. Eskiden çalışanların kalma yeri olduğundan odanın kendi banyosu da vardı.

Aslında Baz aynı banyoyu paylaşma konusunda oldukça uyumlu bir insandı. Sabahları banyodan çıkmazdı ama temizdi ve eşyalarına dokunmamdan hoşlanmadığı için hiçbirini ortada tutmazdı. Penelope banyomuzun sedir ve bergamot koktuğunu söylerdi; bunun sebebi Baz olmalıydı çünkü ben olmadığım kesindi.

Penny'nin odamıza nasıl girdiğini anlatmak isterdim –kızların erkeklerin evine girmesi ve erkeklerin de kızlarınkine girmesi

yasaktı– ama hâlâ bilmiyordum. Yüzüğü sayesinde olabilirdi. Bir keresinde onu bir mağaranın mührünü kırmak için kullandığını görmüştüm, yani her şey mümkündü.

6 – Sihirbaz

Sihirbaz'ı da listeye on bir yaşında eklemiştim ve çıkarmayı pek çok kez düşünmüştüm.

Mesela altıncı sınıfta beni resmen yok saydığında. Onunla ne zaman konuşmaya çalışsam önemli bir işi olduğunu söylüyordu.

Bunu hâlâ ara ara söyler. Onu anlıyordum. Sonuçta okul müdürüydü. Dahası, Cadılar Meclisi'nin başıydı, yani adeta Sihirbazlar Âlemi'nin tamamından sorumluydu. Ayrıca babam falan değildi. Hiçbir şeyim değildi...

Fakat sahip olmaya en yaklaştığım şeydi.

Normal dünyada yanıma gelip bana kim olduğumu açıklayan (ya da açıklamaya çalışan) ilk kişi Sihirbaz'dı. Hâlâ beni kollardı... farkında olmadığım zamanlarda bile. Kendimi en çok aklı başında hissettiğim zaman, gerçekten konuşmak için bana vakit ayırdığı zamanlardı. O yanımdayken daha iyi savaşıyordum. Daha iyi düşünüyordum. Sanki o yanımdayken bana her zaman söylediği şeye inanıyordum: Sihirbazlar Âlemi'nin gelmiş geçmiş en güçlü büyücüsü olduğuma.

Tüm bu gücün *iyi* bir şey olduğuna ya da en azından bir gün olacağına... Sonunda kendimi toparlayıp yarattığımdan daha çok sorun çözeceğime...

Sihirbaz aynı zamanda yaz boyunca benimle iletişim kurma izni olan tek kişiydi.

Ve hazirandaki doğum günümü hep hatırlardı.

7 – Büyü

Kendi büyüm olmak zorunda değil. O hep benimle ve açıkçası beni rahatlatan bir şey değil.

Watford'dan uzak kaldığımda özlediğim şey, büyünün *etrafında olmak*. Sıradan, ortamdaki büyü. İnsanların koridorlarda ve

derslerde büyü yapmaları. Birinin yemek masasına sanki tellerin üzerinde sekiyormuşçasına bir tabak sosis göndermesi.

Sihirbazlar Âlemi aslında kendine has bir dünya filan değildi. Şehirlerimiz yoktu. Ya da mahallelerimiz. Büyücüler her zaman dünyeviliğin içinde yaşarlardı. Penelope'nin annesine göre böylesi daha güvenliydi; dünyanın geri kalanından uzaklaşmamızı engelliyordu.

Perilerin bunu yaptığını söylemişti: Diğer insanlarla uğraşmaktan sıkılıp birkaç asır boyunca ormanda yaşamışlar ve sonra geri dönüş yolunu bulamamışlar.

Büyücülerin bir arada yaşadığı tek yer Watford'dı; tabii akrabalar dışında. Birkaç tane büyülü sosyal kulüp, partiler ve yıllık buluşmalar vardı. Fakat sürekli bir arada olduğumuz tek yer Watford'dı. Bu yüzden son yıllarda insanlar deliler gibi çift oluyordu. Penny'nin dediğine göre Watford'da eşini bulamazsan yalnız kalabilirdin ya da otuz iki yaşına geldiğinde yalnızlar için Büyülü Britanya turuna çıkardın.

Penny'nin neden endişelendiğini anlamıyordum; dördüncü sınıftan beri Amerika'da bir erkek arkadaşı vardı. (Watford'a değişim öğrencisi olarak gelmişti.) Micah beyzbol oynuyordu ve o kadar simetrik bir suratı vardı ki üstünde şeytan çağırabilirdiniz. Penelope evdeyken görüntülü konuşma yapıyorlardı ve okuldayken de Micah neredeyse her gün ona yazıyordu.

"Evet ama o *Amerikalı*," dedi Penelope. "Onların evlilik hakkındaki düşünceleri bizimki gibi değil. Yale'de tanıştığı bir Normal için beni bırakabilir. Annem büyümüzün gidişatının bu olduğunu söylüyor: Amerikalıların aptalca evlilikleri yüzünden kan kaybettiğini."

Ben Penny'den ne kadar çok alıntı yapıyorsam Penny de annesinden o kadar çok alıntı yapardı.

İkisi de paranoyakça düşünüyorlardı. Micah düzgün bir erkekti. Penelope'yle evlenecek ve onu Amerika'ya götürmek isteyecekti. Asıl endişelenmemiz gereken *buydu*.

Her neyse...

Büyü. Uzaktayken büyüyü özlüyordum.

Tek başımayken büyü kişisel bir şeydi. Yüküm, sırrım. Ama Watford'da büyü tıpkı soluduğumuz hava gibiydi. Beni diğerlerinden ayırmıyor; daha büyük bir şeyin parçası yapıyordu.

8 – Ebb ve keçiler

Watford'daki ikinci yılımda keçi çobanı Ebb'e yardım etmeye başlamıştım. Bir süre keçilerle takılmak en sevdiğim şeydi. (Baz bununla dalga geçerdi.) Ebb Watford'daki en kibar insandı. Öğretmenlerden daha gençti ve hayatını keçilerle ilgilenerek geçirmeye karar veren birine göre şaşırtıcı derecede güçlüydü.

"Güçlü olmanın herhangi bir şeyle ne alakası var ki?" derdi Ebb. "Uzun boylu insanlar çöpbol oynamak zorunda değiller."

"Basketbol mu demek istedin?" (Ebb Watford'da yaşadığı için dünyadan biraz kopuktu.)

"Aynı şey. Ben asker değilim. Sırf yumruk atabiliyorum diye neden hayatımı savaşarak geçirmek zorunda kalayım ki?"

Sihirbaz hepimizin, içinde bir gram bile büyü olan herkesin asker olduğunu söylerdi. Eski yöntemler bu yüzden tehlikeliydi; büyücüler renkli hayatlarına devam eder, canları ne isterse yapar, büyüyü oyuncak ya da ayrıcalık olarak görürlerdi; korumaları gereken bir şey olarak değil.

Ebb keçiler için köpek kullanmazdı. Yalnızca kendi gereçlerini kullanırdı. Koca sürüyü elinin tek bir hareketiyle geriye döndürdüğünü görmüştüm. Bana da keçileri teker teker geri döndürmeyi, hepsine aynı anda fazla uzağa gittiklerini hissettirmeyi öğretmeye başlamıştı. Hatta bir tanesinin doğumuna yardım etmeme bile izin vermişti.

Artık Ebb'le sık vakit geçiremiyordum.

Ama onu ve keçilerini özlem listemde tutuyordum. Böylece bir dakikalığına durup onları düşünebiliyordum.

9 – Sarsak Orman

Bunu listeden çıkarmalıydım.

Sarsak Orman'a lanet olsun.

10 – Agatha

Belki Agatha'yı da listemden çıkarmalıydım.

Artık Watford'a yaklaşıyordum. Birkaç dakika içinde istasyonda olacaktım. Okuldan biri beni almaya gelecekti.

Eskiden Agatha'yı sona saklardım. Tüm yazı onu düşünmeden geçirir, sonra Watford'a neredeyse geldiğimde yeniden aklıma girmesine izin verirdim. Böylece yazımı, kendimi onun gerçek olamayacak kadar iyi olduğuna ikna ederek geçirmek zorunda kalmıyordum.

Ama şimdi... Bilmiyordum, belki Agatha gerçekten de gerçek olamayacak kadar iyiydi; en azından benim için.

Geçen dönem Humdrum, Penny ile beni yakalamadan hemen önce Agatha'yı Sarsak Orman'da Baz'la birlikte görmüştüm. Sanırım aralarında bir şey olabileceğini önceden sezmiştim ama bana bu şekilde ihanet edeceğine hiç inanmazdım; *bu kadar* ileri gideceğine.

Agatha'yı Baz'la gördükten sonra onunla konuşacak zamanım olmamıştı; kaçırılmakla, sonra da kaçmakla meşguldüm. Yazın da konuşamamıştım çünkü kimseyle konuşamıyordum. Şimdiyse bilmiyordum... Agatha'nın benim için ne ifade ettiğini bilmiyordum.

Onu özlediğimden bile emin değildim.

3

SIMON

İstasyona indiğimde beni kimse karşılamadı. En azından tanıdığım kimse yoktu... sıkılmış görünen bir taksici bir kartonun üzerine *Snow* yazmıştı.

"Benim," dedim. Şüpheyle baktı. Özel okul öğrencisi gibi görünmüyordum. Özellikle de üzerimde formam yokken. Saçlarım fazla kısaydı –her yıl dönem sonunda kazıyordum–, spor ayakkabım ucuzdu ve yeterince *sıkılmış* görünmüyordum. Gözlerimi adama diktim.

"Benim," dedim tekrar. "Kimliğimi mi görmek istiyorsun?" diye sordum hafif serseri bir tonda.

Adam iç geçirip kartonu indirdi. "Kuş uçmaz kervan geçmez bir yere gitmek istiyorsan seninle tartışmayacağım."

Arka koltuğa geçip çantamı yanıma koydum. Şoför motoru çalıştırıp radyoyu açtı. Gözlerimi kapadım; genelde arka koltukta midem bulanırdı, bugün gergindim ve yalnızca çikolata ile peynirli ve soğanlı cips yemiştim.

Az kalmıştı.

Bunu son kez yapıyordum. Sonbaharda Watford'a gidiyordum. Daha sonra yine gidecektim ama bu şekilde değil, eve gider gibi değil.

Radyoda *Candle in the Wind* çalmaya başlayınca şoför şarkıya eşlik etti.

Bu şarkıyla aynı anlama gelen **Rüzgârda mum** isimli büyü tehlikeli bir büyüydü. Okuldaki çocuklar kendilerine daha fazla, bilirsiniz, *dayanma gücü* vermek için bu büyüyü kullanırlardı. Ama yanlış heceyi vurgularsanız söndüremediğiniz bir yangın başlatabilirdiniz. Gerçek bir yangın. İstesem de asla denemezdim; çift anlamlı sözlerde hiç iyi değildim.

Araba bir çukura girince öne doğru atılıp koltuğa tutundum.

"Kemerini tak," dedi şoför.

Etrafıma bakarken kemerimi taktım. Şehirden çıkmış, kırsal bölgeye gelmiştik. Yutkunup arkama yaslandım.

Taksici bu kez daha yüksek sesle şarkıyı söylemeye devam ederken –*kimden yardım isteyeceğimi hiç bilmiyorum*–, kendini iyice kaptırmıştı. *Ona* kemerini takmasını söylemeyi düşündüm.

Bir çukura daha girince neredeyse başımı tavana çarpıyordum. Toprak yoldaydık. Burası Watford yolu değildi.

Aynadan şoföre baktım. Yanlış bir şey vardı: teni koyu yeşildi ve dudakları taze et kadar kırmızıydı.

Sonra yine ona, önümde oturan adama baktım. Sıradan bir taksiciydi. Eğri büğrü dişler, çarpık bir burun. Elton John şarkısı söyleyen bir adam.

Sonra yine aynaya baktım: Yeşil ten. Kırmızı dudaklar. Pop yıldızı gibi yakışıklı. *Goblin.*

Neyin peşinde olduğunu görmeyi beklemedim. Elimi kalçama götürdüm ve Sihirbazlar Kılıcı'nın gelmesi için gereken büyüyü mırıldanmaya başladım. Bu görünmez bir silahtı; hatta görünmezden de öteydi. Büyülü sözleri söyleyene dek orada olmazdı bile.

Goblin büyüyü söylediğimi duydu ve aynada bakışlarımız birbirine kilitlendi. Sırıtarak ceketine uzandı.

Baz burada olsaydı eminim şu an kullanabileceğim büyülerin listesini çıkarırdı. Muhtemelen işime yarayacak Fransızca bir şey vardı. Fakat kılıcım elimde belirir belirmez dişlerimi sıkıp ön koltuğa doğru savurdum ve goblinin kafasını kopardım. Koltuğun başlığını da. *Voilà.*

Bir süre daha arabayı sürmeye devam etti, ardından direksiyon çıldırdı. Büyüye şükürler olsun ki aramızda bariyer yoktu. Kemerimi çıkarıp direksiyonu tutmak için ön koltuğa (ve goblinin önceden başının olduğu yere) atıldım. Ayakları hâlâ gazda olmalıydı: Yoldan çoktan çıkmıştık ve hızlanıyorduk.

Arabayı yeniden yola çevirmeye çalıştım ama araba kullanmayı bilmiyordum. Direksiyonu sola çevirdim ve taksinin kenarı ahşap çitlere çarptı. Hava yastığı suratımda patladı ve geriye uçtum. Araba hâlâ bir şeylere çarpıyordu; muhtemelen daha fazla çite. *Bu şekilde* öleceğim hiç aklıma gelmezdi.

Kendimi kurtarmanın bir yolunu bulamadan taksi durdu.

Kısmen yerdeydim ve başımı önce pencereye, sonra da koltuğa çarpmıştım. Bunu Penny'ye anlatırken kemerimi çıkardığım kısmı atlayacaktım.

Kolumu başımın üzerinden uzatıp kapı kolunu çevirdim. Kapı açıldı ve taksiden çimenlerin üzerine sırtüstü düştüm. Görünüşe bakılırsa çitleri aşıp tarlaya girmiştik. Motor hâlâ çalışıyordu. Homurdanarak ayağa kalkıp şoför penceresinden uzanarak motoru durdurdum.

Muazzam bir görüntü vardı. Hava yastığının üzeri kanla kaplıydı. Ve cesedin. Ve benim.

Goblinin ceketini aradım ama bir paket sakız ve maket bıçağından başka bir şey bulamadım. Bu Humdrum'ın işine benzemiyordu; onun burada olduğuna dair o rahatsız edici his yoktu. Emin olmak için derin nefes aldım.

Büyük olasılıkla bir başka intikam avcısıydı. Cadılar Meclisi'nin onları Essex'ten uzaklaştırmasına yardım ettiğimden beri peşimdeydiler. (Gece kulüplerinin tuvaletlerinde sarhoş insanları yiyorlardı ve Sihirbaz bölge halkının kullandığı yöresel kelime-

lerin yitip gitmesinden endişeleniyordu.) Sanırım beni alt eden goblin, kral olacaktı.

Bu ise taca sahip olamayacaktı. Goblinin yanındaki koltuğa sıkışan kılıcımı çekip çıkardım ve kalçamda yeniden gözden kayboldu. Ardından çantam aklıma geldi ve onu da alıp içinden asamı çıkarmadan önce eşofmanımdaki kanı sildim. Bu pisliği burada bırakamazdım ve kanıt olarak bir şeyler almaya değecek bir durum olduğunu düşünmüyordum.

Asamı taksiye doğrulttum ve büyümün tenime karıştığını hissettim. "Bana karşı koyma," diye fısıldadım. "Git, git, lanetli şey!"

Penelope'nin kötü şeyleri ortadan kaldırmak için bu büyüyü kullandığını görmüştüm. Ama bende tek yaptığı pantolonumdaki kanın bir kısmını temizlemek oldu. Sanırım bu da bir şeydi.

Büyü kolumda toplanıyordu; o kadar yoğun ki parmaklarım titriyordu. "Hadi," dedim nişan alarak. "Ortadan kaldır!"

Asamdan ve parmak uçlarımdan kıvılcımlar çıktı.

"Lanet olsun, *hadi*..." Bileğimi sallayıp yeniden nişan aldım. Goblinin kendi rengi olan yeşile dönmüş kafasının ayağımın kenarında, çimin üzerinde durduğunu gördüm. Goblinler yakışıklı iblislerdi. (Ama çoğu iblis de oldukça iyi görünümlüydü.) "Sanırım taksiciyi yedin," dedim kafaya tekme atıp arabaya doğru gönderirken. Kolumun yandığını hissediyordum.

"Yok et!" diye bağırdım.

Yerden parmak uçlarıma kadar akın eden sıcaklığı hissettim ve taksi ortadan kayboldu. Kafa ortadan kayboldu. Çit ortadan kayboldu. Ve yol...

Bir saat sonra terli ve hâlâ kurumuş goblin kanı ile hava yastıklarından çıkan tozla kaplı bir haldeyken sonunda okul binalarını gördüm. (Toprak yolun sadece bir kısmı yok olmuştu ve zaten pek yol da sayılmazdı. Anayola çıkıp yürümüştüm.)

Normaller Watford'ın son derece seçkin bir yatılı okul olduğunu sanıyorlardı. Ki sanırım öyleydi. Arazinin etrafı büyüyle çevriliydi. Ebb yeni büyüler geliştirdikçe okulu büyülemeye devam ettiğimizi

söylemişti. Böylece kat kat büyü vardı. Eğer Normalseniz o kadar büyü gözlerinizi yakardı.

Uzun, demir giriş kapısına doğru yürüdüm –üzerinde büyüyle WATFORD OKULU yazıyordu– ve büyümü hissetmeleri için ellerimi parmaklıkların üzerine koydum.

Eskiden bu kadarı yeterli olurdu. Kapılar her büyücüye açılırdı. Hatta sürgünün üzerinde bununla ilgili bir yazı bile vardı: BÜYÜ AYIRIR BİZİ DÜNYADAN HİÇBİR ŞEY AYIRAMASIN BİRBİRİMİZDEN.

Sihirbaz daha katı bir koruma için Meclis'e başvurduğunda, "Güzel bir düşünce," demişti, "ama altı yüz yıllık kapıdan koruma emri alacak değiliz. Evime gelen insanların kırlentlerin üzerinde yazanlara uymalarını beklemiyorum."

Ben de Penelope ve Agatha'yla birlikte Meclis toplantısındaydım. (Sihirbaz neyin tehlikede olduğunu göstermek için bizim de katılmamızı istemişti. *"Çocuklar! Dünyamızın geleceği!"*) Tartışmanın hepsini dinlememiştim. Aklım başka yerlere kaymıştı, Sihirbaz'ın nerede yaşadığını, oraya hiç davet edilip edilmeyeceğimi düşünüyordum. Onun yastıklar şöyle dursun, bir evi olduğunu bile hayal etmek zordu. Watford'da odaları vardı ama bazen haftalarca gelmediği oluyordu. Küçükken onun gittiğinde ormanda yaşadığını, fındık ve böğürtlen yediğini, porsuk ininde yaşadığını zannederdim.

Watford kapısındaki ve dış duvardaki güvenlik her yıl daha da katılaşıyordu.

Sihirbaz'ın Adamları'ndan biri –Penelope'nin ağabeyi Premal– bugün içerideydi. Muhtemelen görev yüzünden sinirliydi. Sihirbaz'ın ekibinin kalanı onun ofisinde, bir sonraki hamleyi planlarken Premal burada birinci sınıfları kontrol ediyordu. Önüme çıktı.

"İyi misin, Prem?"

"Bunu benim sana sormam daha mantıklı olacak..."

Kanlı tişörtüme baktım. "Goblin," dedim.

Premal başını sallayıp asasını bana doğrulttu ve temizlemek için bir büyü mırıldandı. O da Penny kadar güçlüydü. Fısıldayarak bile büyü yapabiliyordu.

İnsanların bana temizlik büyüsü yapmalarından nefret ediyordum; çocuk gibi hissettiriyordu. "Teşekkürler," dedim ve yanından geçmek üzere hamle yaptım.

Premal beni koluyla durdurdu. "Bir dakika dur bakalım," dedi asasını alnıma kaldırarak. "Bugün özel önlemler alındı. Sihirbaz, Humdrum'ın senin yüzünle etrafta dolaştığını söylüyor."

Yüzümü ekşittim ama asasından uzaklaşmamaya çalıştım. "Bunun sır olduğunu sanıyordum."

"Doğru," dedi. "Sizi koruyacaksak benim gibilerin bilmesi gereken bir sır."

"Ben Humdrum olsaydım seni çoktan yemiş olurdum," dedim.

"Belki Sihirbaz da böyle düşünüyordur," dedi Premal. "En azından o zaman o olduğunu kesin olarak bilirdik." Asasını indirdi. "Temiz. Geçebilirsin."

"Penelope burada mı?"

Omuz silkti. "Kız kardeşimin bekçisi değilim."

Bir an vurgulayarak söylediğini ve büyü yaptığını sandım ama bana arkasını dönüp demir kapıya yaslandı.

Ulu Çayır'da kimse yoktu. Okula dönen ilk öğrencilerden olmalıydım. Sırf yapabildiğim için koşmaya başladım ve çimenlerin arasına gizlenmiş kırlangıçları rahatsız ettim. Etrafımda havalanıp öttüler ama koşmaya devam ettim. Çayır'ı, asma köprüyü ve üçüncü giriş kapısını geçtim.

Watford 1500'lerden beri vardı. Etrafı duvarlarla çevrili bir şehir gibiydi; dışında tarlalar ve ormanlar, içinde ise binalar ve avlular vardı. Geceleri köprü kapanıyordu ve kanal ile iç kapılar geçilemiyordu.

Maskeliler Evi'ne gelip de kapımı çarpana dek durmadım. Sihirbazlar Kılıcı'nı çıkarıp başparmağıma batırdım ve parmağımı taşa bastırdım. Aylarca uzak kaldıktan sonra kendimizi odaya yeniden tanıtmamız için özel bir büyü de vardı fakat kan hızlı ve kesin bir yöntemdi. Parmağımı emip sırıtarak kapıyı açtım.

Odam. Birkaç gün içinde bizim odamız olacaktı ama şimdilik benimdi. Pencerelerin önüne gidip bir tanesini araladım. İçeride, temiz hava daha da güzel kokuyordu. Parmağımı emmeye devam ederek diğer pencereyi de açıp hafif esinti ve gün ışığında girdap gibi dönen tozları izledim, ardından yatağıma uzandım. Eski şilteye –tüyle doldurulmuştu ve büyülerle muhafaza ediliyordu– gömüldüm. *Merlin.* Merlin, Morgan ve Methuselah aşkına, geri dönmek güzeldi. Geri dönmek her zaman güzeldi.

Watford'a ilk geri dönüşümde, ikinci yılımda, doğruca yatağıma girip bebek gibi ağlamıştım. Baz geldiğinde hâlâ ağlıyordum. *"Daha şimdiden ne diye ağlıyorsun?"* diye terslemişti. *"Seni ağlatma planlarımı mahvediyorsun."*

Şimdi gözlerimi kapayıp ciğerlerimi olabildiğince fazla havayla doldurdum.

Tüy. Toz. Lavanta.

Kanalın suyu.

Bir de Baz'ın deniz kurtlarından geldiğini söylediği hafif buruk koku. (Baz'a onların lafını bile etmeyin; bazen sırf onları kızdırmak için pencereden sarkıp kanala tükürürdü.)

Benden önce geldiyse bile pahalı sabununun kokusunu almıyordum. Derin nefes alıp sedir kokusu yakalamaya çalıştım.

Kapıda bir tıngırtı olunca hemen ayağa fırlayıp elimi kalçama götürdüm ve Sihirbazlar Kılıcı'nı çağırdım. Bugün üçüncü kez bunu yapıyordum, belki de kılıcı dışarıda bırakmalıydım. Bu, her zaman doğru yapabildiğim tek büyüydü. Sebebi belki de diğer büyüler gibi olmamasıydı. Daha çok bir yemin gibiydi. *"Adalet. Cesaret. Güçsüzlerin korunması için. Gücün huzurunda. Büyü, bilgelik ve iyilikle."*

Kılıcın belirmesine gerek yoktu.

Sihirbazlar Kılıcı benimdi ama kimseye ait değildi. Size güvenmediği takdirde gelmezdi.

Kabzası elimde maddeleşti ve kılıcı omzuma kaldırırken Penelope kapıyı açtı.

Kılıcı bıraktım. "Bunu yapamıyor olman gerekir," dedim.

Omuz silkip Baz'ın yatağına oturdu.

Gülümsediğimi hissediyordum. "Ön kapıyı bile geçemiyor olman gerek."

Penelope yeniden omuz silkti ve Baz'ın yastığını başının altına itti.

"Baz yatağına dokunduğunu öğrenirse seni öldürür," dedim. "Bırak da denesin."

Bileğimi büktüm ve kılıç ortadan kayboldu.

"Korkunç görünüyorsun," dedi Penelope.

"Yolda bir goblinle karşılaştım."

"Bir sonraki krallarının kim olacağını *oy kullanarak* belirleyemiyorlar mı?" Sesi sakindi ama beni ölçtüğünü biliyordum. Beni son gördüğünde büyü ve paçavralarla kaplıydım. Penny'yi son görüşümde her şey mahvoluyordu.

Humdrum'dan daha yeni kaçmış, Watford'a uçmuştuk ve Beyaz Şapel'deki dönem sonu seremonisinin ortasına dalmıştık. Tam o sırada zavallı Elspeth sekiz yıl boyunca mükemmel katılımı için ödülünü alıyordu. Ben hâlâ kan kaybediyordum (gözeneklerimden kan akıyordu ve kimse nedenini bilmiyordu). Penny ağlıyordu. Ailesi oradaydı –çünkü herkesin ailesi oradaydı– ve annesi Sihirbaz'a bağırmaya başladı. *"Şu hallerine bak, bu senin suçun!"* Sonra Premal ikisinin arasına girip bağırmaya başladı. İnsanlar Humdrum'ın Penny'yle benim hemen arkamızda olduğunu düşünmüş olmalıydılar. Herkes asasını çıkarıp koşarak şapelden çıkıyordu. Her zamanki dönem sonu kaosumun yüz kat büyüğüydü ve kaotikten de kötüydü. Sanki dünyanın sonu gelmişti.

Penelope'nin annesi tüm aileyi büyüyle oradan uzaklaştırmıştı; Premal'ı bile. (Muhtemelen yalnızca arabalarına götürmüştü ama yine de abartılıydı.)

O günden beri Penny'yle konuşmamıştım.

Bir yanım onu tutup bütün halde olduğundan emin olmak için başından ayağına kadar yoklamak istiyordu ama bu tür abartılı hareketleri annesi ne kadar seviyorsa Penny de o kadar nefret

ediyordu. *"Merhaba deme, Simon,"* demişti. *"Çünkü sonra hoşça kal demek zorunda kalırız ve ben vedalara dayanamıyorum."*

Formam yatağın ucuna bırakılmıştı ve onları teker teker alıp kaldırdım. Yeni, gri pantolon. Yeni yeşil ve mor çizgili kravat...

Penelope arkamdan yüksek sesle iç geçirdi. Yatağıma oturup ona bakarken gülümsememek için kendimi zor tutuyordum.

Penelope'nin yüzü asıldı.

"Seni daha şimdiden ne rahatsız ediyor olabilir ki?" diye sordum.

"Trixie," diye yakındı. Trixie onun oda arkadaşıydı. Penny onun yerine bir düzine şeytanı ya da vampiri tercih edeceğini söylerdi. Hiç düşünmeden.

"Ne yaptı?"

"Geri döndü."

"Sen aksinin olmasını mı bekliyordun?"

Penny, Baz'ın yastığını düzeltti. "Her yıl bir öncekinden daha da manik bir halde geri dönüyor. Önce tüm saçını karahindibaya çevirdi, sonra da rüzgâr onları uçurdu diye ağladı."

Güldüm. "Trixie'nin açısından bakacak olursam," dedim, "kız yarı peri ve çoğu peri de biraz manik oluyor."

"Ah, o da bunu biliyor. Yemin ederim, bunu bahane olarak kullanıyor. Onunla bir seneyi daha çıkaramam. Onu karahindibaya çevirip üflemeyeceğim konusunda kendime güvenmiyorum."

Kahkahamı bastırıp ona gözlerim parlayarak bakmamaya çalıştım. Onu görmek güzeldi. "Bu son senen," dedim. "Başarırsın."

Penny'nin bakışları ciddileşti. *"Bizim* son senemiz," dedi. "Bil bakalım gelecek yaz ne yapıyor olacaksın?"

"Ne?"

"Benimle takılacaksın."

Gülümsememi bastırmayı bıraktım. "Humdrum'ı mı avlayacağız?"

İkimiz de güldük fakat ben kısmen yüzümü ekşittim çünkü Humdrum benim on bir yaşındaki halim olarak görünüyordu. (Penny de onu görmemiş olsaydı halüsinasyon gördüğümü düşünürdüm.)

Ürperdim.

Penny ürperdiğimi gördü. "Çok zayıfsın," dedi.

"Eşofman yüzünden öyle görünüyorum."

"Üzerini değiştir o zaman." O çoktan değiştirmişti. Pilili, gri eteğini ve kırmızı kazağını giymişti. "Haydi, çay saati geldi," dedi.

Tekrar gülümseyip yataktan kalktım ve bir kot ile üzerinde Watford Lakros yazan mor sweatshirt'ü aldım. (Agatha lakros oynuyordu.)

Banyoya gitmek üzere Baz'ın yatağının yanından geçerken Penny kolumdan tuttu. "Seni görmek güzel," diye fısıldadı.

Gülümsedim. Yine. Penny yanaklarımın acımasına sebep oluyordu. "Abartma," diye fısıldadım.

4

PENELOPE

Çok zayıftı. Çok zayıf görünüyordu.

Ve daha kötüsü... yıpranmıştı.

Simon hep Watford'ın bifteğini yiyerek geçirdiği birkaç ayın sonunda daha iyi görünürdü. (Bir de Yorkshire puding ve çok fazla süt koyduğu çay. Ve yağlı sosisler. Ve tereyağlı çörekler.) Geniş omuzlu ve geniş burunluydu, çok zayıfladığında derisi elmacık-kemiklerine yapışıyordu.

Her sonbahar onu bu şekilde görmeye alışıktım. Fakat bu defa, bugün, daha kötüydü.

Yüzü kuru görünüyordu. Gözlerinde kırmızı çizgiler vardı ve göz çevresi sert ve lekeli duruyordu. Elleri de kırmızıydı ve yumruklarını sıktığında eklemleri beyazlaşıyordu.

Gülümsemesi bile berbattı. Yüzüne göre fazla büyük ve kırmızıydı.

Gözlerinin içine bakamıyordum. Yaklaştığında kolunu tuttum ama yürümeye devam ettiğinde rahatladım. Yoksa bırakmayabilirdim. Onu sıkıca tutup büyüyle ikimizi de Watford'dan olabildiğince

uzaklaştırabilirdim. Her şey sona erdikten sonra geri dönebilirdik. Sihirbaz, Pitch'ler, Humdrum ve diğer herkes kendilerini adadıkları savaşlara devam edebilirlerdi.

Simon ve ben Anchorage'da bir daire kiralayabilirdik. Ya da Kazablanka'da. Ya da Prag'da.

Ben okuyup yazardım. Simon uyur ve yemek yerdi. İkimiz de on dokuz, hatta belki yirmi yaşımızı görecek kadar yaşardık.

Bunu yapardım. Onu uzaklaştırırdım. Burada bir fark yaratabilecek tek kişinin o olduğuna inanmasaydım.

Simon'ı kaçırıp güvende tutarsam...

Geri dönebileceğimiz bir Sihirbazlar Âlemi olacağından emin değildim.

5

SIMON

Yemek salonu neredeyse boştu.

Penelope masanın üzerinde, ayaklarını sandalyeye koymuş oturuyordu. (Çünkü umurunda değilmiş gibi davranmak hoşuna gidiyordu.)

Birinci ve ikinci sınıfa giden birkaç küçük çocuk salonun diğer tarafında aileleriyle çay içiyorlardı. Onları fark ettim; çocuklar ve yetişkinler. Hepsi de bana bakmaya çalışıyordu. Çocuklar birkaç hafta içinde bana alışacaklardı ama ailelerinin bana göz atmaları için tek fırsatlarıydı.

Büyücülerin çoğu kim olduğumu biliyordu. Çoğu daha ben kim olduğumu bilmezken benim geleceğimi biliyordu; benimle ilgili bir kehanet vardı –aslında birkaç kehanet–; süpergüçlü bir büyücünün gelip de her şeyi düzelteceğiyle ilgiliydi.

Ve biri sonumuzu getirmek için gelecek.
Ve biri onun sonunu getirecek.
Güçlerin en güçlüsü hüküm sürsün.
Hepimizi kurtarsın.

Ulu Büyücü. Seçilmiş Kişi. Güçlerin Gücü.

O kişi olduğuma inanmak hâlâ tuhaf geliyordu. Ama inkâr edemiyordum. Kimse benimki gibi güce sahip değildi. Onu her zaman kontrol edemiyor ya da yönlendiremiyordum ama oradaydı.

Sanırım Watford'a geldiğimde insanlar eski kehanetlerden ümitlerini kesmişlerdi. Ya da Ulu Büyücü'nün kimse fark etmeden gelip gittiğini düşünüyorlardı.

Kimsenin Seçilmiş Kişi'nin Normallerin dünyasından, sıradan dünyadan çıkacağını düşündüğünü sanmıyordum.

Bir büyücü asla Normallerin dünyasında doğmazdı.

Fakat ben öyle olmalıydım çünkü büyücüler çocuklarını terk etmezlerdi. Penny yetim büyücüler diye bir şey olmadığını söylüyordu. Büyü fazlasıyla değerliydi.

Sihirbaz beni almaya ilk geldiğinde bunları anlatmamıştı. Büyü sahibi olan ilk Normal ya da gelmiş geçmiş en güçlü büyücü olduğumu bilmiyordum. Ya da birçok büyücünün –özellikle de Sihirbaz'ın düşmanlarının– beni bir tür politika hilesi olarak uydurduğunu düşündüğünü bilmiyordum. Bol kot pantolonu ve sıfıra vurulmuş kafasıyla bir Truva atı.

Watford'a ilk geldiğimde Eski Aileler'den bazıları önemli kişilerle tanışmam için kendilerini ziyaret etmemi istemişti, böylece beni bizzat değerlendirebileceklerdi. İnceleyeceklerdi. Fakat Sihirbaz bunlara izin vermiyordu. Çoğu büyücünün kendilerini, kafalarında kurdukları saçma entrikalara ve güç savaşlarına fazla kaptırdıklarını, bu yüzden büyük resmi göremediklerini söylemişti. "*Seni kimsenin piyonu yapmayacağım, Simon.*"

Bu kadar korumacı olduğu için artık memnundum. Daha fazla büyücü tanımak ve topluluğun içinde olduğumu hissetmek iyi olabilirdi ama arkadaşlar edinmiştim, üstelik küçükken, hiçbiri benim Büyük Kaderimle ilgili telaş içinde değilken.

Bilakis, ünüm Watford'da arkadaş edinmemde engel oluşturuyordu. Herkes etrafımda bir şeylerin patlama eğiliminde olduğunu biliyordu. (Gerçi şimdiye kadar hiçbir *insan* patlamamıştı; bu da bir şeydi.)

Diğer masaların bakışlarını görmezden gelerek Penelope'nin çayımızı almasına yardım ettim.

Watford –kendine ait katedrali ve su kanalı olan– özel bir yatılı okul olmasına rağmen burada kimse şımartılmazdı. Temizliğimizi kendimiz yapardık ve dördüncü sınıftan sonra çamaşırlarımızı da kendimiz yıkardık. Bu tür işler için büyü kullanmamıza izin vardı ama ben genelde kullanmıyordum. Aşçı Pritchard yemekleri birkaç yardımcısıyla yapardı ve yemek saatlerinde sırayla hepimiz servise yardım ederdik. Hafta sonlarında ise yemekleri kendimiz kalkıp alıyorduk.

Penelope bize bir tabak peynirli sandviç ile bir yığın sıcak çörek aldı ve ben tereyağına çatalımı batırdım. (Çöreklerime çok fazla tereyağı sürüp yerdim, böylece dışındaki tereyağı erirken ortasında soğuk bir parça kalıyordu.) Penny beni biraz iğrençmişim gibi izliyordu ama aynı zamanda da özlemiş gibiydi.

"Yazının nasıl geçtiğini anlatsana," dedim lokmalarımın arasında.

"Güzeldi," dedi. "Çok güzeldi."

"Öyle mi?" Ağzımdan kırıntılar saçıldı.

"Babamla Şikago'ya gittik. Oradaki bir laboratuvarda araştırma yaptı ve biz de Micah'yla yardım ettik." Erkek arkadaşından bahsettiği anda gevşedi. "Micah'nın İspanyolcası müthiş. Bana bir sürü yeni büyü öğretti; sanırım İspanyolca daha fazla pratik yaparsam yerlileri gibi büyü yapabilirim."

"O nasıl?"

Penelope kızardı ve hemen cevap vermemek için sandviçinden bir ısırık aldı. Onu son görüşümün üzerinden sadece birkaç ay geçmişti ama farklı görünüyordu. Daha büyüktü.

Watford'da kızlar etek giymek zorunda değillerdi ama Agatha da Penelope de etek giymeyi seviyordu. Penny genelde diz hizasında baklava desenli çorapla birlikte kısa, pilili olanlardan giyiyordu. Ayakkabıları Alice'in, Harikalar Diyarı'nda giydiğine benzer modelde, siyah ve tokalıydı.

Penny her zaman olduğundan küçük gösterirdi –onunla ilgili her şey yuvarlak ve kızlara özgüydü; dolgun yanakları, kalın

bacakları ve dizlerinde gamzeleri vardı– ve forma onun daha da küçük görünmesine yol açıyordu.

Yine de... bu yaz değişmişti. Küçük kız kıyafeti giymiş bir kadın gibi görünüyordu.

"Micah iyi," dedi sonunda, siyah saçlarını kulaklarının arkasına atarken. "Buraya geldiğinden beri birlikte geçirdiğimiz en uzun zamandı."

"Yani heyecanınızı kaybetmediniz mi?"

Güldü. "Hayır. Tam tersi... gerçek hissettirdi. İlk kez."

Ne diyeceğimi bilemediğimden ona gülümsemekle yetindim.

"Iyy, ağzını kapa," dedi.

Kapadım.

"Peki ya sen?" diye sordu Penny. Beni sorguya çekmek için doğru zamanı kolladığını görebiliyordum ve ben de daha fazla bekleyemeyecektim. Etrafa bakınıp bana doğru eğildi. "Neler olduğunu anlatabilir misin?"

"Ne zaman neler olduğunu?"

"Bu yaz."

Omuz silktim. "Hiçbir şey olmadı."

Arkasına yaslanıp iç geçirdi. "Simon, Amerika'ya gitmem benim suçum değildi. Burada kalmaya çalıştım."

"Hayır," dedim. "Yani *anlatacak bir şey yok*. Sen gittin. Herkes gitti. Ben yetimhaneye döndüm. Bu kez Liverpool'a."

"Yani, Sihirbaz seni... gönderdi mi? Olanlardan sonra?" Penelope'nin kafası karışmış görünüyordu. Ona hak veriyordum.

Kaçırılmaktan kıl payı kurtulmuştum ve Sihirbaz ilk iş beni göndermişti.

Penny'yle birlikte olanları anlattığımızda Sihirbaz'ın derhal Humdrum'ın peşine düşeceğini sanmıştım. Canavarın nerede olduğunu; sonunda nasıl göründüğünü!

Humdrum ben buraya geldiğimden beri Watford'a saldırıyordu. Karanlık yaratıklar gönderiyordu. Bizden saklanıyordu. Büyülü atmosferde ölü noktalardan bir iz bırakıyordu. Sonunda bir *ipucumuz* olmuştu.

Onu bulmak, cezalandırmak istiyordum. Sihirbaz'ın yanında savaşarak buna artık bir son vermek istiyordum.

Penelope boğazını temizledi. Hissettiğim kadar kaybolmuş görünüyor olmalıydım. "Agatha'yla konuştun mu?" diye sordu.

"Agatha mı?" Bir çöreğe daha tereyağı sürdüm. Soğumuşlardı ve yağ erimiyordu. Penny sağ elini kaldırdı ve parmağındaki büyük, mor yüzüğü güneş ışığında parladı. "Bazıları sıcak sever!"

Büyü israfından başka bir şey değildi. Sürekli benim için büyüleri boşa harcıyordu. Tereyağı artık sıcak olan çöreğin üzerinde eridi ve bir elimden diğerine aldım. "Agatha'nın yaz boyunca benimle konuşması yasak, biliyorsun."

"Belki bu kez bir yolunu bulur diye düşünmüştüm," dedi Penelope. "Açıklama yapmak için özel önlemler alacağını."

Fazla sıcak çöreği yemekten vazgeçerek tabağıma bıraktım. "Sihirbaz'ın kurallarına karşı gelmez. Ya da ailesinin."

Penny beni izliyordu. Agatha onun da arkadaşıydı ama Penelope onu benden daha çok eleştirirdi. Agatha'yı eleştirmek benim işim değildi; benim işim onun erkek arkadaşı olmaktı.

Penny iç geçirdi ve başka yöne bakıp sandalyeyi tekmeledi. "Bu mu yani? Bir şey yok mu? Herhangi bir ilerleme? Öylesine bir yaz daha mı? Şimdi ne yapmamız gerekiyor?"

Normalde bir şeyleri tekmeleyen kişi ben olurdum ama tüm yaz duvarları tekmelemiştim... bir de bana ters bakan insanları. Omuz silktim. "Sanırım okula döneceğiz."

Penelope odasına gitmek istemiyordu.

Trixie'nin kız arkadaşının da erken geldiğini ve kişisel sınırları olmadığını söylüyordu. "Trixie'nin bu yaz kulaklarını deldirdiğini söylemiş miydim? Tam sivri kısmına büyük, gürültülü çanlar takıyor."

Bazen Penny'nin Trixie hakkında yaptığı eleştirileri fazlasıyla türcü buluyordum. Bunu ona da söyledim.

"Senin için demesi kolay," dedi tekrar Baz'ın yatağına yayılarak. "Sen bir periyle yaşamıyorsun."

"Vampirle yaşıyorum!"

"Bu doğrulanmadı."

"Baz'ın vampir olmadığını mı düşünüyorsun yani?"

"Vampir olduğunu biliyorum," dedi. "Ama hâlâ doğrulamadık. Onu kan içerken hiç görmedik."

Pencere pervazında oturmuş, açık cama tutunarak kanala sarktım. Yüzümü ekşittim. "Onu kanla kaplı halde gördük. Yeraltı mezarlığında üzerlerinde diş izi olan bir yığın pörsümüş fare bulduk. Kâbus gördüğünde yanaklarının ne kadar dolgun göründüğünü söylemiş miydim? Sanki ağzında fazladan diş varmış gibi?"

"Dolaylı kanıt," dedi Penny. "Ayrıca neden kâbus gören bir vampiri sinsice gözetlediğini hâlâ anlamış değilim."

"Onunla yaşıyorum! Tetikte olmam gerek."

Penny gözlerini devirdi. "Baz sana odanda asla zarar veremez."

Haklıydı. Yapamazdı. Odalarımız ihanete karşı büyülenmişti; Oda Arkadaşı Laneti. Baz odamızın içinde bana zarar verecek bir şey yapacak olursa okuldan atılırdı. Agatha'nın babası Dr. Wellbelove kendisi öğrenciyken bunun bir kere yaşandığını söylemişti. Bir çocuk oda arkadaşına yumruk atmış, sonra pencereden dışarı uçarak kendisini okul kapısının dışında bulmuş. Kapı onun için bir daha hiç açılmamış.

Küçükken uyarı alıyordunuz: İlk iki sene oda arkadaşınıza zarar vermeye çalışırsanız elleriniz kaskatı kesiliyordu. İlk yılımızda bir keresinde Baz'a kitap fırlatmıştım ve ellerimin çözülmesi üç gün sürmüştü.

Baz bu kuralı hiç çiğnememişti. Çocukken bile.

"Uykusunda neler yapabildiğini kim bilir..." dedim.

"Sen bilirsin," dedi Penny. "Onu bu kadar izlediğine göre."

"Karanlık bir yaratıkla yaşıyorum; paranoyak olmaya hakkım var!"

"İstediğin zaman perimi senin vampirinle değiştiririm. Birini öldürücü derecede rahatsız edici olmaktan alıkoyan bir lanet yok."

Penny'yle akşam yemeği için yemek salonuna gittik ve yemekleri alıp –fırında patates, sosis ve ekmek– odama döndük. Baz okuldayken hiç bu şekilde takılamazdık. Penny'yi ispiyonlardı.

Sanki parti veriyormuşuz gibiydi. Sadece ikimizdik ve yapacak hiçbir şeyimiz yoktu. Penelope bir gün birlikte eve çıktığımızda da bu şekilde olacağını söylüyordu. Ama bu gerçekleşmeyecekti. Savaş biter bitmez Amerika'ya gidecekti. Hatta belki ondan da önce.

Ben de Agatha'yla eve çıkacaktım.

Agatha'yla sorunumuz her ne ise bunu aşacaktık; hep aşardık. Okul bitince muhtemelen evlenecektik; Agatha'nın ebeveynleri de okuldan sonra evlenmişlerdi. Onun kasabada bir ev istediğini biliyordum. Öyle bir eve param yetmezdi ama Agatha'nın parası vardı ve kendisini mutlu edecek bir iş bulacaktı. Babası da istersem iş bulmama yardım ederdi.

Bunu düşünmek güzeldi: hayatımla ilgili ne yapacağıma karar verecek kadar uzun yaşamak.

Penelope yemeği biter bitmez ellerini sildi. "Doğru," dedi.

Homurdandım. "Henüz değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani henüz strateji belirlemeyelim. Daha yeni geldik. Hâlâ yerleşiyorum."

Etrafına bakındı. "Yerleşecek ne var, Simon? Zaten iki eşofman takımını yerleştirmişsin."

"Huzurun ve sessizliğin tadını çıkarıyorum." Onun tabağına uzanıp kalan sosislerini yemeye başladım.

"Huzur falan yok," dedi. "Sadece sessizlik. Bu durum beni endişelendiriyor. Bir plan yapmamız lazım."

"Huzur *var*. Baz hâlâ gelmedi ve bak," dedim çatalımla etrafı göstererek, "bize saldıran hiçbir şey yok."

"Bir goblini daha yeni parçalamış kişi söylüyor bunu," dedi. "Simon, sırf biz iki aylığına buradan ayrıldık diye savaş durmadı."

Yeniden homurdandım. "Sihirbaz gibi konuştun," dedim ağzım doluyken.

"Yaz boyunca seni yok saydığına hâlâ inanamıyorum."

"Muhtemelen 'savaşla' fazla meşguldür."

Penny iç çekip ellerini önünde birleştirdi. Mantıklı olmamı bekliyordu.

Onu bekletecektim.

Savaş.

Savaşı konuşmanın bir anlamı yoktu. Çok yakında buraya da ulaşacaktı zaten. Tek bir savaş da değildi: İki ya da üç savaş vardı –eli kulağında olan iç savaş, karanlık yaratıklarla her zaman yaşanan husumet, Humdrum'la ilgili şey her neyse o– ve hepsi sonunda kapıma dayanacaktı.

"Doğru," diye tekrarladı Penny. Üzgün görünüyor olmalıydım çünkü ardından, "Sanırım savaş yarın da devam edecek," diye ekledi.

Tabağını temizledim ve Penny de Baz'ın yatağına yerleşti. Ona söylenmedim bile. Ben de kendi yatağıma uzanıp uçaklardan, Amerikan süpermarketlerinden ve Micah'nın büyük ailesinden bahsetmesini dinledim.

Duyduğu bir şarkıyı bana anlatırken konuşmanın ortasında uyuyakaldı. Bir gün bu şarkının büyü olabileceğini düşünüyordu ama ben "Beni ararsın belki" diye bir büyüye ihtiyaç duyulabileceğini düşünemiyordum.

"Penelope?" Cevap vermedi. Yatağımdan sarkıp yastığımı ona doğru savurdum. Yataklarımız işte bu kadar yakındı; Baz'ın beni öldürmek için yatağından kalkmasına bile gerek yoktu. Ya da sanırım tam tersi. "*Penny.*"

"Ne?" dedi, Baz'ın yastığına gömülmüş halde.

"Odana dönmen gerek."

"İstemiyorum."

"Dönmek zorundasın. Burada yakalanırsan Sihirbaz seni okuldan uzaklaştırır."

"Bırak yapsın. Biraz boş zamana ihtiyacım var."

Yatağımdan çıkıp tepesinde dikildim. Koyu renk saçları yastığın üzerine dağılmıştı ve gözlüğü yanağına yapışmıştı. Eteği yukarı çıkmıştı ve çıplak bacağı dolgun ve yumuşak görünüyordu.

Onu dürttüm. Yerinden sıçradı.

"Hadi," dedi. "Seni geçireyim."

Penny gözlüğünü ve tişörtünü düzeltti. "Hayır. Gözetmenleri nasıl atlattığımı görmeni istemiyorum."

"Bu, en yakın arkadaşınla paylaşmak isteyeceğin bir şey değil mi?"

"Çünkü senin bunu çözmeye çalışmanı izlemek eğlenceli."

Kapıyı açıp merdiven boşluğuna göz attım. Kimseyi ne gördüm ne de duydum. "Peki," dedim kapıyı açık tutarak. "İyi geceler."

Penny yanımdan geçti. "İyi geceler, Simon. Yarın görüşürüz."

Sırıttım. Elimde değildi; geri dönmek çok güzeldi. "Yarın görüşürüz."

Yalnız kalır kalmaz okul pijamamı giydim. Baz kendisininkini evden getirirdi ama ben okulunkileri seviyordum. Çocuk yurtlarında hiç pijamayla uyumazdım, çünkü hiç olmamıştı. Bu kendimi, bilmiyorum... hassas hissetmeme sebep oluyordu. Üzerimi değiştirip yatağıma girdim ve iç çektim.

Watford'da Baz'ın henüz gelmediği bu geceler, gerçekten uyuyabildiğim tek zamanlardı.

Uyandığımda saatin kaç olduğunu bilmiyordum. Oda karanlıktı ve yatağıma ay ışığı vuruyordu.

Pencerenin önünde bir kadın durduğunu sandım ve başta Penny olduğunu düşündüm. Sonra şekil değişti ve bu kez Baz olduğunu düşündüm.

Daha sonra rüya gördüğüme karar vererek yeniden uykuya daldım.

6

LUCY

Sana söylemek istediğim o kadar çok şey var ki...
Ama zamanım kısıtlı.
Ve sesim ulaşmıyor.

7

SIMON

Odamın kapısının aralandığını duyduğumda güneş yeni doğmuştu. Battaniyeyi başımın üzerine çektim. "Git başımdan," derken Penny'nin yine de konuşmaya başlayacağını düşünüyordum. Yaz boyunca onu ne kadar özlediğimi unutturmakta çok başarılıydı.

Birisi öksürdü.

Gözlerimi açtım ve Sihirbaz'ın kapının önünde, yüzünde eğlenmiş gibi bir ifadeyle durduğunu gördüm. En azından öyle görünüyordu, derinlerinde ise karanlık bir şey vardı.

"Efendim." Doğruldum. "Affedersiniz."

"Özür dileme, Simon. Kapıyı çaldığımı duymamış olmalısın."

"Hayır... İzin verin de, şey... giyineyim."

"Uğraşma," dedi pencereye doğru yürüyüp Baz'ın yatağından kaçınarak; Sihirbaz bile vampirlerden korkuyordu. Gerçi o "korkmak" kelimesini kullanmazdı. "Dikkatli" ya da "ihtiyatlı" olduğunu söylerdi.

"Dün seni karşılayamadığım için üzgünüm," dedi. "Yolculuğun nasıl geçti?"

Battaniyeyi itip yatağın kenarına oturdum. Hâlâ pijamamlaydım ama en azından oturuyordum. "İyiydi," dedim. "Yani aslında tam da iyi sayılmaz. Taksicim goblin çıktı."

"Bir goblin daha mı?" Elleri belinde, pencereden bana döndü. "Israrcılar. Yalnız mıydı?"

"Evet, efendim. Beni kaçırmaya çalıştı."

Sihirbaz başını iki yana salladı. "İki kişi çalışmak akıllarına hiç gelmez. Hangi büyüyü kullandın?"

"Kılıcımı kullandım, efendim." Dudağımı ısırdım.

"İyi," dedi.

"Temizlemek için de **Yok et**'i."

Sihirbaz bir kaşını kaldırdı. "Harika, Simon." Pijamama ve çıplak ayaklarıma baktı, ardından yüzümü inceler gibi baktı. "Peki ya bu yaz? Sıradışı bir şey oldu mu?"

"Olsaydı sizinle iletişime geçerdim, efendim." (İhtiyacım olsaydı onunla iletişime *geçebilirdim*. Cep numarasını biliyordum. Ayrıca kuş da gönderebilirdim.)

Sihirbaz başını onaylarcasına salladı. "Güzel." Bana birkaç saniye daha baktı, ardından benimle ilgili gereken her şeyi incelercesine pencereye döndü. Güneş ışığı gür, kahverengi saçlarında parladı ve bir an her zamankinden daha gözüpek göründü.

Üzerinde üniforması vardı: koyu yeşil pantolon, deri çizme, askılı ve ufak cepleri olan yeşil bir tunik. Süslü kemerine bağlı dokuma kınından kılıcı sarkıyordu. Benimkinin aksine onunki tamamen görünürdü.

Penny'nin annesi Profesör Bunce eski büyücülerin törensel kukuleta ve pelerin giydiklerini söylerdi. Diğer müdürler de cübbe giyip kep takıyorlarmış. Sihirbaz'ın kendine özgü bir üniforma yarattığını söylerdi ve buna kostüm derdi.

Sanırım düşman olmadığı halde Sihirbaz'dan en çok nefret eden kişi Profesör Bunce'tı. Penny'nin babasının konuştuğunu duyduğum tek zaman annesinin Sihirbaz hakkında söylenmeye başladığı zamandı; elini onun koluna koyup, "Yapma, Mitali..."

derdi. Annesi de, "Özür dilerim, Simon, Sihirbaz'ın koruyucu baban olduğunu biliyorum..." derdi.

Ama aslında öyle değildi. Sihirbaz kendini hiç bu şekilde tanıtmamıştı. Aile olarak. Bana her zaman müttefik muamelesi yapmıştı; ben küçük bir çocukken bile. Beni Watford'a ilk getirdiğinde ofisine oturtup her şeyi anlatmıştı. Sinsi Humdrum'ı. Kaybolan büyüyü. Atmosferde ölü noktalar gibi açılan delikleri.

Ben daha büyünün *gerçek* olduğunu sindirmeye çalışıyordum, o ise bana bir şeyin onu öldürdüğünü –yediğini, sonunu getirdiğini– ve ancak benim yardım edebileceğimi söylüyordu.

"Bunları duymak için çok küçüksün, Simon. On bir, küçük bir yaş. Ama bunları senden daha fazla saklamak doğru değil. Sinsi Humdrum Sihirbazlar Âlemi'ne karşı gelmiş geçmiş en büyük tehdit. Güçlü, bizi dört bir yandan kuşatıyor. Onunla savaşmak, bitkin düştüğün anda uykuyla savaşmak gibi.

"Fakat onunla savaşmalıyız. Seni korumak istiyoruz; bunu yapacağıma hayatım üzerine yemin ederim. Ama bir an önce kendini korumayı öğrenmelisin, Simon.

"O, dünyamızın gördüğü en büyük tehdit. Ve sen de en büyük umudumuzsun."

O kadar afallamıştım ki ne bir şey diyebiliyor ne de soru sorabiliyordum. Çok küçüktüm. Ben sadece Sihirbaz'ın haritanın kendi kendine açılmasını sağladığı numarayı yeniden yapmasını istiyordum.

Watford'daki ilk yılımı kendime rüya gördüğümü söyleyerek geçirmiştim. Sonraki yılımı da rüya görmediğimi söyleyerek...

Asıl soruyu sormayı akıl edemeden devlerin saldırısına uğramış, etrafımı çeviren taşları paramparça etmiş ve on santim uzamıştım:

Neden ben?

Neden Humdrum'la *ben* savaşmak zorundaydım?

Sihirbaz yıllar içinde bu soruyu bir düzine farklı şekilde cevaplamıştı:

Çünkü ben seçilmiştim. Çünkü kehanette öngörülmüştüm. Çünkü Humdrum peşimi bırakmıyordu.

Ama bunların hiçbiri gerçek cevap değildi. Penelope bana anlam verebildiğim tek cevabı söylemişti:

"Çünkü yapabilirsin, Simon. Ayrıca biri yapmak zorunda."

Sihirbaz pencereden bir şeyi izliyordu. Ona oturmayı teklif etmeyi düşündüm. Sonra onu otururken hiç görüp görmediğimi hatırlamaya çalıştım.

Kıpırdanınca yatak gıcırdadı. Sıkıntılı bir ifadeyle bana döndü.

"Efendim?"

"Simon."

"Humdrum... Onu buldunuz mu? Neler kaçırdım?"

Sihirbaz başparmağı ile işaretparmağıyla çenesini tuttu, ardından başını hızla sağa sola salladı. "Hiçbir şey. Onu bulmaya yaklaşamadık bile ve ilgilenmem gereken başka önemli meseleler vardı."

"Humdrum'dan daha önemli ne olabilir ki?" deyiverdim.

"Daha önemli değil," dedi. "Sadece daha acil. Eski Aileler... beni sınıyorlar." Sağ elini yumruk yaptı. "Galler'in yarısı vergi vermeyi bıraktı. Pitch'ler yeterli çoğunluk sağlanamasın diye toplantılara gelmemeleri için meclisin üç üyesine para ödüyor. Bir de yaz boyunca tüm Londra'da çekişmeler yaşandı."

"Çekişme mi?"

"Tuzaklar, kavgalar. Test... bunların hepsi birer test, Simon. Eski Aileler bir an bile dikkatimin dağıldığını düşünürlerse dizginleri ele alırlar. Başardığımız her şeyi eski haine getirirler."

"Biz olmadan Humdrum'la savaşabileceklerini mi düşünüyorlar?"

"Bence o kadar öngörüsüzler ki," dedi bana bakarak, "umurlarında değil. Sadece güç istiyorlar ve şimdi istiyorlar."

"Onlar umurumda değil," dedim. "Humdrum büyümüzü alırsa savaşacak bir şeyimiz de olmaz. Humdrum'la mücadele etmemiz gerekiyor."

"Edeceğiz," dedi, "doğru zaman geldiğinde. Onu nasıl yeneceğimizi bildiğimiz zaman. Ama o zamana dek önceliğim seni güvende tutmak. Simon..." Kollarını önünde birleştirdi. "Meclisin güvenebileceğimiz diğer üyeleriyle fikir alışverişinde bulundum.

Seni koruma çabalarımızın ters tepmiş olabileceğini düşünüyoruz. Büyülere ve denetime rağmen, Humdrum en çok sen Watford'dayken sana ulaşabiliyor. Haziranda hiçbir savunma sistemimizi harekete geçirmeden seni çağırabildi."

Bunu söylediğini duymak utanç vericiydi. Başarısız olan Sihirbaz ya da koruma büyüleri değil de *benmişim* gibi hissettiriyordu. Humdurm'la savaşabilecek tek kişi bendim ama sonunda onunla yüzleşme fırsatım olduğunda tek yaptığım kaçmak olmuştu. Hatta Penelope olmasa onu bile başarabileceğimi sanmıyordum.

Sihirbaz dişlerini sıktı. Ortasında düzleşen ve bıçakla çentik atılmışçasına bir de gamzesi olan bir çenesi vardı. Onu aşırı kıskanırdım. "Watford dışında bir yerde daha güvende olacağına karar verdik," dedi yavaşça.

Nereye varmaya çalıştığını anlayamadım. "Efendim?"

"Meclis senin için güvenli bir yer ayarladı. Bir de özel öğretmen. Şu an seninle ayrıntıları konuşamam ama seni oraya ben götüreceğim. Yakında yola çıkacağız; gece geri dönmüş olmam gerekiyor."

"Watford'dan ayrılmamı mı istiyorsunuz?"

Gözlerini kıstı. Sihirbaz sözlerini tekrar etmekten nefret ederdi. "Evet. Fazla eşya götürmene gerek yok. Botların, pelerinin ve almak istediğin herhangi bir eser..."

"Efendim, Watford'dan ayrılamam. Bu hafta derslerimiz başlıyor."

Başını eğdi. "Simon. Çocuk değilsin. Artık Watford'da öğrenebileceğin bir şey kalmadı."

Haklı olabilirdi. Ben umutsuz vakaydım; bu yıl başarılı olacak halim yoktu ama yine de... "Watford'dan ayrılamam. Bu son senem."

Sihirbaz sakalına dokundu. Gözleri iki kesik halini aldı.

"Yapamam," dedim yeniden. Bir neden bulmaya çalışıyordum ama tek düşünebildiğim *hayırdı*. Watford'dan ayrılamazdım. Yaz boyunca buraya dönmeyi beklemiştim. Hayatım boyunca beklemiştim. Ya Watford'daydım ya da Watford'da olmayı diliyordum

ve gelecek sene bu değişecekti –değişmek zorundaydı– ama *henüz değil*. "Hayır," dedim. "Yapamam."

"Simon." Ses tonu sertti. "Bu bir *öneri* değil. Hayatın tehlikede ve Sihirbazlar Âlemi'nin geleceği sana bağlı."

Bu noktada tartışma gereği hissettim: *Baz* bana bağlı değildi. Pitch ailesini destekleyen hiç kimse, benim kurtarıcıları olduğuma inanmıyordu.

Dişlerimi o kadar sıktım ki şekillerini hissedebiliyordum. Başımı iki yana salladım.

Sihirbaz, dinlemeyi reddeden bir çocukmuşum gibi kaşlarını çatmış bana bakıyordu. "Humdrum'ın sana sen yalnızca burada olduğunda saldırdığını fark etmedin mi, Simon?"

"Siz bunu daha yeni mi fark ettiniz?" Yutkundum. "Efendim," diye ekledim ama çok geçti.

"Anlamıyorum!" dedi sesini yükselterek. "Daha önce kararlarımı hiç sorgulamamıştın."

"Daha önce Watford'dan ayrılmamı hiç istemediniz!"

Yüz ifadesi katıydı. "Simon, savaştayız. Sana bunu hatırlatmam mı gerekiyor?"

"Hayır, efendim."

"Savaş zamanları fedakârlıklarda bulunuruz."

"Ama biz *hep* savaştaydık," dedim. "Ben buraya geldiğimden beri. Savaştayız diye yaşamayı bırakacak halimiz yok."

"Öyle mi?" Sonunda kontrolünü kaybetti. Elini kılıcının kabzasında gezdirdi. "Bana bak, Simon. Beni normal bir hayatın tadını çıkarırken gördün mü hiç? Karım nerede? Çocuklarım? Kasabada, rahat bir koltuğumun ve terliklerimi getirecek şişman bir köpeğimin olduğu evim nerede? Ne zaman tatile gidiyorum? Ne zaman ara veriyorum? Ne zaman yaklaşan savaşa hazırlanmak dışında bir şey yapıyorum? Sıkıldık diye sorumluluklarımızı yok sayamayız."

Sanki vurmuş gibi başımı indirdim. "Sıkılmadım," diye mırıldandım.

"Yüksek sesle konuş!"

Başımı kaldırdım. "Sıkılmadım, efendim."

Bakıştık.

"Giyin. Eşyalarını topla..."

Vücudumdaki tüm kaslarımın kasıldığını, tüm eklemlerimin kilitlendiğini hissettim. "Hayır."

Yapamazdım. Daha yeni gelmiştim ve hayatımın en kötü yazını geçirmiştim. Sırf sonunda Watford'a döneceğim diye dayanmıştım ama artık daha fazla dayanamazdım. Tükenmiştim ve Sihirbaz beni nereye götürmek istediğini bile söylemiyordu. Peki ya Penny ne olacaktı? Agatha?

Başımı iki yana sallıyordum. Sihirbaz'ın sertçe nefes aldığını duydum ve başımı kaldırdığımda aramızda kırmızı bir pus vardı.

Kahretsin. Hayır.

Benden bir adım uzaklaştı. "Simon," dedi. Asasını çıkarmıştı. "Sakin ol!"

Kendi asama atıldım ve birbiri ardına büyüler sıralamaya başladım. "Kendine gel! Kabullen! Kontrollü ol! Dayan!" Fakat sözlerim büyüyü çağırıyordu ve şu an büyü kullanmak onun daha da yüzeye çıkmasına sebep oluyordu; aramızdaki kırmızılık yoğunlaştı. Gözlerimi kapayıp yok olmaya çalıştım. Hiçbir şey düşünmemeye. Yatağa devrildim ve asam da yere düştü.

Yeniden odaklanabildiğimde Sihirbaz bana doğru eğilmiş, bir elini alnıma koymuştu. Bir yerden duman çıkıyordu; sanırım çarşafımdı. "Üzgünüm," diye fısıldadım. "Böyle olsun istemedim..."

"Biliyorum," dedi ama korkmuş görünüyordu. Saçlarımı alnımdan çekti ve eklemlerini yanağımda ezdirdi.

"Lütfen beni göndermeyin," diye yalvardım.

Sihirbaz gözlerime baktı, onları delip geçti. Düşündüğünü görebiliyordum; ardından yumuşadı. "Meclis'le konuşurum," dedi. "Belki hâlâ vaktimiz vardır..." Dudaklarını birbirine bastırdı. Dudaklarının hemen üzerinde incecik bıyığı vardı; Baz ve Agatha onunla dalga geçerdi. "Yalnızca *senin* güvenliğinden endişelenmiyoruz, Simon..."

Hâlâ bana doğru eğilmiş, duruyordu. Aramızda dumandan başka soluyacak bir şey yokmuş gibi hissediyordum.

"Meclis'le konuşurum," dedi. Omzumu sıktı ve kalktı. "Hemşireye ihtiyacın var mı?"

"Hayır, efendim."

"Değişen bir şey olursa beni çağır. Ya da tuhaf bir şey görürsen; Humdrum'dan herhangi bir işaret ya da... sıradışı herhangi bir şey."

Başımı onaylarcasına salladım.

Sihirbaz uzun adımlarla odadan çıkarken eli kılıcının kabzasındaydı; bu bir şey düşündüğü anlamına geliyordu. Kapıyı arkasından kapadı.

Yatağımın yanmadığından emin olmak için dönüp baktım, ardından uykuya daldım.

8

LUCY

Sis çok yoğun.

9

SIMON

Tekrar uyandığımda Penny masamda oturuyordu. Kolu kadar kalın bir kitap okuyordu. "Öğleni geçti," dedi. "Yetimhanede tam bir miskin olmuşsun; *The Telegraph*'a mektup yazacağım."

"Kapıyı çalmadan öylece odama giremezsin," dedim oturup gözlerimi ovarken. "Sihirli anahtarın olsa bile."

"Sihirli anahtarım yok ve kapıyı *çaldım*. Ölü gibi uyuyorsun."

Tuvalete gitmek üzere yanından geçtiğim sırada beni kokladı, ardından kitabını kapadı. "Simon? Patladın mı?"

"Kısmen. Uzun hikâye."

"*Saldırıya mı uğradın?*"

"Hayır," derken banyonun kapısını kapadım ve yüksek sesle konuştum: "Sonra anlatırım." Sihirbaz'ın beni okuldan göndermek istediğini anlattığımda Penny çılgına dönecekti.

Aynaya baktım ve duş alıp almamayı düşündüm. Saçımın bir yanı keçe gibi yapışmıştı ve tepesi de havaya kalkmıştı; kendimi ne zaman bu şekilde kaybetsem ter içinde kalıyordum. Kendimi baştan ayağa pis hissediyordum. Tıraş olmam gerekir diye çenemi

inceledim ama gerek yoktu; hiçbir zaman olmuyordu. Yapabilsem, Sihirbaz'ınki gibi bıyık bırakırdım ve Baz'ın dalga geçmesi de umurumda olmazdı.

Tişörtümü çıkarıp boynumdaki haçı ovdum. Dindar değildim; bu yalnızca uğur içindi. Vampirlere karşı bir koruma olarak yıllardır Agatha'nın ailesindeydi. Dr. Wellbelove onu bana verdiğinde siyah ve paslıydı ama ovarak altın rengini ortaya çıkarmıştım. Bazen onu ısırıyordum. (Ki bu muhtemelen ortaçağdan kalma yadigâra yapılmaması gereken bir şeydi.) Yazın takmama pek gerek yoktu ama anti-vampir kolyesi takmaya alıştığınızda çıkarmak saçma geliyordu.

Yurttaki diğer çocuklar benim dindar olduğumu sanıyorlardı. (Ayrıca günde bir paket sigara içtiğimi sanıyorlardı çünkü dumansı bir kokum vardı.)

Yeniden aynaya baktım. Penny haklıydı. Çok zayıftım. Kaburgalarım görünüyordu. Karnımdaki kaslar belirgindi ve bu vücut çalıştığım için değil, üç aydır doğru düzgün yemek yemediğim içindi. Ayrıca tüm vücudumda lekeler çıkmıştı ki bu da beni kötü beslenme sorunum *olmamasına* rağmen hasta gibi gösteriyordu.

"Duşa giriyorum!" diye bağırdım.

Duşa girerken odada dolaşan Penny'nin, "Çabuk ol, öğle yemeğini kaçıracağız!" dediğini duydum. Ardından kapının önünde durup konuştu: "Agatha geldi."

Suyu açtım.

"Simon, beni duydun mu? Agatha geldi!"

Duymuştum.

En son düşmanınızla el ele tutuşurken gördükten sonra üç ay hiç konuşmadığınız kız arkadaşınızla konuşmanın adabı neydi? (İki elini birden tutuyordu. Birbirlerine bakıyorlardı. Sanki şarkı söylemeye başlayacaklarmış gibi duruyorlardı.)

Geçen yıl onu ormanda Baz'la görmeden önce de Agatha'yla aramız kötüydü. Uzaklaşmıştı, içine kapanmıştı ve mart ayında

yaralandığımda (biri asamla oynamıştı) yalnızca gözlerini devirmişti. Sanki suçlusu benmişim gibi.

Agatha, çıktığım ilk ve tek kızdı. Üç yıldır, on beş yaşından beri çıkıyorduk. Ama öncesinde de onu istiyordum. Onu Ulu Çayır'da uzun, açık renk saçları rüzgârda dalgalanırken gördüğüm ilk andan beri istiyordum. Onu görüp de daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmediğimi düşündüğümü hatırlıyordum. O kadar güzel ve zarifseniz hiçbir şey size dokunamazdı. Aslan ya da tek boynuzlu at olmak gibi bir şeydi. Kimse size dokunamazdı çünkü onlarla *aynı seviyede* bile olmazdınız.

Agatha'nın yanında oturmak bile kendinizi bir nevi dokunulmaz hissettirirdi. Yüce. Güneşte oturmak gibi bir şeydi.

Bir de onunla çıkmanın nasıl bir şey olduğunu düşünün; o ışığı sürekli yanınızda taşıyordunuz.

Geçen yılki kış gündönümünden bir fotoğrafımız vardı. Uzun, beyaz bir elbise giymişti ve annesi altın rengi saçlarına takması için ökseotu örmüştü. Ben de beyaz giymiştim. Kendimi demode hissediyordum ama fotoğrafta iyi görünüyordum. Üzerimde babasının ödünç verdiği takımla Agatha'nın yanında durmak... olmam gereken kişi gibi görünüyordum.

Bugün yemek salonunun yarısı doluydu. Dersler yarın başlayacaktı. İnsanlar gruplar halinde oturmuş sohbet ediyorlardı.

Yemekte salamlı ve kaşarlı börek vardı. Penelope benim için bir tabak tereyağı alınca gülümsedim. Kabul edilebilir bir davranış olsa kaşık kaşık tereyağı yerdim. (Gerçi ilk senemde kahvaltıya inen ilk kişi bensem bunu yapıyordum.)

Salonda Agatha'yı aradım ama göremedim. Yemeğe inmemiş olmalıydı. Tüm olanlara rağmen yine de salonda olup da bizimle oturmamasına inanamazdım.

Benim alt katımdaki odada kalan Rhys ve Gareth çoktan masamıza oturmuşlardı.

"Merhaba, Simon," dedi Rhys. Gareth salonun diğer tarafındaki birine bağırıyordu.

"Merhaba, çocuklar," dedim.

Rhys, Penny'ye başıyla selam verdi. Penelope'nin çoğu sınıf arkadaşımıza ayıracak vakti yoktu, bu nedenle onlar da Penny'ye aynı şekilde davranıyorlardı. Biri beni bu şekilde görmezden gelse rahatsız olurdum ama Penny dikkatini dağıtacak etkenler olmamasından memnun görünüyordu.

Bazen yemek salonunda ben insanlara merhaba derken Penny kolumdan çekiştirirdi.

"Çok fazla arkadaşın var," dedi.

"Böyle bir şeyin mümkün olmadığına eminim. Ayrıca hepsine 'arkadaş' demezdim."

"Bir günde çok fazla saat yok, Simon. Ancak iki ya da üç kişiye ayıracak kadar vaktimiz var."

"Senin çekirdek ailende bile daha fazla kişi var, Penny."

"Biliyorum. Zor bir durum."

Bir keresinde gerçekten değer verdiğim insanların listesini yapmaya başlamıştım. Yedinciye geldiğimde Penelope listemi daraltmamı ya da yeni arkadaşlar edinmeyi derhal kesmemi söylemişti. "Annem her zaman der ki, hayatında yalnızca aç bir rakshasa'dan koruyabileceğin kadar insan olmalı."

"Onun ne olduğunu bilmiyorum ama zaten endişelenmiyorum; savaşta iyiyim."

İnsanları seviyordum. Penny, Agatha, Sihirbaz, keçi çobanı Ebb, Bayan Possibelf ve Dr. Wellbelove gibi yakın olduklarımı. Bir de sadece arkadaş olduğum Rhys ve Gareth'ı. Penny'nin kurallarına uyarsam futbol maçı yapacak kadar insan bile bulamazdım.

Çocuklara gönülsüzce el salladı, ardından onlarla arama oturup konuşmamız duyulmasın diye bana döndü. "Agatha'yı Revaklar'da ailesiyle gördüm," dedi.

Revaklar en eski ve en büyük kız yurduydu. Arazinin diğer tarafında uzun, alçak bir binaydı. Sadece bir kapısı vardı ve tüm pencereler küçük, cam levhalardan yapılmıştı. (Okul 1600'lü yıllarda kızları ilk almaya başladığında aşırı paranoyak olmalıydı.)

"Kimi gördün?" diye sordum.

"Agatha'yı."

"Öyle mi?"

"İstersen çağırabilirim," diye önerdi.

"Ne zamandan beri benim için aracılık yapıyorsun?"

"Onunla ilk konuşmanı herkesin içinde yapmak istemezsin diye düşündüm," dedi. "Olanlardan sonra."

Omuz silktim. "Bir şey olmaz. Agatha'yla aramız iyi."

Penny önce şaşırdı, ardından şüpheyle bakıp başını iki yana salladı. "Her neyse," dedi sandviçinden bir parça koparark. "Yemekten sonra Sihirbaz'ın peşine düşmeliyiz."

"Neden?"

"Neden mi? Bugün aptalı oynamaya mı karar verdin? Bunu sevimli bulacağımı mı düşünüyorsun?"

"Evet?"

Gözlerini devirdi. "Sihirbaz'ı bulup yaz boyunca neler olduğunu anlattırmalıyız. Humdrum'la ilgili neler bulduğunu."

"Bir şey bulamamış. Onunla konuştum."

Penny lokmasını çiğnemeyi kesti. "Ne zaman?"

"Bu sabah odama geldi."

"Peki, bunu bana ne zaman söyleyecektin?"

Yeniden omuz silktim ve parmağımdaki yağı yaladım. "Bana fırsat verdiğinde."

Penny tekrar gözlerini devirdi. (Penny gözlerini çok sık deviriridi.) "Anlatacak bir şeyi yok muymuş?"

"Humdrum'la ilgili yok. Şey..." Önce tabağıma baktım, sonra hızlıca etrafıma göz gezdirdim. "Eski Aileler sorun çıkarıyormuş."

Penny başını onaylarcasına salladı. "Annemin dediğine göre ona karşı güvensizlik oyu kullanmak için organize olmaya çalışıyorlarmış."

"Böyle bir şey yapabilirler mi?"

"Deniyorlar. Ayrıca yaz boyunca düellolar yapıldı. Premal'ın arkadaşı Sam bir düğünden sonra Grimm kuzenlerden biriyle düelloya girdi ve şimdi yargılanıyor."

"Kim?"

"Grimm."

"Neden yargılanıyor?"

"Yasaklı büyüler," dedi. "Yasak sözler."

"Sihirbaz benim gitmem gerektiğini düşünüyor."

"Ne? Nereye?"

"Watford'dan ayrılmam gerektiğini düşünüyor."

Penny'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Humdrum'la savaşmak için mi?"

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Sadece... gitmek işte. Başka bir yerde daha güvende olacağımı düşünüyor. Ben gidersem buradaki herkesin daha güvende olacağını düşünüyor."

Gözleri giderek büyüyordu. "Nereye gideceksin ki Simon?"

"Söylemedi. Gizli bir yere."

"Sığınak gibi mi?"

"Galiba."

"Peki ya okul?"

"Şu an bunun önemli olduğunu düşünmüyor."

Penny homurdandı. Sihirbaz'ın en iyi durumda bile eğitimi küçümsediğini düşünüyordu. Özellikle de klasikleri. Sihirbaz dilbilim dersini kaldırdığında Penny fakülteye çok sert bir mektup yazmıştı. "Peki, ne yapmanı istiyor?"

"Gitmemi. Güvende olmamı. Hazırlanmamı."

Kollarını önünde birleştirdi. "Dağda. Ninjalarla. Batman gibi."

Güldüm ama Penny gülmüyordu. Bana doğru eğildi. "Gidemezsin, Simon. Seni ve hayatını bir deliğe kapatamazsın."

"Gitmiyorum," dedim. "Ona hayır dedim."

Başını eğdi. "*Hayır mı* dedin?"

"Ben... şey... Watford'dan ayrılamam. Hem bu son senemiz."

"Katılıyorum. Ona *hayır mı* dedin?"

"Gitmek istemediğimi söyledim! Saklanıp Humdrum'ın beni bulmasını beklemeyi istemiyorum. İyi bir plan gibi gelmedi."

"Peki, Sihirbaz ne dedi?"

"Pek bir şey söylemedi. Ben sinirlendim ve..."

"*Biliyordum*. Odan kamp ateşi gibi kokuyordu. Ah, inanamıyorum! Sihirbaz'a mı patladın?"

"Hayır, sakinleştim."

"*Gerçekten mi?*" Etkilenmiş görünüyordu. "Aferin, Simon."

"Gerçi sanırım onu korkuttum."

"Ben de korkardım."

"Penny, ben..."

"Ne?"

"Sence Sihirbaz haklı mı?"

"Hayır dedim ya."

"Hayır. Benim Watford için tehlikeli olduğum konusunda." Birinci sınıfların masasına baktım. Hepsi sandviçlerini bırakmış, büyük kâselerden reçelli kek yiyorlardı. "Herkes için."

Penny yeniden sandviçini didiklemeye başladı. "Tabii ki hayır."

"*Penelope*."

Penelope iç geçirdi. "Sakinleştin, değil mi? Bu sabah? Sen kendinden başka birine ne zaman zarar verdin ki?"

"Kendini kandırma, Penny, liste mi yapmalıyım? Kafa kesmeyle başlayabilirim. *Dün olanlarla* başlayabilirim."

"Onlar savaştı, sayılmaz."

"Bence sayılır."

Kollarını yeniden önünde birleştirdi. "*Farklı şekilde* sayılır."

"Sadece o da değil," dedim. "Hedefte ben varım, değil mi? Humdrum, Watford'a sadece ben buradayken saldırıyor."

"Bu senin suçun değil."

"Ee?"

"Yani yapabileceğin bir şey yok."

"Var," dedim. "Buradan gidebilirim."

"*Hayır*."

"Çok iyi bir argüman, Pen." Üçüncü böreğimin üzerine tereyağı sürdüm. Ellerim titriyordu.

"Hayır. Simon. Çekip gidemezsin. Gitmemelisin. Hedefteysen, o zaman en çok tehlikede olan benim. Seninle en çok vakit geçiren benim."

"Biliyorum."

"Hayır, yani demek istediğim bana baksana, ben iyiyim."

Ona baktım.

"İyiyim, Simon. Baz bile iyi ki o da sürekli seninle birlikte."

"Sırf benimle olduğun için ölümden döndüğün zamanların üzerini kapatıyormuşsun gibi geliyor. Humdrum birkaç ay önce beni kaçırdı ve sen de peşimden sürüklendin."

"İyi ki sürüklendim."

Gözlerimin içine baktığı için bakışlarımı kaçırmamaya çalıştım. Bazen Penny gözlük taktığı için şükrediyordum; göz teması o kadar keskindi ki aramızda bir koruma olması iyiydi.

"Sihirbaz'a hayır dedim," diye tekrarladım.

"Güzel," dedi. "Bunu söylemeye devam et."

"Nine!" Küçük bir kızın bağırışı konuşmamızı böldü ve ben çoktan kılıcımı çağırmak için büyülü sözleri söylemeye başlamıştım. Salonun karşısında ikinci ya da üçüncü sınıfa giden bir kız kapının önündeki parlak silüete doğru koşuyordu.

"Ah..." dedi Penelope büyülenmişçesine.

Silüet, Prenses Leia'nın hologramı gibi belirip kayboluyordu. Kız ona uzandığında silüet –beyaz takım elbiseli yaşlı bir kadına benziyordu– diz çöküp kızı yakaladı. Salonun girişinde kucaklaştılar. Silüet tamamen kayboldu. Kız titreyerek orada durmaya devam etti ve birkaç arkadaşı yanına koşup zıpladılar.

"Müthiş," dedi Penelope ve bana dönünce kılıcımı gördü. "Tanrı aşkına, Simon, kaldır şunu."

Kaldırmadım. *"Neydi* o?"

"Bilmiyor musun?"

"Penelope."

"Ziyaretçi geldi. Şanslı çocuk."

"Ne?" Kılıcı kınına koydum. "Ne tür bir ziyaret?"

"Simon, *Perde* kalkıyor. Bunu bildiğini biliyorum. Büyü Tarihi dersinde birlikte gördük."

Yüzümü asıp tekrar oturdum ve karnımın doyup doymadığına karar vermeye çalıştım.

"'*Ve Yirminci Dönüş'te,*'" dedi Penny, "'*yılın sonuna gelirken ve gece gündüz barış içinde karşılıklı otururken Perde kalkacak. Her kimin ışığı varsa onu geçebilecek fakat fazla kalamazlar. Onları neşeyle ve güvenle karşılayın çünkü ölü de olsalar ağızlarından gerçekler dökülecek.*'"

Seslendirme sesini kullandığı için bunun eski bir metinden olduğunu anladım.

"Hiç yardımcı olmuyorsun," dedim.

"Perde kalkıyor," dedi yeniden. "Her yirmi senede bir ölüler, gerçekten söylemeleri gereken bir şey varsa yaşayanlarla konuşabiliyorlar."

"Ah..." dedim. "Bunu duymuş olabilirim. Efsane olduğunu düşünmüşüm."

"Yedi senenin sonunda artık bunu sesli söylememeni beklerdim."

"İyi de nereden bilebilirim ki? Sonuçta bunun kitabı yok, değil mi? *Aslında Gerçek Olan Büyülü Şeyler ve Tıpkı Tahmin Ettiğiniz Gibi Uydurma Olan Büyülü Şeyler.*"

"Büyüyle yetiştirilmeyen *tek* büyücü sensin. Böyle bir kitap okuyacak tek kişisin."

"Noel Baba gerçek değil," dedim. "Ama Diş Perisi gerçek. Böyle şeylerin açıklaması yok."

"Ama Perde gayet gerçek," dedi Penny. "Ruhları gezmekten alıkoyuyor."

"Şimdi kalkıyor mu yani?" Kılıcımı yeniden çıkarmak istiyordum.

"Sonbahar gündönümü yaklaşıyor," dedi. "Geceyle gündüzün aynı uzunlukta olduğu zaman. Perde inceliyor, ardından da kalkıyor. Bir nevi sis gibi. Ve insanlar bize bir şeyler söylemeye geliyorlar."

"Hepimize mi?"

"Keşke. Sadece söyleyecek çok önemli şeyleri varsa geliyorlar. Gerçekleri söylemek için. Adeta ifade vermek için geliyorlar."

"Bu çok... dramatik."

"Annem yirmi yıl önce teyzesinin gelip onlara gizli bir hazineden bahsettiğini söylüyor. Bu defa daha fazlasını söylemek için geri gelmesini umuyor."

"Ne tür bir hazine?"

"Kitaplar."

"Tabii ki." Sandviçimi bitirmeye karar verdim. Ve Penny'nin haşlanmış yumurtasını.

"Ama bazen rezillik çıkıyor," dedi Penny. "İnsanlar gizli ilişkileri söylemek için geliyorlar. Cinayetleri. Mesajın sayesinde adalet yerini bulursa diğer tarafa geçme şansının daha yüksek olduğuna dair bir teori var."

"Bunu nasıl bilebilirler ki?"

"Sadece bir teoriden ibaret," dedi Penny. "Ama Beryl Teyze bana gelirse, kaybolmadan önce ona olabildiğince çok soru soracağım."

Salonun karşısına baktım. "Acaba o kızın büyükannesi ne söyledi?"

Penny kahkaha atıp tabaklarını topladı. "Muhtemelen karamelasının gizli tarifini."

"Yani bu Ziyaretçiler... zombi değiller mi?" Bu tür şeylerden emin olmamda bir sakınca yoktu.

"Hayır, Simon. Zararsızlar. Tabii gerçeklerden korkmuyorsan."

10

SİHİRBAZ

Onu göndermeliydim. Gönderebilirim.

Artık çocuk değildi ama yine de emirlere uyardı.

Ona bakacağıma dair söz verdim.

Böyle bir söz nasıl tutulurdu? Çocuk gelmiş geçmiş en güçlü büyücüyken ona nasıl bakılırdı?..

Güce bakmak ne anlama geliyordu? Onu kullanıyor muydunuz? Koruyor muydunuz? Yanlış ellerden sakınıyor muydunuz?

Simon'a daha çok yardımcı olabileceğimi düşünmüştüm. Özellikle de şimdiye dek. Gücünü kullanmasına. Onu kontrol altında tutmasına.

Simon için bir büyü olmalıydı... Onu güçlendirecek büyülü sözler. Gücü idare edilebilir kılacak bir ayin. Onu henüz bulamamıştım ama bu, olmadığı anlamına gelmiyordu. Var olmadığı anlamına da!

Eğer bulursam...

Çocuğu dengede tutamazken, gücünü dengede tutmaya yetecek miydi?

Kehanetlerde bundan bahsedilmiyordu; dik başlı çocuklardan.

Simon'ı Humdrum'dan saklayabilirdim.

Onu yüzleşmeye hazır olmadığı her şeyden saklayabilirim.

Yapabilirdim, *yapmalıydım!* Ona gitmesini emretmeliydim, bunu yapardı. Beni hâlâ dinlerdi.

Ama ya dinlemezse...

Simon Snow, o zaman seni tamamen yitirir miyim?

11

LUCY

Duy beni.

Ailesinde Watford'a giden ilk kişiydi; denemeleri geçecek kadar güce sahip tek kişiydi. Galler'den buraya onca yolu trenle tek başına gelmişti.

David.

Biz ona Davy derdik. (Bazılarımızsa ona yalnızca deli derdi.)

Pek arkadaşı yoktu; hatta hiç arkadaşı olduğunu sanmıyordum. Kendimin bile başta onun arkadaşı olduğumu düşünmüyordum.

Yalnızca tek dinleyen bendim.

"Sihirbazlar Âlemi," demişti. "Ne dünyası, sorarım sana, *ne dünyası?* Burası okul değil; okullar insanları eğitir *–okullar insanların seviyesini yükseltir–* beni anlıyor musun?"

"*Ben* eğitim alıyorum," dedim.

"Alıyorsun, değil mi?" Mavi gözleri parladı. Gözleri hep ateş saçardı. "Güç alıyorsun. Gizli şifreyi alıyorsun. Çünkü babanda da, büyükbabanda da vardı. Sen zaten içeridesin."

"Sen de öylesin, Davy."

"Sadece beni reddedemeyecekleri kadar güçlü olduğum için."

"Doğru," dedim. "Yani şimdi sen de içeridesin."

"Ne şanslıyım."

"Bunu ne anlamda söylediğini..."

"Şanslıyım," dedi. "Diğer herkes ise şanssız. Burası bilgi paylaşmakla ilgilenmiyor. Bilgiyi zenginlerin elinde tutmakla ilgileniyor."

"En güçlü olanları kastediyorsun."

"Aynı şey," diye tersledi. Her zaman terslerdi. Gözleri hep parlar ve ağzından hep tükürükler saçardı.

"Peki, burada olmayı istemiyor musun?" diye sordum.

"Eskiden Kilise'nin, Tanrı'nın sözleri konusunda cemaate güvenmediği için Latince hizmet verdiğini biliyor muydun?"

"Hıristiyanlıktan mı bahsediyorsun? Hıristiyanlıkla ilgili hiçbir şey bilmiyorum."

"*Biz* neden buradayız, Lucy? Birçok kişi reddedilirken?"

"Çünkü biz en güçlü olanlarız. Büyüyü nasıl kullanıp idare edeceğimizi öğrenmek bizim için önemli."

"O kadar önemli mi? En güçsüz olanlara öğretmek *daha önemli* olmaz mıydı? Sahip olduklarını kullanmalarına yardım etmek? Sadece şairlere mi okumayı öğretmeliyiz?"

"Ne istediğini anlamıyorum. *Buradasın,* Davy. Watford'dasın."

"Buradayım ve doğru insanlarla tanışırsam, tüm Pitch ve Grimm'lere yaltaklanırsam bana en ince büyüleri öğretirler. Masalarında yer verirler. Sonra da hayatımı onlar gibi geçirebilirim; kimsenin yerimi elimden almamasını sağlayarak."

"Ben büyümü bu şekilde kullanmayacağım."

Bir an söylenmeyi kesip gözlerini kısarak bana baktı. "Ne yapacaksın, Lucy?"

"Dünyayı gezeceğim."

"Sihirbazlar Âlemi'ni mi?"

"Hayır, *dünyayı.*"

Sana anlatacak çok şeyim var.

Ama fazla zamanım yok ve Perde kalın.

Konuşmak içinse tüm ruhunun büyüyle dolu olması gerekiyor.

12

SIMON

Agatha'yı gördüğümde gerçekten de yalnızdım.

Çayır'da uzanmış, buraya ilk gelişimi düşünüyordum; çimenler o kadar güzeldi ki üzerinde yürümemizin yasak olduğunu düşünmüştüm.

Agatha kot ve tiril tiril bir bluz giymişti. Bana doğru yürüyüp yavaşça güneşi engellerken bir an sarı saçlarının etrafında bir hale oluştu.

Gülümsedi ama gergin olduğunu biliyordum. Beni arayıp aramadığını merak ettim. Doğruldum ve o da yanıma oturdu.

"Selam," dedim.

"Merhaba, Simon."

"Yazın nasıldı?"

Sanki bu sorunun saçmalığına inanamıyormuş gibi baktı ama aynı zamanda sohbet edebildiğimiz için rahatlamış görünüyordu. "İyiydi," dedi. "Sessiz."

"Seyahat ettin mi?"

"Sadece etkinlikler için."

Agatha biniciydi ve engelli atlama yapıyordu. Yarışmalara katılıyordu. Sanırım bir gün Büyük Britanya için atlamak istiyordu. Ya da belki at binmek? Atlar hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Bir keresinde beni ata bindirmeye çalışmıştı ama korkmuştum.

"Simon, bu attan korkamazsın. Sen kimeraları katlettin."

"Bunu katletmekten korkmuyorum ki. Ona binmemi istiyorsun."

"Hiç kazandın mı?" diye sordum.

"Bazılarını," dedi. "Çoğunlukla yetenek alanında."

"Ah." Başımı onaylarcasına salladım. "Doğru. Pardon."

Agatha'yla at konusunda konuşmaktan biraz nefret ediyordum fakat bunun sebebi atlardan korkmam değildi. Asla doğru yapamadığım şeylerden biriydi. Tüm bu sosyetik saçmalıklar. Yat yarışları, galalar ve bilmiyorum, polo maçları... Agatha'nın annesinin düğün pastasını andıran şapkaları vardı.

Çok fazlaydı. Büyücü olmanın nasıl bir şey olduğunu çözmeye çalışmakla yeterince meşguldüm; doğuştan yetenekliymişim gibi sayılmayacaktım.

Belki Agatha'nın Baz'la olması daha iyiydi.

Tabii Baz şeytan olmasaydı.

Burnumdan soluyor gibi görünüyor olmalıydım çünkü Agatha huzursuzca boğazını temizledi. "Gitmemi ister misin?"

"Hayır," dedim. "Hayır. Seni gördüğüme sevindim."

"Bana bakmadın bile."

Ona baktım.

Güzeldi.

Ve onu istiyordum. Her şeyin yoluna girmesini istiyordum.

"Bak, Simon. O gün gördüğün..."

Sözünü kestim. "Bir şey görmedim."

"Eh, ben *seni* gördüm," dedi. Ses tonu sertleşti. "Ve Penelope'yi. Ve..."

Yeniden sözünü kestim. "Hayır, yani..." Bunu doğru şekilde yapmıyordum. "Seni *gördüm*. Ormanda. Onu da gördüm. Ama sorun değil. Senin böyle bir şey yapmayacağını biliyorum, Agatha, *yapmazsın*. Hem artık önemi yok. Aylar önce oldu bitti."

Gözleri şaşkınlıkla fal taşı gibi açıldı.

Agatha'nın güzel, kahverengi gözleri vardı. Neredeyse altın sarısı. Ve çok uzun, güzel kirpikleri vardı. Göz çevresi sanki bir periymişçesine parlardı. (Peri değildi. Büyüyle konuşabilen periler, eğer bulabilirlerse Watford'a gelebiliyorlardı ama hiçbiri katılmayı tercih etmemişti.)

"Ama Simon... yani... bunu *konuşmamız* gerekmez mi?"

"Ben hayatıma devam etmeyi tercih ederim," dedim. "Önemli değil. Ayrıca Agatha, seni görmek çok güzel." Eline uzandım.

Tutmama izin verdi. "Seni görmek de öyle, Simon."

Gülümsedim.

O da neredeyse gülümsedi.

13

AGATHA

Onu görmek güzeldi, onu görmek *her zaman* güzeldi.

Her zaman rahatlık veriyordu.

Bazen geri dönmediği zaman nasıl olacağını düşünürdüm.

Bir gün Simon geri dönmeyecek.

Bunu herkes biliyordu; bence Sihirbaz bile biliyordu. (Penelope de biliyor ama inanmıyordu.)

Sadece... Bunu atlatması *imkânsızdı.* Ölmesini isteyen bir sürü kişi vardı. İnsanlardan daha kötü olan bir sürü şey. Karanlık şeyler. Yaratıklar. Sinsi Humdrum her ne ise o. Hepsi ölmesini istiyordu ve Simon her defasında kurtulamazdı; pek çok kez kılpayı kurtulmuştu.

Kimse o kadar güçlü değildi.

Kimse o kadar şanslı değildi.

Bir gün geri dönmeyecekti ve bunu haber verdikleri ilk kişilerden biri ben olacaktım. Bunu düşünmüştüm çünkü nasıl tepki verirsem vereyim yeterli olmayacaktı.

Simon Seçilmiş Kişi'ydi. Ve o beni seçmişti. Onu sevmeme rağmen –birlikte büyümüştük, her Noel evimize gelirdi, onu gerçekten seviyordum– bu yeterli değildi. Hissettiğim şey her ne ise yeterli değildi; onu kaybettiğimde yeterli olmayacaktı.

Ya köpeğimize araba çarptığı zamanki gibi olursa? O zaman ağlamıştım ama sırf ağlamam gerektiği için ağlamıştım, kendimi kontrol edemediğimden değil.

Eskiden, belki bir nevi savunma yöntemi olarak Simon'a karşı duygularımı bastırdığımı düşünüyordum. Onu ve belki her şeyi – çünkü Simon ölürse umudumuz kalmazdı– kaybetmenin acısından kendimi korumak için.

(Umudumuz var mıydı? Simon sorunlarımızın cevabı değildi; yalnızca infazın ertelemesiydi.)

Ama durum bu değildi; kendimi savunma yöntemi değildi.

Sadece Simon'ı yeterince sevmiyordum.

Onu olması gerektiği şekilde sevmiyordum.

Belki ben bu tür sevgiye sahip değildim; belki kusurluydum.

Eğer sorun buysa, Simon'ın yanında da kalabilirdim, değil mi? Benden bunu istiyorsa? Herkes benden bunu bekliyorsa?

Fark yaratabileceğim tek konu buysa?

14

SIMON

Agatha'yla yaklaşık bir saat geçirdik ama pek konuşmadık. Ona Sihirbaz'dan bahsetmedim.

(Ya o da Sihirbaz'la aynı fikirdeyse? Ya o da gitmemi isterse? Eğer o Watford'da tehlikede olsaydı ben *onun* gitmesini isterdim. Kahretsin, burada tehlikedeydi zaten. Hem de benim yüzümden.)

Odama döndüğümde Penny çoktan oradaydı; Baz'ın yatağına uzanmış kitap okuyordu.

"Ee, Agatha'yla konuştunuz mu?" diye sordu.

"Konuştuk."

"Açıklama yaptı mı? Baz'la ilgili?"

"Yapmamasını söyledim."

Penny kitabını bıraktı. "Kız arkadaşının, başdüşmanınla neden öpüştüğünü bilmek istemiyor musun?"

"'Başdüşmanım' olduğundan emin değilim. Hiç sıralama yapmadım."

"Eminim Baz yapmıştır."

"Her neyse... Öpüşmüyorlardı."

Penny başını iki yana salladı. "Ben Micah'yı Baz'la el ele tutuşurken yakalasaydım bir açıklama isterdim."

"Ben de."

"*Simon.*"

"Penny. Tabii ki açıklama isterdin. Bu sensin. İnsanlardan açıklama talep edip sonra da herkese onların açıklamalarının nasıl da saçmalık olduğunu anlatmak hoşuna gidiyor."

"Hiç de değil."

"*Öyle.* Ama... benim umurumda değil. Geçmişte kaldı. Agatha ve ben iyiyiz."

"Baz'ın da geçmişinde kalıp kalmadığını merak ediyorum."

"Baz'ı boşversene. Beni sinirlendirmek için her şeyi yapar."

Gelir gelmez de başlayacaktı. Yani her an...

Artık neredeyse herkes gelmişti. Kimse bu akşam Ulu Çayır'da yapılacak okula dönüş pikniğini kaçırmak istemiyordu. Her zaman için büyük bir etkinlikti. Oyunlar. Havai fişekler. Büyü gösterileri.

Belki Baz pikniği kaçırırdı; daha önce hiç kaçırmamıştı ama hoş bir düşünceydi.

Penny'yle birlikte Agatha'yla Çayır'da buluştuk.

Baz'ı göremedim ama o kadar kalabalıktı ki istediği takdirde benden kaçması çok kolay olurdu. (Baz normalde kendisini görmemi sağlardı.)

Küçük çocuklar oyunlar oynamaya ve pasta yemeye başlamışlardı bile. Bazıları Watford formalarını ilk kez giyiyordu. Şapkaları kaymış, kravatları yamuk bağlanmıştı. Yarışmalar düzenleniyor, şarkılar söyleniyordu. Okul marşı söylenirken boğazım düğümlendi. "*Watford'daki altın yıllar / parlak, büyülü yıllar*" sözü bana yine *buraya kadarmış* diye düşündürdü.

Bu yıl geçireceğim her gün, bir şeyin sonu olacaktı.

Son okula dönüş pikniği.

Son ilk gün.

Domuz gibi tıkınmaya başladım ama Penny ile Agatha aldırmadı. Ayrıca yumurtalı ve tereli sandviç muhteşemdi. Kızarmış

tavuk da. Turta da. Ekşi limon kremalı baharatlı pasta da. Ve sürahiler dolusu soğuk süt ile ahududu likörü.

Baz'ın gelip de her şeyi mahvetmesine kendimi hazırladım. Omzumun üzerinden bakıp duruyordum. (Belki bu, planının bir parçasıydı: Gecemi nasıl mahvedeceğini merak ettirerek gecemi mahvetmek.) Sanırım Agatha da onu görmekten endişeleniyordu.

Endişelenmediğim tek şey ise Humdrum saldırısıydı. Dördüncü senenin başında pikniğe saldırmaları için uçan maymunlar göndermişti ve Humdrum bir şeyi asla tekrarlamazdı. (Gerçi uçan maymun *dışında* bir şey de gönderebilirdi.)

Güneş battıktan sonra küçük çocuklar odalarına çıktılar ama yedinci ve sekizinci sınıflar avluda kaldı. Üçümüz bir yer bulduk, Penny üzerine uzanmamız için montunu büyüyle yeşil bir örtüye dönüştürdü. Agatha, içeride gayet iyi durumda örtüler varken bunun büyü israfı olduğunu düşünüyordu. "Montun çimen lekesi olacak," dedi.

"Zaten yeşil," diye geçiştirdi Penelope.

Ilık bir akşamdı ve Penelope de Agatha da astronomide iyilerdi. Sırtüstü uzandık ve yıldızları göstermeye başladılar. Penelope, "Kristal küremi alıp geleceğinizi söyleyeyim," deyince Agatha'yla homurdandık.

"Zahmet etme," dedim. "Kan içinde kaldığımı göreceksin ama kimin kanı olduğunu söyleyemeyeceksin. Agatha'yı da tüm güzelliğiyle parıldarken göreceksin."

Penelope somurttu ama uzun süre devam ettirmedi. Somurtulmayacak kadar güzel bir akşamdı. Örtünün üzerinde Agatha'nın elini buldum ve elini sıktığımda o da sıkarak karşılık verdi.

Bugün, bu gece, tam da olması gerektiği gibiydi. Büyülü bir şekilde doğru. Kehanet gibi. (Eskiden kehanetlere inanmazdım; batıl inançlarım yoktu. Ama sonra Büyü Bilimi dersinde kehanetlerle ilgili bir ünite işlemiştik ve Penny kehanetlere inanmamanın kaşarlı tosta inanmamaya benzediğini söylemişti.)

Yaklaşık bir saat sonra biri Perde'den geçerek Çayır'ın ortasında durdu. Birinin ölmüş kız kardeşiydi; ağabeyine bunun onun suçu olmadığını söylemeye gelmişti.

Bu defa kılıcımı Penny'nin söylemesine gerek olmadan kaldırdım.

"Mükemmel," dedi Penny. "Bir günde iki Ziyaret, üstelik Perde daha yeni kalkmaya başladı."

Hayalet gittiğinde herkes birbirine sarılmaya başladı. (Sanırım yedinci sınıflar karahindiba şarabı ve Bacardi Breezer içiyorlardı. Ama üçümüz sınıf başkanı olmadığımızdan, bizim sorunumuz değildi.) Biri yeniden okul marşını söylemeye başladı ve biz de ona eşlik ettik. Sesini beğenmemesine rağmen Agatha da marşı söyledi.

Mutluydum.

Gerçekten mutluydum.

Evimdeydim.

Birkaç saat sonra uyandığımda Baz'ın döndüğünü düşündüm.

Onu göremiyordum –hiçbir şey göremiyordum– ama odada benimle birlikte *biri* vardı.

"Penny?"

Belki yine Sihirbaz gelmişti. Ya da Humdrum! Ya da daha yeni hatırladığım, geçen gece pencerenin önünde gördüğümü sandığım şey...

Odamda saldırıya hiç uğramamıştım; bu ilk olacaktı.

Oturup herhangi bir çaba göstermeden ışıkları açtım. Bazen stresli olduğum zamanlar ufak büyüleri bu şekilde yapabiliyordum. Aslında olmaması gereken bir şeydi. Penny bunun telepatiyle alakalı olabileceğini düşünüyordu; doğruca amaca ulaşmak için kelimeleri es geçiyordum.

Hâlâ bir şey görmüyordum ama hışırtılar ve inleme benzeri bir ses duyuyordum. İki pencere de açıktı. Ayağa kalkıp dışarıya baktım, ardından pencereleri kapadım. Yatakların altına baktım. "Elma dersem çık armut dersem çıkma!" büyüsü denedim, ardından "Neredeysen çık ortaya!" büyüsünü yaptım ve bütün kıyafetlerim dolabımdan dışarı uçtu. Yarın toplardım.

Ürpererek yatağa döndüm. Hava soğuktu ve hâlâ yalnız olduğumu hissetmiyordum.

15

SIMON

Uyandığımda Baz odada değildi.

Kahvaltıya indiğimde yemek salonunda Baz'a bakındım ama orada da değildi.

İlk dersimde –Minotor'un verdiği Yunanca dersiydi– ismi okundu. (Öğretmenimizin adı Profesör Minos'du; ona Minotor diyorduk çünkü yarı insan yarı boğaydı.)

Dört kez Baz'ın ismini okudu. "Tyrannus Pitch? Tyrannus Basilton Grimm-Pitch?"

Agatha'yla sınıfa bakındık, ardından birbirimize baktık.

Baz'ın da benimle Siyaset Bilimi dersi alması gerekiyordu. Penny Siyaset Bilimi dersini bana zorla aldırmıştı; Humdrum'ı yendikten sonra bir gün lider olabileceğimi düşünüyordu.

Humdrum'ı atlatabilirsem hayatımı Ebb'in keçileri gütmesine seve seve yardım ederek geçirebilirdim ama Siyaset Bilimi ilgi çekici olduğu için her sene alıyordum.

Baz da her sene alıyordu. Muhtemelen bir gün tahtı ele geçireceğini umuyordu.

Sihirbaz başa geçmeden önce tüm kontrol Baz'ın ailesinin elindeydi.

Büyücülerin kralları ve kraliçeleri olmazdı ama Pitch'ler kraliyet ailesi sayılabilirdi. Otoritelerini sorgulayacak biri çıkacağını düşünselerdi muhtemelen kendilerine taç da takarlardı.

Sihirbaz'dan önce Baz'ın annesi Watford müdiresiydi ve bu da onu büyü dünyasının en önemli kişisi yapmıştı. (Sihirbaz'ın ofisinin yanında eski müdürlerin portrelerinin asılı olduğu bir koridor vardı ve adeta Pitch ailesinin soyağacı gibiydi.) Baz'ın annesinin ölümü her şeyi değiştirmiş, Sihirbaz'ın başa geçmesine sebep olmuştu.

Humdrum Watford'a vampirleri göndererek Müdire Pitch'i öldürttüğünde herkes Sihirbazlar Âlemi'nin değişmek *zorunda olduğunu* anlamıştı. Bu şekilde devam edemezdik; Humdrum'ın ve karanlık yaratıkların bizi teker teker ortadan kaldırmasına izin veremezdik.

Organize olmamız gerekiyordu.

Savunmayı düşünmemiz gerekiyordu.

Sihirbaz, Meclis'in başı olması için seçilmişti ve aynı zamanda Watford'ın geçici müdürü olmuştu. (Aslında unvanı hâlâ buydu.) Göreve gelir gelmez reformlarını başlatmıştı.

Başarılı olup olmadığı ise sorduğunuz kişiye göre değişiyordu...

Humdrum varlığını hâlâ sürdürüyordu.

Fakat Sihirbaz görevi devraldığından beri okul sınırları içinde kimse ölmemişti ve ben de hâlâ hayattaydım. Sanırım iyi iş çıkardığını söyleyebilirdim.

Birkaç yıl önce Siyaset Bilimi dersinde Sihirbaz'ın egemenliği hakkında makale yazmamız gerekiyordu. Baz resmen ayaklanma çağrısında bulunmuştu. (Ödevde okul müdürünün istifasını istemek... Bana kalırsa cesaret isteyen bir hareketti.)

Baz hep tuhaf bir strateji izlerdi: Ailesinin siyasi görüşlerini –ki bunlar çoğunlukla "Kahrolsun Sihirbaz!" şeklindeydi– gizle-

yecek hiçbir şeyi yokmuş gibi ifade ederken ailesi bize karşı gizli, tehlikeli bir savaş veriyordu.

Pitch ailesine Sihirbaz'dan neden nefret ettiklerini sorduğunuzda "eski usullerden", "büyü mirasımızdan" ve "fikir özgürlüğünden" bahsediyorlardı.

Ama herkes biliyordu ki aslında tek istedikleri yeniden iktidarda olmaktı. Watford'ın eski haline dönmesini istiyorlardı; yalnızca en zengin ve en güçlü olanlara ait bir yer olmasını.

Sihirbaz başa geçtiğinde okul ücretlerini kaldırmış, girebilmek için sözlü sunumlar ve güç denemeleri yapılması kuralını getirmişti. Büyüyle konuşabilen herkes, güç ya da yetenek seviyeleri ne olursa olsun artık Watford'a girebiliyordu; anne taraflarından yarı trol ya da büyücüden çok denizkızı olsalar bile. Okul herkese yer açmak için bir yurt daha –Kardeşlik Evi– inşa etmek zorunda kalmıştı.

"*Ölüme giden askerler konusunda seçici olsak azdır,*" derdi Baz reformlarla alakalı olarak.

Veliaht yerine sıradan öğrenci muamelesi görmekten nefret ediyordu. Annesi hâlâ müdire olsaydı muhtemelen kendine özel odası olurdu ve ne istiyorsa elde ederdi.

Bu şekilde düşünmemeliydim. Annesinin ölmüş olması korkunç bir şeydi. Benim ebeveynlerimin olmaması onlardan birini kaybetmenin acısını anlayamayacağım anlamına gelmiyordu.

Baz, Siyaset Bilimi dersine de gelmeyince arkadaşı Niall'ı gözetlemeye başladım. Baz'ın adı söylendiğinde Niall'ın ifadesinde bir değişiklik olmadı ama bana sanki peşlerinde olduğumu bildiğini ve umurunda olmadığını söylemeye çalışır gibi baktı.

Dersten sonra Niall'ı yakaladım. "O nerede?"

"Aletin mi? Görmedim. Ebb'e sordun mu?"

(Keçi çobanlarının neden sapık damgası yediklerini gerçekten bilmiyordum. Kovboylara herhangi bir yaptırım uygulanmıyordu.)

"Baz nerede?" diye sordum.

Niall yanımdan geçmeye çalıştı ama direnirsem bunu yapması imkânsızdı. İriyarı olduğumdan değil, sadece cesurdum. İnsanlar

bana baktıklarında genelde daha önce öldürdüğüm kişileri hatırlıyorlardı.

Niall durup çantasını omzuna attı. Soluk, cılız bir çocuktu. Kahverengi gözlerini büyüyle mavi yapıyordu. Büyü israfı. "Sana ne oluyor, Snow?" dedi sırıtarak.

"Baz, oda arkadaşım."

"Yalnızlığın tadını çıkarırsın sanıyordum."

"Çıkarıyorum."

"O zaman?"

Niall'ın önünden çekildim. "Bir şey planlıyorsa öğreneceğim," dedim. "Her zaman öğrenirim."

"Dikkate alırım."

"Ciddiyim!" diye bağırdım arkasından.

"Dürüstlüğünü de dikkate alacağım!"

Akşam yemeğinde o kadar huzursuzdum ki Yorkshire pudingimi yerken parça parça ettim. (Yorkshire pudingi. Kızarmış biftek. Et suyu. Her yıl dönemin ilk günü bu menü çıkardı. İlk Watford yemeğimi asla unutamazdım; Aşçı Pritchard tepsiler dolusu bifteği getirdiğinde gözlerim yuvalarından fırlayacaktı. O an büyünün gerçek olup olmadığı umurumda değildi çünkü biftek ve Yorkshire pudingi yağmur kadar gerçekti.)

"Tatilde falan olabilir," dedi Penny.

"Neden hâlâ tatilde olsun ki?"

"Seyahat eden bir ailesi var," dedi Agatha.

Ah, gerçekten mi? demek istiyordum. *Yalnız başınıza ormanda bunu mu konuşuyordunuz? Seyahat aşkınızdan mı bahsediyordunuz?* Bir parça ekmek koparırken süt bardağını devirdim. Penny yüzünü ekşitti.

"Okulu kaçırmaz," dedim bardağımı kaldırırken. Penny sütü büyüyle temizledi. "Okula fazlasıyla önem veriyor."

Kimse buna karşı çıkmadı. Baz hep sınıf birincisiydi. Penny eskiden ona kök söktürürdü ama benim ekürim olması sonunda

notlarını etkilemişti. "*Ben senin ekürin değilim,*" derdi. "*Korkutucu arkadaşınım.*"

"Belki de ailesi barış içinde yaşıyormuşuz gibi yapmaktan vazgeçmiştir artık," diye yorumda bulundu. "Hem zaten sekizinci sınıf isteğe bağlı. Eskiden birçok öğrenci yedinci sınıftan sonra okulu bırakırmış. Belki Pitch'ler de ciddileşmeye karar vermişlerdir."

"Kendilerini korumak için."

"Kesinlikle."

"Büyücüden ve benden mi? Yoksa Humdrum'dan mı?"

"Bilmiyorum," dedi Penny. "Ben hep Pitch'lerin bir köşeye çekilip iki tarafın birbirini mahvetmesini izleyeceğini sanırdım."

"Teşekkürler."

"Ne demek istediğimi biliyorsun, Simon; Eski Aileler Humdrum'ın kazanmasını istemiyorlar. Ama Sihirbaz'ı alt etmesine de seslerini çıkarmazlar. Sihirbaz'ın güçsüz olduğunu düşündükleri anda saldırmayı bekliyorlar."

"*Benim* güçsüz olduğumu düşündükleri anda."

"Aynı şey."

Agatha, Baz'ın genelde oturduğu yere bakıyordu. Niall ve Baz'ın bir diğer arkadaşı Dev –kuzeni falandı galiba– yan yana oturmuş, baş başa vermiş konuşuyorlardı.

"Baz'ın okulu bıraktığını sanmıyorum," dedi.

Karşımızda oturan Penny, Agatha'nın görüş açısına girecek şekilde eğildi. "Bir şey mi biliyorsun? Baz sana ne söyledi?"

Agatha tabağına baktı. "Bir şey söylemedi."

"Bir şey söylemiş olması gerek," dedi Penny. "Onunla en son sen konuştun."

Dişlerimi sıktım ve aralamadan, "*Penelope,*" dedim.

"Olanları unutmaya karar vermeniz umurumda değil." Elini Agatha ve bana doğru salladı. "Bu önemli bir durum. Agatha, sen Baz'ı bizden iyi tanıyorsun. Sana ne söyledi?"

"Onu benden daha iyi tanımıyor," diye karşı çıktım. "Ben onunla yaşıyorum."

"Peki öyleyse, Simon, *sana* ne söyledi?"

"Okulu bırakıp beni mutsuz edeceği bir seneyi kaçıracağını düşündürecek bir şey söylemedi!"

"Bunu yapması için burada olmasına gerek bile yok," diye homurdandı Agatha.

Daha dün aynı şeyi düşünmeme rağmen bu beni sinirlendirdi.

"Yeter," dedim. "Odama çıkacağım. Yalnızlığın tadını çıkarmaya."

Penny iç geçirdi. "Sakin ol, Simon. Kafan karışık diye sinirini bizden çıkarma. *Biz* bir şey yapmadık." Agatha'ya bakıp başını eğdi. "Yani ben yapmadım..."

Agatha da ayağa kalktı. "Ödevim var."

Kapıya kadar birlikte yürüdük, sonra Agatha Revaklar'a doğru döndü.

"Agatha!" diye seslendim.

Ama duyamayacak kadar uzaklaştıktan sonra.

Oda bana kalmıştı ve buna rağmen tadını çıkaramıyordum çünkü Baz'ın boş yatağı artık gözüme sinsi görünüyordu.

Sihirbazlar Kılıcı'nı çağırdım ve odanın Baz'a ait tarafında pratik yaptım. Bundan nefret ederdi.

16

SIMON

Baz ertesi gün kahvaltıda yoktu. Ondan sonraki gün de.

Derslere gelmiyordu.

Futbol takımı antrenmanlara başlamıştı ve onun yerini başka biri almıştı.

Bir hafta sonra öğretmenler yoklama alırken onun adını okumayı bıraktılar.

Niall ve Dev'le konuşmayı birkaç gün daha denedim ama onlar da sanki Baz'ın nerede olduğunu bilmiyorlardı.

Baz'ın gitmesiyle mutlu olmam gerektiğini biliyordum, hep ondan kurtulmak istediğimi söylerdim ama bu çok... *yanlış* geliyordu. İnsanlar böyle bir anda ortadan kaybolmazlardı.

Baz kaybolmazdı.

Baz... kalıcıydı. Yağ lekesinin insan versiyonuydu. (Büyük oranda insan.)

Dönem başladıktan üç hafta sonra kendimi, onu antrenmanda görmeyi umarak futbol sahasının oradan geçerken buldum ve görmeyince de okulun arkasındaki tepelere doğru döndüm.

Daha Ebb'i göremeden bana seslendiğini duydum. "Hey, Simon... *Ahoy!*"

Benden uzakta, çimenlerin üzerinde oturuyordu. Kucağına da bir keçi kıvrılmıştı.

Havanın güzel olduğu zamanlarda Ebb vaktinin çoğunu tepede geçirirdi. Bazen keçilerin okul arazisinde gezmelerine izin verirdi; yabani otların ve yırtıcı bitkilerin icabına baktıklarını söyledi. Watford'daki yırtıcı bitkiler fırsatını buldukları anda sizi mahvederlerdi; büyülüydüler. Keçiler ise değildi. Bir keresinde Ebb'e keçiler onları yediklerinde canlarının yanıp yanmadığını sormuştum. "Onlar keçi, Simon," demişti. "Her şeyi yiyebilirler."

Yaklaştığımda Ebb'in gözlerinin kırmızı olduğunu gördüm. Kazağının koluyla gözlerini sildi. Eski bir Watford kazağıydı; kırmızı rengi solarak pembeye dönüşmüştü, boyun ve bilek kısmında kahverengi lekeler vardı.

Başka biri olsa endişelenirdim. Ama Ebb biraz sulugözdü. Tıpkı Eeyore gibiydi; tabii Pooh ve Piglet'in kendisini neşelendirmesine izin vermek yerine sürekli keçilerle takılan bir Eeyore.

Bu kadar çok ağlaması Penelope'nin sinirine dokunuyordu ama ben rahatsız olmuyordum. Ebb asla kimseye başını dik tutmasını ya da olaya iyi yönünden bakmasını söylemezdi. Oldukça rahatlatıcıydı.

Onun yanına çöktüm ve elimi keçinin sırtında gezdirdim.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Ebb. "Futbol antrenmanında olman gerekmiyor mu?"

"Takımda değilim."

Keçinin kulaklarının arkasını kaşıdı. "Bu ne zamandan beri seni durduruyor?"

"Ben..."

Ebb burnunu çekti.

"İyi misin?" diye sordum.

"Ah. Elbette." Başını salladı ve saçları kulaklarının etrafında uçuştu. Kumral saçları kirliydi ve her zaman çenesinin üzerinde ve alnında keskin bir hat şeklinde keserdi. "Yılın bu zamanı..." dedi.

"Sonbahar mı?"

"Okula dönüş. Bana kendi okul günlerimi hatırlatıyor. Geri dönemiyorsun, Simon, asla geri dönemiyorsun..." Burnunu kazağının koluna sildi, sonra da aynı koluyla keçiyi okşadı.

Ebb'in Watford'dan aslında hiç ayrılmadığını belirtmedim. Onunla dalga geçmek istemiyordum; bana gayet güzel bir durum gibi geliyordu. Tüm hayatını burada geçirmek...

"Herkes geri dönmedi," dedim.

Yüzü asıldı. "Birini mi kaybettik?"

Ebb'in erkek kardeşi çok gençken ölmüştü. Ebb'in bu kadar melankolik olmasının bir sebebi de buydu; ölümünü hiç atlatamamıştı.

"Hayır," dedim. "Baz'ı kastediyorum. Basil okula dönmedi."

"Ah," dedi Ebb. "Genç Efendi Pitch. Mutlaka geri dönecektir. Annesi eğitime çok önem verirdi."

"Ben de böyle dedim!"

"Onu en iyi sen tanıyorsun."

"Bunu da dedim!"

Ebb başını onaylarcasına sallayıp keçiyi okşadı. "Eskiden birbirinizin boğazına sarıldığınızı düşününce..."

"Hâlâ öyleyiz."

Bana şüpheyle baktı. Küçük, mavi gözleri vardı; parlak mavi. Yüzü pis olduğu için daha da parlak görünüyordu.

"Ebb, beni öldürmeye çalıştı," diye üsteledim.

"Başarılı olmadı." Omuz silkti. "Yakın zamanda yapmadı."

"Beni üç defa öldürmeye çalıştı! Bu bir gerçek! İşe yarayıp yaramaması çok da önemli değil."

"Biraz önemli," dedi. "Ayrıca ilkinde kaç yaşındaydı, on bir mi? On iki mi? O sayılmaz bile."

"Bence sayılır," dedim.

"Öyle mi?"

Ofladım. "Evet. Ebb. Sayılır. Daha benimle tanışmadan benden nefret ediyordu."

"Kesinlikle."

"Kesinlikle!"

"Ben sadece diyorum ki çok uzun zamandır sizi büyüyle birbirinizden ayırmak zorunda kalmadım."

"Sürekli dövüşmenin bir anlamı yok," dedim. "Bizi bir yere götürdüğü yok. Ayrıca canımı acıtıyor. Sanırım biriktiriyoruz."

"Ne için?" diye sordu.

"Son için."

"Okulun sonu mu?"

"Sonun sonu," dedim. "Büyük kavga."

"Yani sen içinde biriktiriyordun ama o gelmedi."

"Kesinlikle!"

"Ben olsam umudumu kaybetmezdim," dedi Ebb. "Bence dönecek. Annesi iyi eğitim almaya çok değer verirdi. Yılın bu zamanları onu özlüyorum..."

Koluyla gözlerini sildi. İç geçirdim. Bazen Ebb'le birlikteyken sadece sessizliğin tadını çıkarmak daha iyi oluyordu. Bir de keçilerin.

Üç hafta geçti. Dört, beş, altı.

Baz'ı, olması gereken yerlerde aramayı bıraktım.

Odamızın dışındaki merdivenlerde ne zaman bir ses duysam, Penny olduğunu biliyordum. Hatta bazı geceler odamda kalıp Baz'ın yatağında yatmasına izin verdim; Baz'ın aniden içeri girip onu ateşe vermesi gibi bir tehlike görünmüyordu. (Oda Arkadaşı Laneti odanızdaki *başka birine* zarar vermenize engel değildi.)

Niall'ı birkaç kez daha sıkıştırdım ama Baz'ın nerede olduğunu bildiğini ima bile etmedi. Hatta benim bir şeyler öğrenmemi umuyor gibiydi.

Sihirbaz'la konuşmam gerektiğini hissediyordum. Baz hakkında. Ama aynı zamanda Sihirbaz'la konuşmak *istemiyordum*. Hâlâ beni göndermeyi planlıyor olabileceğinden korkuyordum.

Penny ondan kaçınmamın anlamsız olduğunu söylüyordu. "Sihirbaz'ın gözünde önemini kaybedecek değilsin."

Ama belki de kaybetmiştim... ve beni bu da rahatsız ediyordu.

Sihirbaz genelde başka yerlere giderdi ama bu dönem Watford'a doğru düzgün uğramamıştı bile. Burada olduğundaysa etrafı adamlarıyla çevrili oluyordu.

Normalde beni kontrol eder ofisine falan çağırırdı. Bana görevler verir, yardım isterdi. Bazen Sihirbaz'ın, yardımıma gerçekten ihtiyacı olduğunu düşünürdüm –bana herkesten çok güvenebilirdi– ama bazı zamanlar da sırf beni denediğini düşünüyordum. Yeteneklerimi görmek için.

Bir gün sınıfta otururken Sihirbaz'ın Ağlayan Kule'ye doğru tek başına yürüdüğünü gördüm. Ders biter bitmez Kule'ye koştum.

Uzun, kırmızı tuğladan bir binaydı; Watford'ın en eski binalarındandı, neredeyse Şapel kadar eskiydi. Her yaz büyüyen sarmaşıklar aşağıya sarkıyordu ve bina da yıllar içinde öne doğru eğilmeye başladığı için sanki keder içinde eğilmiş gibi görünüyordu, bundan dolayı da ismi Ağlayan Kule'ydi. Ebb binanın yıkılmasından endişelenmememizi söylüyordu; büyüler hâlâ çok güçlüydü.

Yemek salonu kulenin giriş katındaydı; üst katta da sınıflar, toplantı odaları ve davet odaları vardı. Sihirbaz'ın ofisi ve özel oda en üstteydi.

Sihirbaz ihtiyacı oldukça gelip giderdi. Tüm büyü dünyasını takipteydi –en azından Birleşik Krallık'ı– ve Humdrum'ı yakalamaya çalışmak da çok vaktini alıyordu.

Humdrum yalnızca bana saldırmıyordu. Bu en kötüsü bile değildi. (Öyle olsaydı diğer büyücüler beni çoktan ona vermişlerdi bile.)

Humdrum yaklaşık yirmi sene önce ilk ortaya çıktığında büyülü atmosferde delikler açılmaya başlamıştı. Sanki bir yerden büyüyü tamamen çekiyordu; muhtemelen bize karşı kullanmak için.

O ölü noktalardan birine gittiğinizde sanki havasız bir odaya girmiş gibi oluyordunuz. Hiçbir şey yoktu, hiç büyü yoktu; ben bile kuruyordum.

Çoğu büyücü bunu kaldıramıyordu. Büyüye, büyüyü hissetmeye o kadar alışmışlardı ki onsuz yapamıyorlardı. Canavar adını

bundan almıştı. Boşluklardan birine denk gelen ilk büyücü, *"sinsi bir sıradanlık, ruhunuza sızan dünyevilik"* diye tanımlamıştı.

Ölü noktalar ölü kalıyordu. Oradan ayrıldığınızda *sizin* büyünüz geri geliyordu ama o yere bir daha asla büyü gelmiyordu.

Humdrum bölgedeki büyüyü çektiği için evlerini terk etmek zorunda kalan büyücüler vardı.

Humdrum'ın Watford'a gelmesi felaket olurdu.

Şimdiye kadar peşime genelde başka birini gönderiyordu; ya da başka bir *şey*, karanlık bir yaratık.

Humdrum'ın kendine müttefik bulması kolaydı. Bu dünyadaki tüm karanlık yaratıklar ve komşuları büyücülerin düşüşünü görmeyi çok isterdi. Vampirler, kurtadamlar, iblisler, ölüm perileri, mantikorlar, *goblinler*... hepsi de bizden nefret ederdi. Biz büyüyü kontrol edebiliyorduk, onlarsa edemiyordu. Karanlık yaratıklara kalsa Normallerin dünyası kaos içinde olurdu. Sıradan insanları çiftlik hayvanları olarak görüyorlardı. Bizim –büyücülerin–, Normallerin, hayatlarını normal şekilde yaşamalarına ihtiyacımız vardı. Büyüden etkilenmeden. Büyülerimiz onların özgürce konuşabilmelerine bağlıydı.

Bu da karanlık yaratıkların bizden neden nefret ettiklerini açıklıyordu.

Ama Humdrum'ın neden özellikle *beni* hedef aldığını hâlâ bilmiyordum. Sanırım ben en güçlü büyücü olduğum içindi. En büyük tehdit olduğum için.

Sihirbaz beni Watford'a getirme vakti geldiğinde, gücümün izini adeta işaret kulesinin izini sürer gibi bulduğunu söylemişti.

Belki Humdrum da beni bu şekilde buluyordu.

Döner merdivenden Ağlayan Kule'nin yuvarlak antresine açılan en üst katına çıktım. Okulun mührü yerdeki mermere işlenmişti ve ıslak gibi görününceye dek parlatılmıştı. Kubbeli tavanda Merlin'in ağzı açık, elleriyle gökyüzüne büyü gönderen bir duvar resmi vardı. Bilgi yarışması sunan bir adama benziyordu.

İki kapı vardı. Sihirbaz'ın ofisi sol taraftaki uzun, kemerli kapının ardındaydı. Özel odası ve diğer odaları da sağdaki daha küçük kapının arkasında.

İlk önce ofis kapısını çaldım; cevap gelmedi. Diğer odasının kapısını çalmayı düşündüm ama fazla özeline gireceğimi hissettim. Belki de ona not bırakmalıydım.

Ofis kapısını açtım –korumalıydı ama beni içeri alacak şekilde büyü yapılmıştı– ve onu rahatsız etmemek için yavaşça içeri girdim.

Karanlıktı. Perdeler kapalıydı. Duvarlarda normalde sıra sıra kitaplar olurdu ama çoğu yerlerinden alınmış, masanın etrafında yığınlar halinde duruyordu.

Işığı açmadım. Yanımda kâğıt getirmiş olmayı diledim; Sihirbaz'ın masasını karıştırmak istemiyordum. Post-it'lerin ya da not defterlerinin olduğu türden bir masa değildi.

Ağır bir dolmakalem aldım. Masasının üzerinde bazı tarihler yazılı birkaç sayfa vardı, birinin arkasını çevirip yazdım:

Efendim, vaktiniz olduğunda sizinle konuşmak istiyorum.
Her şey hakkında. Oda arkadaşım hakkında.

Bir ekleme yaptım:

(T. Basilton Grimm-Pitch)

Sonra bunu yazmamış olmayı diledim çünkü Sihirbaz oda arkadaşımın kim olduğunu tabii ki biliyordu ve adı sanki imza gibi duruyordu. Bu kez gerçekten imzaladım:

Simon

"Simon," dedi biri ve yerimden sıçrarken kalemi elimden düşürdüm.

Bayan Possibelf kapıda duruyordu ama içeri girmedi.

Bayan Possibelf Büyülü Kelimeler dersi öğretmenimizdi. Pek cana yakın sayılmazdı ama içten bir şekilde ilgilendiğini düşünüyordum, hatta bazen Sihirbaz'dan daha insani duruyordu. (Sanırım tam olarak insan olmamasına rağmen...) Hasta ya da mutsuz olduğunuzu ya da hayatınızın pamuk ipliğine bağlı olup olmadığını fark ederdi.

"Bayan Possibelf," dedim. "Sihirbaz burada değil."

"Bunu görüyorum; burada bir işin mi var?"

"Burada olacağını düşünmüştüm. Onunla konuşacağım birkaç şey vardı."

"Sabah buradaydı ama yine gitti." Bayan Possibelf uzun boylu ve iriydi. Beline uzanan kalın, gümüş rengi bir saç örgüsü vardı. İnanılmaz derecede zarifti ve inanılmaz derecede güzel konuşurdu. Doğrudan sizinle konuşuyorsa sesi adeta kulaklarınızı gıdıklardı. "Benimle konuşabilirsin," dedi.

Hâlâ içeri girmemişti. Herhalde korumayı geçmeye izni yoktu.

"Şey," dedim. "Baz'la ilgili. Basil. Hâlâ okula gelmedi."

"Fark ettim," dedi.

"Geri dönüp dönmeyeceğini biliyor musunuz?"

Asasına, bastonuna bakıp kulpunu daire şeklinde hareket ettirdi. "Emin değilim."

"Ailesiyle konuştunuz mu?"

Bana baktı. "Bu gizli bilgi."

Başımı onaylarcasına sallayıp Sihirbaz'ın masasının kenarını tekmeledim, ardından ne yaptığımın farkına varıp saçlarımı parmaklarıma dolayarak bir adım uzaklaştım.

Bayan Possibelf kibarca öksürdüğünde odanın diğer ucundan bile boynum ürperdi.

"Fakat bir öğrenci dönem başladığında okula dönmezse okul kuralları gereğince aileyle görüşüldüğünü söyleyebilirim..."

"Yani Pitch'lerle konuştunuz?"

Koyu kahverengi gözlerini kıstı. "Ne öğrenmeyi umuyorsun, Simon?"

Hayal kırıklığıyla ellerimi yana düşürdüm. "Gerçeği. Gitti mi? Hasta mı? Savaş başladı mı?"

"Gerçek şu ki..."

Gözünü kırpmasını bekledim. Büyücüler bile göz kırpardı.

"Gerçek şu ki," dedi, "bu soruların cevabı bende değil. Ailesiyle iletişime geçildi. Baz'ın okulda olmadığından haberdarlar ama üzerinde durmadılar. Bay Pitch tıpkı senin gibi reşit, teknik olarak yetişkin sayılır. Okula gelmiyorsa bundan ben sorumlu değilim."

"Ama bir öğrencinin okula gelmemesini görmezden gelemezsiniz! Ya bir şey planlıyorsa?"

"O zaman bu Meclis'i ilgilendirir, öğrenci dekanını değil."

"Baz bir isyan planlıyorsa bu hepimizi ilgilendirir," diye üsteledim.

Bayan Possibelf beni inceledi. Çenemi öne çıkardım ve kendimden emin durdum. (Başka ne yapacağımı bilmediğim zamanlarda böyle yapardım.) (Çünkü iyi olduğum bir şey varsa o da...)

Bayan Possibelf gözlerini kapadı ama göz kırpmaya ihtiyaç duyuyormuş gibi değil, daha çok pes eder gibiydi. *Güzel.*

Yeniden bana baktı. "Simon, seni önemsiyorum ve sana karşı her zaman dürüst oldum. Beni dinle; Basilton'ın nerede olduğunu bilmiyorum. Belki korkunç bir şeyler planlıyordur; onun ve senin iyiliğin için böyle olmamasını umuyorum. Tek bildiğim, babasıyla konuştuğumda onun şaşırmadığı ve endişeli olduğuydu. Oğlunun burada olmadığını biliyordu ve bundan memnun değildi. Açık konuşmam gerekirse Simon, sesi sabrı taşmak üzereymiş gibi geliyordu."

Burnumdan sertçe nefes verip başımı onaylarcasına salladım.

"Tek bildiğim bu," dedi. "Daha fazlasını öğrenirsem söylerim. Eğer yapabilirsem."

Başımı tekrar onaylarcasına salladım.

"Şimdi öğle yemeğine gitsen iyi olur."

"Teşekkür ederim, Bayan Possibelf."

Yanından geçip kapıdan çıkarken kolumu sıvazlamaya çalıştı ama yürümeye devam edince tuhaf bir an yaşandı. Ağır, meşe kapının arkamızdan kapandığını duydum.

Yemeğe gitmedim. Koşuya dönüşen ve beni ormanın kenarındaki bir ağacı doğramaya götüren yürüyüşe çıktım.

Kılıcımı çağırdığımda geldiğine inanamadım.

17

SIMON

Baz'ın olması gereken yerlerde onu aramayı bırakmıştım.

Ama onu aramayı bırakmadım.

Geceleri Sarsak Orman'da yürüyüşe çıkıyordum. Penny yüzümdeki ifadeyi görünce bana eşlik etmekten vazgeçti. Agatha da sürekli okul işleriyle meşguldü; bu yıl sıkı çalışıyordu; belki babası yeni bir at alacağına dair söz vermişti.

Eskiden Orman'ı çok severdim, sakinleştirici bulurdum.

Birkaç gece sonra öylesine yürümediğimi fark ettim; sanki bir şey arıyormuş gibi ormanı tarıyordum. Elspeth'in kaybolduğu yıl yaptığımız gibi; hepimiz el ele tutuşmuş yan yana yürüyüp arazinin sınırlarını çiziyorduk. Şimdi de kafamda sınır çiziyordum. Işık için büyü yapıyordum ve dalları temizlemek için kılıcımı öne arkaya savuruyordum. Bu şekilde devam edersem tüm ormanı biçebilirdim.

Bir şey bulmadım. Tayfları korkuttum. Bir orman perisi gelip ayaklı bir orman kıyameti olduğumu söyledi.

"Ne arıyorsun?" diye sordu peri. Bunun beni ürperttiğini söylememe rağmen havada süzülüyordu. Yosun gibi saçları vardı

ve Viktorya tarzı botları ve şemsiyesiyle çizgiromandan fırlamış gibi giyinmişti.

"Baz," dedim. "Oda arkadaşım."

"Ölü olan mı? Güzel gözlü?"

"Evet." Baz *ölü müydü*? Onu hiç bu şekilde düşünmemiştim. Yani sanırım vampirdi. "Bir dakika, onun öldüğünü mü söylüyorsun? Gerçek anlamda?"

"Bütün kan emiciler ölüdür."

"Onu kan emerken gördün mü hiç?"

Peri bana baktı. Kılıcımı ayaklarımın yanında yere saplamıştım.

"Ne arıyorsun, Seçilmiş Kişi?" Artık ses rahatsız olmuş gibi çıkıyordu. Yeşil şemsiyesini omzuna koydu.

"Oda arkadaşım. Baz. Kan emici."

"Burada değil," dedi.

"Emin misin?"

"Senden daha eminim."

İç geçirip kılıcımı daha da derine ittim. "Ben hiç emin değilim."

"Beni öfkelendiriyorsun, büyücü."

"Sizi kazanmak için Orman'ı kaç defa kurtarmam gerekiyor?"

"Ağaçları doğrayacaksan kurtarmanın bir anlamı yok."

"Oda arkadaşımı arıyorum."

"Düşmanını," diye karşı çıktı. Teni gri-kahverengiydi, ağaç kabuğu gibi çıkıntılı ve pürüzlüydü. Gözleri ormanın derinliklerindeki mantarlar gibi parlıyordu.

"Ne olduğunun önemi yok," dedim. "Kimden bahsettiğimi biliyorsun; burada olmadığından nasıl emin olabilirsin?"

Orman perisi arkasındaki ağaçları dinliyormuşçasına başını eğdi. Her hareketi dalların arasından esen meltem gibi bir ses çıkarıyordu.

"Burada değil," dedi. "Tabii saklanmıyorsa."

"Eh, tabii ki saklanıyor! Lanet bir yerde saklanıyor!"

"*Biz* onu burada göremiyorsak, büyücü, sen de göremezsin."

Kılıcımı kaldırıp belimdeki kınına koydum. "Ama bir şey duyarsanız bana söylersiniz, değil mi?"

"Muhtemelen hayır."

"İnanılmazsın."

"Olasılıksızım."

"Bu önemli bir durum," dedim. "Çok tehlikeli biri kayıp."

"Bana karşı tehlikeli değil," diye tersledi. "Kız kardeşlerime karşı tehlikeli değil. Biz kanamıyoruz. Aşağılık oyunlar oynamıyoruz."

"Pitch'in Ateş Evi'nden olduğunu unuttun herhalde." Arkasındaki yanabilir ormanı işaret ettim.

Başını kaldırdı. Gülümsemesi kesildi. Şemsiyesini diğer omzuna attı. "*Peki.*"

"Peki?"

"Yakışıklı kan emicini görürsek senin aradığını ona söyleriz."

"Yardımcı olmuyorsun."

"Öyleyse altın saçlıya söyleriz."

"Altın saçlı mı? O ben miyim?"

Burnunu kırıştırıp yosunlu saçlarını salladı ve içinde çiçekler açtı.

"Kim öyleyse?"

"Senin altın saçlın. Onun altın saçlısı. Dişiorgan, tepecik."

"Dişi... Agatha'yı mı kastediyorsun?"

"Altın saçlı kardeş."

"Baz'ı görürseniz Agatha'ya mı söyleyeceksiniz?"

"Evet." Şemsiyesini döndürdü. "Onu huzur verici buluyoruz."

İç geçirip elimin tersiyle alnımı ovdum. "Sizi en az üç defa kurtardım. Bu ormanı. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Ne *arıyorsun,* Seçilmiş Kişi?"

"Hiçbir şey." Ellerimi havaya kaldırıp gitmek üzere arkamı döndüm ve en yakındaki fidanı tekmeledim. "Hiçbir şey!"

Sarsak Orman'da asla iyi bir şey olmazdı.

Orman'da yürüdüm.

Çayırlarda yürüdüm.

Ders aralarında okul arazisini tarıyor, boş binalara bakıyor, uzun zamandır kapalı olan kapıları açıyordum.

Bazen Watford'ın iç kısmı duvarla çevrili ve onun da dışındaki araziden daha büyük geliyordu.

Gizli odalar vardı. Gizli koridorlar. Ancak doğru büyüyü biliyorsanız ya da elinizde doğru eser varsa kendini gösteren bölümler vardı.

Revaklar'ın ikinci ve üçüncü katının arasında bir kat daha vardı. (Penny ona "sürpriz içerik" diyordu.) Üzerindeki katın yansımasıydı. Aynı şeyler bir gün sonra orada yaşanıyordu.

Hendeğin altında hendek vardı.

Ve tepelerde ağıllar vardı.

Üç tane gizli giriş kapısı vardı ve ben sadece bir tanesini açabilmiştim.

Bazen sanki tüm hayatımı Watford'ı –tüm Sihirbazlar Âlemi'ni– mantıklı kılacak bir harita ya da anahtar arayarak geçiriyormuşum gibi hissediyordum.

Fakat tek bulduğum bir yapbozun parçalarıydı. Sanki karanlık bir odadaydım ve her seferinde tek bir köşesini aydınlatacak kadar ışığım vardı.

Beşinci sınıfın büyük kısmını Beyaz Şapel'in altındaki yeraltı mezarlığında gezinip Baz'ı arayarak geçirmiştim. Şapel, Watford'ın tam ortasındaydı ve en eski binasıydı. Kimse Watford'ın aslen okul olarak açılıp açılmadığını bilmiyordu. Belki bir büyü manastırıydı. Ya da büyücülerin yerleşkesi; ben bu seçeneğe inanmak istiyordum. Düşünsenize, büyücülerin alenen bir arada yaşadıkları, etrafı duvarlarla çevrili bir şehir. Büyülü bir topluluk.

Yeraltı mezarlığı Şapel'in altında uzanıyordu. Muhtemelen aşağı inmenin bir sürü yolu vardı ama ben yalnızca bir tanesini biliyordum.

Beşinci sınıfta sürekli Baz'ın akşam yemeğinden sonra Şapel'e gittiğini görüyordum. Bir tür entrika çevirdiğini, komplo olduğunu düşünüyordum.

Yüksek, kemerli, asla kilitlenmeyen ön kapıdan çıkıp onun peşinden Şapel'e giderdim. Mihrabın, sunağın ve Şairler Köşesi'nin arkasından geçerdim. Gizli kapıdan yeraltı mezarlığına inerdim.

Mezarlık oldukça ürkütücüydü. Agatha benimle asla gelmezdi. Penelope de başta Baz'ın bir şeyler karıştırıyor olabileceğini düşünerek gelmişti.

Birkaç ay sonra bırakmıştı. Benimle Baz'ın futbol maçlarına gelmeyi de bırakmıştı. Ve Baz'ın keman dersi aldığı balkonun dışındaki koridorda benimle beklemeyi de bırakmıştı.

Ama ben pes edemezdim. Tüm ipuçlarını birleştirmeye başlamışken olmazdı.

Baz'ın manşetlerindeki kan. Karanlıkta görebildiği gerçeği. (Gece odamıza geldiğinde ışığı açmadan üzerini değiştirirdi.) Daha sonra Şapel'in bodrumunda bir yığın ölü fare bulmuştum. Hepsi de sıkılmış limon gibi bir deri bir kemik, ezilmiş haldeydi.

Sonunda onunla yüzleştiğimde yalnızdım. Mezarlığın derinlerinde, Çocuk Mezarlığı'ndaydık. *Le Tombeau des Enfants*. Baz bir köşede oturuyordu. Etrafındaki duvarlarda iskelet yığınları vardı.

"Beni buldun," dedi.

Kılıcımı çoktan çıkarmıştım. "Bulacağımı biliyordum."

"Şimdi ne olacak?" Ayağa kalkmadı bile. Sadece gri pantolonundaki tozu silkeledi ve kemiklere yaslandı.

"Şimdi bana neyin peşinde olduğunu söyleyeceksin," dedim.

Güldü. O yıl Baz bana sürekli gülüyordu ama bu seferki her zamankinden daha duygusuz çıkmıştı. Gri odada turuncu lekeler yaratan meşaleler vardı ama Baz'ın teni yine de kireç gibi beyazdı.

"Bir veba sonucu öldüler," dedi.

"Kimler?"

Baz elini kaldırınca irkilerek geri çekildim.

Tek kaşını kaldırıp koluyla içinde bulunduğumuz odayı gösterdi. "Onlar," dedi. "*Les enfants*." Siyah saçından bir bukle alnına düştü.

"Bu yüzden mi buradasın? Vebanın izini sürmek için mi?"

Baz bana baktı. On altı yaşındaydı, ikimiz de öyleydik ama kendimi beş yaşındaymışım gibi hissettiriyordu. Her zaman ço-

cukmuşum gibi hissetmeme neden oluyordu, sanki ona asla yetişemezmişim gibi. Sanki Sihirbazlar Âlemi'yle ilgili her şeyi bilerek doğmuştu; burası *onun* dünyasıydı. DNA'sında vardı.

"Evet, Snow," dedi. "Veba bulmak için buradayım. Onu beher kabına koyup tüm Metropolis'e yayacağım."

Kılıcımı kavradım.

Sıkılmış görünüyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum kılıcımı havaya savurarak.

"Oturuyorum," dedi.

"*Hayır.* Bunların hiçbiri değil. Aylar sonra seni sonunda yakaladım, bana neler çevirdiğini anlatacaksın."

"Öğrencilerin çoğu öldü," dedi.

"Kes şunu. Dikkatimi dağıtmayı kes."

"İyi olanları evlerine gönderdiler. Büyük-büyükamcam okul müdürüymüş; hasta ve ölmek üzere olanlara bakmak için burada kalmış. Onun kafatası da burada. Belki onu bulmama yardım edersin. Aristokratik kaşlarımı ondan aldığımı söylerler."

"Dinlemiyorum."

"Büyü onlara yardımcı olmadı," dedi Baz.

Dişlerimi sıktım.

"Veba için henüz bir büyü yoktu," diye devam etti. "Yeterince güce sahip, doğru güce sahip kelimeler yoktu."

Bir adım öne çıktım. "Burada ne yapıyorsun?"

Kendi kendine şarkı söylemeye başladı. "*Çayın etrafında dön / çiçeklerle dolu bir cep...*"

"Bana cevap ver Baz."

"*Küller, küller...*"

Kılıcımı arkasındaki kemik yığınına doğru savurunca kafatasları yere düştü ve takırdayarak yuvarlandı.

Sırıtarak ayağa kalktı ve kafaları asasıyla yakaladı. "Eski haline dön!" Kafatasları havada dönerek yerlerine gittiler.

"Biraz saygı göster, Snow," dedi sertçe, ardından yeniden oturup onlara yaslandı. "Benden ne istiyorsun?"

"Neyin peşinde olduğunu bilmek istiyorum."

"Bunun peşindeyim."

"Bir yığın kemikle lanet bir mezarlıkta oturmak mı?"

"Onlar yalnızca kemik değil. Onlar *öğrenci*. Ve öğretmen. Watford'da ölen herkes buraya gömülür."

"Ee?"

"*Ee mi?*" diye tekrarladı.

Homurdandım.

"Bak, Snow..." Ayağa kalktı. Benden uzundu; benden hep daha uzun olmuştu. Yedi santim uzadığım yazdan sonra bile, yemin ederim on santim uzamıştı. "Beni takip ediyorsun," dedi. "Beni arıyorsun. Ve beni buldun. Aradığın her ne ise hâlâ bulamadıysan bu benim suçum değil."

"Ne olduğunu biliyorum," diye homurdandım.

Gözleri benimkilere kilitlendi. "Oda arkadaşın?"

Başımı iki yana sallayıp kılıcımın kabzasını sıktım.

Baz bana yaklaştı. "Söyle bana," dedi tersçe.

Yapamadım.

"Söylesene, Snow." Daha da yaklaştı. "*Ben neyim?*"

Yeniden homurdandım ve kılıcımı bir santim kadar kaldırdım. "Vampir!" diye bağırdım. Nefesimin gücünü yüzünde hissetmiş olmalıydı.

Gülmeye başladı. "Gerçekten mi? *Vampir* olduğumu mu düşünüyorsun? Pekâlâ, Aleister Crowley, bu konuda ne yapacaksın?"

Montundan bir cep termosu çıkarıp başına dikti. İçtiğini bilmiyordum; kılıcımı indirdim. Kendi kendime savaşa hazır olmam gerektiğini hatırlatarak yeniden kaldırdım.

"Kalbime mi saplayacaksın?" diye sordu köşeye oturup bir kolunu kafatası yığınının üzerine atarak. "Ya da kafamı mı koparacaksın? Bu ancak başımı bedenimden ayırırsan işe yarar ama o zaman bile yürüyebilirim; bedenim başımı buluncaya kadar durmaz... En iyisi ateş, Snow, tek çözüm bu."

Onu ortadan ikiye ayırmak istiyordum. Hemen oracıkta. Sonunda.

Ama Penelope'yi düşünüp duruyordum. *"Vampir olduğunu nereden biliyorsun, Simon? Onu kan içerken gördün mü? Seni tehdit etti mi? Seni esiri yapmaya çalıştı mı?"*

Belki yapmıştı. Belki bu yüzden altı aydır Baz'ı takip edip duruyordum.

Ve şimdi onu yakalamıştım.

"Bir şey yapsana," diye alay etti. "Günü kurtar, Snow. Ya da geceyi. Çabuk ol. Ben... Hımmm... Ne tür bir korkunçluk yapabilirim? Saat çok geç olduğu için kimse buraya gelmez; zarar verebileceğim bir tek *sen* varsın, değil mi? Ama kanını emme havamda olduğumu sanmıyorum. Ya seni yanlışlıkla dönüştürürsem? O zaman sonsuza dek o dindar suratına maruz kalırım." Baz başını iki yana sallayıp termosundan bir yudum daha aldı. "Ölümsüzlüğün seni geliştireceğini sanmıyorum, Snow. Yalnızca tenini mahveder." Yeniden güldü. Keyifsizce. Ve çok yorulmuş gibi gözlerini kapadı.

Muhtemelen yorgundu. Ben yorgundum. Haftalardır her hafta yeraltı mezarlığında kedi fare gibi oynuyorduk.

Kılıcımı indirdim ama kınına sokmadım. Ardından duruşumu değiştirdim. "Bir şey yapmak zorunda değilim," dedim. "Ne olduğunu biliyorum. Artık sadece hata yapmanı bekleyeceğim."

Gözlerini açmadan yüzünü ekşitti. "Gerçekten mi, Snow? Planın bu mu? Birini öldürmemi mi bekleyeceksin? Şimdiye kadar seçilmiş en kötü Seçilmiş Kişi'sin."

"Siktir git," dedim. Ki bu her zaman tartışmayı kaybettiğimin göstergesiydi. Mezarlıktan çıkmak üzere döndüm. Bunu Penelope'yle detaylıca konuşmam gerekiyordu; kendimi toplamam gerekiyordu.

"Senden kurtulmanın bu kadar kolay olduğunu bilseydim," diye seslendi Baz arkamdan, "beni haftalar önce yakalamana izin verirdim!"

Zemin kata çıkarken onun yarasaya dönüşüp peşimden uçmamasını diliyordum. (Penny bunun bir efsane olduğunu söylüyordu. Ama yine de...)

On dakika boyunca yürüdükten sonra bile şarkı söylediğini duyabiliyordum. *"Küller, küller... hepimiz dökülecegiz."*

O geceden sonra bir daha yeraltı mezarlığına gitmemiştim.

Herkesin –mümkünse uyur vaziyette– yataklarında olduğundan emin olana dek bekledim, ardından gizlice Beyaz Şapel'e gittim.

Şairler Köşesi'ndeki gizli kapıyı iki büst koruyordu; modern dönemin en ünlü büyücü şairleri Marx ve Wodehouse. Naylon halatın bir ucunu Groucho'nun boynuna bağladım.

Duvardaki bir panel olan kapı her zaman kilitli olurdu ve anahtarı yoktu. Açmak için tek yapmanız gereken içeri girmeyi içten bir şekilde arzulamanızdı. Çoğu kişi bunu arzulamıyordu.

Kapı açıldı ve arkamdan kapandı. Hava belirgin bir şekilde soğudu. Bir duvar meşalesini yakıp ilk yolumu seçtim.

Yeraltı mezarlığının döner tünellerinde bildiğim tüm ortaya çıkarma büyülerini yaptım. ("Neredeysen çık ortaya! Şov zamanı! Scooby-Dooby-Doo, neredesin!") Baz'a tam adıyla seslendim; bu, büyüye karşı konulmasını zorlaştırıyordu.

Büyülü sözler incelik isterdi. Bazen saklanmış bir şeyi ortaya çıkarmak için onun saklandığı zaman kullanılan dili kullanmanız gerekiyordu. Bazen de dünya onu kullanmayı bıraktığı için büyü artık işe yaramazdı.

Benim kelimelerle aram hiçbir zaman iyi olmamıştı.

İşe yaramaz bir büyücü olmamın bir sebebi de buydu.

"Kelimeler çok güçlüdür," demişti Bayan Possibelf ilk Büyülü Kelimeler dersimizde. Kimse onu dinlemiyordu; onlara bilmedikleri bir şey söylemiyordu ki. Ama ben her dediğini ezberlemeye çalışıyordum.

"Belirli ve tutarlı kombinasyonlarda söylendikçe, okundukça ve yazıldıkça güçlenirler," diye devam etmişti.

"Büyü yapmanın sırrı o güce erişebilmekte yatar. Yalnızca kelimeleri söylemek değil, anlamlarını çağırmaktır."

Yani büyü yapmak için iyi bir kelime dağarcığınız olması gerekiyordu. Ve hızlı düşünebilmeniz. Ve konuşacak cesarete sahip olmanız. Bir de üslubunuza dikkat etmeniz.

Ne söylediğinizi *anlamanız* gerekiyordu; kelimelerin nasıl büyüye çevrildiğini.

Asanızı sallayıp birinden duyduğunuz bir sözü tekrarlayamazdınız; böyle yaparsanız birini testislerinden ayırma ihtimaliniz yüksekti.

Bunların hiçbiri bana doğal gelmiyordu. Kelimeler. Dil. Konuşmak.

Konuşmayı ne zaman öğrendiğimi bilmiyordum ama beni uzmanlara göndermeye çalıştıklarını biliyordum. Görünüşe bakılırsa yetimhanedeki çocuklar ya da kendileriyle hiç konuşmayan ebeveynlere sahip çocuklarda bu sorun görülebiliyordu; nasıl konuşacaklarını öğrenmiyorlardı.

Eskiden bir danışmana ve konuşma terapistine gidiyordum. *"Kelimelerini kullan, Simon."* Bunu duymaktan o kadar bıkmıştım ki... İstemek yerine, istediğim şeyi gidip almak çok daha kolay geliyordu. Ya da canımı yakan kişiyi yumruklamak... o da beni yumruklasa bile.

Watford'daki ilk ayımda doğru düzgün konuşmamıştım. Öylesi daha kolaydı; burada hiç kimse susmuyordu.

Bayan Possibelf ve birkaç öğretmen bunu fark etmiş ve bana özel ders vermeye başlamışlardı. Sesli konuşma dersleri. Bazen Sihirbaz da derslere girer, sakalını sıvazlayarak pencereden dışarı bakardı. *"Kelimelerini kullan!"* diye ona bağırdığımı hayal ederdim. Sonra beni buraya getirmesinin hata olduğunu söylediğini hayal ederdim.

Her neyse, kelimelerle aram hâlâ iyi değildi ve asamı kullanmakta da berbattım, bu yüzden ezber yöntemini tercih ediyordum. Ve içtenlik... inanın yardımcı oluyordu. Muallakta kaldığımda Penny ne yapmamı söylerse onu yapıyordum.

Yeraltı mezarlığında dikkatlice ilerlerken işime yarayacak büyülerde elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordum.

Gizli kapıların içinde gizli kapılar buldum. Gürültüyle horlayan gizli bir define sandığı ve sarı saçlı bir kızın portresini buldum, yanaklarından yaşlar süzülüyordu; duvara kazınmış bir GIF gibi yaşlar gerçekten süzülüyordu. Daha küçük yaşta olsam onun hikâyesini öğrenmek için dururdum. Daha küçük yaşta olsam bunu bir maceraya çeviririrdim.

Baz'ı aramaya devam ettim.

Ya da bir ipucu.

Her gece halatımın ucuna ulaştığımda geri döndüm.

18

LUCY

Bu duvarların bin yıllık olduğunu biliyor musun?

Onların içinden geçen, artık kimsenin anlamadığı dilleri konuşan ruhlar var. Fakat sanırım bunun bir önemi yok. Kimse onları duymuyor.

Duvarlar, benim burada yürüdüğüm zamanki duvarlar. Şapel. Kule. Asma köprü.

Kurtlar ise yeni. Canavar balıklar. Davy onları nereden buldu merak ediyorum. Onları buraya getirmek için hangi büyüyü yaptı? Ve onların neyi koruyacağını düşünüyordu?

"Paranoyak," derdi Mit hep. "Herkesin onun peşinde olduğunu düşünüyor."

"Bence birkaç kişi gerçekten de onun peşinde olabilir," diye karşı çıktım.

"Kindar bir pislik olduğu için," dedi.

"Çok fazla önemsiyor."

"Kendisini mi? Katılıyorum."

"Her şeyi," dedim. "Hiçbir şeyi boş veremiyor."

"Onu çok uzun zamandır dinliyorsun, Lucy."

"Ona üzülüyorum... Hem onu dinlersen aslında mantıklı konuştuğunu fark edersin. Periler ve kentaurlar neden Watford'a giremiyor? Neden kardeşim evde kaldı? Yeterince güçlü olmadığı için mi?

"Kardeşin aptal," dedi. "İlgilendiği tek şey Def Leppard."

"O reddedildiğinde annemin ne kadar üzüldüğünü biliyorsun. Asası var ve onu nasıl kullanacağını bile bilmiyor. Annemler az kalsın bu yüzden boşanacaklardı."

"Biliyorum." Mitali yumuşadı. "Üzgünüm. Ama okul da belli sayıda öğrenci alabilir. Herkesi alamaz."

"Büyütebiliriz, Davy öyle söylüyor. Ya da yeni bir okul inşa edebiliriz. Düşünsene... büyüye sahip herkes için okullar olduğunu."

Kaşlarını çattı. "Ama Watford'ın olayı, en iyisi olması. En iyi büyücüler için en iyi eğitim."

"Watford'ın olayı bu mu? Öyleyse Davy haklı. Bu seçkincilik."

Mit iç geçirdi.

"Davy giderek güçsüzleştiğimizi söylüyor," dedim. "Toplum olarak. Vahşi, karanlık şeyler bizi dünyadan kaldırıp büyümüzü talep edecekmiş."

"Onların, yatağının altında yaşadığını da söyledi mi?"

"Ciddiyim," dedim.

"Biliyorum," dedi üzgünce. "Keşke olmasaydın. Davy senin ne yapmanı bekliyor ki? Herhangi birimizin ne yapmasını bekliyor?"

Ona doğru eğilip fısıldadım: "*Devrim.*"

Geziniyorum.

Sana çıkan yolu bulmaya çalışıyorum.

Duvarlar aynı. Şapel de. Kule de.

Boyun bağları daha ince. Etekler daha kısa. Ama renkler aynı...

Davy'yle gurur duymamak elimde değil; bunu benim söylememi tuhaf buluyor olabilirsiniz ama *elimde değil.*

Devrimini başardı.

Bu kapıları büyüyle kutsanmış her çocuğa açtı.

19

SIMON

Sonunda Sihirbaz'la konuşabildiğimde Cadılar Bayramı olmak üzereydi.

Beni o çağırdı. Bir kızılgerdan Yunanca dersimde bana uçup masama bir not bıraktı. Sihirbaz'ın etrafında her zaman birkaç kuş uçuşurdu ve genelde de kızılgerdan olurlardı. Bir de çalıkuşu ve serçe. (Tıpkı Pamuk Prenses gibi.) Cep telefonunu kullanmak yerine **Kuşlar söyledi** büyüsü yapmayı tercih ederdi.

Ders bittiğinde arazinin bir ucundaki, dış duvarlara yakın olan ek binaya gittim. Garaja ve kulübeye çevrilmiş ahırlar vardı.

Adamları dışarıdaydı –Penny onların içinde birkaç kadın olsa Sihirbaz'ın Adamları'nı daha çok seveceğini söylerdi– ve daha önce görmediğim, kanvas örtüsüyle askeri kamyonu andıran büyük, yeşil bir kamyonun etrafında toplanmışlardı. Birinin elinde metal bir kutu vardı. Sırayla ona uzanıp ellerinin içinden geçmesini izliyorlardı.

Sihirbaz garajdan çıkıp, "Simon," dedi. Kolunu omzuma atıp beni kamyondan uzaklaştırdı. "İşte geldin."

"Hemen gelmek isterdim, efendim ama dersim vardı. Ayrıca Minotor acil bir şey olsaydı daha büyük kuş göndereceğinizi söyledi."

Sihirbaz kaşlarını çattı. "Daha büyük kuşlarda o büyü işe yaramıyor."

"Biliyorum, efendim. Üzgünüm. Beni dinlemedi."

"Neyse." Omzuma vurdu. "Acil değildi. Sadece seni görmek istedim. Kontrol etmek. Bayan Possibelf bana saldırıdan bahsetti; böceklerden. Humdrum'ın işi olduğunu söyledi."

Sersemsepelekler. Büyülü Kelimeler dersi. Hem de sürü halinde. Daha önce sersemsepelek sürüsü görmemiştim bile.

Onlara böcek diyorduk çünkü yabanarısı boyutlarındalardı ama sersemsepelekler daha çok kuşu andırıyordu. Bir tanesi bir köpeği, keçiyi ya da grifonu öldürebilirdi. İki üç tanesi bir büyücüyü alt edebilirdi. Kulağınızın içinden girip öyle yüksek sesle vızıldarlardı ki düşünemezdiniz. Önce aklınızı kaybederdiniz, sonra beyninize ulaşırdı ve diğer her şeyi kaybederdiniz.

Sersemsepelekler genelde insanlara saldırmazlardı. Ama geçen hafta pencereden içeri akın edip geveze bir turuncu bulut halinde etrafımı sarmışlardı. En kötüsü de Humdrum saldırılarıyla birlikte gelen o kuru, ruhumu emen histi.

Sınıftaki herkes kaçmıştı.

"Humdrum'mış gibi hissettirdi, efendim. Ama neden sersemsepelekleri gönderdi ki? Onlar tehdit bile oluşturmuyorlar."

"Senin için oluşturmadıkları kesin." Sakalını sıvazladı. "Belki de dışarıda bir yerlerde olduğunu bize hatırlatmak istemiştir. Onlara neyle karşılık verdin?"

"Havada öl."

"Aferin, Simon."

"Sanırım... başka şeyleri de öldürdüm. Ebb sahada sülün bulmuş. Rhys de muhabbet kuşu."

Sihirbaz omzunun üzerinde duran kızılgerdana baktı, ardından omzumu sıktı. "Yapmak zorunda olduğun şeyi yaptın. Kimse zarar görmedi. Hemşireye gittin mi?"

"İyiyim, efendim." Ona bir adım yaklaştım. "Efendim... düşünüyordum da... şey... İlerleme kaydedebildiniz mi? Humdrum konusunda? Adamlarınızın gelip gittiğini görüyorum. Ama ben... Yardım edebilirim. Penelope ve ben. Yardım edebiliriz."

Elini omzumdan kaydırdı ve beline koydu. "Kayda değer bir şey olmadı. Ne ilerleme ne saldırı. Yalnızca delikler sürekli genişliyor. Neredeyse Humdrum'ın, yüzünü tekrar göstermesini dileyeceğim..." Onun yüzünün anısıyla ürperdim. "Sırf bu geç kavrayan ahmaklara neyle karşı karşıya olduğumuzu hatırlatmak için."

Omzunun üzerinden kamyona baktım. Konuştuğumuz süre boyunca Adamlar yanımızdan geçerek kutu taşıyorlardı.

"Efendim, notumu aldınız mı?"

Gözlerini kıstı. "Kayıp Pitch'le ilgili olanı."

"Oda arkadaşım. Hâlâ dönmedi."

Sihirbaz deri eldiveninin tersiyle sakalına dokundu. "Endişelenmekte haklısın. Eski Aileler güç birliği yaparak oğullarını eve çağırıyor ve kapılarını kilitliyorlar. Bize karşı harekete geçmek için hazırlık yapıyorlar."

"Oğullarını mı?"

Birkaç isim sıralamaya başladı; tanıdığım ama yakın olmadığım çocuklardı. Altıncı, yedinci ve sekizinci sınıftan.

"Ama Eski Aileler, bir arada durmazsak Humdrum'ın işimizi bitireceğini biliyorlardır herhalde. Her zamankinden de güçlü."

"Belki de planları budur," dedi Sihirbaz. "Bu insanları çözmeye çalışmayı bıraktım artık. Kendi zenginliklerine ve güçlerine dünyamızdan daha fazla değer veriyorlar. Bazen benim düşüşümü görmek için her şeyi feda edebileceklerini düşünüyorum..."

"Nasıl yardım edebilirim, efendim?"

"Dikkatli olarak, Simon." Elini yeniden koluma attı ve bana döndü. "Birkaç saat içinde yine gideceğim. Ama bu yeni saldırıdan sonra seni ikna edebilmeyi umuyordum. *Buradan ayrıl, Simon.* İzin

ver de seni o bahsettiğim güvenli yere götüreyim. Seni tehlikeden uzakta tutabileceğim bir yer orası."

Bir adım geri çekildim. "Ama yalnızca sersemsepeleklerdi, efendim."

"Bu defa."

"Hayır. *Efendim*. Size söyledim... burada iyiyim. Gayet güvendeyim."

"Asla güvende değilsin!" derken o kadar hiddetliydi ki neredeyse tehdit gibi çıktı. "Güvenlik, istikrar... hepsi birer illüzyon. Sahte tanrı, Simon. Yüzmeyi öğrenmek yerine sandalın kenarına tutunuyor."

"Öyleyse burada kalsam iyi olur!" dedim fazla yüksek sesle. Sihirbaz'ın Adamları'ndan biri, Stephen, bana baktı. Sesimi alçalttım: "Hiçbir yer güvenli değilse burada kalsam daha iyi olur. Ya da savaşsam. *Size yardım edebilirim*."

Bakıştığımızda gözlerinde hayal kırıklığı ve acıma gördüm. "Yardım edebileceğini biliyorum, Simon. Ama şu an durum çok hassas..."

Cümlesini bitirmesine gerek yoktu. Ne demek istediğini biliyordum.

Sihirbaz'ın bombaya ihtiyacı yoktu.

Keşif gezilerine bombayla gitmezdiniz ya da onları strateji toplantılarına davet etmezdiniz. Başka seçeneğiniz kalmayıncaya dek beklerdiniz, ardından bombayı kullanırdınız.

Başımı onaylarcasına salladım.

Ona arkamı dönüp arazinin ortasına doğru yürümeye koyuldum.

Adamlarının beni izlediklerini hissedebiliyordum. Benden bir ya da iki yaş büyüklerdi. Kendilerini daha da büyük görmelerinden, çok önemli kişilermiş gibi hissetmelerinden nefret ediyordum. Giydikleri koyu yeşil pantolondan ve kollarındaki altın yıldızlardan nefret ediyordum.

"Simon!" diye bağırdı Sihirbaz.

İfadesizce ona döndüm.

Güneşten korunmak için bir elini gözüne siper etmişti. Bana o ender görülen gülümsemelerinden birini sundu. Ufak bir tane. "Humdrum her zamankinden güçlü olabilir ama sen de her zamankinden güçlüsün. Bunu unutma."

Başımı onaylarcasına salladım ve garaja doğru yürümesini izledim.

Penelope'yle buluşmama gecikmiştim.

20

PENELOPE

Soğuk olmasına rağmen tepede çalışıyorduk çünkü Simon kendisini herkesin görebildiği yerlerde pratik yapmaktan hoşlanmıyordu.

Üzerinde kalın, gri montu ve yeşil üstüne yeşil çizgili okul atkısı vardı. Ben de pantolon giymeliydim çünkü rüzgâr gri çorabımın içinden geçiyordu.

Hasat döneminin sonu sayılan Samhain yaklaşıyordu. Perde yakında kapanacaktı ve teyzem Beryl kendini göstermemişti bile.

Simon asasını bir ağacın kökünde duran ufak kayaya doğrultarak, "Neyse o!" dedi. Kaya titredi, ardından toz yığınına dönüştü. "Büyü işe yarıyor mu yoksa sadece bir şeyleri mi parçalıyorum, emin değilim."

Tüm sekizinci sınıf öğrencilerinin dönem sonunda yeni bir büyü yaratma ödevi vardı; güç kazanmış yeni bir söz ya da gözden kaçırılmış eski bir söz bulup onu nasıl uygulayacağını çözmeliydi.

En iyi yeni büyüler pratik ve dayanıklı oluyordu. Herkesin dilindeki sözler genellikle işe yaramazdı; sıradan insanlar onları söylemekten bıkıyor, başka laflara geçiyorlardı. (Bu şekilde büyüler

bozulurdu, biz tam nasıl yapılacağını kavramışken geçerliliğini yitirirlerdi.) Şarkılar da aynı sebepten riskliydi.

Neredeyse hiçbir Watford öğrencisi uzun süre dayanan bir büyü yaratmamıştı.

Ama annem **Ben ne dersem o olur** büyüsünü bulduğunda daha yedinci sınıfa gidiyordu ve hâlâ düello sırasında özellikle kadınlar için oldukça etkili bir büyüydü. (Sanırım annem bunun Sihirbaz'ın saldırı atölye çalışmalarında öğretilmesinden biraz utanıyordu.)

Simon dönem başladığından beri her hafta yeni bir cümle deniyordu. Ama kendini vermiyordu ve onu suçlayamazdım. Test edilip onaylanmış büyüler bile asasında tekliyordu. Bazen mecaz büyüsü yaptığındaysa kelimesi kelimesine gerçekleşiyordu. Tıpkı altıncı sınıfta Agatha'nın akşamdan kalmalığını geçirmek için **Çivi çiviyi söker** büyüsü yaptığı zaman kızın üzerine çivi dökülmesi gibi. Sanırım Simon asasını en son o zaman bir insana doğrultmuştu. Ve Agatha da en son o zaman içmişti.

Kayadan artakalanları temizleyip asasını cebine soktu. "Kayıp olan tek kişi Baz değil."

"Ne demek istiyorsun?" Asamı yere koyduğum satranç parçalarına doğrulttum. "Oyun başlasın!"

Fil yere devrildi.

Yine denedim. "Oyun oynansın!"

Hiçbir şey olmadı.

"Bu cümlenin bir işe yarıyor olması gerek," dedim. "Shakespeare *artı* Sherlock Holmes."

"Sihirbaz, Eski Aileler'in, oğullarını çağırdıklarını söyledi," dedi Simon. "İki tane yedinci sınıf öğrencisi okula gelmemiş. Baz'ın kuzeni Marcus da yok. Üstelik o daha altıncı sınıfta."

"Marcus hangisiydi?"

"Fit olan. Saçında kumral ışıltılar var. Orta saha oyuncusu."

Omuz silkip satranç taşını almak üzere eğildim. Bu cümleyle her şeyi denemiştim. İyi bir başlangıç büyüsüymüş gibi hissetmiştim; bir tür katalizör... "Dönmeyenler sadece erkekler mi?" diye sordum.

"Hımm," dedi Simon. "Bilmem. Sihirbaz bir şey demedi."

"Tam bir cinsiyetçi." Başımı iki yana salladım. "Marcus dördüncü sınıfta servis asansöründe kalan mıydı?"

"Evet."

"Demek o da diğer tarafa geçmiş. Çok korktum."

"Sihirbaz, Aileler'in büyük bir çarpışmaya hazırlandıklarını düşünüyor."

"Peki, bizim ne yapmamızı istiyor?"

"Hiçbir şey," dedi Simon.

Satranç taşını cebime attım. "Nasıl yani?"

"Hâlâ benim gitmemi istiyor..."

Kaşlarımı çatmış olmalıydım çünkü Simon kaşlarını kaldırıp, "*Biliyorum*, Penny," dedi. "Bir yere gittiğim falan yok. Ama burada kalacaksam da dikkat çekmememi istiyor. Dikkat çekmememizi istiyor. Adamlarının çalıştıklarını ve konunun hassas olduğunu söyledi."

"Hımm." Ağacın dibinde onun yanına oturdum. İtiraf etmeliydim ki bu dikkat çekmeme fikri hoşuma gitmişti; Sihirbaz'ın saçma sapan işleriyle bir kez olsun biz olmadan uğraşması... Ama bana dikkat çekmememin *söylenmesinden* hoşlanmazdım. Simon da öyle. "Sence Baz da diğer çocuklarla mı birlikte?" diye sordum.

"Mantıklı, değil mi?"

Bir şey söylemedim. Simon'la Baz hakkında konuşmaktan gerçekten nefret ediyordum. Çılgın Şapkacı'yla çay hakkında konuşmak gibiydi. Onu heveslendirmekten nefret ediyordum.

Topuğunun arkasıyla ağaç kökünün kabuğunu tekmeledi.

Ona sokuldum çünkü üşüyordum ve Simon hep sıcaktı. Bir de ona kendisinden korkmadığını hatırlatmayı seviyordum.

"Mantıklı," dedi.

21

BÜYÜCÜ

Kitaplar. Eserler. Büyülü mücevherler. Büyülü mobilyalar. Maymun patileri, tavşan bacakları, cüce bilgileri...

Hepsini aldık. İşe yaramayacaklarını bilmeme rağmen.

Bu alıştırmanın birden fazla amacı vardı. Eski Aileler'e, kontrolün bende olduğunu göstermek için iyi bir yoldu.

Bu okulun.

Bu âlemin.

İçlerinden, daha iyi iş çıkarabilecek bir kişi bile yoktu.

Humdrum hâlâ etrafta olduğu, büyümüzü çaldığı, büyülü bölgelerimizi büyüden arındırdığı için beni başarısız sayıyorlardı ama içlerinden hangisi tehdit oluşturabilirdi?

Natasha Grimm-Pitch, Humdrum'a haddini bildirmiş olabilirdi ama o öleli çok olmuştu ve ne arkadaşları ne de ailesi onun yeteneğine bir nebze olsun sahipti.

Adamlarımı düşmanlarımın hazinelerini almaya, kütüphanelerini yağmalamaya göndermiştim. Yeni dünyada benim üniformamı

giyen küçük bir çocuğun bile kendilerinden daha fazla güce sahip olduğunu göstermiştim. İsimlerinin değerini... değersizliğini.

Yine de...

İhtiyacım olanı bulamamıştım. Gerçek cevapları bulamamış ve onu hâlâ *düzeltememiştim.*

Artık tek umudumuz Ulu Büyücü'ydü.

Ama ulu büyücümüzün ciddi bir kusuru vardı. Defoluydu. Bozuktu.

Simon Snow o büyüydü; bunu biliyordum.

Bu zamana dek dünyadan ona benzer hiçbir şey geçmemişti.

Ama Simon Snow –benim Simon'ım– gücünü hâlâ taşıyamıyordu. Hâlâ kontrol edemiyordu. Onu taşıyacak kadar büyük tek kişiydi ama *kusurluydu. Riskliydi.* O...

Daha bir çocuktu.

Ona yardım etmenin bir yolu olmalıydı: bir büyü, bir eşya... Bizler büyücüydük! Gücü yönlendirip *şekillendirebilen* tek büyülü yaratıklardık. Dünyamızda bir yerde Simon için cevap bulunuyordu. (Bir ritüel. Bir yöntem. Bir kafiye.)

Kehanetler bu şekilde çalışmazdı...

Hikâyeler bu şekilde gerçekleşmezdi.

Yarım yamalak.

Simon'ın bir kusuru varsa o zaman onu düzeltmenin de bir yolu olmalıydı.

Ve onu bulacaktım.

22

SIMON

Sanırım Yunancada başarısızdım. Siyaset Bilimi'nden de bir şey anlamıyordum.

Agatha ile yarıyıl tatilinde onun evine gitme konusunda kavga ettik: ben Watford'dan ayrılmak istemiyordum ve onun da beni evine götürmeyi gerçekten istediğini düşünmüyordum. Ama benim istememi istiyordu. Ya da öyle bir şey.

Haçımı takmayı bırakıp yatağımın altındaki kutunun içine koydum.

Boynum hafiflemişti ama başımda hâlâ tonlarca ağırlık vardı. Uyuyabilsem iyi olurdu ama uyuyamıyordum ve zorunda da değildim; şekerlemeler ve büyüyle idare edebiliyordum.

Gecelerimi nasıl geçirdiğimi öğrenmesin diye Penny'yi sürekli odamdan atmak zorunda kalıyordum.

"İyi de Baz'ın yatağını kimse kullanmıyor ki," diye bana karşı çıkıyordu.

"*Senin* yatağını da kimse kullanmıyor," dedim.

"Odada olmadığım zamanlarda Trixie ile Keris yatakları birleştiriyorlar. Muhtemelen her yer peri tozu doludur."

"Benim sorunum değil, Penny."

"Benim her sorunum senin de sorunun, Simon."

"Neden?"

"Çünkü *senin* her sorunun benim de sorunum!"

"Odana git."

"Simon, lütfen."

"Git. Okuldan atılacaksın."

"Eğer yakalanırsam."

"*Git.*"

Penny sonunda odadan çıktığında ben de çıktım.

Yeraltı mezarlığından ümidi keserek onun yerine kale duvarlarını dolaşmaya başlamıştım.

Baz'ı burada bulabileceğimi pek sanmıyordum; nereye saklanacaktı ki? Ama en azından gelirse onu görebileceğimi düşünüyordum.

Ayrıca rüzgâr hoşuma gidiyordu. Yıldızlar da. Yaz boyunca yıldızları görme şansım olmamıştı; hangi şehirde olursam olayım hep çok fazla ışık oluyordu.

İçinde ufak bir odası, bir bank ve çatısı olan bir gözetleme kulesi vardı. Gece boyunca askeri kamyonla gelip giden Sihirbaz'ın Adamları'nı izliyordum. Arada uyuyakalıyordum.

"Yorgun görünüyorsun," dedi Penny kahvaltıda. (Kızarmış yumurta. Kızarmış mantar. Soslu fasulye ve sosis.) "Ayrıca," masanın üzerinden eğildi, "saçında yaprak var."

"Hımm." Kahvaltıma gömülmüştüm. Acele edersem derslerden önce ikinci porsiyon için vaktim kalabilirdi.

Penny yine saçıma uzandı, ardından Agatha'ya bakıp elini çekti. Agatha, Penny ile beni hep kıskanırdı. Aramızda öyle bir şey olmadığını defalarca söylememe rağmen. (*Gerçekten* öyle bir şey yoktu.)

Ama Agatha ikimizi de yok sayıyordu sanki. Yine. Hâlâ. Tartışmamızdan sonra hiç baş başa vakit geçirmemiştik. Açıkçası bu

beni biraz rahatlatıyordu. En azından iyi olup olmadığımı soran insan sayısı azalmıştı.

"Bu akşam Simon'ın odasında toplanıyoruz. Yemekten sonra," dedi Penny.

"Ne konuda?" diye sordum.

"Strateji!" diye fısıldadı Penny.

Agatha uyandı. "Neyle ilgili strateji?"

"Her şeyle," dedi Penelope. "Humdrum'la. Eski Aileler'le. Sihirbaz'ın Adamları'nın neyin peşinde olduklarıyla. Sessiz kalmaktan bıktım; dışlandığımızı hissetmiyor musunuz?"

"Hayır," dedi Agatha. "Biraz huzur bulduğumuz için minnettar olmamız gerektiğini düşünüyorum."

Penny iç geçirdi. "Ben de öyle düşündüm ama uyutulduğumuzdan endişe ediyorum. Kasten uyutulduğumuzdan."

Agatha başını iki yana salladı. "Birilerinin bizim mutlu ve rahat olmamızı *isteyeceğinden* endişe ediyorsun."

"Evet!" dedi Penelope çatalını havaya saplayarak.

"Ağzından yel alsın," dedi Agatha.

"Plan yapmalıyız," dedi Penelope. "Nasıl bir plan olursa olsun. Her zaman bir planımız oldu; çocukluğumuzda bile. Artık yetişkiniz. Sihirbaz bizi neden dahil etmiyor?"

"Sihirbaz'ın bizi uyuttuğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Agatha. "Ya da Humdrum'ın? Ya da belki Baz'ın?" Kinayeli konuşuyordu ama Penny ya fark etmedi ya da fark etmemiş gibi yaptı.

"*Evet*," dedi havayı tekrar bıçaklayarak. Havayı öldürüyordu. "Hepsi!"

Agatha'nın biraz daha tartışmasını bekledim ama başını –mısır püsküllü saçlarını– iki yana sallamakla yetinerek ekmeğinin üzerine biraz yumurta koydu.

Mutlu *ya da* rahat görünmüyordu. Kaşları çatık, gözleri kısıktı ve sanırım makyaj da yapmamıştı.

"Yorgun görünüyorsun," dedim bunu daha yeni fark ettiğim için kendimi suçlu hissederek.

Bir an bana yaslandı, arından hemen doğruldu. "İyiyim, Simon."

"İkiniz de yorgun görünüyorsunuz," dedi Penny. "Belki ikiniz de travma sonrası stres yaşıyorsunuzdur. Belki bu kadar huzura ve sessizliğe alışık değilsinizdir."

Agatha'nın bacağını tekrar sıkarak biraz daha yumurta, kızarmış ekmek ve mantar almak üzere kalktım.

Penny'nin, *"Uyutulmuş,"* dediğini duydum.

23

PENELOPE

İkisini de buraya getirmek kötü bir fikirdi ve Agatha hâlâ şikâyet ediyordu:

"Penelope burası *erkekler* yurdu. Okuldan *atılacağız*!"

"Artık olan oldu," dedim Simon'ın masasına otururken. "Şimdi çıkarsan da yakalanabilirsin, daha sonra çıkarsan da, o yüzden bence kal."

"Yakalanmazsın," dedi Simon. "Penny buraya sürekli geliyor."

Agatha bunu duyduğuna memnun *olmadı*. (Onu görmezden geldim; bunca yıldan sonra Simon'la birbirimize karşı romantik hisler besleyebileceğimize inanacak kadar aptalsa onu ikna etmeye çalışarak vakit harcamayacaktım.) Özellikle ikimizden de olabildiğince uzağa oturdu; bunun, Baz'ın yatağına oturacağı anlamına gelmesine rağmen.

Ardından ne yaptığının farkına vararak tekrar kalkmak istercesine baktı. Sanki Baz her an banyodan çıkabilir gibi gözlerini odada gezdirdi. Simon da onun kadar paranoyak görünüyordu.

Ne çift olmuşlardı ama.

"Neden bu toplantıyı yaptığımızı hâlâ anlamıyorum," dedi Agatha.

"Bilgilerimizi tazelemek için," dedim, birtakım malzemeler bulmak için odaya bakınarak. "Tahtamız olsaydı çok daha kolay olurdu..."

Asamı çıkarıp, "Demek istediğimi anla!" büyüsü yaptım, ardından havaya yazmaya başladım: *Bildiklerimiz:*

"Hiçbir şey," dedi Agatha. "Toplantı bitmiştir."

Onu duymazdan geldim. "Sürekli endişelenmemizi gerektiren üç şey var."

1. Humdrum, yazdım. "Humdrum'la ilgili ne biliyoruz?"

"Benim gibi göründüğünü," dedi Simon bana uymaya çalışarak. Agatha bu bilgi karşısında şaşırmadı; Simon olanları ona anlatmış olmalıydı. "Ve benden bir şey istediğini," diye devam etti Simon. "Benim peşime düştüğünü."

"Ve bir süredir sessiz olduğunu," dedim. "Hazirandaki sersemsepelek olayından beri bir şey olmadı."

Agatha kollarını önünde birleştirdi. "Ama hâlâ bir yerlerde büyü yemeye devam ediyor, değil mi?"

"Evet," diye onu doğruladım. "Ama çok değil. Hafta sonu babamla görüştüm. Deliklerin her zamankinden çok daha yavaş yayıldığını söyledi." Bunu da havadaki notlarıma ekledim.

"Onu yiyip yemediğini bilmiyoruz," dedi Simon. "Humdrum'ın büyüyle *ne* yaptığını bilmiyoruz."

"Bildiklerimize bağlı kalacak olursak," dedim ve yazdım: *2. Eski Aileler'le Savaş.*

"Ben 'savaş' demezdim," dedi Agatha.

"Ama çatışmalar oluyor, değil mi?" dedi Simon. "Ve düellolar."

Agatha ofladı. "Birinin evine girip tavan arasını karıştırma talebinde bulunup sonra da düello olmamasını bekleyemezsiniz."

Simon'la ona baktık. "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Sihirbaz," dedi Agatha. "Annemin kulüpten bir arkadaşıyla konuşmasını duydum. Büyücülerin evlerini yağmalayıp kara büyü arıyormuş."

Bundan haberim yoktu. "Sizin evinizi de yağmaladı mı?"

"Yapamaz," dedi Agatha. "Babam Meclis'te."

"Ne tür kara büyü arıyormuş?" diye sordu Simon.

"Muhtemelen silah olarak kullanılabilecek her şey," diye cevapladı Agatha.

"Her şey silah olarak *kullanılabilir*," dedi Simon.

Notlarıma, *Yağma, kara büyü, düellolar,* diye ekledim.

"Bir de bazı Eski Aileler'in, oğullarını Watford'a göndermediklerini biliyoruz," diye ekledi Simon.

"Ki bu da tesadüf olabilir," dedim. "Biraz bilgi toplamalıyız. Belki gelmeyen çocuklar üniversiteye gitmişlerdir."

"Ya da belki kötü adam muamelesi görmekten sıkılmışlardır," dedi Agatha.

"Ya da belki," dedi Simon, "bir orduya katılıyorlardır."

Notlarıma ekledim: *Pitch müttefikleri okulu bırakıyor.*

Simon geriliyordu. "Peki ya Baz?"

Agatha elini yatakta gezdirdi.

"Ona da geleceğiz," dedim. "Öncelikle bildiklerimize yoğunlaşalım."

Simon üsteleyip duruyordu. "Bayan Possibelf onun kayıp olduğunu düşünüyor. Babasının sesinin korkmuş çıktığını söyledi."

İç geçirerek üçüncü sütunu ekledim: *3. Baz.* Ama altına yazacak bir şey yoktu.

"Ben bunun *savaş* olduğuna hâlâ inanmıyorum," diye ısrar etti Agatha. "Sadece siyaset. Tıpkı Normal dünyadaki gibi. İktidar Sihirbaz'da ve Eski Aileler de iktidarı geri kazanmak istiyor. Sızlanıp yakınacaklar, anlaşmalar yapıp partiler düzenleyecekler..."

"Sırf siyaset değil." Simon ona doğru eğildi. "Doğru ve yanlış."

Agatha gözlerini devirdi. "Diğer taraf da aynı şeyi söylüyor."

"Baz böyle mi diyor?" diye sordu Simon.

Araya girmeye çalıştım. "*Simon.*"

"Sırf siyaset değil," diye tekrarladı. "Doğru ve yanlış meselesi. *Hayatlarımız* söz konusu. Eski Aileler'in dediği olsaydı, ben burada bile olmazdım. Watford'a girmeme izin vermezlerdi."

"O kişisel bir şey değildi, Simon," dedi Agatha. "Sen Normal olduğun içindi."

"Ben nasıl Normal oluyorum?" Simon ellerini havaya kaldırdı. "Bilinen en güçlü büyücüyüm."

"Ne demek istediğimi biliyorsun," dedi Agatha ve sanırım içtendi. "Watford'a daha önce hiç Normal gelmemişti."

Haklıydı ama bunların kimin sözü olduğunu bilmiyordum.

Simon, "Benim hakkımda kehanet var," derken o kadar acınası bir şekilde savunmacıydı ki konuyu değiştirmenin bir yolunu bulmaya çalıştım.

Simon hakkında kehanet *vardı*.

Ya da başka birisi hakkında. Tekrar tekrar.

Dünyanın en güçlü büyücüsü tam da Sihirbazlar Âlemi'nin ona en çok ihtiyacı olan dönemde gelecekti.

Simon gerçekten de gelmişti.

Humdrum büyümüzü yiyordu, Sihirbaz ile Eski Aileler gırtlak gırtlağaydı ve Simon gelmişti. Gücünü elde etmişti ve büyülü gökyüzünü tıpkı elektrik fırtınası gibi aydınlatmıştı.

Çoğu büyücü o gün tam olarak nerede olduklarını hatırlıyordu. (Ben hatırlayamıyordum; daha on bir yaşındaydım.) Annem ders veriyormuş. Açık kabloya dokunmak gibi hissettiğini ve elektriğin sizi içeriden sarstığını söylüyordu. Ham, kaynar, yakıcı büyü...

Simon'ın büyüsü hâlâ böyle hissettiriyordu. Ona hiç söylememiştim ama berbat bir şeydi. Patladığı zamanlarda sadece yanında durmak bile elektrik şoku yemeye benziyordu. Sonrasında kaslarınız yoruluyordu ve saçınız is gibi kokuyordu.

Bazen Simon'ın güçleri diğer büyücüleri baştan çıkarıyordu; bunu hissedebiliyor ve daha yakında olmak istiyorlardı. Ama Simon'a gerçekten yakın olan herkes baştan çıkarılma hissini çoktan aşmış olurdu.

Bir keresinde Agatha ile beni korkusuk klanından korurken –porsukların daha korkutucu versiyonlarıydı– patlamıştı ve Agatha iki hafta boyunca seğirip tik sorunu yaşamıştı. Simon kendini kötü hissetmesin diye ona grip olduğunu söylemişti. Agatha onun

gücüne benim kadar dayanıklı değildi; kendisi daha az güce sahip olduğu için olabilirdi. Büyüleri uyumsuz olduğu için.

Bu bazen çiftler arasında yaşanabiliyordu. Büyüleri yüzünden deliren iki âşıkla ilgili bir hikâye, romantik bir trajedi vardı.

Simon ile Agatha'nın birbirine âşık olduklarını sanmıyordum.

Ama bunu onlara söylemek bana düşmezdi. (Ayrıca zaten çoktan denemiştim.)

Her neyse, annem Sihirbaz'ın Simon'ı Watford'a getirerek tüm Sihirbazlar Âlemi'ne blöf yaptığını söylüyordu. *İşte binlerce yıldır konuştuğunuz kurtarıcı.*

Ona inanmayanlar bile bunu dile getiremiyorlardı. Ve kimse Simon'ın gücünü inkâr edemiyordu.

Onu Watford'da kabul etmemeye çalışmışlardı. Sihirbaz onun okula ve Büyü Kitabı'na girebilmesi için Simon'ı vârisi yapmak zorunda kalmıştı.

Sihirbaz'ın müttefikleri arasında bile Simon'ı kabul etmeyen hâlâ bir sürü kişi vardı. Baz her zaman, "*Büyücü olmak için büyüden fazlası gerekir,*" derdi.

Sınıf ayrımcılarının söylediği türden bir saçmalık gibi gelse de bir açıdan doğruydu.

Tek boynuzlu atlar da büyüye sahipti. Vampirler de biraz. Ejderhalar, asalaklar, beceriksiz-kurtlar...

Ama büyünüzü *kontrol edemediğiniz* sürece büyücü sayılmazdınız. Simon ise... Yani... Simon.

Ayağa kalkıp pencerenin önüne gitti ve camı açıp pervaza oturdu. Asasını arka cebinden çıkarıp yatağına attı.

4. Sihirbaz, yazdım havaya.

"Sihirbaz'ın Adamları'nın yağmasını biliyoruz..." dedim. "Simon sen de ahıra bir şeyler getirdiklerini söylememiş miydin? Orada araştırma yapabiliriz."

Beni duymazdan gelerek dışarı baktı.

"Agatha, evde başka neler duydun?" diye sordum.

Kaşlarını çatıp eteğiyle oynayarak, "Bilmiyorum," dedi. "Babamın Meclis'te bir sürü acil toplantısı oluyor. Annem artık evde

buluşamayacaklarını söylüyor. Normal komşularımızın şüphelendiğini düşünüyor."

"Pekâlâ, artık sorulara geçelim; ne *bilmiyoruz*?"

Havada yeni bir sütun açtım ama Agatha gitmek üzere ayağa kalktı. "Benim gerçekten ders çalışmam gerek."

Onu durdurmaya çalıştım. "Agatha, dur, tek başına çıkarsan yakalanırsın!" Ama kapıyı kapamıştı bile.

Simon yüksek sesle iç geçirdi ve elini saçında gezdirerek dalgalı bronz tutamların kalkmasına sebep oldu. "Ben yürüyüşe çıkıyorum," dedi ve yatağının üzerindeki asasını almadan kapıya yöneldi.

Bir yanım Agatha'nın peşinden gitmesini diliyordu ama bunu yapacağını sanmıyordum.

İç geçirdim ve yetersiz listemize baktım. Gitmeden önce, "Havayı temizle!" diyerek kelimelerimi pencereden üfledim.

24

AGATHA

Ne umduğumu bilmiyordum.

Beni duvarın kenarında rüzgârda saçlarım dalgalanır ve elbisem etrafımda uçuşurken görmesini mi?..

Peki ya sonra?

Bunun onun için bir şey ifade etmesini mi?

Beni burada, kale duvarında kendisini beklerken göreceğini ve beni ilk kez gerçek anlamda göreceğini ve *işte cevap bu*, diye düşüneceğini mi? Kurdelemi çözüp koluna ya da bacağına bağlayacağını mı? Ayrıca Morgana aşkına, bu ne anlam ifade edecekti ki?

Bir şey.

Yeni bir şey.

Basil'in beni *düşündüğünü* biliyordum... En azından eskiden düşündüğünü. Özellikle de ben Simon'la birlikteyken.

Simon'la ilişkimizden nefret ettiğini biliyordum. Ve bunu istemiştim. Aramıza girmek için her şeyi yapmasını.

Baz hep oradaydı. Her dansta araya girerdi. Alay ederek beni Simon'dan uzaklaştırırdı, sonra da sadece alay ederdi. Ortadan kaybolurdu. Kaçardı.

Bazen ona uyardım; belki de Baz blöfümü hiç görmediği için minnettar olmalıydım.

Çünkü belki de blöf değildi. Belki Baz'la birlikte uzaklaşırdım. O gün Orman'da onu takip ederken ne düşündüğümü hâlâ bilmiyorum.

Baz'ın kim olduğunu *biliyordum*. Ne olduğunu da.

Muhafazakâr bir vampir için Simon'dan ayrılamazdım; ailem beni evlatlıktan reddederdi. Bunun nelere yol açacağını da bilmiyordum. Kötü mü olmam gerekirdi? İnsanların içkilerine zehir atmak? Kara büyüler yapmak? Yoksa sadece başka bir masada başka bir erkeğin yanında mı oturuyor olurdum? Odanın diğer tarafında güzel olmak...

Onun siyahlığında altın gibi olurdum. İkimiz de kar beyazdık.

Belki de kötü olmam gerekmezdi. Ama Baz benden iyi olmamı, her zaman çok iyi olmamı beklemezdi.

Belki sonsuza dek yaşardım.

Diz hizasındaki elbisem ve yün pelerinimle her gece kale duvarının etrafında yürüyordum. Hava değişiyordu. Yanaklarımın kızardığını hissediyordum.

Belki ben onu görmeden önce o beni görürdü.

Belki beni isterdi.

Ben de ne istediğimi bilirdim.

25

LUCY

Denemeye devam ediyorum.
Seslenmeye devam ediyorum.
Buranın senin evin olduğunu biliyorum.

26

SIMON

Başta onu duvarda gördüğümde hayalet sandım. Ziyaretçi.

Soluk görünüyordu, üzerinde uçuşan bir elbise vardı ve beyaz, açık saçları başının etrafında dalgalanıyordu... Ama Perde'nin ardından gelen herkesin üzerinde öldükleri zaman ne giyiyorlarsa o vardı; tipik hayalet kıyafetleri değil.

İrkilerek bana dönene dek beyazlı kadının Agatha olduğunu fark etmedim. Kılıcımı çağırdığımı duymuş olmalıydı. O olduğunu görünce anında kınına soktum.

"Ah," dedim. "Selam. Ders çalıştığını sanıyordum."

Artık ona kızmıyordum. Açık havada duruyorduk ve kafamı toparlayacak vaktim olmuştu.

"*Çalışıyordum,*" dedi. "Sonra biraz yürüyüş yapmak istedim."

"Ben de." Yine yalan söylüyordum.

Yemin ederim, normalde yalan söyleyip arkadaşlarımdan sır saklamazdım. Ama onlara burada Baz'ı aradığımı söyleyemezdim. Agatha'yla bariz sebeplerden dolayı Baz hakkında asla konuşmak istemiyordum ve Penelope de duymak istemiyordu.

Beşinci yılımızın ardından Penny, Baz bariz bir tehdit oluşturmadığı sürece onun hakkında konuşmamı yasaklamaya karar vermişti.

"Seni her sinirlendiğinde onunla ilgili sızlanamazsın, Simon. Bu hiç durmadan sızlanman anlamına gelir."

"Nedenmiş?" diye sormuştum. "Sen de oda arkadaşını şikâyet ediyorsun."

"Sürekli değil."

"Yeterince sürekli."

"Şöyle yapalım... Baz ne zaman gerçek anlamda bir tehdit oluşturursa o zaman benimle konuşabilirsin. Ayrıca bu toplam konuşmamızın en fazla yüzde onunu oluşturabilir."

"Seninle Baz hakkında her konuştuğumda hesaplama yapmayacağım."

"Öyleyse sürekli şikâyet etmemeye dikkat."

O sene Baz'la ilgili söylediklerim doğru çıkmasına, Baz bir şeyler peşinde olmasına rağmen –hem de vampir olarak gizli gezintilere çıkıyor olmasına–, Penny hâlâ sabır gösteremiyordu.

O ilkbahar Baz benim sesimi çalmaya çalışmıştı. Bu, bir büyücüye yapabileceğiniz en kötü şeydi, hatta belki cinayetten bile kötüydü; büyücüler sesleri olmadan büyü yapamazlardı. (Yani genellikle.)

Olay Çayır'da gerçekleşmişti: Alacakaranlıkta Baz'ın asma köprüde gezindiğini görüp peşinden gitmiştim. Onu ana giriş kapısına kadar takip etmiştim. Ardından Baz durdu ve elleri ceplerinde, rahat bir tavırla bana döndü, sanki başından beri kendisini takip ettiğimi biliyordu.

Tam ona bir şey söyleyecektim ki Philippa arkamdan koşup cırtlak sesiyle, "Selam Simon!" dedi. Fakat adımı söylediği anda duramadı. Canavar gibi tiz bir ses çıkardı, sanki hayatı boyunca konuştuğu kelimeler kendisinden sökülüp alınıyormuş gibi.

Bunu Baz'ın yaptığını biliyordum.

Bir şey yaptığını biliyordum.

Philippa'nın sesi kesildiğinde bunu Baz'ın gözlerinde görmüştüm.

Philippa okuldan gönderildi. Sihirbaz onun, sesini geri kazanacağını, kalıcı bir şey olmadığını söylemişti ama Philippa Watford'a dönmedi.

Baz'ın kendini hâlâ suçlu hissedip hissetmediğini merak ediyordum. Ya da hiç suçlu hissedip hissetmediğini.

Şimdi Baz da yoktu.

Agatha'yı yeniden fark ettiğimde titriyordu. Gri montumun boynuz şeklindeki düğmelerini kalın ilmekten geçirerek çözdüm. "Al," dedim ona uzatarak.

"Hayır," dedi. "İyiyim.

Yine de uzattım.

"Hayır, iyiyim. Hayır, *Simon*. Montun sende kalsın."

Kollarım düştü. Montu tekrar giymek doğru gelmiyordu, bu yüzden bir kolumun üzerine attım.

Başka ne diyeceğimi bilmiyordum.

Dönemin başından beri Agatha'yla geçirdiğimiz en uzun andı. Döndüğümüzden beri onu öpmemiştim bile. Muhtemelen öpmeliydim.

Elini tutmak için uzandım ama çok hızlı hareket etmiş olmalıydım çünkü Agatha şaşırmış göründü. Eli aniden açıldı ve bir şey düştü. Uçmadan önce yakalamak için eğilip aldım.

Mendildi.

Pitch armalarının yanındaki (alevler, ay ve üç şahin), köşesine işlenmiş başharflerini görmeden önce bile bunun Baz'a ait olduğunu biliyordum.

Ona ait olduğunu biliyordum çünkü tanıştığım, eski moda mendil taşıyan tek kişiydi. İlk yılımızda, beni ilk ağlattığı zaman dalga geçercesine yatağıma mendillerinden birini atmıştı.

Agatha keten mendili elimden almaya çalıştı ama bırakmadım. Ondan uzaklaştırdım.

"Bu nedir?" diye sordum mendili kaldırarak. (İkimiz de ne olduğunu biliyorduk.) "Sen... onu mu bekliyorsun? Onunla burada mı buluşacaksın? Geliyor mu?"

Gözleri kocaman açılmıştı ve nemliydi. "Hayır. Tabii ki hayır."

"Burada elinde onun mendiliyle onu düşündüğün açıkça belliyken nasıl 'tabii ki hayır' diyebiliyorsun?"

Kollarını önünde birleştirdi. "Ne düşündüğümü bilmiyorsun."

"Haklısın, bilmiyorum, Agatha. *Gerçekten bilmiyorum*. Her gece bize ders çalıştığını söyleyip buraya mı geliyorsun?"

"Simon..."

"Cevap ver bana!" Sözlerim emir gibi çıktı. Büyü doluydu, ki bunun mümkün olmaması gerekirdi çünkü bu kelimeler büyü değildi. Dürüst olmaya zorlayan büyü, **Gerçeği, tüm gerçeği ve sadece gerçeği**'ydi ama onu hiç kullanmamıştım. İleri seviye ve yasaklı bir büyüydü. Yine de Agatha'nın suratında mecbur kalmış bir ifade oluştu. "Hayır," dedim sesime büyü aktararak. "Zorunda değilsin!"

Yüzündeki ifade iğrenmeye dönüştü. Benden uzaklaştı.

"Bilerek yapmadım," dedim. "*Agatha*. Bilerek yapmadım. Ama sen..." Kollarımı kaldırdım. "Burada ne arıyorsun?"

"Ya Baz'ı bekliyorsam?" dedi bunun beni şoke edeceğini biliyormuşçasına.

"Neden bekleyesin?"

Taş duvara döndü. "Bilmiyorum, Simon."

"Onu mu bekliyorsun?"

Rüzgâr, saçlarının arkasında savrulmasına neden oluyordu. "Beklemiyorum. Geleceğine inanmam için hiç sebep yok."

"Ama gelmesini istiyorsun."

Omuz silkti.

"Senin neyin var, Agatha?" Sinirlerime hâkim olmaya çalışıyordum. "O bir canavar. Gerçek anlamda bir canavar."

"Hepimiz canavarız."

Benim canavar olduğumu kastediyordu.

Bacaklarımı saran öfkeyi bastırmaya çalıştım. "Beni aldattın mı? Baz'la? Artık *onunla* mı birliktesin?"

"*Hayır.*"

"Onunla birlikte olmak istiyor musun?"

İç çekip sert taşa yaslandı. "Bilmiyorum."

"Bana söylemek istediğin başka bir şey yok mu? 'Özür dilerim' gibi mesela? Bunu düzeltmek istemiyor musun?"

Omzunun üzerinden bana baktı. "Neyi düzelteceğim, Simon? İlişkimizi mi?" Yeniden yüzüme döndü. "İlişkimiz ne? Baloya gitmek için birine ihtiyacın olduğunda yanında yer almam mı? Ölümden her döndüğünde sevinçten ağlamam mı? Çünkü senin için bunu yaparım zaten. Birlikte olmasak bile."

Mükemmel pembe çenesini titreyerek öne çıkardı. Kolları hâlâ önündeydi.

"Sen benimsin, Agatha," dedim.

"Hayır. Penelope senin."

"Sen benim..."

Kollarını iki yanına düşürdü. "Ne, Simon? Neyim?"

Ellerimi saçlarıma daldırdım ve dişlerimi sıktım. "Sen benim geleceğimsin!"

Agatha yüzünü buruşturdu ve gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Ama yine de güzeldi. "Bunu istemem mi gerekiyor?" diye sordu.

"*Ben* istiyorum."

"Sen sadece mutlu son istiyorsun."

"Merlin aşkına, Agatha, sen istemiyor musun?"

"Hayır! İstemiyorum! Birinin *şimdisi* olmak istiyorum, sonsuza kadar mutlu olacağı kişi olmak istemiyorum. Sonunda elde edilen ödül olmak istemiyorum. Herkesi yenip de kazandığın şey olmak istemiyorum."

"Her şeyi çarpıtıyorsun. Çirkinleştiriyorsun."

Tekrar omuz silkti. "Olabilir."

"Agatha..." Ona elimi uzattım. Baz'ın mendilini tutmadığım elimi. "Bunu düzeltebiliriz."

"Muhtemelen," dedi. "Ama istemiyorum."

Daha fazla ne diyebileceğimi bilmiyordum. Agatha beni bırakamazdı. Beni *onun* için bırakamazdı. Ah, Baz buna, onu elimden almaya bayılırdı.

"Seni seviyorum, Agatha," dedim bunun işe yarayabileceğine inanarak. Bu sözler başlı başına büyülüydü. Tekrarladım: "Seni *seviyorum*."

Agatha gözlerini kapadı. Yüzünü çevirdi. "Ben de seni seviyorum, Simon. Sanırım bu yüzden bu kadar uzattım."

"Böyle söylemek istemiyorsun," dedim.

"İstiyorum," dedi. "Lütfen benimle mücadele etme."

"Beni *onun* için bırakamazsın."

Bir kez daha bana baktı. "Seni Baz için terk etmiyorum, Simon. O gitti. Sadece artık seninle birlikte olmak istemiyorum. Seninle at üstünde günbatımına doğru gitmek istemiyorum. Bu benim mutlu sonum değil."

Onunla tartışmadım.

Kale duvarında daha fazla durmadım.

Yanaklarım sıcaktı ve kaşınıyordu ve bu kötüye işaretti.

Agatha'nın yanından hızla merdivenlere yönelip o kadar hızlı indim ki birkaç basamak kaçırıp diğer kata atladım.

Bir süre sonra merdivenlerin üzerinde adeta süzüldüm. Düşmeden düşüyordum.

Bunu daha önce hiç yapmamıştım ve tuhaftı.

Bunu Penny'ye söylemeyi aklıma not ettim, ardından söylememeyi not ettim ama yine de Revaklar'a doğru koştum çünkü boş odama gitmek istemiyordum. Asma köprü de kalkmıştı ve başka nereye gideceğimi bilmiyorum.

Penny'nin penceresinin altında durup iki sene önce Sihirbaz Watford'da cep telefonlarını yasaklamasaydı onu arayabileceğimi düşündüm.

Hâlâ sıcak hissediyordum.

Biraz büyüyü üzerimden silkeleyip attım ve altımdaki kuru yaprakların üzerinde birkaç kıvılcım parladı. Üzerlerine basıp onları söndürdüm.

Agatha'nın hâlâ orada olup olmadığını merak ediyordum; söylediklerine inanamıyordum. Bir an ruhunun ele geçirildiğini dü-

şündüm. Ama gözleri kopkoyu değildi. (Gözleri kopkoyu muydu? O kadar karanlıktı ki belli olmuyordu.)

Beni bu şekilde bırakamazdı. Beni bırakamazdı.

İlişkimiz oturmuştu. Yerli yerindeydi.

Finaldik. (Tabii benim bir finalim olursa.) (Finaliniz olacakmış gibi yapmalıydınız. Öyleymiş gibi devam etmeliydiniz, aksi takdirde devam edemezdiniz.)

Agatha'nın ailesi benden hoşlanıyordu. Hatta beni sevebilirlerdi bile. Babası bana "evlat" derdi. *"Seni evladım olarak görüyorum"* dercesine değil ama *"Nasılsın, evlat?"* tarzında. Sanki evlatmışım gibi. Birinin evladı olabilecek türden biri.

Annesi de yakışıklı olduğumu söylerdi. Annesinin bana tek söylediği buydu. *"Ne kadar da yakışıklısın, Simon."*

Baz'a ne derdi acaba? *"Ne kadar da yakışıklısın, Basil. Lütfen iğrenç sivri dişlerinle ailemi katletme."*

Agatha'nın babası Dr. Wellbelove, Pitch'lerden nefret ederdi. Onların acımasız ve elitist olduğunu söylerdi. Büyükbabası peltek konuştuğu için onun Watford'a girmesini engellemeye çalışmışlardı.

Lanet olsun. Yapamazdım. Yapamazdım.

Bir ağaca yaslanıp ellerimi bacaklarımın üzerine koydum ve başımın öne düşmesine, büyünün üzerimden akmasına izin verdim. Bacaklarıma baktığımda sanki hatlarım yoktu. Sanki kenarlarım bulanıktı.

Agatha'yla aramı düzeltmek zorundaydım.

Ne söylememi istiyorsa söylerdim.

Baz'ı öldürürdüm, böylece bir seçenek olmazdı.

Ona fikrini değiştireceğimi söyleyecektim... *Mutlu son diye bir şey olmadığını nasıl söyleyebilirdi?* Ben sırf bunun için çabalıyordum. Mutlu son, benim için her şeyin başlayacağı andı.

Bunu düzeltmek *zorundaydım.*

"İyi misin, Simon?" Rhys. Tekerlekli sandalyesiyle kütüphane patikasından bana doğru geliyordu.

Başımı kaldırdım. "İyiyim. Selam." İyi değildim. Yüzüm kıpkırmızıydı ve sanırım ağlayacaktım. O da kenarlarımı bulanık mı görüyordu? Aceleyle yanımdan uzaklaştı.

Rhys'ın öne geçmesini bekleyip peşinden Maskeliler Evi'ne gittim.

Uyumalıydım.

Yatağımı tutuşturmamak için gücümü kapadığımdan emin olmalıydım, sonra uyuyacaktım.

Ertesi gün ise bu durumu düzeltecektim.

27

SIMON

Bu defa sesleri duyduğumda uyumuyordum.

Yatağımda uzanmış, Baz'ı düşünüyordum.

Agatha'ya ne demişti? Ne vaat etmişti?

Belki de bir şey söylemesine gerek kalmamıştı. Sadece kendisi olması yetmişti. Benden daha zeki. Daha yakışıklı. Daha zengin. Atlarla daha ilgili... Doğru takım elbise ve ayakkabıyla onun tüm etkinliklerine gidebilirdi.

Baz vampir olmasaydı mükemmel olurdu.

Kahrolası kusursuz. Dönüp suratımı yastığa bastırdım.

O sırada bir gıcırtı duydum, ardından soğuk rüzgârı hissettim. Yok saymaya çalıştım. Daha önce de bu hisse kapılmıştım. *Kimse yok*. Ne pencerede ne de kapıda. Soğuk, pijamamın içine sızınca battaniyeyi üzerime çekip sırtüstü döndüm...

Ve yatağımın ucunda duran bir kadın gördüm.

Onu tanıdım. O gece pencerenin önünde duran kadındı. Onun Ziyaretçi olduğunu o an fark ettim; onlardan yeterince görmüştüm. Perde'nin arkasından gelmişti.

"Sen o değilsin," dedi bana. Sesi soğuktu –gerçek anlamda soğuktu, sanki kemiklerimde başlayıp buz gibi bir şekilde tenime sızıyordu– ve kederliydi.

Kılıcımı çağırmak istedim ama yapmadım. "Kimsin sen?" diye sordum.

"Buraya gelip duruyorum. Burası onun *yeri. Buraya çağırıldım. Ama burada yalnızca sen varsın..."*

Uzun boyluydu, üzerinde resmi bir elbise vardı; tıpkı bir avukat ya da profesör gibiydi. Koyu renk saçları kalın bir örgü halindeydi. Yarı saydam olmasına rağmen elbisesinin kırmızı, teninin esmer ve gözlerinin gri olduğunu görebiliyordum. Onu Sihirbaz'ın ofisinin dışındaki portreden hatırladım...

Natasha Pitch; Watford'ın son müdiresi.

"O nerede?" diye sordu. *"Oğlum nerede?"*

"Bilmiyorum," diye cevapladım.

"Ona bir şey mi yaptın?"

"Hayır."

"Ölüye yalan söyleyemezsin."

"İstemiyorum zaten."

Baz'ın boş yatağına baktı ve üzüntüsü öyle yoğundu ki o an Baz'ı ona getirmek için her şeyi yapardım. (Baz'ı geri getirmek için her şeyi yapardım.)

"Perde kapanıyor. Oğlumu bir daha ancak yirmi yıl sonra görebileceğim." Bana doğru dönüp ilerledi. Kaybolmaya başlıyordu. Hepsi soluyordu. Penelope en fazla iki dakika kalabileceklerini söylüyordu.

"Sen yapmak zorundasın."

"Ne yapacağım?" O kadar soğuktu ki bu kadar yakınımda durmasına katlanamıyordum.

Uzanıp omuzlarımdan tuttu; elleri buz gibiydi, nefesi tenimde acı verici bir ürpertiydi.

"Oğluma söyle," dedi hiddetle. *"Ona de ki katilim yaşıyor; Nicodemus biliyor. Basilton'a Nico'yu bulmasını ve beni huzura erdirmesini söyle. Anladın mı?"*

"Evet," dedim. "Nico'yu bulacak..."

"*Nicodemus. Söyle ona.*"

"Söyleyeceğim," dedim. "Ona söyleyeceğim."

Yüzü asıldı. "*Oğlum,*" derken gözleri soğuk yaşlarla doldu. "*Ona bunu ilet.*" Eğilip şakağıma bir öpücük kondurdu. Daha önce kimse beni oradan öpmemişti. Daha önce kimse beni dudaklarımdan başka bir yerden öpmemişti.

"*Oğlum,*" derken sesi fısıltı gibi çıksa da sanırım bağırıyordu; sanırım kayboluyordu.

O gittikten sonra titreyerek yatağımda yattım. Oda çok soğuktu. Ateş yakmalıydım ama gözlerimi açmak istemiyordum.

Uykuya dalmış olmalıydım çünkü soğuk beni yeniden uyandırdı. Bu kez yeni bir dalga halindeydi. Yatağımın üzerinde buzdan bir bulut gibi asılıydı, ardından içime sızdı, bana dokundu, beni kavradı.

"*Oğlum, oğlum,*" dediğini duydum.

Bu kez silüet yoktu, yalnızca her yer soğuktu. Ses ise daha yüksek ve inceydi. Rüzgârın üzerinde bir inilti gibi.

"*Oğlum, oğlum. Gül oğlum. Seni asla terk etmezdim. Bize yıldız olduğumuzu söyledi.*"

"Ona söyleyeceğim," dedim, ardından bağırdım: "Ona söyleyeceğim."

Gitmesini istiyordum.

"*Simon, Simon... gül oğlum.*"

Gözlerimi kapayıp battaniyeyi üzerime çektim. Ama soğuk hâlâ üzerimdeydi; içimdeydi. "Ona söyleyeceğim!"

Baz geri gelirse söyleyecektim.

28

SIMON

Sabah olduğunda odamdan çıkmak için sabırsızlanıyordum. Koşarak odamdan çıktığımda kravatım boynumdan sarkıyordu, kazağımı da omuzlarımın üzerine atmıştım.

Geri dönmek gibi bir planım yoktu. Asla. O kadar hayalet varken orada bana yer yoktu. Baz'ın annesi onun boş yatağında takılabilirdi; yatağı izlemekten bıkmıştım zaten.

Olanları Penny'ye anlatmalıydım. Hayaleti soru yağmuruna tutmadığım için hayal kırıklığına uğrayacaktı. *"Kayıp oğlunuz için üzgünüm, Bayan Pitch ama Baz burada olmadığına göre belki bu süreyi büyü bilimini geliştirmek için değerlendirebiliriz..."*

Masaya gittiğimde Penny çoktan çay ve kızarmış ekmek almıştı. Omletle birlikte bir tabak tütsülenmiş ringa balığı aldım.

"Konuşmamız gerek," dedim karşısındaki sandalyeye otururken.

"Güzel," dedi. "Ben de zor kullanarak söyletmek zorunda kalacağımı sanıyordum."

"Haberin var mı? Nasıl öğrendin?"

"Yani *bir şey* olduğunu biliyorum. Agatha tek başına oturuyor ve bana bakmıyor bile."

"Agatha mı?" Başımı kaldırdım. Agatha salonun bir başka ucunda tek başına oturuyor, mısır gevreğini yerken bir yandan da kitap okuyordu.

"Ee?" dedi Penny. "Benim senin odanda uyumamla mı ilgili? Eğer öyleyse onunla konuşabilirim."

"Hayır," dedim. "Hayır... biz ayrıldık."

Penny ekmeğinden bir lokma almak üzereydi ki durdu. "Ayrıldınız mı? Neden?"

"Bilmiyorum. Galiba Baz'a âşık." Bu aklıma bir şey getirdi. Üzerimde dün giydiğim pantolon vardı. Cebime uzanıp Baz'ın mendilini yokladım.

"Ah," dedi Penelope. "Sanırım anlayabiliyorum. Yani..."

Ona yaklaştım. "*Anlayabiliyor* musun? Nasıl anlayabiliyorsun? Kız arkadaşım azılı düşmanıma âşık oluyor? Benim iyi bir insan olan kız arkadaşım tam bir şeytan olan düşmanıma âşık oluyor."

"Yani ilişkinizin daha iyi zamanları oldu, Simon. İkiniz de otomatiğe bağlamış gibiydiniz zaten."

"Onun beni Baz'la aldatması da bu 'otomatik hareketlere' dahil mi?"

"Seni aldattı mı?"

"Bilmiyorum."

Penny iç geçirdi. Sanki bana acıyormuş gibi. Bazen dayanılmaz derecede küstah oluyordu. "Agatha, Baz'a âşık değil. Sadece çarpıcı bir şey arıyor. Ölü bir vampire âşık olmak da romantik."

"*Ölü mü?*"

"Ne demek istediğimi biliyorsun," dedi Penny. "Kayıp. Ciddi anlamda kayıp."

Baz ölmüş müydü? Öyle olsa annesi bilmez miydi? Onu Perde'nin arkasında görmez miydi? Belki ölüm büyük bir yerdi. (Öyle olmalıydı.) Belki diğer tarafta henüz görmediği için Baz'ı burada aramıştı.

Çatalımı birkaç defa yumurtama batırdım ve sonra bıraktım.

Tüm bu süreçte Baz'ın ölmüş olabileceğini hiç düşünmemiştim. Saklandığını, evet; plan yaptığını. Hatta belki kaçırılmış ya da zarar görmüş olabileceğini düşünmüştüm ama öldüğünü değil.

Hayatımı berbat edeceğine söz vermişti.

Yemek salonunun kapıları açıldığında sanki bunu ben yapmış gibiydim. İçeri soğuk hava akın etti. Dışarısı, avlu parlaktı ve başta tek görebildiğimiz bir insan silüeti oldu.

Okul başladığından beri bu o kadar çok olmuştu ki artık kimse, küçük çocuklar bile korkmuyordu.

Silüet bir adım attığındaysa onu hemen tanıdım.

Uzun boylu. Siyah saçları alnından geriye yapıştırılmış. Dudakları hafif bir sırıtışla kıvrılmış... O yüzü kendi yüzüm kadar iyi tanıyordum.

Baz.

O kadar hızlı ayağa kalktım ki sandalyemi devirdim. Odanın diğer tarafında bir fincan yere düşüp tuzla buz oldu; o tarafa göz atınca Agatha'nın da ayakta durduğunu gördüm.

Baz bize doğru yürüdü.

Baz.

İKİNCİ KISIM

29

BAZ

Kapılar üzerinde **Açıl Susam** büyüsü yapmak gereksiz derecede abartılıydı ama yine de yaptım çünkü herkesin yemek salonunda olduğunu biliyordum ve havalı bir şekilde girmek istedim.

Böyle olmasını istedim. Geri döndüğümün haberini veren tek kişi olmak istedim.

İlk tepki gösteren Snow oldu; anında ayağa fırladı ve sandalyeyi devirdi. Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. (Ona bakmamak için de kendimi zor tuttum. Zayıftı. Ve yorgun. Normalde şimdiye dek kilo almış olurdu.)

Neyse ki Dev ve Niall kahvaltıya sekiz hafta değil de sekiz dakika gecikmişim gibi davrandılar. Dev, Niall'ı dürttü ve Niall beni baştan ayağa süzdükten sonra boş bıraktıkları yerimden çaydanlığı aldı. İyi adamlardı.

Servis masasına gidip kendime bir tabak hazırladım. Delicesine aç değilmişim gibi davrandım. (Artık sürekli aç olacakmışım gibi hissediyordum.)

Snow hâlâ ayaktaydı. Her şeye burnunu sokan ekürisi kolundan çekerek onu oturtmaya çalışıyordu. Snow onu dinlese iyi olurdu. Bir dakika... Bu güzel tabloda Wellbelove neredeydi?

Başımı çevirmeden salonda göz gezdirdim. İşte, salonun diğer tarafında oturuyor, beni izliyordu; cennette sorun mu çıkmıştı? Herkes beni izliyordu ama Wellbelove'ın benden daha fazlasını beklediğini biliyordum, bu yüzden ona istediğini verdim. Uzun, soğuk bir bakış. Bundan istediğini çıkarabilirdi.

Masaya oturdum ve Dev bana bir fincan çay koydu.

"Baz," dedi sırıtarak.

"Beyler," dedim. "Ne kaçırdım?"

30

BAZ

Yunanca dersine girdiğimde Snow yine ayağa kalktı. Ona bakmadan yerime oturdum. "Yeter artık Snow, ben Kraliçe değilim."

Cevap vermedi; hâlâ yaygara koparmaya hazırlanıyor olmalıydı.

Kimse Snow gibi yaygara koparamazdı. *Ama! Yani! Şey! Sadece!* Düzgün büyü yapamamasına şaşmamak gerekirdi.

Minotor beni gördüğünde kollarını önünde birleştirip homurdandı. "Bay Pitch," dedi. "Demek bize katılmaya karar verdiniz."

"Evet, efendim."

"Arayı kapama planlarını konuşmamız gerek."

"Tabii, efendim. Gerçi yine de sınıftan önde olduğumu göreceğinizi düşünüyorum. Annem her yaz Yunanca ve Latince çalışmamda ısrar ederdi." Yaşlı öğretmenlere annemden bahsetmek iyi oluyordu. Hepsi onu hatırlıyordu; başlarının saygıyla eğildiğini görebiliyordum.

Annem müdireyken Minotor dış arazide çalışırdı; o zamanlar yaratıkların öğretmenlik yapmasına izin verilmiyordu. Bunu yüzüme vurması için ona meydan okudum.

Hepsine meydan okuyordum.

"Göreceğiz," dedi inek gözlerini kısarak.

Yalan söylemiyordum. Yunanca sorun olmayacaktı; Latince, Büyülü Kelimeler ve Hitabet de öyle. Siyaset Bilimi ne kadar ilerlediklerine bağlı olarak zorlayabilirdi. Tarih ve Astroloji için de aynısı geçerliydi.

Yeniden birinci olmak için çok çalışmam gerekecekti ve Koç Mac'in futbol takımına tekrar girmeme izin vereceğini hiç sanmıyordum.

Kaçırıldığımı söylersem bana müsamaha gösterebilirlerdi.

Kaçırıldığımı *kimseye* söylemeyecektim.

Kaçırılmıştım. Hem de asalaklar tarafından.

Asalaklar trollere benziyorlardı ve hatta daha da iğrençlerdi. Büyük ve aptallardı, hep üşürlerdi. Battaniyelere sarınarak gezerlerdi ve bulabilirlerse cüppe giyerlerdi, bulamazlarsa da kendilerini yaprak, çamur ve eski gazetelerle örterlerdi. Genelde köprü altlarında yaşıyorlardı çünkü köprü altlarında yaşamayı *seviyorlardı*. Bir de karşılığında elde edecekleri bir şey varsa, başınıza sopayla vurarak bayıltıp sizi barakalarına sürükleyecek kadar zekilerdi.

Fiona teyzem beni asalak ininde bulduğunda afallamıştı. Eve dönüş yolu boyunca beni azarlamış, sonra Watford'a getirirken de azarlamaya devam etmişti. MG marka arabasının (67 modeldi. Muhteşemdi.) arka koltuğuna oturtmuştu. *"Ön koltuk, kahrolası asalaklar tarafından kaçırılmamış insanlar için. Tanrı aşkına, Baz."* (Fiona teyzem Normaller gibi konuşmaktan hoşlanırdı. Punk olduğunu düşünürdü.)

Hâlâ hayatta olduğum için biraz rahatlamış olduğunu, biraz da benden iğrendiğini görebiliyordum.

Altı hafta boyunca köprünün altında, bir tabutun içinde tutulmuştum ve asalakların bana işkence yapmaya *çalıştıklarını* bile düşünmüyordum. Sanırım bir vampir için insani bir yaklaşımda bulunduklarını düşünüyorlardı. Deyim yerindeyse. Bana kan bile getirmişlerdi. (Kanı nereden bulduklarını düşünmemeye karar vermiştim.) Yemek getirmediler. Çoğu insan vampirlerin ikisine

birden ihtiyaç duyduğunun farkında değildi. Çoğu insan vampirler hakkında hiçbir şey bilmezdi.

Ben vampirler hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Sonuçta ısırıldığımda kullanma kılavuzu vermemişlerdi.

Asalaklar beni altı hafta boyunca tabutta tutmuş ve neredeyse her gün biraz kan vermişlerdi. (Bir litrelik plastik şişede, bükülebilir pipetle.) Yemek yemeden, sıradan insanlardan daha uzun süre yaşayabilirdim ama Fiona beni bulduğunda oldukça berbat haldeydim.

Neyse ki teyzem tam bir baş belasıydı. Tabutumu bulmadan önce asalakların işini bitirmişti, ardından beni iyileştirici büyü bombardımanına tutmuştu: "Erken kalkan yol alır!" ve "Geçmiş olsun" diye fısıldayıp duruyordu.

(Bu bana, Dönüştürüldüğüm günü hatırlattı: Fiona ile babam diş izlerini ve morlukları iyileştirecek büyüler yapmışlardı fakat içimde çoktan oluşmaya başlayan değişikliklere dokunmamışlardı.)

Fiona tabuttan çıkmama yardım ederken hâlâ güçsüzdüm.

"İyi misin?" diye sormuştu.

"Açım. Susadım."

Ölü bir asalağı tekmeledi; öldüklerinde çamur ve gri bir maddeden oluşmuş dev birer taş gibi görünüyorlardı. "Bunlardan birini içebilir misin?"

Dudak büktüm. "Hayır." Asalak kanı bataklık kıvamındaydı, tuzluydu ve kesinlikle içilebilir halde değildi. Muhtemelen bu sebepten peşime onları takmışlardı.

"Seni McDonald's'a götürürüm," dedi.

"Okula götür."

Fiona bana üç tane Big Mac menü aldı; ilkini iki ısırıkta bitirdim ve anında çıkardım. Kusmam için arabayı yolun kenarına çekti. "Berbat durumdasın, Basil. Seni eve götüreceğim."

"Eylül ayındayız. Beni okula götür."

"Ekim ayındayız. Seni dinlenmen için eve götüreceğim."

"Ekim mi? Beni okula götür, Fiona. Hemen." Tişörtümle ağzımı sildim. Üzerimde hâlâ beyaz tenis kıyafetlerim vardı; asalaklar

beni kulübün önünden kaçırmışlardı; kıyafetim inanılmaz derecede kirlenmişti ve şimdi bir de kusmuk lekesi eklenmişti.

Fiona başını iki yana salladı. "Şu an okulun bir önemi yok, çocuk. Savaşın ortasındayız."

"Biz sürekli bir savaşın ortasındayız zaten. Beni Watford'a götür; son senemizde Penelope Bunce'ın birinci olmasına izin veremem."

"Baz, artık her şey değişti. Kaçırıldın ve senin için fidye istediler."

Öne eğildim. "Asalaklar beni bu yüzden mi öldürmedi? Fidyeyi ödediğin için mi?"

"Tabii ki hayır, Pitch'ler asla fidye ödemez ve bundan sonra da ödemeyeceğiz."

"Ben yaşayan tek vârisim!"

"Baban da bunu söyledi. Fidyeyi ödemek istedi. Ona ablamın bir Grimm'le evlenerek yeterince kötü bir şey yaptığını ve gururumuzu daha da kırmasına izin vermeyeceğimi söyledim. Sen üzerine alınma, Basil." Bana bir Big Mac daha uzattı. "Bir kez daha dene. Daha yavaşça."

Bir ısırık aldım. "Beni neden kaçırdılar?" diye sordum üç kat ekmek ve iki kat köftenin arasından.

"Para istediklerini söylediler. Ardından da asa istediler."

"Asalakların asayla ne işi olur ki?"

"Olmaz! Asıl soru onları kimin tuttuğu. Ya da onları kimin kazandığı... Bir asalağa ne tür teklif yapılır bilmiyorum, belki de onlara sıcak su dolu şişeler veriyorsundur. Şarjın bitene kadar bizi senin cep telefonundan arayıp durdular. Baban seni kaçırdıktan sonra ne yapacaklarına karar vermeye çalıştıklarını düşünüyor. Bana Sihirbaz'ın işi gibi geliyor. Bizi gözden düşürdüğü yetmezmiş gibi bir de güçlü kılan her şeyi elimizden almak istiyor."

"Beni *Sihirbaz'ın* kaçırttığını mı düşünüyorsun? Okulumun müdürü?"

"Bence Sihirbaz her şeyi yapabilir," dedi. "Sence de öyle değil mi?"

Ben de öyle düşünüyordum. Ama Fiona her konuda Sihirbaz'ı suçlardı. Bu yüzden onu ciddiye almak zordu; beni kurtarmak için az önce birini öldürmüş olsa bile.

O an asıl düşündüğüm uzanmaktı.

"Ah," dedi Fiona. "Al." Devasa çantasından asamı çıkardı –deri kabzalı, parlak fildişindendi– ve şortumun cebine soktu. Asayı tekrar çıkardım. "Doğal olarak o okula, o pisliğin kollarına dönmeyeceksin," dedi.

"Döneceğim."

"*Basilton.*" Tam adımı söyledi. Üç heceyi de.

"Okulda herkesin içinde beni rahatsız etmez," diye karşı çıktım.

"Baz, ciddi olmamız gerek. Ailemize *tekrar* saldırdı. Doğrudan."

"Ben ciddiyim. Askerden ziyade bir casus olarak daha değerliyim... Aileler hep böyle söylerdi."

"Sen çocukken böyle söylerdik. Artık büyüdün."

"*Öğrenciyim,*" dedim. "Annem beni okuldan aldığını öğrense ne derdi?"

Fiona oflayarak başını iki yana salladı. Hâlâ yolun kenarında duruyorduk. Binmem için kapıyı açtı. "Haydi bin, seni hileci aşağılık."

"Beni Watford'a götüreceksen binerim."

"Önce eve götüreceğim. Baban ve Daphne seni görmek istiyor."

"Sonra da Watford."

Beni arabaya doğru çekti. "Tanrım. Evet. Eğer hâlâ gitmek istersen."

Tabii ki Watford'a gitmek isteyecektim...

... babamı gördükten sonra. Üvey annem bana sarılıp ağladıktan sonra. On iki saat boyunca yeni iyileştirici büyülerin altında uyuduktan sonra.

İki hafta boyunca yataktan çıkmamıştım.

Hepsi de daha fazla kalmam için beni ikna etmeye çalışmıştı.

Eski dadım Vera'yı bile duygu sömürüsü yapması için getirmişlerdi. (Vera bir Normaldi. Tüm tuhaflığımızı mafya olmamıza

bağlıyordu. Çok fazla şey öğrendiğinde babam ona masumiyet büyüsü yapıyordu.)

Fakat iki haftanın sonunda yataktan çıkıp çantamı hazırladım ve gidip Fiona'nın arabasının ön koltuğuna oturdum.

"Gerekirse arabanı çalarım!" diye bağırdım. "Ya da otobüs çalarım!"

Okula dönmemek gibi bir şey söz konusu bile olamazdı; bu son senemdi. Kulede son senem. Sahada son senem. Düşmanlığımız daha kalıcı ve daha az eğlenceli hale dönüşmeden önce Snow'a işkence edeceğim son sene.

Watford'da, annemi en son gördüğüm yerde son sene...

Kesinlikle geri dönecektim.

Fiona teyzem ağır, siyah Doc Martens botlarını (klişe) vura vura gelip kapımı açtı. "Arka koltuğa," dedi. "Ön koltuk, kahrolası asalaklar tarafından kaçırılmayan kişiler için."

Yunanca dersi boyunca Snow'un bana baktığını hissedebiliyordum; gerçekten *hissediyordum*. O kadar kızmıştı ki büyüsü her yere yayılıyordu.

Bazen böyle olduğunda onu kenara çekmek istiyordum. "*Derin nefes al, Snow. Bırak gitsin. Bir yangın daha çıkarmadan bir kısmını bırak. Endişelendiğin konu her neyse, bu işe yaramayacak.*"

Ama bunu hiç yapmamıştım. Onu hiç kenara çekmemiştim. Ya da yatıştırmamıştım. Bunun yerine patlayana dek onunla uğraşırdım.

Snow'un en iyi yaptığı şeydi bu. Planlamaz ya da saldırmaz, sadece *patlardı* ve o zaman da önüne çıkan her şeyi alaşağı ederdi.

Kendisi de yarı asalak sayılırdı. Sihirbaz ona eldivenler, battaniyeler verirdi ve Snow da onun gösterdiği yerde patlardı. Bunu görmüştüm. Muhtemelen herkesten çok görmüştüm; Bunce dışında...

Snow'un bulanıklaşıp titreşmeye başlaması tıpkı bir jetin motoru gibiydi. Aurasında alevlenen kıvılcımlar. Saçına yansıyan ışık ve gözbebeklerinin küçülüp gözerinin koyu maviden ibaret kalması. Genellikle kılıcı elinde olduğundan alevler oradan başlardı; ellerinde ve bileklerinde savrulur, bıçağı yalardı. Bu onu delirti-

yordu. Sallanmaya başladığında sanırım beyni kapanıp açılıyordu. Sonunda gücü, üzerinden dalga dalga dökülürdü. Baskın, kara dalgalar halinde. Hiçbirimizin erişemeyeceği kadar güçtü. Hayal bile edemeyeceğimiz kadar. Şelalenin altına bırakılmış bir kap gibi üzerinden dökülürdü.

Bunun gerçekleştiğini çok yakından görmüştüm, tam yanında duruyordum. Snow orada olduğunuzu biliyorsa sizi koruyordu. Bunu nasıl yaptığını bilmiyordum. *Nedenini* bile bilmiyordum. Aslında tipik Snow hareketiydi: sahip olduğu azıcık kontrolle başkalarını korumak.

Minotor monoton bir sesle konuşuyor, on bir yaşımdan beri bildiğim fiilleri çekiyordu.

Snow'un gözerini başımın arkasında hissediyordum. Büyüsünün kokusunu alabiliyordum. Dumansı. Yapış yapış. Kamp ateşindeki yaş odun gibi. Etrafımızda oturan insanlar ondan etkilenip mest oluyorlardı. Bunce'ın silkelenerek onun büyüsünü üzerinden atmaya çalıştığını gördüm; Snow'a sert sert bakıyordu. Snow ise bana sert sert bakıyordu.

Dudaklarımın kıvrıldığını görmesine yetecek kadar başımı çevirdim.

31

SIMON

Dersler biter bitmez odamıza gittim ama Baz orada değildi. Kıyafetleri dolaptaydı. Yatağı kapalıydı. Şişe ve tüpleri banyodaki raftaydı.

Dışarısı buz gibi olmasına rağmen camı açtım; sabahtan beri aşırı sıcaklıyordum. Kahvaltıda beni Penelope tutmuştu. Baz'ın yanına koşup nerede olduğunu sormak istemiştim. Sanırım gerçekten o olduğundan emin olmak istemiştim. Yani... kesinlikle oydu.

Baz dönmüştü.

Baz *hayattaydı*. Tabii ne kadar hayatta sayılabilirse.

Bugün berbat görünüyordu; her zamankinden solgundu. Ayrıca her zamankinden zayıftı ve farklı hareket ediyordu; sürüklenir gibi. Sanki iki bacağına da farklı ağırlıklarda taşlar bağlanmış gibi.

Koşup onu yere sermek ve her şeyi öğrenmek istiyordum. Ne sorunu vardı, neredeydi...

Akşam yemeğine kadar odamızda bekledim ama Baz gelmedi. Sonra da yemek salonunda beni görmezden geldi.

Agatha'yı da görmezden geldi. (Agatha da ona benim kadar çok bakıyordu ama onun kendisini öldürmek için geri dönmüş

olabileceğinden endişelendiğini sanmıyordum.) Agatha bir masada tek başına oturuyordu ve bu beni üzüyor mu yoksa sinirlendiriyor mu, emin olamıyordum. Bizzat Agatha beni üzüyor mu yoksa sinirlendiriyor mu, bilmiyordum. Onunla ilgili ne hissetmem gerektiğini bile bilmiyordum. Şu an *düşünemiyordum.*

"Akşam kütüphanede çalışırız diye düşünüyordum," dedi Penny, gerçek anlamda burnumdan solumuyormuşum gibi.

"Onunla konuşmam gerekecek," dedim.

"Hayır," dedi. "Hem siz ikiniz ne zaman konuştunuz ki?"

"Onunla yüzleşmem gerek."

Yemeğinin üzerinden bana doğru eğildi. "Ben de bundan endişeleniyorum, Simon. Önce sakinleşmen gerek."

"Sakinim."

"Simon. Sen hiçbir zaman sakin değilsin."

"Kırdın, Penny."

"Kırılmamalısın. Seni sevme nedenlerimden biri de bu."

"Ben sadece... Onun nerede olduğunu öğrenmem gerek."

"Sana bunu *söylemeyecek.*"

"Belki bana söylememe sırasında yanlışlıkla bir şey söyler. Hem neyin peşinde ki? Amerika'da dehşet verici bir hapishanede kalmış gibi görünüyor."

"Belki hastaydı."

Lanet olsun, bu da hiç aklıma gelmemişti. Kurduğum tüm senaryolarda Baz bir yerde saklanmış, bir dolap çeviriyordu. Belki hem hastaydı hem de bir dolap çeviriyordu...

"Gerçek her ne ise onunla kavga etmen bir işe yaramayacak," dedi Penny.

"Kavga etmeyeceğim."

"Simon, ediyorsun. Her sene. Onu görür görmez. Düşünüyorum da belki bu sefer kavga etmemelisin. Bir şeyler oluyor. Baz'dan daha büyük bir şeyler. Sihirbaz resmen ortadan kayboldu ve Premal haftalardır gizli görevde. Annem onun, artık mesajlarına cevap vermediğini söylüyor."

"Onun için endişeleniyor mu?"

"Premal için hep endişeleniyor."

"Sen endişeleniyor musun?"

Penny başını eğdi. "Evet."

"Üzgünüm... Onu bulmaya çalışmalı mıyız?"

Sertçe bana baktı. "Annem hayır diyor. Beklememizi ve dikkatli olmamızı söylüyor. Sanırım babamla çaktırmadan soruşturuyorlar ve bizim de kendilerine dikkat çekmemizi istemiyor. Bu yüzden sakinleşmelisin. Gözlerini açık tut yeter. İncele. Eşyaları devirme ya da bir şeyleri öldürme."

"Bunu hep söylüyorsun," diye iç geçirdim. "Ama sonra konu biz ya da onlar olunca bir şeyleri öldürmemi istiyorsun."

"Senin *öldürmeni* hiç istemedim, Simon."

"Başka seçeneğim varmış gibi hissetmedim hiç."

"Biliyorum." Gülümsedi. Üzgünce. "Bu akşam Baz'ı öldürme."

"Öldürmeyeceğim."

Ama muhtemelen bir gün öldürmek zorunda kalacaktım ve ikimiz de bunu biliyorduk.

Penelope yemekten sonra odama çıkmama izin verdi ve peşimden gelmeye çalışmadı. Baz döndüğü için Trixie ve kız arkadaşına mecbur kalmıştı. "Eşcinsellerin haksız üstünlükleri var!" diye şikâyet ediyordu.

"Sadece oda arkadaşlarını ziyaret etme konusunda," dedim.

Karşı çıkmayacak kadar makul davrandı.

Merdivenlerin başına geldiğimde gergindim. Ona ne diyeceğimi hâlâ bilmiyordum. Kafamın içinde Penny'nin, *"Hiçbir şey,"* diyen sesini duydum. *"Ödevlerini yap ve yat."*

O kadar kolaydı sanki...

En çok nefret ettiğiniz kişiyle aynı odada kalmak bir sirenle aynı odada kalmak gibiydi. (Polis arabalarındaki sirenler, Manş Denizi'ni geçerken sizi tuzağa düşürenler değil.) O kişiyi görmezden gelemiyordunuz ve ona asla alışamıyordunuz. Her daim acı veriyordu.

Baz'la yedi seneyi birbirimize somurtup homurdanarak geçirmiştik. (O somurtuyor, ben homurdanıyordum.) Birimizin odada olduğunu biliyorsak elimizden geldiğince odada bulunmamaya çalışıyorduk ve bunu yapamıyorsak da göz teması kurmamak için elimizden geleni yapıyorduk. Onunla konuşmuyordum. Onun önünde konuşmuyordum. Kaltak teyzesi Fiona'ya anlatabileceği herhangi bir şey görmesine asla izin vermiyordum.

Kadınlara kaltak dememeye özen gösterirdim ama Baz'ın teyzesi Fiona bir keresinde büyüyle ayaklarımı toprağa yapıştırmıştı. Onun yaptığını biliyordum; "Olduğun yerde kal!" dediğini duymuştum.

İki kere de onu gizlice Sihirbaz'ın ofisine girmeye çalışırken yakalamıştım. *"Burası benim ablamın ofisi,"* demişti. *"Arada ziyaret etmek hoşuma gidiyor."*

Gerçeği söylüyor olabilirdi. Sihirbaz'ı görevinden attırmaya çalışıyor da olabilirdi.

Pitch ailesi ve müttefikleriyle ilgili sorun da buydu zaten: bir şey peşindeler mi yoksa yalnızca insani mi davranıyorlar, asla anlayamıyordunuz.

Baz'a yeterince dikkat edersem planlarını anlayabileceğimi düşündüğüm bir sene olmuştu. (Beşinci sene.) Ve onunla yaşamak yeterince acı verici olduğu için bir de onu gözetleyemeyeceğime karar verdiğim bir sene. (Geçen sene.)

İlk zamanlar herhangi bir strateji ya da karar yoktu. Yalnızca koridorda didişiyorduk ve yılda iki-üç kez birbirimizi öldüresiye dövüyorduk.

Eskiden yeni bir oda arkadaşı için Sihirbaz'a yalvarırdım ama işler öyle yürümüyordu. Bizim Yüksük dediğimiz o büyük tılsım, Baz ve beni okulun ilk günü birleştirmişti.

Tüm birinci sınıflar bu şekilde eşleşirdi. Sihirbaz üst sınıfların yardımıyla avluda bir ateş yakardı ve küçük çocuklar ateşin etrafında çember oluştururdu. Sihirbaz Yüksük'ü ateşin ortasına yerleştirirdi –aslında bir cadı kazanıydı, Watford'daki belki de en eski eşyaydı– ve büyülü sözleri söylerdi; ardından herkes içindeki demirin erimesini beklerdi.

Büyü üzerinizde etkisini göstermeye başladığında tuhaf bir hisse kapılırdınız. Bende işe yaramayacağından endişelenmiştim çünkü yabancıydım. Diğer çocuklar birbirlerine doğru hareket etmeye başladığında hâlâ bir şey hissetmiyordum. Numara yapmayı düşünmüştüm ama yakalanıp kovulmak istemiyordum.

Sonra büyüyü, karnımda bir kanca gibi hissettim.

Öne doğru tökezledim ve etrafıma bakındım. Baz bana doğru yürürken oldukça havalı görünüyordu. Sanki karnında gizemli bir mıknatıs yokmuş da kendisi istediği için bana doğru geliyormuş gibi.

Oda arkadaşınızla tokalaşana dek büyü durmuyordu; ben anında Baz'a elimi uzatmıştım. Ama o karşımda dayanabildiği kadar durmuştu. Çekime nasıl karşı koyduğunu bilmiyordum; ben sanki bağırsaklarım dışıma çıkıp onu sarmalayacakmış gibi hissediyordum.

"Snow," dedi.

"Evet," dedim, elim sağa sola sallanırken. "İşte."

"Sihirbaz'ın Vârisi."

Başımı onaylarcasına salladım ama o zamanlar bunun bile ne anlama geldiğini bilmiyordum. Sihirbaz, Watford'a girebilmem için beni vârisi yapmıştı. Kılıcına da bu yüzden sahiptim. Tarihi bir silahtı; Sihirbaz unvanının Meclis tarafından belirlenmek yerine aile içinde devredildiği zamanlardan beri Sihirbaz'ın Vârisi'ne verilirdi.

Sihirbaz bana, kendime ait büyülü bir eşyam olması için asa da vermişti; eskiden babasına ait olan ahşap kabzalı bir kemikti. İçinizde büyü taşımalıydınız ve onu içinizden çıkarmak için de bir şeye sahip olmalıydınız; Watford'a girebilmenin ve büyücü olabilmenin en temel gerekliliği buydu. Her büyücü, ailesinden bir objeyi alırdı. Baz'ın da benim gibi asası vardı; bütün Pitch'ler asayla çalışırlardı. Ama Penny'nin yüzüğü vardı. Gareth'ın ise kemer tokası. (Oldukça uygunsuzdu; ne zaman büyü yapmak istese kalçasını öne doğru savurmak zorundaydı. Sadece kendisi bunun cüretkâr olduğunu düşünüyordu.)

Penelope büyü işinde kötü olmamın bir sebebini de bana sonradan verilmiş asaya bağlıyordu; asam bana kanla bağlı değildi. Benimle ne yapacağını bilmiyordu. Sihirbazlar Âlemi'nde geçirdi-

ğim yedi senenin ardından hâlâ ilk olarak kılıcıma atılıyordum; onun çağırdığımda geleceğini biliyordum. Asam da geliyordu ama genelde ölü taklidi yapıyordu.

Sihirbaz'dan yeni bir oda arkadaşı ilk istediğimde Baz'la yaşamamızın üzerinden birkaç ay geçmişti. Sihirbaz Baz'ın kim olduğunu bilmesine ve Pitch'lerin hain yılanlar olduklarının benden daha çok farkında olmasına rağmen beni dinlememişti bile.

"Watford'da oda arkadaşlığı kutsal bir gelenektir," demişti. Sesi sakin ama kararlıydı. "Yüksük ikinizi eşleştirdi, Simon. Bundan böyle birbirinizi kardeş bilecek ve kollayacaksınız."

"Evet ama efendim..." Ofisindeki devasa, tepesine üç tane boynuz iliştirilmiş deri koltukta oturuyordum. "Yüksük bir yanlışlık yapmış olmalı. Oda arkadaşım tam bir pislik. O, bizzat iblisin kendisi bile olabilir. Geçen hafta birileri büyüyle dizüstü bilgisayarımı kullanılmaz hale getirdi ve bunun sorumlusunun o olduğundan *eminim*. Kıkır kıkır gülüyordu."

Sihirbaz masasında oturup sakalını sıvazlamakla yetinmişti. "Yüksük ikinizi eşleştirdi, Simon. Ona göz kulak olmak zorundasın."

Ben sormaktan pes edene dek bana hep aynı cevabı vermişti. Hatta bir keresinde Baz'ın beni kimeraya yem etmeye çalıştığına dair *kanıt* olmasına rağmen hayır demişti.

Baz yaptığını *itiraf etmiş*, ardından da başarısızlığının yeterince büyük bir ceza olduğunu savunmuştu ve Sihirbaz da onunla aynı fikirdeydi!

Bazen Sihirbaz'ın yaptıkları çok anlamsız geliyordu.

Sihirbaz'ın beni Baz'la kalmaya zorlamasının sebebinin Baz'ı denetim altında tutmak istemesi olduğunu ancak son birkaç senede fark etmiştim. Bunun da Sihirbaz'ın bana güvendiği anlamına geldiğini umuyordum... *sanıyordum*. Benim bu işe uygun olduğumu düşünüyordu.

Baz henüz gelmemişken duş alıp tıraş olmaya karar verdim. Yalnızca iki kesikle atlattım ki bu her zamankinden iyi sayılırdı. Pijama altım ve boynuma attığım havluyla banyodan çıktığımda Baz yatağının yanında okul çantasını boşaltıyordu.

Başını kaldırdı ve yüzünü ekşitti. Onu dövmüşüm gibi görünüyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu sıktığı dişlerinin arasından.

"Duş aldım. Senin sorunun ne?"

"Sensin," dedi çantasını yere atarken. "Hep sensin."

"Merhaba, Baz. Hoş geldin."

Bakışlarını üzerimden çekti. "Kolyen nerede?" Sesi kısıktı.

"Neyim?"

Yüzünün tamamını göremiyordum ama çenesini sıkıyor gibi görünüyordu.

"*Haçın.*"

Elim boynuma, ardından çenemdeki kesiğe çıktı. Haçım. Onu haftalar önce çıkarmıştım.

Yatağımın kenarına gidip kolyeyi çıkardım ama takmadım. Onun yerine Baz'ın etrafından dolanıp bana bakana dek onun bölgesinde durdum. Bana bakıyordu. Dişlerini sıkmıştı ve ilk hamleyi yapmamı *beklercesine* başı arkaya doğru eğikti.

Kolyeyi iki elimle tuttum. Onun ne olduğunun, ne anlama geldiğinin farkına varmasını istiyordum. Ardından başımın üzerine kaldırıp boynuma geçirdim. Gözlerim Baz'ın gözlerine kilitlenmişti. Baz gözlerini kaçırmadı, burun delikleri genişledi.

Kolyeyi yeniden takınca gözkapaklarını indirdi ve dikleşti.

"Neredeydin?" diye sordum.

Bakışları yeniden gözlerimi buldu. "Seni. *İlgilendirmez.*"

Büyümün etrafımda yükseldiğini hissedince onu bastırmaya çalıştım. "Bok gibi görünüyorsun."

Yakından bakınca daha da kötü görünüyordu. Sanki üzerinde gri bir katman vardı; her zaman gri olan gözlerinin üzerinde bile.

Baz'ın gözleri genellikle koyu mavi ile koyu yeşili karıştırdığınızda elde ettiğiniz türden bir griydi. Derin su grisi. Bugünse ıslak kaldırım rengindeydi.

Kahkahasını bastırdı. "Teşekkürler, Snow. Sen de kaba ve sıska görünüyorsun."

Öyleydim ve bu onun suçuydu. Dışarıda bir yerde bana komplo kurduğunu bilirken nasıl yemek yiyip uyuyabilirdim? Artık dönmüştü ama işe yarar bir şey söylemezse bana çektirdiklerinden dolayı onu boğazlasam yeriydi.

Ya da... ödevimi yapabilirdim.

Sadece ödevimi yapacaktım.

Denedim. Masama oturdum. Baz da yatağındaydı. Sonunda tek kelime etmeden dışarı çıktı. Fare avlamaya yeraltı mezarlığına gidiyordu. Ya da sincap avlamak için ormana gidecekti.

Bir keresinde de denizkurdu öldürdüğünü biliyordum ama sebebini bilmiyordum; vücudu kanalın kenarına sürüklenmişti. (Denizkurtlarından, Baz kadar nefret ediyordum. Zeki değillerdi, öyle olduklarını sanmıyordum ama yine de şeytanilerdi.)

Baz gittikten sonra yattım ama uyumadım. Geleli daha bir gün olmuştu ama her an her dakika nerede olduğunu bilmem gerekiyormuş gibi hissediyordum. Yine beşinci sınıfa dönmüştük.

Sonunda odamıza geldiğinde toz ve küf kokuyordu. Gözlerimi kapadım.

O an annesi aklıma geldi.

32

BAZ

Bu gece az kalsın Sihirbaz'ın ofisine gidecektim.

Sırf Fiona teyzem peşimden olabildiğince çabuk düşsün diye.

Watford'a gelene kadar bana nutuk çekmişti. Sihirbaz'ın yakında bir hamle daha yapacağını, belirli bir şey aradığını düşünüyordu. Görünüşe bakılırsa iki aydır Eski Aileler'in evlerini ziyaret ediyor, yağmalıyordu. Range Rover'ında geziyor (1981 model, fıstık yeşili... şahane) ve Adamları bulma büyüleriyle kütüphaneleri yağmalarken onların çayını içiyordu.

"Sihirbaz bizden birinin Humdrum'la çalıştığını ve saklayacağımız bir şey olmadığı sürece bir şey saklamayacağımızı söylüyor," dedi Fiona.

Evimizde saklanacak bir sürü şey olduğunu söylemesine gerek yoktu. Humdrum'la işbirliği yapmıyorduk –zaten herhangi bir büyücü neden onunla işbirliği yapsındı ki?– ama evimiz yasaklı kitaplar ve karanlık nesnelerle doluydu. Bazı yemek kitaplarımız bile yasaklanmıştı. (Gerçi Pitch'ler peri yemeyeli yüzyıllar olu-

yordu.) (Artık peri *bulunamıyordu.*) (Ve bunun sebebi bizim hepsini yemiş olmamız değildi.)

Fiona bizimle yaşamıyordu. Londra'da bir dairesi vardı ve Normallerle takılıyordu. Gazeteciler ve bateristler. *"Irkımıza ihanet etmiyorum,"* derdi. *"Onlardan biriyle* evlenecek *değilim."* Bence onlar gerçek görünmediği için onlarla çıkıyordu. Bence bunun sebebi annemdi.

Babam, Fiona'nın, annemin kahraman olduğunu düşündüğünü söylerdi. (Babamın annemden bahsettiğini duyunca annemin gerçekten kahraman olabileceğini düşünürdüm. Ya da sırf zevk için kahramanlık taslıyordu.)

Annem öldüğünde Fiona Pekin'de bir şifacının yanında çıraklık yapıyordu. Cenaze için eve dönmüş ve bir daha hiç gitmemişti. Babam tekrar evlenene dek bizimle kalmış, sonra da Londra'ya taşınmıştı. Artık teyzem ailesinden kalan para ve büyüyle hayatını sürdürüyor ve ablasının intikamını almak için yaşıyordu.

Kötü bir birleşimdi.

Fiona zekiydi –ve güçlüydü– ama ailenin satranç oyuncusu annemdi. Annem büyük işler için yetiştirilmişti. (Herkes öyle söylüyordu.)

Fiona kindardı. Sabırsızdı. Ve bazen sırf çarka hiddetlenmek istiyordu; çarkın nerede olduğunu ya da ona nasıl hiddetleneceğini tam olarak bilmese de...

Sihirbaz'ın ne dolaplar çevirdiğini öğrenmek için yaptığı büyük planı, benim gizlice onun ofisine girmemdi. Sihirbaz'ın ofisiyle kafayı bozmuştu; orası annemin eski ofisiydi ve sanırım Fiona onu Sihirbaz'dan çalabileceğini düşünüyordu.

"Odasına girip ne yapacağım?" diye sordum.

"Etrafa bakınacaksın."

"Ne bulmamı bekliyorsun?"

"Eh, bilmiyorum. Bir yerlerde bir ipucu olmalı. Bilgisayarını kontrol et."

"Oraya hiç gitmiyor ki bilgisayarını kullansın," dedim. "Muhtemelen her şeyi telefonundan takip ediyordur."

"O zaman telefonunu çal."

"*Sen* çal," dedim. "Benim ödevim var."

Fiona yakında Eski Aileler'le görüşeceğini söylemişti; Sihirbaz'ın devriminden sonra geride kalan kişilerden oluşan bir konsorsiyum.

(Babam da bu toplantılara giderdi ama çok da istekli değildi. Büyülü çiftlik hayvanlarından ve arşivlenmiş tohum stoku hakkında konuşmayı tercih ederdi. Grimm'ler çiftçiydi. Annem onunla evlendiğine göre gerçekten aşkından gözü kör olmuş olmalıydı.)

Annem öldükten sonra Sihirbaz'ın askeri darbesine karşı gelme cüretini gösteren herkes anında Meclis'ten atılırdı. Sihirbaz'ın reformlarının çoğu bize yönelik olmasına rağmen son on yıldır Meclis'te Eski Aileler'den kimsenin koltuğu yoktu.

Yasaklı kitaplar, yasaklı cümleler. Ne zaman ve nerede buluşabileceğimizle ilgili kurallar. Sihirbaz'ın girişimlerini karşılamak için vergiler; bunların en dikkat çekeni de tüm yarı keçi yarı insan olan panların, kentaur kuzenlerin ve Âlem'deki her acınası büyücü paçavrasının Watford'a girebilmesi için ücretlerinin ödenmesiydi. Sihirbazlar Âlemi'nde daha önce vergi diye bir şey yoktu. Vergiler, Normaller içindi. Bizimse standartlarımız vardı.

Elimizden geldiği şekilde Sihirbaz'a karşılık verdiğimiz için Eski Aileler'i suçlayamazdınız.

Her neyse, Fiona'ya istediği şeyi yapacağımı söyledim. Saçma da olsa Sihirbaz'ın ofisine gidip etrafa bakınacaktım.

"Bir şey al," dedi direksiyonu sıkıca kavrarken.

Arka koltukta oturduğum için dikiz aynasından yüzünün yalnızca bir kısmını görebiliyordum. "Ne alayım?"

Omuz silkti. "Fark etmez. Bir şey al işte."

"Ben hırsız değilim."

"Buna hırsızlık denmez; o ofis *annenin*, senin. Benim için bir şey al."

"Tamam," dedim.

Genellikle sonunda Fiona'nın dediğini yapardım. Annemi özleme şekli onu benim için hayatta tutuyordu.

• • •

Fakat bu gece Fiona'nın isteğini yerine getiremeyecek kadar yorgundum.

Ve fazla gergindim. Takip edildiğim hissinden bir türlü kurtulamıyordum; asalaklara beni kaçırması için ödeme yapan her kimse, bunu yeniden deneyeceğinden emindim...

Yeraltı mezarlığında işim bittiğinde sanki odaya kendi cesedimi taşıyormuşum gibi hissediyordum.

İçeri girdiğimde Snow uyuyordu. Normalde ben sabahları, o da akşamları duşa giriyordu. Bunca yıldan sonra birtakım şeyleri düzene sokmuştuk. Birbirimize dokunmadan, bakmadan ya da iletişim kurmadan odada gezinmek gibi. (Ya da diğeri bakıyorken bakmamak.)

Fakat bu gece saçlarımda örümcek ağları vardı ve o kadar susamıştım ki beslenirken tırnaklarımın arasına kan girmişti.

On dört yaşımda bu işin nasıl olduğunu kavradığımdan beri böyle bir şey olmamıştı. Normalde dudaklarımı bile kirletmeden bir atın kanını emebiliyordum.

Odada sessizce hareket ettim. Snow'u rahatsız etmek ne kadar hoşuma gitse de bu gece yalnızca temizlenip biraz uyumaya ihtiyacım vardı.

Tüm gün derse girmeyi hiç denememeliydim bile. Bacaklarım uyuşmuştu ve başım beni öldürüyordu. Belki de Koç Mac'in beni takıma almaması iyi olmuştu, sonuçta sekiz saat masa başında bile duramıyordum. (Antrenmana gittiğimde üzgün görünüyordu. Ve şüpheli. Benim deneme sürecinde olduğumu söylemişti.)

Hızlı ve sessizce duş alıp yatağıma girdiğimde tüm kemiklerimin mutlulukla inlediğini hissettim.

Ah, bu yatağı özlemiştim. Tozlu ve topaklı olmasına, kaz tüyleri kılıftan çıkıp vücuduma değmesine rağmen.

Evdeki yatağım devasaydı. Bütün eşyalar yüz yıllıktı ve her şey Kültür Derneği tarafından kayıtlı olduğu için ne duvarlara bir

şey asabiliyor ne de bir şeyin yerini değiştirebiliyordum. Birkaç senede bir yerel gazete hakkında makale yazardı.

Yatağım ağır ve drapeli kumaştandı ve dikkatli bakarsanız üzerine kazınmış kırk iki yaratığı görebilirdiniz. Eskiden yatağın dibinde bir tabure olurdu çünkü yatak, tek başıma üzerine çıkamayacağım kadar yüksekteydi.

Watford'daki bu yataksa bana daha çok aitti.

Yan dönüp Snow'a baktım. Uyuduğu için ona bakmam sorun değildi. Ben de baktım. Bunun bana bir iyiliği dokunmayacağını bilmeme rağmen.

Snow cenin pozisyonunda uyurdu: bacaklarını yukarı, yumruklarını kendine çeker, başını öne eğerdi. Saçlarıysa bukleler halinde yastığın üzerine yayılırdı. İçeri az miktarda giren ay ışığı soluk teninde parlıyordu.

Asalaklar beni kaçırdıklarında hiç ışık yoktu. Yalnızca bitmek bilmeyen bir acı, ses ve kan gecesi.

En azından yarı ölü olduğumu düşünüyordum. Yani normalde etrafta dolanıp kendimi iyi hissederken en az yarım ölüydü.

Fakat o tabutun içindeyken sınıra yaklaşmıştım.

Kendimi kaybetmeme izin vermiştim.

Sırf akıl sağlığımı korumak için. Bunu atlatmak için.

Kendimi fazla kaybettiğimde her zaman emin olduğum tek şeye tutunmuştum...

Mavi gözler.

Bronz bukleler.

Simon Snow'un yaşayan en güçlü büyücü olduğu gerçeği. Ona hiçbir şeyin zarar vermeyeceği, benim bile.

Simon Snow'un *yaşadığı* gerçeği.

Ve ben ona ümitsizce âşıktım.

33

BAZ

Buradaki asıl önemli kelime "ümitsizce"ydi.

Olur da Snow'u öldürmeyi başarabilirsem en mutsuz olacak kişinin kendim olduğunu anladığım andı.

Beşinci yılımızda fark etmiştim. Snow'un beni köpek gibi takip ettiği zaman. Duygularımı ayırt etmek ya da mastürbasyon yaparak üzerimden atmak için (o yaz bunu sonunda denemiştim ama işe yaramamıştı) beni bir an olsun yalnız bırakmadığı zaman.

Keşke onu sevdiğimi hiç fark etmeseydim.

Yalnızca işkence olmuştu.

Hayatınızda en çok istediğiniz kişiyle aynı odada kalmak ateş hattında kalmak gibiydi. Sürekli sizi kendisine çekiyordu ve siz de sürekli fazla yaklaşıyordunuz. Bunun iyi olmadığını, hiçbir şey çıkmayacağını bilmenize rağmen.

Ama yine de yapıyordunuz.

Sonra ise...

Sonra yanıyordunuz.

Snow benim ateşe takık olduğumu söylerdi. Bunun, yanıcı olmanın kaçınılmaz yan etkisi olduğunu söyleyerek ona karşı çıkardım.

Yani sanırım herkes yanıcıydı ama vampirler adeta çıraydı. Her an alev almaya hazırdık.

İşin ironisi ise benim köklü ateş büyücüleri soyundan gelmiş olmamdı; hem Grimm'ler hem de Pitch'ler. Ateş konusunda müthiştim. Fazla yaklaşmadığım sürece.

Hayır...

Asıl ironi, Simon Snow'un duman gibi kokmasıydı.

Snow inledi –her gece kâbus görüyordu, ben de öyle– ve sırtüstü dönüp kolunu başının üzerine attı. Saçma bukleleri tekrar yastığa döküldü. Snow saçının arka ve yanlarını kısa tutardı ama tepesinde bir tutam dağınık buklesi vardı. Kızıl kahve. Şimdi karanlıktı ama yine de rengini görebiliyordum.

Tenini de tanıyordum. Belli belirsiz bir altın rengiydi. Snow hiçbir zaman bronzlaşmazdı ama omzunda çiller vardı ve benleri sırtına ve göğsüne yayılmıştı. Sağ yanağında üç, sol kulağının altında iki, sol gözünün üzerinde de bir tane beni vardı.

Tüm bunları bilmek bana bir fayda sağlamıyordu.

Ama bir kötülüğünün dokunduğunu da düşünmüyordum. Daha da kötüleşebileceğini sanmıyordum.

Pencereler açıktı; Snow ben şikâyet etmediğim sürece tüm sene pencereler açık uyurdu. Şikâyet etmektense fazladan bir battaniyeyle uyumak daha kolay oluyordu. Üzerimdeki ağırlıklarına alışmıştım.

Yorgundum. Karnım toktu. Mideme dolan kanı hissedebiliyordum; muhtemelen gece tuvalete gitmek için uyanmak zorunda kalacaktım.

Snow yeniden inleyip yan döndü.

Evdeydim. Sonunda.

Uykuya daldım.

34

BAZ

Beni uyandırmak Snow'un umurunda değildi.

Nedendir bilinmez, kahvaltıya inen ilk kişi olmaktan hoşlanıyordu. Saat sabahın altısıydı ve sanki içeri yanlışlıkla girmiş bir inek gibi gürültüyle odada dolaşıyordu.

Pencereler hâlâ açıktı ve güneş ışığı içeri doluyordu. Güneş ışığıyla bir sorunum yoktu; bu da efsanelerden biriydi. Ama sevmiyordum. Canımı biraz acıtıyordu, özellikle de sabah maruz kaldığım ilk şeyse. Sanırım Snow şüphelendiği için sürekli perdeleri açıyordu.

Galiba eskiden bu tür şeyler yüzünden daha sık kavga ediyorduk.

Sonra onu az kalsın öldürecektim ve perde yüzünden tartışmak aniden çok saçma gelmeye başlamıştı.

Snow üçüncü sınıfta onu öldürmeye kalktığımı söyleyecektir. Kimerayla. Oysa yalnızca onu korkutmaya çalışıyordum; altına yapıp ağlamasını istemiştim. O ise hidrojen bombası gibi patlamıştı.

Ayrıca bir sonraki sene onu merdivenden düşürmeye çalıştığımı söyleyecektir. Aslında merdivenin tepesinde kavga ediyorduk ve onu aşağı iten bir yumruk savurma şansı elde etmiştim. Fiona teyzem Simon Snow'u merdivenden itip itmediğimi sorduğundaysa, "Tabii ki ittim," demiştim.

Fakat bir sonraki sene, beşinci sınıfta onu gerçekten öldürmeye çalışmıştım.

O bahar ondan çok nefret ediyordum. Görüntüsünden ve görüntüsünün bana yaptığı şeyden o kadar nefret ediyordum ki...

Fiona, "Sihirbaz'ın Vârisi'ni ortadan kaldırmanın" bir yolunu bulduğunu söylediğinde ona yardım etmeye hazırdım. Bana ufak bir ses kayıt aleti verdi; kasetli, eski bir şeydi ve açıkken konuşmamam konusunda beni uyarmıştı. Annemin mezarı üzerine yemin ettirmişti.

Ne olmasını beklediğimi bilmiyordum. Giriş kapısının önünde durup Snow'un kendini kaybetmeye başladığını gördüğüm anda cebimdeki düğmeye basarken kendimi filmlerdeki ajanlar gibi hissediyordum.

Belki de onu tuzağa düşürdüğümü sanıyordum.

Belki de bunun onun canını acıtacağını ya da onu öldüreceğini düşünüyordum.

Belki de onu hiçbir şeyin öldürebileceğini düşünmüyordum.

Ardından lanet olası Philippa Stainton çimlerin üstünden koşarak kendini rezil etmeye geldi. (O yıl Snow'un dibinden ayrılmıyordu; Snow onunla ilgilenmediğini açıkça belli etmesine rağmen.) Kayıt cihazı, vakumlanan bir fare gibi korkunç tiz bir sesle kızın sesini yuttu. Onun sesini duyduğum anda kaydı durdurdum ama artık çok geçti...

Snow bunu benim yaptığımı biliyordu ama bir şey kanıtlayamadı. Başka kimse de kanıtlayamadı çünkü asama dokunmamıştım. Tek kelime etmemiştim.

Fiona teyzem bu yanlışlıktan hiç rahatsız olmamıştı. *"Philippa Stainton... bizden biri değil, öyle değil mi?"*

Kayıt cihazını teyzeme verirken içine koyduğu büyüyü düşündüğümü hatırlıyorum. O kadar büyüyü nereden bulduğunu.

"Suratını asma, Basil," demişti Fiona cihazı alırken. "Bir sonraki sefere onu alt edeceğiz."

Birkaç gün sonra Büyülü Kelimeler dersinde Bayan Possibelf Philippa'nın iyi olacağını söylemişti. Ama Philippa Watford'a geri dönmemişti.

Philippa'nın, sesi gittiği zamanki yüz ifadesini asla unutmayacaktım.

Snow'unkini asla unutmayacaktım.

Bu, ona son kez zarar vermeye çalıştığım zamandı. Kalıcı olarak.

Snow'a büyü yapıyordum. Onunla uğraşıyordum. Sürekli onu öldürmeyi *düşünüyordum* ve bir gün bunu denemek zorunda kalacaktım ama o zamana kadar ne anlamı vardı ki?

Ölümsüz olabilirdim. (Belki. Kime soracağımı bilmiyordum.) Ama yine de kesebileceğiniz ya da ateşe verebileceğiniz türden bir ölümsüzdüm.

Snow ise... bambaşka bir şeydi.

Patladığında bir büyücüden çok elementi andırıyordu. Bizim tarafımızın onu etkisiz hale getireceğinden ya da tutuklayacağından şüpheliydim ama kendi payıma düşeni yapmak zorunda olduğumu *biliyordum*.

Savaştaydık.

Humdrum annemi öldürmüş olabilirdi ama Sihirbaz tüm ailemi büyüsüz bırakacaktı. Sırf ibret olsun diye. Nüfuzumuzu elimizden almıştı. Hazinelerimizi boşaltmıştı. İsmimizi karalamıştı. Hepimiz nükleer seçeneği seçeceği zamanı bekliyorduk.

Nükleer seçenek *Snow*'du. Snow avucunun içindeyken Sihirbaz her şeyi yapabilirdi. Bize her şeyi yaptırabilirdi. Bizi uzaklaştırabilirdi.

Bunun olmasına izin veremezdim.

Sihirbazlar Âlemi benim dünyamdı. Dünyam için savaşma konusunda üzerime düşeni yapmak zorundaydım. Kaybedeceğimi bilsem de...

Snow dolabının önünde durmuş, temiz tişört arıyordu. Bir kolunu başının üzerine kaldırdığında omuzlarındaki kasların hareketini izledim.

Tek yaptığım kaybetmekti.

Doğrulup battaniyeleri üzerimden ittim. Snow irkilerek bir tişört aldı.

"Burada olduğumu unuttun mu?" diye sordum. Dolabımın önüne gidip pantolonumu ve gömleğimi kolumun üzerine attım. Snow'un çok önemli bir karar vermesi gerekiyormuş gibi, giyinmek için neden oyalandığını bilmiyordum. Zaten her gün formasını giyiyordu, hafta sonları bile.

Dolabımın kapağını kapadığımda bana bakıyordu. Huzursuz görünüyordu. Onu huzursuz edecek ne yaptığımı bilmiyordum ama yine de bunun tadını çıkarmak için sırıttım.

Banyoda giyindim. Snow'la asla birbirimizin karşısında giyinmezdik; bu karşılıklı paranoyamızın geldiği noktaydı. Buna şükrediyordum; hayatım zaten yeterince acı vericiydi.

Giyinip de odaya döndüğümde Snow hâlâ yatağının yakınında duruyordu. Kravatı boynundan sarkıyordu. Saçları kalktığı zamankinden bile kötü görünüyordu. Sanki ellerini sürekli buklelerinin arasından geçirmiş gibiydi.

Aniden durup bana baktı.

"Sorun ne, Snow? Dilini mi yuttun?"

Yüzünü ekşitti. **Dilini mi yuttun** kötü bir büyüydü ve üçüncü sınıftayken ona karşı iki kez kullanmıştım.

"Baz," diyerek boğazını temizledi. "Ben..."

"Büyü dünyasının yüz karası mısın?"

Gözlerini devirdi. "Ben..."

"Çıkar ağzından baklayı, Snow. Ben de büyü yapmaya çalıştığını falan sanacağım. Yoksa öyle mi yapıyorsun? Bir sonrakinde asanı kullan, işe yarar."

Tek elini yine saçında gezdirdi. "Lütfen..."

Snow'un gözlerinin dikkate değer bir yanı yoktu. Standart boyut ve şekildelerdi. Biraz çöküktü. Kirpikleriyse fırça gibi ve koyu

kahverengiydi. Gözleri dikkat çekici bir renkte bile değildi. Yalnızca mavi. Kantaron rengi değil. Lacivert değil. Ela ya da menekşe rengiyle karışık değil.

Gözlerini kırptı. Kekeliyordu. Kızardığımı hissettim. (Kahretsin, dün gece o kadar çok kan içmiştim ki kızarabiliyordum.)

"Hayır," dedim ve kitaplarımı aldım. "Yapamam."

Kapıdan çıktım. Merdivenden indim.

Snow'un arkamdan homurdandığını duyabiliyordum.

Kahvaltıya indiğinde kravatı hâlâ boynundan sarkıyordu. Bunce kaşlarını çatıp bir ucundan çekti. Snow çöreğini bıraktı ve ellerini pantolonuna silip kravatını bağladı. Sonra bana baktı ama çoktan başımı çevirmiştim.

35

SIMON

Penelope öğle yemeğini Çayır'da yemek istiyordu. Havanın sıcak ve çimenlerin kuru olduğunu, bahara kadar bir daha piknik yapma şansı elde edemeyebileceğimizi söyledi.

Bence beni Baz ve Agatha'dan uzak tutmaya çalışıyordu; hafta boyunca birbirleriyle oyun oynamışlardı. Yemek salonunda sırayla birbirlerine bakıyor, ardından hızlıca bakışlarını kaçırıyorlardı. Baz her defasında bana da bakıyor, izlediğimden emin oluyordu.

İnsanlar hâlâ onun nerede olduğuyla ilgili dedikodu yapıyorlardı. En popülerleri, "reşit olduğunda düzenlenen karanlık partinin onda insan içine çıkamayacak kadar iz bıraktığı" ve "Ibiza"ydı.

"Akşam annem gelip beni şehre götürecek," dedi Penny. Devasa ve kıvrımlı, Çayır'a kısmen farklı yönlerden bakan bir porsuk ağacının altında oturuyorduk. "Yemek yiyeceğiz. Gelmek ister misin?"

"Hayır, teşekkürler."

"Senin sevdiğin şu erişteciye gidebiliriz. Annem ısmarlayacak."

Başımı iki yana salladım. "Baz'ı gözetlemem gerektiğini hissediyorum," dedim. "Nerede olduğuyla ilgili hâlâ en ufak bir ipucuna sahip değilim."

Penny iç geçirdi ama tartışmadı. Kahverengi avluya baktı. "Ziyaretleri özledim. O kadar büyülüydüler ki..."

Güldüm.

"Ne demek istediğimi biliyorsun," dedi. "Beryl teyze anneme gelmiş ve ben bunu kaçırdım."

"Ne söylemiş?"

"Geçen seferkiyle aynı şeyi! *'Kitaplarımı aramayı kes. Orada sizin gibiler için bir şey yok.'*"

"Nasıl yani, kitaplarını *bulmamanızı* söylemek için mi geldi?"

"O da annem ve babam gibi akademisyendi. Kimsenin araştırmalarına bakacak kadar zeki olduğunu düşünmüyor."

"Akrabanın sırf sizi aşağılamak için geldiğine inanamıyorum."

"Annem Beryl teyzenin kötü tavrını da kendisiyle birlikte cehenneme götüreceğini söylerdi hep."

"Hayaletlerin yanlış yere gittikleri oluyor mu?"

"Ben onları daha çok ruh olarak düşünüyorum..."

"Tamam, ruhlar. Kayboldukları oluyor mu hiç?"

"Emin değilim." Penny sandviçinin bir parçasını uzatarak bana baktı. "Onların kafalarını karıştırabileceğini biliyorum," dedi. "Hedeflerini saklayabilirsin. Mesela bir ruhun gelip sırrını söyleyeceğinden endişeleniyorsan, hayatta olup da Ziyaret edilebilecek kişiyi saklamaya çalışabilirsin. Hatta bu yüzden cinayetler bile işleniyor. Seni öldürürsem Ziyaret edilemezsin, böylece sırrımı da öğrenemezsin."

"Yani Ziyaretçiler karışıklık yaşayabiliyorlar..."

"Evet, birinin olması gerektiğini düşündükleri yere gidiyorlar. Gerçek insanların yaptığı gibi. Madam Bellamy, kocası Perde'nin arkasından çıkmadan önce onun birkaç defa sınıfının arkasında durduğunu görmüş."

Tıpkı benim, Baz'ın annesini pencerenin önünde gördüğüm gibi...

Penny'ye neler olduğunu anlatmalıydım. Neler olduğunu ona hep anlatırdım.

"Hadi," dedi ayağa kalkıp bacaklarındaki otları silkelerken. "Derse geç kalacağız."

Elini peçetelerin ve kâğıtların üzerinde tutup bileğini döndürdü. "Her şey yerli yerine!" Hepsi ortadan kayboldu.

Çantalarımızı yerden alırken, "Büyü israfı," dedim alışkanlıktan.

Penny gözlerini devirdi. "Bunu duymaktan o kadar sıkıldım ki. Büyü kullanmamız gerekiyor zaten. Ne için biriktireceğiz?"

"İhtiyacımız olduğunda kullanmak için."

"Resmi cevabı biliyorum, Simon, teşekkürler. Amerika'da büyüyü ne kadar çok kullanırsan o kadar güçlü olduğunu düşünüyorlar."

"Tıpkı fosil yakıtlar gibi."

Penny bana şaşkınlıkla baktıktan sonra güldü.

"Bu kadar şaşırma," dedim. "Fosil yakıtlar hakkında bilgim var."

Baz'la derslerimizin yarısı ortaktı. Dönemimizde sadece elli öğrenci vardı; tüm gün aynı derslere girdiğimiz dönemlerimiz de olmuştu.

Genelde birbirimizden mümkün olduğunca uzağa otururduk ama bugün Hitabet dersinde Madam Bellamy masalarımızı kaldırıp eşler halinde çalışmamızı istedi. Baz tam arkama geçti.

Ziyaret'inden sonra Madam Bellamy eskisi gibi değildi; sanki hayalet görmüş gibiydi. Kaybolmuş görünerek sınıfın içinde gezinirken bize pratik yaptırıyordu.

Sekizinci sınıfta artık temel Hitabet'i hepimiz öğrenmiştik; sesli konuşmak, sessiz harfleri vurgulamak gibi. Hepsinin ufak farkları vardı. Hiddet ve niyetle söyleyerek büyülere daha fazla nasıl güç verileceğini, anahtar kelime büyüyü odaklamadan önce nasıl duraksanacağını...

Bugün partnerim Gareth'tı. Aslında çoğu zaman oydu. Hitabet'te berbattı. Hâlâ sanki konuşma kartından okuyormuş gibi büyü yapıyordu. İşe yarıyordu ama başarısız bir şekilde iniş yapıyordu. Gareth bir şeyi havaya kaldırdığında onu aniden zıplatıyordu; bir

şeyi dönüştürdüğünde sanki ucuz animasyon filmlerindeki gibi görünüyordu.

Penelope, Gareth'ı izlemenin acı verici olduğunu söylüyordu ve bunun tek sebebi o saçma kemer tokası değildi.

Baz eskiden olsa Gareth'ın Watford'a giremeyeceğini söylüyordu.

Baz'ın hitabeti kusursuzdu. Dört dilde birden. (Gerçi Fransızca, Yunanca ve Latincede yalnızca onun sözüne güveniyordum.) Arkamdan birbiri ardına serinletici ve ısıtıcı büyüler yaptığını duyabiliyordum. Enseme çarpan havanın değiştiğini hissedebiliyordum.

"Yavaş olun, Bay Pitch," dedi Madam Bellamy. "Büyü israfının lüzumu yok."

Büyüleri daha da hızlı söylemeye başlayan Baz'ın sesindeki huzursuzluğu duyabiliyordum.

Bazen Baz ve Penelope'nin bu kadar ortak özelliğe sahip olmasını sinir bozucu buluyordum. Bundan Penelope'ye bahsetmiştim. "*Ayrıca*, ikinizin de ailesi Sihirbaz'dan nefret ediyor," demiştim.

"Ailemin Pitch'lere benzer bir yanı yok!" diye karşı çıkmıştı. "Onlar türcü ve ırkçı. Baz muhtemelen *benim* bile Watford'da olmamam gerektiğini düşünüyordur."

"Baz ırkçı mı?" diye sordum. "Kendisi de belli bir ırktan değil mi? Annesi tabloda İspanyol ya da Arapça gibi görünüyordu."

"Arapça bir dil, Simon. Ve herkes bir ırka mensup. Ayrıca Baz, gördüğüm en beyaz insan."

"Vampir olduğu için öyle," dedim.

Lanet olsun, Baz'a annesini anlatmak zorundaydım. Ya da Penny'ye Baz'ın annesini anlatmak zorundaydım... Hatta belki Sihirbaz'a. Baz'ın annesini öldüren Humdrum değilse *kimdi*?

Böylesine büyük bir sırrı içimde tutamazdım. Buna yetecek kadar yerim yoktu.

Penny annesiyle çıkmadan önce odama geldi. Adeta cahil cesaretine sahipti –cahil olduğu tek konu buydu– ve acil durumlar yaşamadığımızda bu, daha da kötüleşiyordu. Onun geldiğini gördüğümde kapıyı çarpmak istiyordum.

"Baz seni bizim kulemizde görürse şikâyetçi olur," dedim. "Ve okuldan uzaklaştırılırsın."

Penelope umursamaz bir şekilde elini salladı. "Sahanın orada takımın antrenmanını izliyor."

Kapıyı itmeye yeltendiğinde onu durdurdum. "O zaman başka biri seni şikâyet eder."

"Hayır. Bizim dönemdeki bütün erkekler benden korkuyor. Onları kurbağaya çevireceğimi sanıyorlar."

"Bunun için bir büyü var mı?"

"Evet ama müthiş büyü harcıyor ve eski hallerine döndürmek için onları öpmem gerekiyor."

İç geçirip kapıyı bıraktım. Penelope odama girerken ben de merdivenlere göz gezdirdim.

"Seni benimle gelmeye ikna etmek için buradayım," dedi.

"İşe yaramayacak."

"Hadi, Simon. Sen olursan annem fazla nutuk çekmez."

"Senin yerine bana nutuk çeker." Yatağıma oturdum. Üzerine birkaç kitap ve kütüphaneden aldığım eski belgeleri atmıştım.

"Doğru. Bu ortak bir sıkıntı... Hey, *Büyülü Kayıt*'ı mı okuyorsun?"

Kayıt, büyücülerin gazeteye en yakın şeyiydi. Doğum ve ölümlerin, büyülü bağların ve yasaların, ayrıca her Meclis toplantısından başlıkların kaydını tutardı. Kütüphaneden 2000'lerin başına ait birkaç cilt almıştım. "Evet," dedim. "İlgi çekici olduğunu duydum."

"Bunu benden duydun ve o zaman beni dinlemediğini biliyorum. *Büyülü Kayıt*'ı neden okuyorsun?"

Kitaplardan başımı kaldırdım. "Nico ya da Nicodemus diye bir büyücü duydun mu hiç?" diye sordum.

"Tarihte mi?"

"Hayır. Bilmiyorum. Belki. Herhangi biri. Siyasetçi ya da Meclis'ten biri? Ya da profesör?"

Yatağıma yaslandı. "Sihirbaz için mi soruyorsun? Bir görevin mi var?"

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Hayır, onu görmedim bile. Baz'la ilgili." Penny gözlerini devirdi. "Annesini düşünüyordum," dedim. "Onunla ilgili duyduğum bir şeyi... belki bir düşmanı olabileceğiyle ilgili."

"Pitch'lerin zaten her zaman dosttan çok düşmanları vardı."

"Doğru. Her neyse, muhtemelen önemli bir şey değildir."

Penny'nin pek ilgisini çekmedi ama soruma cevap verdi. "Nico adında bir düşman..." Fakat o sırada cebinde bir şey titredi. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve elini cebine attı.

Kendi gözlerimin de fal taşı gibi açıldığını hissettim. "*Telefonun mu* var?"

"Simon..."

"Penelope, Watford'da cep telefonu kullanamazsın!"

Kollarını önünde birleştirdi. "Nedenmiş?"

"Kurallar öyle gerektiriyor. Telefonlar güvenlik riski taşıyor."

Penelope kaşlarını çatıp telefonunu çıkardı; yeni model, beyaz bir iPhone'du. "Yanımda telefon olunca ailem daha rahat hissediyor."

"Burada nasıl çalışıyor ki?" diye sordum. "Büyülerin olması gerekmiyor mu?"

Penelope mesajlarını kontrol ediyordu. "Annem büyüledi. Gelmiş, giriş kapısında bekliyor." Başını kaldırdı. "Lütfen bizimle gel."

"Annenden harika bir casus olurdu."

Penny sırıttı. "Yemeğe gel, Simon."

Başımı tekrar iki yana salladım. "Hayır, Baz gelmeden şunlara bir göz atmak istiyorum."

Sonunda pes etti ve yakalanmak umurunda değilmişçesine merdivenden koşarak aşağı indi. Sahada Baz'ı görebilir miyim diye pencereden dışarı baktım.

36

PENELOPE

Humdrum'la olanlardan sonra annem Watford'a cep telefonu götürmemde ısrar etmişti.

Bu yaz birkaç hafta boyunca Watford'a geri dönemeyeceğimi söylemişti ve babam ona karşı çıkmamıştı bile. Belki de kendini sorumlu hissediyordu; şimdiye dek Humdrum olayını çözmüş olması gerekirmiş gibi.

Babam haziran ayı boyunca laboratuvarına kapanmış, yemek yemek için bile çıkmamıştı. Annem onun en sevdiği yemeği yapıp kapısının önüne sıcak tabaklar bırakmıştı.

"Deli adam!" diye söylenip dururdu annem. "Humdrum'la savaşmaya çocukları gönderiyor!"

"Bizi Sihirbaz göndermedi," demeye çalıştım. "Humdrum bizi *aldı*." Ama bu onu daha da sinirlendirdi. Humdrum'ın bunu nasıl yaptığını çözmek isteyeceğini sanmıştım. (Birini bu şekilde çalmak, o kadar uzağa götürmek imkânsızdı. Bunun için gereken büyü... Simon'ın bile buna yetecek kadar büyüsü yoktu.) Ama annem bu konuya mantıklı bir şekilde yaklaşmayı reddetti.

Simon'la başımızı soktuğumuz ve çıkardığımız –bunun için takdiri hak ettiğimizi düşünüyordum– diğer belalardan haberdar olmadığı için fazlasıyla memnundum.

Annem kâbuslar olmasa büyük olasılıkla yakında sakinleşirdi...

Olay yaşandığında çığlık atmamıştım:

Bir an Simon'la Sarsak Orman'da Baz ile Agatha'ya bakıyorduk; ben Simon'ın kolunu tutuyordum. Bir sonraki an ise Lancashire'da bir açıklıktaydık. Simon orayı tanımıştı; çocukken Pendle Hill yakınlarında bir yurtta yaşamıştı. Kasırga gibi görünen büyük bir yapı vardı ve başta sesin Humdrum olduğunu düşündüm.

Onun ölü noktalarından birinde olduğumuzu çoktan hissetmiştim.

Babam ölü noktaları incelediği için ben de çoğuna gitmiştim. Humdrum'ın ortaya çıkışıyla birlikte büyülü atmosferde oluşmaya başlayan deliklerdi. Ölü noktalardan birine girmek, bir duyunuzu kaybetmek gibiydi. Ağzınızı açıp da ses çıkaramadığınızı fark etmek gibi. Çoğu büyücü buna katlanamaz, anında kendilerini kaybetmeye başlardı. Ama babam bana, zaten hiçbir zaman diğer büyücüler kadar fazla büyüye sahip olmadığı için onu kaybetmenin kendisi için çok da korkutucu bir düşünce olmadığını söylemişti.

Simon'la birlikte bu açıklığa ışınlandığımızda ölü noktada olduğumuzu anında anlamıştım ama daha fazlası vardı. Daha kötüydü. Rüzgârda tuhaf bir ıslık vardı ve her şey kuruydu; kuru ve sıcak.

Belki burası ölü nokta değildir, diye düşündüm, *belki de* ölmekte olan *bir noktadır.*

"Lancashire," dedi Simon kendi kendine.

O anda Humdrum belirdi.

O olduğunu biliyordum çünkü o her şeyin kaynağıydı. Havayı aydınlatanın güneş olduğunu bilmeniz gibi bir şeydi bu. Tüm o sıcaklık ve kuruluk ya da ona doğru çekim, Humdrum'dan geliyordu.

Ne Simon ne de ben bağırabildik ya da kaçmaya çalıştık çünkü ikimiz de afallamıştık. Humdrum karşımızdaydı ve *tıpkı Simon gibi görünüyordu.* Simon'la ilk tanıştığım zamanki gibi. On bir yaşında, paspal bir kot ve eski bir tişört giymiş halde. Üstüne üstlük

Humdrum bir de ilk senemizde Simon'ın asla elinden bırakmadığı lastik kırmızı topu sektiriyordu.

Çocuk, topu Simon'a attı ve Simon yakaladı. O sırada Humdrum'a, "Kes şunu! Kes şunu! Kendini göster seni korkak, kendini göster!" diye bağırmaya başladı.

Hava o kadar sıcak ve kuruydu ki hayatımız içimizden, tenimizden çekiliyormuş gibi hissediyordum.

Humdrum'ın önceki saldırılarında bunu ikimiz de hissetmiştik; o kumlu, kuruluk hissini. Nasıl hissettirdiğini bildiğimiz için onu tanımıştık ama Humdrum'ı daha önce ikimiz de hiç görmemiştik. (Şimdi düşününce Humdrum'ın kendini *gösterebildiği* ilk an o muydu diye merak ediyordum.)

Simon, Humdrum'ın sırf kendisiyle uğraşmak için onun kılığında dolaştığından emindi. Gerçek yüzünü göstermesi için ona bağırıp durdu.

Ama Humdrum yalnızca kahkaha atarak karşılık verdi. Tıpkı küçük bir çocuk gibi. Gülmeye başladılar mı bir türlü duramayan küçük çocuklar gibi.

(Neden böyle düşündüğümü ya da bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama Humdrum'ın şaka olsun diye öyle göründüğünü sanmıyordum. Bence bu onun gerçek haliydi. Simon gibi görünüyordu.)

Emme hissi çok güçlüydü. Koluma baktığımda sarı bir sıvı gördüm ve gözeneklerimden kan akmaya başladı.

Simon bağırıyor, Humdrum'sa gülüyordu.

Topu Simon'dan alıp tepeden aşağı attım.

Humdrum gülmeyi keserek anında topun peşinden koşmaya başladı. Bize arkasını döndüğü anda emme hissi de kesildi.

Yere düştüm.

Simon beni kaldırıp omzuna attı, ki onunla aynı kiloda olduğum düşünülürse bu inanılmaz bir şeydi. Kraliyet deniz piyadesi gibi ilerlemeye başladı ve ölü noktadan çıkığı anda beni öne doğru çevirdi ve sırtından büyük, kemikli kanatlar çıktı. *Kısmen* kanat. Biçimsiz, aşırı tüylü ve bir sürü eklemleri vardı.

Bunun için bir büyü yoktu. Herhangi bir söz yoktu. Simon yalnızca, "Keşke uçabilsem!" demişti ve kelimeleri büyüye dönüşmüştü.

(Bu kısmı kimseye anlatmamıştım. Büyücüler cin değildi; dilekleri gerçekleştirmiyorduk. Simon'ın bunu yapabildiği öğrenilirse onu yakarak öldürürlerdi.)

İkimiz de yaralanmıştık, bu yüzden iyileşme büyüleri yapmayı denedim. Humdrum'ın, topunu bulur bulmaz peşimize düşeceğini düşünüp duruyordum ama belki de bir gün içinde iki defa yapabileceği türden bir numara değildi.

Simon, beni de taşıyarak elinden geldiğince uçtu. Ardından sanırım ne kadar çılgın göründüğümüzün farkına vardı ve yakınlardaki bir kasabaya indik.

Trene binecektik ama Simon kanatlarını geri çekemedi. Çünkü onlar *kanat* değildi. Kemik, tüy ve büyüydü; bir de dilek.

Kâbuslarım da bununla ilgiliydi:

Yolun kenarında bir hendekte saklanıyorduk. Simon bitkin düşmüştü. Ben ağlıyordum. Kasabaya yürüyüp trene binebilelim diye kanatlarını toplayıp sırtına sokmaya çalışıyordum. Kanatlar elimde parçalanıyordu. Simon kan kaybediyordu.

Kâbuslarımda doğru büyüyü hatırlayamıyordum...

Ama o gün hatırlamıştım. Şakaları ve hayal ürünlerini kovmak için korkan çocuklara yapılan bir büyüydü. Elimi Simon'ın sırtına bastırıp, "Saçmalık!" diye bağırdım.

Kanatlar ufak parçalara ayrılarak omuzlarında pıhtılaştı.

Simon bilet alabilmek için tren istasyonunda birinin parasını çaldı. Birbirimize yaslanıp trende uyuduk. Watford'a döndüğümüzdeyse sene sonu töreninin tam ortasına düşmüştük. Annem ve babam da oradaydı ve beni derhal eve götürmüşlerdi.

Az kalsın bu sonbahar dönmeme izin vermeyeceklerdi; beni Amerika'da kalmaya ikna etmeye çalışmışlardı. Annemle birbirimize bağırmış ve o zamandan beri de doğru düzgün konuşmamıştık.

Aileme son yılımı kaçıramayacağımı söylemiştim. Ama herkes aslında Simon'ın bensiz dönmesine izin vermeyeceğimi kastettiğimi anlıyordu.

Gerekirse Watford'a kadar yürüyeceğimi, uçmanın bir yolunu bulacağımı söylemiştim.

Bu yüzden yanıma telefon vermişlerdi.

37

AGATHA

Simon Snow'la çıkmıyorsanız ve Simon Snow'la o kadar yılı birlikte geçirirken sırada başka arkadaş edinme ihtiyacı hissetmediyseniz Watford sessiz bir yerdi.

Oda arkadaşım yoktu. Yüksük'ün bana verdiği oda arkadaşı Philippa beşinci sınıfta hastalanıp eve dönmüştü.

Simon, ona Baz'ın bir şey yaptığını söylüyordu. Babam kızın ani gırtlak iltihabı geçirdiğini ve bunun "bir büyücü için trajedi" olduğunu söylüyordu.

"Bu *herkes* için trajedi olurdu," dedim. "Normaller de konuşuyorlar."

Philippa'yı özlediğim pek söylenemezdi. Simon'ın benden hoşlanmasını aşırı kıskanıyordu, yaptığım büyülerle dalga geçiyordu. Ayrıca oje sürerken asla cam açmıyordu.

Evde arkadaşlarım vardı, gerçek arkadaşlarım ama onlara Watford'dan bahsetmem yasaktı. Onlara *söyleyemiyordum* bile; annem beni en yakın arkadaşım Minty'ye asamdan şikâyet ederken yakaladığında babam bana büyü yapmıştı.

"Sadece onu sürekli yanımda taşımanın sıkıntı olduğunu söyledim! Büyülü olduğunu söylemedim!"

"Ah yılanlar aşkına, Agatha," demişti babam.

Annem öfkeden deliye dönmüştü. *"Bunu yapmak zorundasın, Welby."*

Böylece babam asasını bana doğrultmuştu: "Watford'dan bahsetmekten men ederim seni!"

Bu güçlü bir büyüydü ve yalnızca Meclis üyelerinin yapmaya izni vardı. Ama sanırım durum ciddiydi: Normallere büyüden bahsederseniz o kişinin bulunup bu bilgiden arındırılması gerekiyordu ve bu mümkün değilse taşınmak zorundaydınız.

Minty (ilkokulda tanışmıştık ve bu onun gerçek adıydı, havalı değil mi?) benim internete erişime izin vermeyen aşırı dindar bir yatılı okula gittiğimi sanıyordu. Ki bence bu doğruydu.

Büyü bir dindi.

Ama inanmamak gibi bir kavram yoktu... ya da Paskalya ve Noel'de gönülsüzce yapılan etkinlikler. Hayatınız daimi olarak büyüyle geçmek zorundaydı. Büyüyle doğduysanız ondan, diğer büyücülerden ve insanların ne zaman başladığını bile bilmediği bitmek bilmeyen savaşlardan kurtulamazdınız.

Bu konuyu ailemle konuşmaktan hoşlanmıyordum.

Ya da Simon ve Penny'yle.

Duygularımı konuşmaktan men ederim kendimi.

Baz avluda tek başına yürüyordu. Döndüğünden beri hiç konuşmamıştık.

Aslında galiba hiçbir zaman doğru düzgün konuşmamıştık. Orman'daki o akşam bile. Biz daha bir yere gidemeden Simon aniden çıkıvermiş ve aniden ortadan kayboluvermişti.

(Tam da Simon olmadan bir an yaşayacağınızı düşünürken, kendi felaketinde herkesin yardımcı karakter olduğunu hatırlatmak üzere belirmişti.)

O gün Simon ve Penny ortadan kaybolur kaybolmaz Baz ellerimi bırakmıştı. *"Snow'a ne oldu öyle?"*

Bana söylediği son sözleriydi.

Ama yine de yemek salonunda hâlâ beni izliyordu. Bu, Simon'ı delirtiyordu. Bu sabah Simon artık bıkıp çatalını masaya çarpmıştı. Baz ise kendisine baktığımda bana göz kırpmıştı.

Ona yetişmek için acele ettim. Güneş batıyor ve gri tenini neredeyse sıcak gösteriyordu.

"Basil," dedim normal bir tonda, ismini sanki bir sırmış gibi gülümseyerek söyledim.

Bana bakmak için başını hafifçe çevirdi. "Wellbelove." Sesi yorgundu.

"Döndüğünden beri hiç konuşmadık."

"Önceden konuşuyor muyduk?"

Cesur olmaya karar verdim. "İstediğim kadar değil."

Baz iç geçirdi. "Wellbelove, ailenin dikkatini çekmenin daha iyi bir yolu olmalı."

"Ne?"

"Yok bir şey," dedi ilerlerken.

"Baz, ben... konuşacak birine ihtiyacın olduğunu düşünmüştüm."

"Hayır, ben iyiyim."

"Ama..."

Durup iç geçirdi ve gözlerini ovdu. "Bak... Agatha... İkimiz de biliyoruz ki Snow'la sorununuz her ne ise yakında çözeceksiniz ve sen parlak kaderine geri döneceksin. İşleri karmaşık hale getirme."

"İyi de biz..."

Baz tekrar yürümeye başladı. Hafif topallıyordu. Belki de bu yüzden futbol oynamıyordu. Peşinden gittim.

"Belki ben parlak bir kader istemiyorumdur," dedim.

"Kaderden kaçmanın yolunu bulduğunda bana da söyle." Topallayarak olabildiğince hızlı yürüyordu ve ona koşarak yetişmemeye karar verdim. Bu dehşet verici olurdu.

"Belki daha ilginç bir şey istiyorumdur!" diye seslendim.

"Ben daha ilginç değilim!" diye bağırdı arkasını dönmeden. "Ben senin için sadece *yanlışım*. Farkı öğren."

Altdudağımı ısırdım ve altı yaşında çocuk gibi kollarımı önümde birleştirmemeye çalıştım.

Benim için yanlış olduğunu nereden biliyordu?

Neden herkes benim nereye ait olduğumu bildiğini sanıyordu?

38

BAZ

Snow sabahtan beri beni izliyordu –haftalardır– ve bu beni artık heyecanlandırmıyordu. Belki de Fiona teyzem haklıydı; evde biraz daha kalıp iyice dinlenmeliydim. Kendimi bok gibi hissediyordum.

Sanki bir türlü doyamıyordum, ısınamıyordum ve dün gece yeraltı mezarlığında bir tür kriz geçirmiştim. Orası o kadar karanlıktı ki... Karanlıkta görebilmeme rağmen yine o aptal tabut-taymışım gibi hissetmiştim.

Yeraltında daha fazla kalamayacaktım. Altı fare yakalamıştım, kafalarını yere çarpıp kuyruklarından düğüm atmış ve yukarı çıkarıp kanlarını avluda, yıldızların altında emmiştim. Bütün okula vampir olduğuma dair yazılı duyuru göndersem de olurdu. Karanlıktan korkan bir vampir.

Fare cesetlerini denizkurtlarına atmıştım. (Onlar farelerden de beterdi. Tatları haftalarca ağzımda kalmasa hepsinin kanını emerdim. Hem et hem de balık tadındalardı.)

Ardından dokuz saat boyunca ölü gibi uyudum ve yine de yetmedi. Öğle yemeğinden beri ayakta uyuyordum ve biraz kes-

tirmek için odaya da gidemezdim. Snow muhtemelen karşımda oturup beni izlerdi.

Döndüğümden beri sürekli peşimdeydi. Beşinci sınıftan beri hiç bu kadar ısrarcı olmamıştı; bir önceki gün arkamdan tuvalete bile gelmişti ve ellerini yıkaması gerekiyor gibi davranmıştı.

Buna gücüm yoktu.

Kendimi yeniden on beş yaşında gibi hissediyordum; çok yaklaşırsa dayanamayıp onu öpecekmişim gibi. Ya da ısıracakmışım. O seneyi atlatmamın tek sebebi hangi seçeneğin acımı dindireceğine bir türlü karar verememiş olmamdı.

İkisinden birini de denesem Snow muhtemelen beni öldürerek acıma son verirdi.

Beşinci sınıftaki fantezilerim bunlardı: öpüşmek, kan ve Snow'un canımı alması.

Akşamüzeri sırf oturmak için bir bahanem olsun diye futbol antrenmanını izledim ve sonra da herkes yemeğe gittiğinde takımdan ayrıldım.

Wellbelove beni avluda yakalayıp peri masalına çekmeye çalışsa da acı çekecek vaktim yoktu. Bayan Possibelf, Sihirbaz'ın yarın Watford'a döneceğini söylemişti ve ben hâlâ onun ofisine girmemiştim. (Muhtemelen bu aptalca bir fikir olduğu içindi.) Ama girip bir şeyler alırsam en azından Fiona bir süreliğine ensemden düşerdi.

Ağlayan Kule'ye gidip en üst kata çıkmak için döner merdivenden değil de personel asansörüyle çıktım.

Müdürlerin odasının önünden geçtim. Annem müdireyken onunla burada yaşardım. Daha küçük bir çocuktum. Babam çoğu hafta sonu gelir ve her yaz Hampshire'daki evimize giderdik.

Annem çalışırken ofisinde oynamama izin verirdi. Beni yuvadan alırdı ve ben de Lego'larımı halısının üzerine yayardım.

Müdürün ofisine geldiğimde kapı kolayca açıldı: Sihirbaz, annemin benim girebilmem için yaptığı büyüleri kaldırmamıştı. Yatak odasına da girebiliyordum. (Bir keresinde gizlice girip tuvaletine kusmuştum.) Fiona odasını her gece karıştırmamı istiyordu

ama bunu, gerçekten ihtiyacımız olduğunda yapmamız gerektiğini söylemiştim. İşimize yarayabileceği zaman. Sırf yatağına bir torba dolusu pislik bırakmak için değil.

"Ayrıca torbaya yapacak değilim, Fiona."

"Ben yapacağım, seni sersem. Benim *pisliğim olacak."*

Ofise girdiğimde midem düğüm düğüm oldu. Annemin masasını gördüğümde. İçerisi karanlık olduğundan –perdeler kapalıydı– avucumda ateş yakıp önümde tuttum.

Üvey annem bunu yaptığımda dehşete kapılıyordu. *"Basilton, yapma. Sen yanıcısın."*

Ama ateş yakmak benim için nefes almak kadar kolaydı; neredeyse hiç büyü gerektirmiyordu ve kendimi kontrolde hissettiriyordu. Yılan gibi parmaklarımın arasında çevirebiliyordum. *"Tıpkı Natasha gibi,"* derdi babam her zaman. *"Şeytandan bile daha fazla ateşe sahip."*

(Gerçi babam ahırda beni sigara içerken yakaladığında kalın bir çizgi çekmişti. *"Crowley aşkına, Baz, sen yanıcısın."*)

Müdürün odası tıpkı burada oynadığım zamanki gibiydi. Sihirbaz'ın annemin eşyalarını atıp Che Guevara posterleri asacağını zannederdim ama yapmamıştı.

Sandalyesi tozluydu. Annemin sandalyesi. Bilgisayar klavyesinin üzerinde de kalın bir toz tabakası vardı, sanırım bilgisayarı hiç kullanmıyordu. Oturup yazı yazabilecek biri değildi Sihirbaz. Sürekli etrafta dolanır, kılıcını savurur ya da Robin Hood kostümünün hakkını verecek şeyler yapardı.

Asamla üst çekmecesini açtım. Hiçbir şey yoktu. Ofis malzemeleri. Bir telefon şarjı.

Annemin çekmecesinde çay, naneli Aero ve karanfilli şekerler olurdu. Onların kokusunu alıp alamayacağımı görmek için eğildim; insanların alamadıkları kokuları alabilirdim. (*Kimsenin* alamadığı kokuları alabilirdim.) (Çünkü insan değildim.)

Çekmece ahşap ve deri kokuyordu. Oda deri, çelik ve orman gibi kokuyordu, Sihirbaz'ın kendisi gibi. Diğer çekmeceleri elimle

açtım. Herhangi bir tuzak yoktu. Kişisel hiçbir şey yoktu. Fiona için ne alacağımı bile bilmiyordum. Bir kitap olabilirdi.

Alevimi kitaplığa doğru tuttum ve üfleyip tüm odayı ateşe vermeyi düşündüm. Fakat sonra kitapların düzenli durmadığını fark ettim. Kesinlikle sıraları bozulmuştu. Raflarda durmak yerine yığınlar halindeydi; bazıları yerde duruyordu. Onları yerine koymak, eskiden annemin yaptığı gibi konularına göre ayırmak istedim. (Kitaplarına dokunmama her zaman izin verirdi. Geri yerine koyduğum ve beni korkutan ya da kafamı karıştıran bir şey olduğunda sormam şartıyla istediğimi okuyabiliyordum.)

Belki de kitaplar düzensiz duruyorken bu fırsatı değerlendirmeliydim: Bir ya da birkaçının kaybolduğunu kimse anlamazdı. Sırtında ejder kabartması olan bir tanesine uzandım; ejderin ağzı açıktı ve çıkardığı ateşle başlık yazılmıştı: *Alevler ve Alazlar: Yakma Sanatı*.

Önümdeki rafta bir ışık belirince hızla arkamı döndüm ve kitabı yere düşürdüm. Kitap yere çarptığında içinden bir şey uçtu.

Snow kapı eşiğinde duruyordu. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. Kılıcını çoktan çıkarmıştı.

O kılıcı kullandığını o kadar çok görmüştüm ki korkacağımı sanırdınız, oysa beni rahatlatıyordu. Daha önce de bununla, Snow'la uğraşmıştım.

Gerçekten yorgun olmalıydım çünkü ona doğruyu söyledim: "Annemin kitaplarına bakıyorum."

"Burada olmamalısın," dedi iki eliyle kılıcını tutarak.

Işığımı yukarı kaldırıp raflardan uzaklaştım. "Bir şeye zarar vermiyorum. Sadece bir kitap istiyorum."

"Neden?" Aramızda duran kitaba bakıp benden önce davranarak ona doğru atıldı. Raflara yaslandım. Snow kitabın başına çöktü. Muhtemelen onun ipucu olduğunu, planımı açığa çıkaracağını düşünüyordu.

Elinde bir kâğıt parçasıyla ayağa kalktı. Üzgün görünüyordu. Yumuşak bir tonda, "Al," derken kâğıdı bana uzattı. "Üzgünüm."

Kâğıdı aldım. Bir fotoğraftı. Snow beni izliyordu. Cebime atıp daha sonra bakmak istedim ama merakıma yenilerek fotoğrafı kaldırdım.

Bendim.

Sanırım kreşteyken çekilmişti. (Eskiden Watford'da çocuk yuvası ve gündüz bakım evi vardı; vampirler oraya saldırmışlardı.)

Fotoğrafta daha bebektim. Üç ya da dört yaşındaydım, üzerimde kabarık şortlu gri bir tulum ve beyaz, deri botlar vardı. Şoke edici olansa ten rengimdi: beyaz gömleğim ve çoraplarımla tezat oluşturan bir kırmızımsıydı. Kameraya gülümsüyordum ve biri parmaklarımı tutuyordu...

Annemin alyansını tanıdım. Onun kalın, kaba elini tanıdım.

Sonra elini *hatırladım*. Beni sakinleştirmek istediğinde bacağıma koyuşunu. Asasını kendinden emin bir şekilde havaya kaldırışını. Çekmecesinden şeker çıkarıp ağzına atışını.

"Ellerin çizik çizik," derdim yanağımı avcuna aldığında.

"Onlar alev tutucusunun elleri," derdi. *"Alev fırlatıcısının."*

Annemin yanağıma değen elleri. Saçlarımı kulaklarımın arkasına atışı.

Annemin havaya kalkmış elleri; tebeşir tenli canavar dişlerini boğazıma geçirdiğinde kreşteki havayı ateşe verişi.

"Baz..." dedi Snow. Kitabı yerden almış, bana uzatıyordu.

Kitabı aldım.

"Sana söylemem gereken bir şey var."

"Ne?" Ne zamandan beri Snow'la birbirimize söyleyecek bir şeyimiz vardı?

"Seninle gerçekten konuşmam gerekiyor."

Başımı kaldırdım. "Konuş öyleyse."

"Burada olmaz." Kılıcını kınına soktu. "Burada olmamamız gerekiyor ve... sana söyleyeceğim şey biraz özel."

Bir an –bir an bile değil yarım an– onun şöyle diyeceğini hayal ettim: *"Gerçek şu ki senden inanılmaz etkileniyorum."* Sonra kendimi onun yüzüne tükürürken hayal ettim. Sonra da tükü-

rüğümü yanağından yaladığımı ve onu öptüğümü hayal ettim. (Çünkü rahatsızdım. İstediğinize sorun.)

Elimdeki alevi, "Bir dilek tut!" diyerek söndürdüm, fotoğrafı kitabın arasına koydum ve kitabı da kolumun altına soktum. "Şansımıza, kulenin tepesinde bize özel bir odamız var. Senin için yeterince özel mi?"

Utanarak başını onaylarcasına salladı ve önünden yürümem için başını salladı. "Haydi," dedi.

Dediğini yaptım.

39

SIMON

Az önce düşmanımı Sihirbaz'ın odasında suçüstü yakalamıştım. Onu bu yüzden okuldan attırabilirdim. *Sonunda.*

Fakat bunun yerine ona çalmak istediği şeyi vermiş, sonra da onunla yalnız kalmak istemiştim. Hepsi de bebeklik fotoğrafı yüzündendi.

Ama o fotoğrafta Baz'ın yüzündeki ifade... Sırf mutlu olduğu için gülümsüyordu ve yanakları elma gibi kıpkırmızıydı.

Ve fotoğrafı gördüğü zaman yüzünün aldığı ifade... Sanki biri borazan çalmıştı ve tüm duvarları yıkılmıştı.

Birlikte odamıza yürümek tuhaftı çünkü genelde aynı yöne gitsek bile daha önce hiç birlikte yürümemiştik. Merdivenlerde aramızda mesafe bırakırdık ve avluyu geçerken birbirimizden daha da uzak dururduk. Kılıcımı tekrar çıkarmak istiyordum.

Odamıza geldiğimizde Baz'ın yine huysuzluğu üzerindeydi. Kapıyı arkamızdan çarptı, kitabı yatağına koydu ve kollarını önünde birleştirdi. "Tamam, Snow. Yalnızız. Ne söyleyeceksen söyle."

Ben de kollarımı birleştirdim. "Pekâlâ," dedim. "Şey... otur, olur mu?"

"Neden oturacakmışım?"

"Çünkü beni huzursuz ediyorsun."

"İyi," dedi. "Seni kanatmadığım için memnun olmalısın."

"Tanrı aşkına," dedim. Yalnızca sabrımın sonuna geldiğimde Normaller gibi konuşurdum. "Biraz sakin olur musun? Bu önemli."

Baz bıkkınca başını iki yana salladı ama yatağının kenarına oturdu ve kaşlarını çatıp bana baktı. Gözleri açıkken bile kapaklarının altından görünen baygın gözleri vardı. Dudaklarının köşesi kendiliğinden aşağı kıvrıktı. Yüzü sanki somurtmak için özel tasarlanmıştı.

Çantamdan bir defter çıkardım. Baz'ın annesi beni görmeye geldikten bir gün sonra hatırlayabildiğim kadarını yazmıştım. Bunları Sihirbaz'la paylaşmak için yazdığımı sanıyordum.

Yatağıma oturup ona baktım ve Baz istemeyerek karşıma geçti.

"Pekâlâ," dedim. "Bak, bunu sana söylemek istemiyorum. Söylemeli miyim, onu bile bilmiyorum. Ama annenle ilgili ve senden saklamanın doğru olduğunu düşünmüyorum."

"Annemle mi ilgili?" Kollarını çözüp öne eğildi ve defterime atıldı.

Defteri ondan çektim. "Anlatacağım, tamam mı? Sadece dinle."

Gözlerini kıstı.

Saçma bir şekilde sinirlenmiştim. "Sen gittiğinde... sen yokken Perde kalktı."

Anında tahmin etti –burun delikleri genişledi ve gözleri çılgınca bakmaya başladı–, o kadar akıllıydı ki ona hiç üstün gelebilecek miydim, bilmiyordum.

"Annem..." dedi.

"Seni arıyordu. Buraya gelip durdu. Neredeydin de seni bulamadı?"

"Annem Perde'nin arkasından mı geldi?"

"Evet. Buraya, odamıza çağırıldığını, *buranın* senin yerin olduğunu söyledi. Burada olmamandan rahatsız görünüyordu. Sana zarar verip vermediğimi bilmek istedi."

"Seninle konuştu mu?"

"Evet. *Evet.*" Elimi saçımda gezdirdim. "Senin için gelip ödümü patlattı ve sana bir şey yapıp yapmadığımı sordu. Sonra Perde'nin kapandığını söyledi..." Defterime baktım.

Baz defteri elimden kapıp sayfaya göz gezdirdi, sonra da göğsüme doğru attı. "Yazın hayvan gibi. Ne dedi?"

"Dedi ki..." Sesim alçaldı. "Katili yaşıyormuş. Nicodemus'u bulmalı ve anneni huzura erdirmeliymişsin."

"Huzura erdirmek mi?"

Daha fazla ne diyeceğimi bilmiyordum. Yüzünde ızdırap dolu bir ifade vardı.

"Ama o vampirleri *öldürdü,*" dedi.

"Biliyorum."

"Humdrum'ı mı kastetti?"

"Bilmiyorum."

"Bir daha anlat."

Notlarıma baktım. "Katili yaşıyor ama Nicodemus biliyor. Nicodemus'u bul ve onu huzura erdir."

"Nicodemus kim?" diye sordu Baz. Tıpkı annesi gibi hiddetli ve otoriterdi.

"Söylemedi."

"Başka?" diye sordu. "Başka bir şey söyledi mi?"

"Şey... beni öptü." Elimi kaldırıp parmak uçlarımla alnıma dokundum. "Senin için olduğunu, sana vermemi söyledi."

İki yanında yumruklarını sıktı. "Sonra?"

"Sonra gitti," dedim. "Aynı gece bir kez daha geldi. Perde kapanmadan önceki son gece." Baz beni boğmak istiyormuş gibi görünüyordu. "Ama farklıydı, daha üzgündü, ağlıyor gibiydi." Notlarıma baktım. "Bu kez onu göremedim ama, 'Oğlum, gül oğlum,' dedi. Sanırım bunu birkaç kez tekrarladı. Sonra bana adımla

seslendi ve seni asla terk etmeyeceğini söyledi. Sonra da: 'Bize yıldız olduğumuzu söyledi,' dedi."

"Kim demiş? Nicodemus mu?"

"Sanırım, bilmiyorum."

Baz yumruklarını sıktı ve kükrercesine konuştu. "Nicodemus. Kim."

"Bilmiyorum," dedim. "Ben de *sen* bilirsin sanıyordum."

Yataktan kalkıp odada volta atmaya başladı. "Annem geri geldi. Beni görmek için geldi. Ve onunla sen konuştun. İnanılmaz."

"Sen neredeydin? Neden seni bulamadı?"

"Hastaydım! Seni ilgilendirmez!"

"Umarım gizli gezin buna değmiştir!" diye bağırdım. "Çünkü annen senin için geldi! Tekrar tekrar geldi ve sen o sırada umutsuz planın üzerinde çalışıyordun!"

Volta atmayı kesti ve bana doğru atılıp boynuma uzandı. Beni öldürmek istediğini bilmeme rağmen kendimden çok onun için korkuyordum. Çünkü bana dokunursa okuldan atılırdı. Oda arkadaşı laneti.

Ayağa fırlayıp onu bileklerinden yakaladım. Soğuklardı. "Baz, bana zarar vermek istemiyorsun. Öyle değil mi?" Bana karşı koymaya çalıştı. Öfkeyle soluyordu. "Bana *zarar vermek* istemiyorsun," dedim onu itmeye çalışarak. "Bu doğru değil mi? Üzgünüm. Bana bak, *üzgünüm.*"

Gri gözleri bana odaklandı ve geriye doğru adım atıp kollarını benden çekti. İkimiz de Lanet'in devreye girmesini bekleyerek odaya baktık.

Kapı çalınca ikimiz de yerimizden sıçradık.

"Simon?" Penny'nin sesiydi.

Baz bir kaşını kaldırdığında onun, *İlginç,* diye düşündüğünü duyabiliyordum adeta. Yanından geçip kapıyı açtım. "Penny burada ne ya..."

Ağlamıştı. Tekrar ağlamaya başladı. "*Simon,*" diyerek kollarıma atıldı. Kollarımı yavaşça ona dolarken Baz'a bakıp alarmı çalmasını bekledim.

Baz tüm bunlar kendisi için çok fazlaymışçasına başını iki yana salladı. "Sizi yalnız bırakayım," dedi yanımızdan geçip kapıdan çıkarken. Bunu Penelope'ye ya da bana karşı nasıl kullanacağını düşünmekten nefret ediyordum ama şu an Penny omzumda hıçkırıyordu.

"Hey," dedim sırtını sıvazlayarak. Sarılma konusunda iyi olmadığımı biliyordu ama şu an umurunda değildi anlaşılan. "Hey, *ne* oldu?"

Penny geri çekilip yüzünü koluna sildi. Montu hâlâ üzerindeydi. "Annem..." Yüzü allak bullaktı. Yeniden sildi.

"İyi mi?"

"Bir şeyi yok; kimseye bir şey olmadı ama dün Premal'ın geldiğini söyledi." Hızlı hızlı konuşuyor ve hâlâ ağlıyordu. "Sihirbaz adına onun Adamlarından iki kişiyle gelmiş ve evimizi aramak istemişler."

"Ne? Neden?"

"Sihirbaz göndermiş. Premal yasaklı büyüler için rutin kontrol olduğunu söylemiş ama annem rutin kontrol diye bir şey olmadığını ve Sihirbaz'ın, kendisine devletin düşmanıymış gibi davranmasına asla izin vermeyeceğini söylemiş. Sonra Premal bunun bir *rica* olmadığını söylemiş. Annem de Meclis'ten yazılı bir emirle gelmelerini söylemiş." Penny kollarımda titriyordu. "Sonra Prem savaşta olduğumuzu ve Sihirbaz'ın *Sihirbaz* olduğunu söylemiş ve annemin saklayacak bir şeyi olmadığını söylemiş. Annem de *konunun bu olmadığını* söylemiş. Konu sivil haklar, özgürlük ve yirmi yaşındaki oğlunuzun *Neşeli Günler*'deki Rolf gibi kapımıza dayanması. Eminim Premal utanmıştır ve kendisi gibi davranmamıştır –ya da her zamankinden daha da ahmak davranmıştır– çünkü anneme geri döneceğini ve fikrini değiştirse iyi olacağını söylemiş. Annem de bir Nazi ya da faşist olarak gelebileceğini ama oğlu olarak gelemeyeceğini söylemiş." Penny'nin sesi yine titredi ve yüzünü kollarıyla kaparken çeneme vurdu.

Başımı geri çekip onu omuzlarından tuttum. "Eminim kontrolden çıkmış bir şeydir. Sihirbaz'la konuşuruz."

Geri çekildi. "Simon, hayır. Onunla bu konu hakkında konuşamazsın."

"Pen. Sihirbaz'dan bahsediyoruz. Ailene zarar verecek değil. Sizin iyi olduğunuzu biliyor."

Başını iki yana salladı. "Annem sana söylemeyeceğime dair bana söz verdirtti, Simon."

"Sır saklamayacaktık," dedim aniden savunmaya geçerek. "Anlaşmamız var."

"Biliyorum! Bu yüzden buradayım ama Sihirbaz'a söyleyemezsin. Annem korkuyor ve annem *korkmaz*."

"Evinizi aramalarına neden izin vermemiş?"

"Neden versin?"

"Çünkü," dedim, "Sihirbaz böyle bir şey yapıyorsa bir sebebi vardır. Sırf insanlara huzursuzluk vermek için böyle bir şey yapmaz. Buna vakti yok."

"Ama... ya bir şey bulsalardı?"

"Sizin evinizde mi? Bulmazlardı."

"Bulabilirler," dedi Penny. "Annemi bilirsin. *'Bilgi özgür kalmak ister.' 'Kötü düşünce diye bir şey yoktur.'* Kütüphanemiz neredeyse Watford'ınki kadar büyük ve ondan daha çok kitap var. Tehlikeli bir şey bulmak istersen bulabileceğine eminim."

"Ama Sihirbaz ailene zarar vermek *istemez*."

"Peki, kime zarar vermek istiyor, Simon?"

"Bize zarar vermek isteyen insanlara!" dedim. Resmen bağırdım. "Bana zarar vermek isteyen insanlara!"

Penny kollarını önünde birleştirip bana baktı. Ağlamayı bırakmış sayılırdı. "Sihirbaz mükemmel değil. Her zaman haklı değil."

"Kimse değil. Ama ona güvenmek zorundayız. Elinden geleni yapıyor." Bunu söyler söylemez mideme oturan suçluluk duygusunu hissettim. Sihirbaz'a hayaletten bahsetmeliydim. Penny'ye bahsetmeliydim. *İkisine de* Baz'a söylemeden önce söylemeliydim. Yanlış taraf için casusluk yapıyor olabilirdim.

"Bunu düşünmem gerek," dedi Penny. "Bu benim sırrım değil... ya da *senin*."

"Tamam," diye kabul ettim.

"Tamam." Birkaç gözyaşı daha aktı ve başını iki yana salladı. "Gitmeliyim. Baz'ın hâlâ görevliyle birlikte dönmediğine inanamıyorum. Muhtemelen yalan söylediğini düşünüyorlardır."

"Seni ispiyonladığını sanmıyorum."

Burnundan soludu. "Tabii ki ispiyonluyor. Umurumda değil. Daha ciddi sorunlarım var."

"Biraz daha kal," dedim. Kalırsa ona Baz'ın annesini anlatacaktım.

"Hayır. Yarın konuşuruz. Sadece sana söylemek istedim."

"Ailen güvende olacak," dedim. "Endişelenmene gerek yok. Söz veriyorum."

Penelope ikna olmuş görünmüyordu ve şimdiye dek söylediklerimin ne kadar değersiz olduklarını vurgulamasını az da olsa bekliyordum. Ama yalnızca başını onaylarcasına sallayıp kahvaltıda görüşürüz dedi.

40

BAZ

Bunce'ın bu yüzden sallandırılmasını izleyebilirdim.

(Yurtların cinsiyet engeli büyüsünün aşılabileceğinin mümkün olmadığını düşünürdüm. Bunce her zaman yolunu bulurdu. Tam bir şeytandı.)

Ama umurumda bile değildi.

Yeraltı mezarlığına indim ve düşünmeden avlandım.

Annemin mezarı buradaydı. Beni izliyor olabileceğini düşünmekten nefret ediyordum. Ruhlar Perde'nin ötesini görebiliyorlar mıydı? Benim onlardan biri olduğumu biliyor muydu?

Bazen, yaşasaydı ne olurdu diye merak ediyordum.

O gün kreşte Dönüştürülen tek çocuk bendim. Annem onları durdurmasaydı vampirler beni almış olabilirlerdi.

Babam olayı duyar duymaz gelmişti. Beni iyileştirmek için Fiona'yla ellerinden geleni yapmışlardı ama değiştiğimi biliyorlardı. Kan arzusunun eninde sonunda kendini göstereceğini biliyorlardı.

Onlar da yalnızca...

Hiçbir şey olmamış gibi yaptılar. Crowley aşkına, ergenliğe girer girmez insanların kanlarını emmeye başlamadığım için şanslılardı. Babamın, beni hizmetçiyi emerken yakalasa bile bundan bahsedeceğini sanmıyordum. *"Basil, akşam yemeği için üzerini değiştir. Üvey anneni kızdıracaksın."*

Gerçi hizmetçiyi *soymamı* tercih ederdi... (Ölümsüzlüğümdense eşcinselliğim onu daha çok hayal kırıklığına uğratmıştı.)

Babam vampir olduğumu hiçbir zaman dile getirmemişti –yanıcılığım dışında– ve sırf bu yüzden beni göndermeyeceğini biliyordum.

Fakat annem?

Beni öldürürdü.

Benimle, ne olduğumla yüzleşir ve doğru olanı yapardı. Annem Watford'a bir vampirin girmesine asla izin vermezdi. *Vermemişti.*

Onun mezarının başına gelince durdum. Duvardaki taşta ismi yazılıydı.

Watford'ın başına geçen en genç müdürdü ve tarihte onu savunurken ölen üç müdürden biriydi. Mezarı onu onurlandırmak için Watford'daydı.

Annem geri gelmişti.

Benim için geri gelmişti.

Beni bulamaması ne anlama geliyordu?

Belki hayaletler tabutlarının dışını göremiyorlardı.

Belki tam olarak canlı olmadığım için beni göremiyordu. Simon sonunda işimi bitirdiğimde ben *onu* görebilecek miydim?

Benim... işimi bitirecekti.

Snow doğru olanı yapacaktı.

Beslenmem bitene kadar mezarlıkta kaldım. Öfkem dinene kadar. Kendi fotoğrafıma bakmaya daha fazla tahammül edemeyinceye kadar. (Tombul, şanslı kan torbası.)

Ağlamam bitene kadar.

Değiştiğinizde bunu kaybettiğinizi düşünürdünüz: gözyaşlarını. Ama hâlâ işiyordum ve ağlıyordum. Hâlâ sıvı kaybedebiliyordum.

(Vampirliğin tam olarak nasıl olduğunu bildiğim söylenemezdi; ailem bir büyü doktorunun yanına bile yaklaşmama izin vermiyordu, ki zaten ne grip oluyor ne de aşıya ihtiyaç duyuyordum.)

Annemin mezarının başına koyduğum çiçekler solmuştu. Nisan yağmurları büyüsü yaptım ve yeniden açtılar. Şu an yapabileceğimden daha fazla büyü gerektiriyordu –çiçekler ve yiyecekler yaşam alırlardı– ve duvara doğru yığıldım.

Son zamanlarda yorgunken başımı bile kaldıramıyordum. Asalaklar kaçırdığından beri sol bacağım da tam olarak düzelmemişti; sürekli uyuşuyordu. Taş zemine vurunca topuğuma ani bir his çıktı.

Annem Perde'nin arkasından çıktığına göre demek ki tam olarak ölmemişti. Burada değildi –beni göremezdi– ama diğer yerde de değildi. Ruhu arada sıkışmıştı.

Nasıl yardım edecektim?

Nicodemus'u mu bulacaktım? Vampirleri gönderen o muydu?

Bana vampirleri hep Humdrum'ın gönderdiği söylenmişti. Fiona bile onları Humdrdum'ın gönderdiğini düşünüyordu. Watford'a diğer her şeyi o gönderiyordu...

Kuleye geldiğimde bacağım o kadar uyuşmuştu ki merdivenden çıkarken sağ bacağımı hareket ettiriyor, sol bacağımı arkamda sürüklemek zorunda kalıyordum.

Bunce odamızdan çıkmıştı. Snow yataktaydı ve pencereler açıktı. Duş almıştı. Okulun verdiği sabunu kullanırdı; temizlendiği zaman hastane gibi kokardı.

Yüzümü yıkamakla ya da üzerimi değiştirmekle uğraşmadım. İç çamaşırlarımla yatağa girdim. Ölü gibi hissediyordum. Solgun bile görünmeyen bir ölü gibi.

Yatağa girdikten sonra –gözlerimi kapayıp ağlamamaya çalışırken– Snow öksürdü. Demek uyanıktı. Ağlamayacaktım.

"Sana yardım edeceğim," diye o kadar sessizce söyledi ki yalnızca bir vampir onu duyabilirdi.

"Ne yardımı?"

"Anneni kim öldürdüyse onu bulmana yardım edeceğim."

"Neden?"

Yatağıma doğru döndü. Onu karanlıkta görebiliyordum. O beni göremiyordu.

Omuz silkti. "Çünkü Watford'a saldırdılar."

Arkamı döndüm.

"Çünkü o senin annendi," dedi. "Ve onu senin önünde öldürdüler. Bu... bu zulüm."

41

LUCY

Perde kapanıyor, hepimizi geri çekiyor ama beni yakalayamıyor.

Sanırım benden geriye pek bir şey kalmadı. Doğru düzgün ölecek kadar hayatının olmadığını düşünsene. Ne ilerlemeye yetecek kadar ne de geri çekilecek kadar hayatın var.

Burada kalmayı tercih ederim.

Duyamasan da seninle konuşmaya devam etmeyi. Seni göremesem de. (Bir an seni görebildiğimi sandım; bir an *duyduğunu* sandım.)

Kalıyorum ve sürükleniyorum. Beni tutmayan zeminlerin arasından geçiyorum. Beni durdurmayan duvarların içinden uçuyorum. Tüm dünya gri ve gölgelerle dolu.

Onlara hikâyemi anlatıyorum.

ÜÇÜNCÜ KISIM

42

SIMON

Uyandığımda Baz neredeyse giyinmişti.

Pencerenin başında duruyordu –içerisi çok sıcak olmasına rağmen onları kapamıştı– ve yansımasında kravatını bağlıyordu.

Saçları biraz uzundu. Futbol oynarken gözlerine ve yanaklarına düşüyordu. Ama banyodan sonra hep geriye yatırırdı ve sabah sabah gangster gibi görünürdü. Ya da alnındaki V şekliyle siyah beyaz filmlerdeki bir vampir gibi.

Bazen Baz'ın vampirliğinin yanına kalmasının sebebinin vampire bu kadar benzeyip benzememesi olduğunu merak ediyordum. Yüksek sesle dile getirmek çok fazla olurdu; zaten burnumuzun dibindeydi. (Bu arada Baz'ın ince uzun bir burnu vardı. Başının yukarısında başlayıp adeta kaşlarının arasından geçen türde. Bazen ona bakarken uzanıp bir santim aşağı çekmek istiyordum. İşe yarayacağından değil tabii.) (Burnu aynı zamanda biraz da aşağı doğru eğikti... bunu ben yapmıştım.)

Bu sabah ne durumda olduğumuzu bilmiyordum.

Annesine ne olduğunu bulmasında ona yardım edeceğimi söylemiştim. Buna hemen şimdi başlayacak mıydık? Yoksa yıllar sonra tam da unuttuğum zaman gelip beni bulacak türden bir söz müydü?

Ayrıca ne olursa olsun hâlâ düşmandık, değil mi? Beni hâlâ öldürmek istiyordu?

Ona annesiyle ilgili yardım edene kadar beni öldürmeye çalışmayacaktı muhtemelen. Bu da rahatlatıcıydı.

Baz kravatını bağlayıp aşağı doğru son bir kez çektikten sonra bana döndü, ceketini giydi. "Bundan kaçamazsın."

Oturdum. "Ne?"

"Dün gece rüyaymış ya da söylediklerinde ciddi değilmişsin gibi davranamazsın. Annemin ölümünün intikamını almamda bana yardım edeceksin."

"*İntikam almaktan* bahsetmedim." Battaniyelerimi açıp yataktan kalktım ve iki elimle saçımı kabarttım. (Uyurken keçe gibi oluyordu.) "Anneni öldüren kişiyi bulmanda sana yardım edeceğimi söyledim."

"Bu, bana yardım edeceğin anlamına geliyor, Snow. Çünkü öğrendiğim anda onları öldüreceğim."

"O kısımda yardımcı olmam."

"Oluyorsun bile," dedi Baz çantasını omzuna atarken.

"Ne?"

"Şu andan itibaren," dedi yeri işaret ederek, "bunu başlatıyoruz. Önceliğimiz bu." Kapıya yöneldi.

Tartışmak istedim. "Ama..."

Baz durdu, iç çekip bana döndü.

"Peki ya diğer her şey?" diye sordum.

"Ne her şey?" dedi. "Dersler mi? Derslere girmeye devam edebiliriz."

"Hayır," diye homurdandım. "Hangi her şey olduğunu *biliyorsun*." Hayatımın son yedi senesini düşündüm. Savurduğu her boş –ve ciddi– tehdidi. "Seninle çalışmamı istiyorsun ama... aynı zamanda beni merdivenlerden aşağı itmek istiyorsun."

"İyi. Bu işi çözene kadar seni merdivenden itmeyeceğime söz veriyorum."

"Ciddiyim," dedim. "*Beni oyuna getirdiğin sürece sana yardım edemem.*"

Küçümsercesine baktı. "Bunun oyun olduğunu mu düşünüyorsun? Seninle uğraşmak için annemi öbür dünyadan getirdiğimi?"

"Hayır."

"Ateşkes," dedi.

"Ateşkes mi?"

"Ateşkesin anlamını bildiğinden eminim, Snow. Bu işi çözene kadar saldırganlık yok."

"Saldırganlık yok mu?"

Gözlerini devirdi. "*Saldırgan davranışlarda* bulunmak yok."

Yataklarımızın arasındaki masanın üzerinde duran asamı alıp yanına gittim. Sol elimle asayı kaldırıp sağ elimi açtım. "Yemin et," dedim. "Büyüyle."

Gözlerini kıstı. Çenesinin kasıldığını görebiliyordum.

"İyi," dedi asama vurarak. "Ama onunla bana yaklaşmana izin vermiyorum." Ceketinin cebinden kendi asasını çıkardı ve aramızda tuttu. Ardından elimi eline aldı –soğuktu– ve refleks olarak hemen geri çektim. Daha sıkı tuttu.

"Ateşkes," dedi Baz gözlerime bakarak.

"Ateşkes," dedim onun kadar emin olamayarak.

"Gerçeği öğrenene kadar," diye ekledi.

Başımı onaylarcasına salladım.

Sonra asasıyla, tuttuğumuz ellerimize vurdu. "Bir İngiliz'in sözü, onun senedidir."

Baz'ın büyüsünün elime sızdığını hissediyordum. Bir başkasının büyüsü asla kendi büyünüz gibi hissettirmezdi; tıpkı bir başkasının tükürüğünün tadının sizinkiyle aynı olmaması gibi. (Gerçi sanırım sadece Agatha için konuşabilirdim.) Baz'ın büyüsü *yanıyordu*. Sıcak bir sürtünme gibi. El kaslarımda kaldı.

Yemin etmiştik. Daha önce hiç yemin etmemiştim. Baz yine de bunu bozabilirdi –beni hâlâ ele verebilirdi– ama o zaman eli

burkulurdu ve haftalarca sesini kaybederdi. Belki bu da planının bir parçasıydı.

İkimiz de tuttuğumuz ellerimize bakıyorduk. Büyüsünü hâlâ hissedebiliyordum.

"Dersler bittikten sonra konuşabiliriz," dedi Baz. "Burada."

Elini gevşetince ben de kendi elimi çektim. "Tamam."

Kahvaltıya geç indim ve Penelope benim için tabak ya da ekmek almamıştı.

Konuşma havasında olmadığını söyledi. Ona söylemem gereken bir sürü şey olmasına rağmen ben de konuşma havamda değildim.

Agatha hâlâ bizimle oturmuyordu. Bu sabah onu görmemiştim bile; Baz'la olup olmadığını merak ettim. Ateşkese şunu da eklemeliydim: *Bir de kız arkadaşımın peşinden düşeceksin.*

Ya da eski kız arkadaşımın. Her neyse. "Annenden başka haber aldın mı?" diye sordum Penny'ye.

"Hayır," dedi. "Baz beni ispiyonlayacak mı?"

"Hayır. Sihirbaz döndü mü?"

"Görmedim."

Penelope her zamankinin yarısı kadar kahvaltı yaparken ben sırf ağzımı meşgul tutmak için her zamankinin iki katı yedim. Yunanca dersim için erken kalktım çünkü Penny'yi hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissediyordum; onun yanında yer alıp Sihirbaz'ın karşısında duramazdım. Ne olursa olsun, Sihirbaz'ın yanında yer alıp Penelope'nin karşısında da duramazdım.

Sınıfa girdiğimde Baz çoktan gelmişti. Beni görmezden geliyordu. Sabahtan beri beni görmezden geliyordu. Onu birkaç defa koridorda Dev ile Niall'a bir şeyler fısıldarken görmüştüm.

Odamızda buluşma vakti geldiğinde Penny'ye çalışmak için odama gideceğimi söyledim ve avluyu geçip Maskeliler Evi'ne koştum.

Merdivenlere kadar gelmiştim ki buluşmanın tuzak olup olmadığını merak etmeye başladım, ki bu paranoyakça bir düşünceydi. Baz beni odamıza gitmem için tuzağa düşürmezdi; zaten her gece oradaydım.

Beni kimeraya yem etmeye çalıştığı zamanki gibi değildi. O zaman kendisiyle Sarsak Orman'da buluşmamı istemişti. Ailemle ilgili bilgi edindiğini ve okul arazisinde söyleme riski alamayacak kadar tehlikeli olduğunu söylemişti.

Yalan söylediğini biliyordum.

Kendi kendime ormana gidip neyin peşinde olduğunu öğreneceğimi ve onu yere yapıştıracağımı söylemiştim. Ama bir yanım gerçekten de ailemle ilgili bir şey biliyor olabileceğini düşünüyordu. Yani *birilerinin* onların kim olduğunu bilmesi gerekiyordu. Baz, bildiklerini bana karşı kullanacak olmasına rağmen o da bir şey sayılırdı.

Kimeranın önce ağaçların arasında saklanan Baz'ı fark etmesi ve benim yerime onun peşine düşmesi mükemmeldi. Canavarın ona saldırmasına izin vermeliydim. Baz'a hak ettiği cezayı verirdi...

Bir de altıncı sınıfta Agatha'nın elyazısıyla bana yazdığı not vardı: Hava karardıktan sonra kendisini porsuk ağacının altında beklememi söylemişti. Hava buz gibiydi ve Agatha tabii ki gelmemişti ve ben de ertesi sabah asma köprü indirilene kadar dışarıda kalmıştım. Isı büyüm işe yaramamıştı ve kar şeytanları kafama kestane atıp durmuşlardı. Onlara saldırmayı düşünmüştüm ama koruma altındaki büyülü yaratıklardı. (Malum küresel ısınma.) Sürekli daha kötü bir şeyin geleceğini bekliyordum. Baz neden bana kar şeytanlarıyla işkence etsindi ki? Onlar alt tarafı yarım akıllı, elleri ve kaşları olan kar toplarıydı. *Kötücül* bile değillerdi. Ama başka bir şey olmamıştı ve bu da Baz'ın şeytani planının suya düştüğü anlamına geliyordu... ya da şeytani planı büyük sınavdan bir gece önce beni neredeyse donarak öldürmekti.

Daha sonra geçen yıl Bayan Possibelf'in beni görmek istediğini söylemişti ve ofisine gittiğimde orada beni bekleyen bir kokarca vardı. Bayan Possibelf'in, beni çok sevmesine rağmen, bu olaydan beni sorumlu tuttuğuna emindim.

Ben de kokarcayı onun dolabına koyarak intikam almıştım ama pek de intikam sayılmazdı çünkü aynı odada kalıyorduk.

Kapının önüne geldim. Hâlâ bunun bir tuzak olup olmadığı konusunda karar vermeye çalışıyordum. Önemli olmadığına karar verdim çünkü tuzak olduğunu bilsem de içeri girecektim.

Kapıyı açtığımda Baz yataklarımızın önüne eski model bir karatahta çekiyordu.

"Bu da nereden çıktı?" diye sordum.

"Bir sınıftan."

"Evet ama buraya nasıl çıktı?"

"Uçtu."

"Hayır, cidden," dedim.

Gözlerini devirdi. "**Yukarı, yukarı, havalan** büyüsü yaptım. Zor olmadı."

"Neden?"

"Çünkü burada bir gizemi çözüyoruz, Snow. Düşüncelerimi düzenlemekten hoşlanıyorum."

"Benim sonumu da genelde bu şekilde mi planlıyorsun?"

"Evet, renkli tebeşirlerle. Şikâyet etmeyi kes." Çantasını açıp birkaç elma ve yağlı kâğıda sardığı bir şeyler çıkardı. "Ye," dedi birini bana atarak.

Salamlı sandviçti. Bir demlik çay da almıştı.

"Tüm bunlar da ne böyle?" diye sordum.

"Gördüğün üzere, çay. Karnını doyurmadan çalışamadığını biliyorum."

Sandviçin paketini açıp bir lokma almaya karar verdim. "Teşekkürler."

"Teşekkür etme," dedi. "Kulağa yanlış geliyor."

"Bana sandviç getirmen kadar yanlış gelmiyor."

"İyi, bir şey değil. Bunce ne zaman geliyor?"

"Neden gelsin ki?"

"Çünkü siz her şeyi birlikte yapıyorsunuz, değil mi? Yardım edeceğini söylediğinde daha zeki olan diğer yarını getireceğini umuyordum."

"Penelope'nin bu konudan haberi yok."

"Ziyaret'i bilmiyor mu?"

"Hayır?"

"Neden? Ona her şeyi söylediğini sanıyordum."

"Bu... seni ilgilendirir diye düşündüm."

"*Beni* ilgilendirir," dedi Baz.

"Doğru. Ben de ona söylemedim. Şimdi nereden başlıyoruz?"

Baz'ın suratı asıldı. "Nereden başlayacağımızı, Bunce'ın söyleyeceğine güveniyordum."

"Önce bildiklerimizle başlayalım," dedim. Penelope hep oradan başlardı.

"Tamam." Baz gergin görünüyordu. Tebeşirle pantolonuna vurarak üzerinde beyaz leke bırakıyordu. Düzgün, eğik bir yazıyla tahtaya *Nicodemus* yazdı.

"Bu, bilmediklerimize giriyor," dedim. "Tabii bir şey bulduysan ayrı."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Onu hiç duymadım. Öğle yemeğinde kütüphanede hızlı bir araştırma yaptım ama *Bir Çocuğun Şiir Bahçesi*'nde pek bir şey bulamazdım zaten."

Büyülü kitapların çoğu Watford kütüphanesinden kaldırılmıştı. Sihirbaz dilden uzaklaşmamamız için Normallerin kitaplarına odaklanmamızı istiyordu.

Sihirbaz'ın reformlarından önce Watford geleneksel büyüler konusunda o kadar korumacı davranırdı ki daha çok işe yarayan yeni büyüleri kullanmaktansa onları öğretirlerdi. Sırf eski büyülere yeni bir soluk getirmek amacıyla Viktorya döneminden kalma kitapların ve kültürün Normaller arasında popülerleşmesini sağlamak için girişimler bile olmuştu.

"*Dil gelişir,*" derdi Sihirbaz. "*Biz de gelişmeliyiz.*"

Baz yeniden tahtaya baktı. Saçı artık kuruydu ve yanaklarına gevşek bukleler halinde dökülüyordu; bir saç tutamını alıp kulağının arkasına sıkıştırdıktan sonra tahtaya tarihi yazdı.

12 Ağustos 2002.

O gün ne olduğunu soracaktım ki son anda anladım.

"Sadece beş yaşındaydın," dedim. "Hiç hatırlıyor musun?"

Önce bana, sonra yeniden tahtaya baktı. "Bir kısmını."

43

BAZ

Bir kısmını. Günün nasıl başladığını ya da normal kısımlarını hatırlamıyordum.

O seneyle ilgili sadece birkaç şey hatırlıyordum: hayvanat bahçesine gezi. Babamın bıyığını kestiği ve onu tanımadığım gün.

Genel olarak kreşe gittiğimi hatırlıyordum. Tavandaki tavşan resmini. Beni ısıran küçük kızı. Trenler olduğunu ve yeşil olanı sevdiğimi hatırlıyordum. Bebeklerin olduğunu ve bazen biri ağladığında müdürün o bebeğin beşiğinin başında durup, "Sorun yok minik, iyi olacaksın," dememe izin verdiğini hatırlıyordum. Çünkü ben ağladığımda annem bana böyle söylerdi.

Sanırım o gün çok kalabalık değildik. Sadece fakültenin çocukları vardı. İki oda. Ben bebeklerleydim.

12 Ağustos'ta oraya gidişimi özel olarak hatırlamıyordum. Ama vampirlerin kapıdan içeri girişlerini hatırlıyordum.

Vampirler –biz– avlanırken sıradışı biçimde güçlü olurduk. Üzerinde tavşan oymaları olan ağır meşe kapı grup halinde gelmiş vampirler için engel değildi.

O gün kreşe kaç vampirin geldiğini bilmiyorum. Düzinelerce gibi gelmişti ama bu doğru olamazdı çünkü ısırılan tek çocuk bendim. Adamlardan birinin beni yavru köpekmişim gibi tulumumdan tutup kaldırdığını hatırlıyorum. Önlük boğazıma çıkarak beni bir anlığına nefessiz bırakmıştı.

Hatırladığım kadarıyla annem onların tam arkasında aniden belirmişti. Onu görmeden önce bağırarak yaptığı büyüleri duymuştum. Yüzünden önce mavi alevini görmüştüm.

Annem fısıldayarak ateş yaratabiliyordu. Hiç yorulmadan saatlerce yakabilirdi.

Çocukların başlarının üzerinden alevler gönderiyordu; hava ateşiyle canlanmıştı.

İnsanların karmaşasını hatırlıyorum. Vampirlerden birinin maytap gibi yanışını izlediğimi. Annemin beni gördüğü zamanki yüz ifadesini hatırlıyorum; adam dişlerini boynuma geçirmeden önce suratında beliren o ızdırabı.

Ve sonra *acı*.

Ve sonra hiçlik...

Bayılmış olmalıydım.

Uyandığımda annemin odasındaydım ve babamla Fiona bana iyileştirici büyüler yapıyorlardı.

Uyandığımda annem yoktu.

44

SIMON

Baz tahtaya *Vampirler* yazdı, ardından *Humdrum'ın verdiği görev* ve *bir ölüm* yazdı.

Bunu nasıl yapabildiğini bilmiyordum: kendisinin de onlardan olduğunu dile getirmeden vampirler hakkında konuşabiliyordu. Sanki bilmiyormuşum gibi davranıyordu. Bildiğimi bilmiyormuş gibi.

"Sadece bir ölüm değil," dedim. "Vampirler de vardı, değil mi? Annen hepsini öldürdü mü? Kaç tane?"

"Bunu söylemem imkânsız." Kollarını önünde birleştirdi. "Hiç kalıntı yoktu." Tahtaya döndü. "O tür ölümlerde kalıntı *olmaz,* geriye sadece kül kalır."

"Yani Humdrum vampirleri Watford'a gönderdi..."

"Okul tarihindeki ilk ihlal," dedi.

"Ve son," diye ekledim.

"Eh, çok daha zorlaştı, değil mi?" dedi Baz. "Sihirbaz'ın hakkını verebileceğimiz tek konu bu; okul aşırı sıkı. Elinden gelse Watford'ı Perde'nin arkasına saklar."

"O zamandan beri hiç vampir saldırısı oldu mu?"

Baz omuz silkti. "Vampirlerin normalde büyücülere saldırdıklarını sanmıyorum. Babam onların ayılara benzediklerini söylüyor."

Onlar.

"Nasıl yani?" diye sordum.

"Kendileri için en kolay olan yerde avlanıyorlar, Normallerin arasında ve açlıktan ölmedikleri ya da kuduz olmadıkları sürece büyücülere saldırmıyorlar. Çok fazla yaygara olur."

"Baban vampirler hakkında başka neler söylüyor?"

Baz'ın sesi buz gibiydi: "Bu konu nadiren açılıyor."

"Demek istediğim, bu durumda vampirlerin nasıl yaratıklar olduğunu *bilmemiz* işimize yarardı," dedim dik durup kendimden emin bir tonda.

Baz'ın dudakları kıvrıldı. "Kan içip yarasaya dönüştüklerinden eminim, Snow."

"Kültürel açıdan demek istiyorum, tamam mı?"

"Doğru, sen farklı kültürlere meraklısındır."

"Yardımımı istiyor musun istemiyor musun?"

İç çekip tahtaya yazdı: *Vampirler: düşündürücü.*

Sandviçimin son lokmasını da ağzıma attım. "Vampirler gerçekten yarasaya dönüşebiliyor mu?"

"Bunu neden bir vampire sormuyorsun? Devam ediyoruz... Başka ne biliyoruz?"

Yataktan kalkıp elimi pantolonuma sildim ve masamdan *Kayıt*'ın bir kopyasını aldım. "Saldırı haberine bakmıştım." Doğru sayfayı açıp ona uzattım. Annesinin portresi sayfanın yarısını kaplıyordu. Kreşin de yanmış ve kararmış bir fotoğrafı vardı.

KREŞTE VAMPİRLER

Natasha Grimm-Pitch, Watford'ı karanlık yaratıklara karşı korurken hayatını kaybetti. Çocuklarımız güvende mi?

"Bunu daha önce görmemiştim," dedi Baz kitabı alırken. Sandalyeme oturup haberi sesli okudu:

"Saldırı, sonbahar döneminin başlamasından sadece birkaç gün önce gerçekleşti. Normal bir Watford gününde olsaydı yaşanacak katliamı düşünebiliyor musunuz?

"Kreş müdürü Bayan Mary'nin söylediğine göre Grimm-Pitch, oğlunu tehdit eden bir vampirin başını kestikten sonra canavarlardan biri ona arkadan saldırmış. 'Adeta Gazap'ın ta kendisiydi,' açıklaması yapan kreş müdürü, sözlerine şöyle devam etti: 'Filmlerde göreceğiniz türdendi. Canavar onu ısırdı ve Grimm-Pitch, Kaplan, kaplan, yansana *büyüsü yaptı, ardından ikisi de alev aldı...'"*

Baz okumayı bıraktı. Sarsılmış gibiydi. "Bunu bilmiyordum," dedi benden ziyade kitaba. "Isırıldığını bilmiyordum."

"**Kaplan kaplan...** nedir?" Durdum. Yeni duyduğum büyülerin tamamını söyleme konusunda kendime güvenmiyordum.

"Yakarak öldürme büyüsü," dedi Baz. "Suikastçılar ve... reddedilmiş âşıklar arasında popülerdi."

"Yani annen kendini öldürdü... Bilerek?.."

Baz gözlerini kapadı ve başını kitaba doğru eğdi. Onu rahatlatmak için bir şey yapmam gerektiğini hissediyordum ama başdüşmanınız tarafından rahatlatılmanın hiçbir yolu yoktu.

Ama... Ben onun başdüşmanı değildim, öyle değil mi? Lanet olsun.

Hâlâ onun yanında duruyordum ve elimle omzuna vurdum –rahatlatıcı bir vuruştu–, ardından kitabı alıp kaldığı yerden devam ettim:

"Beş yaşındaki oğlu Tyrannus Basilton'ın olay sonrası sarsılmış durumda olduğu ancak zarar görmediği belirtiliyor. Babası Malcolm Grimm oğlunu iyileşmesi için Hampshire'daki evine götürdü.

"Meclis bunun yazıldığı sırada Watford saldırısını, artan karanlık yaratıklar sorununu ve geçici müdür atamasını tartışmak üzere acil durum toplantısı düzenledi.

"Karanlık yaratıklarla sorunlar çözülene dek okulun kapatılması isteniyor, hatta Amerikalı ve İskandinavlar gibi çocuklarımızı Normal okullarına göndermemiz konusunda öneriler ortaya atılıyor.

"Bununla ilgili başka makaleler de var," dedim. "Watford'a ne yapılacağıyla ilgili. Birkaç aylık yazı okudum. Bir sürü toplantı, tartışma ve makale var. Ta ki şubat ayında Sihirbaz göreve gelene kadar."

Baz bana doğru ama boşluğa bakıyordu. Saçları gözlerine düşmüştü, kollarını önünde birleştirmişti ve dirseklerini tutuyordu. Rahatlatma girişimini tekrar denedim ve bu kez elimi omzuna koydum. "Sorun değil," dedim.

Güldü. Kuru bir kahkaha. "Sorun olan tek şey olabilir bu."

"Hayır, yani iyi hissetmemen sorun değil. Her ne hissediyorsan bu normal."

Ayağa kalkıp elimi üzerinden attı. "Ne zaman okulda bir yeri patlatsan arkadaşların sana bunu mu söylüyor? Çünkü yalan söylüyorlar. Bu bir sorun. Hep öyle kalacak. Şimdiye dek sadece daha da kötü şeylerin habercisi oldu. Senin sorunun geçmeyecek, Snow. Öyle değil mi?"

Sırtımda biriken kırmızı bir dalga hissettim ve Baz'dan özellikle uzaklaşarak dalgayı bastırdım. "Bu konu benimle alakalı değil."

"Öyle düşünmek istemezdim," diye tersledi. "Ama daha önce de yanıldım. Buradaki her şey seninle alakalı."

Kitabı masaya atıp kapıya yöneldim. Bunun işe yaramayacağını bilmem gerekirdi. Tamamen acınası olduğu zaman bile affedilmez bir pislikti.

"Ders çalıştığını sanıyordum," dedi Penelope.

Yemek masasında dizüstü bilgisayarını açmıştı ve etrafına kâğıtlar yayılmıştı. Bir demlik çay da vardı ama soğuduğuna emindim.

Elimi demliğin üzerine koyup, "Bazıları sıcak sever!" dedim. Çayın kaynadığını duydum ve demliğin kapağında bir çatlak oluştu. "Baz'a yardım ediyordum," dedim. "Ama bitti. Sonsuza dek."

Kendime çay doldururken çatlak demliğe bakıp yüzünü buruşturdu. Ne düşündüğünü biliyordum: *Böyle bir şey olmamalı.* Sonra başını kaldırıp yüzünü buruşturarak bana baktı. "Baz'a yardım mı ediyordun?"

"Evet. Hataydı." Oturup biraz çay içtim. Dilimi yaktı.

"Neden *Baz'a* yarım ediyordun?"

"Uzun hikâye."

"Zamandan çok şeyim yok, Simon."

O sırada ilk çığlığı duyduk. Ayağa kalkarken masaya çarpıp demliği bu sefer tam anlamıyla kırdım.

Çocuklar avludan yemek salonuna koşuyordu. Yanımdan koşarak geçen bir birinci sınıf öğrencisini kolundan adeta havaya kaldırdım. "Ne var?"

"Ejderha!" diye bağırdı kız. "Humdrum ejderha göndermiş!"

Kılıcım elimdeydi ve çoktan kapıya koşmaya başlamıştım bile. Penny'nin tam arkamda olduğunu biliyordum.

Avlu boştu ama çeşmenin üzerinde yanık izleri vardı ve toprakta da kararmış bir bölge vardı. Humdrum'ı havada hissedebiliyordum: o boş, emme hissini ve kuruluğunu. Çoğu Watford öğrencisi bu hissi artık tanıyordu; bir siren kadar etkiliydi.

Koşmaya devam ederek ilk ve ikinci kapıdan geçtim ve asma köprüye adımımı atacakken üzerime bir sıcak hava dalgası çarptı. Sıcak nefesten bir duvar. Kolumu yüzüme kaldırdım ve Penny'nin gömleğimden çekiştirdiğini hissettim. Omzumun üzerinden yüzüklü eline uzandı. "Dokunamazsın!"

"Bu da ne?" diye bağırdım.

"Bariyer büyüsü. Ejderha şarkıyı bilmediği sürece işe yaramaz."

"Ejderha bu şarkıyı *nereden bilsin*?"

"Elimden geleni yapıyorum, Simon!"

"Onu göremiyorum bile!" diye bağırdım. "Sen görebiliyor musun?"

Göremiyordum ama sanırım sesini duyabiliyordum. Kanatlarını çırpıyordu. Avluya ateş püskürtülünce yukarı baktım... Bize doğru alçalıyordu. Sarı, kedi gözlü, kauçuğu andıran kırmızı kanatlı kırmızı bir T. Rex'e benziyordu.

Penny hâlâ onu indirmek için omzumun üzerinden büyüler yapıyordu.

"Yere indiğinde ne yapacağız?" diye sordum.

"Alev topuyla havaya uçmayacağız!"

Bir ejderhayla en son savaştığım zamanı hatırlamaya çalıştım ama o zaman on bir yaşındaydım ve onu havaya uçurduğumdan emindim. *Yaklaş, diye düşündüm canavara bakarak. Yaklaş ki seni havaya uçurabileyim.*

Ejderha üzerimize ateş açmadan havada döndü ve bir an Penny'nin büyülerinin işe yaradığını sandım. Sonra hedefini gördüm: Porsuk ağacının altına çömelmiş bir grup üçüncü sınıf öğrencisi.

Bayan Possibelf de onlarlaydı ve bastonuyla ejderhaya büyü yapıyordu. Ağaca doğru koşarken arka cebimden asamı çıkardım ve ejderhaya olabildiğince yüksek sesle bağırdım. "Dikkatinize!"

Büyümün tüm ağırlığını asama verdim.

Ejderha aniden durup bana bakarken sanki havada duraklatılmış gibi görünüyordu. Ardından başını geriye atıp bana doğru atıldı.

"Ah, kahretsin!" dedi Penelope. Benden birkaç adım uzaktaydı. Okula dönüp –ejderhaya değil–, "Burada görülecek bir şey yok!" diye bağırdı.

Ejderhayı binalardan uzak tutmak için sağa dönerken, "Ne yapıyorsun?" diye bağırdım.

"Dikkat çekme büyün herkesin üzerinde etkili oldu!" dedi Penny. "İzlemek için dışarı çıkıyorlar! Burada görülecek bir şey yok!" diye bağırdı tekrar kapılara doğru. "Eski haline dön!"

O tarafa göz atınca asma köprüde durup surlara doğru koşmaya başlayan çocukları gördüm. Ejderha yine inişe geçmişti ve ona doğru koşmaya karar verdim. Bir tutam alev başımın üzerinden geçti. Son anda eğilip yuvarlanarak ondan kaçtım; ejderhanın dişleri arkamdan yere sürtündü.

Ejderha, öfke olduğunu düşündüğüm bir hisle homurdanarak yeniden kalktı ve çenesini hızla kapayarak üzerime atıldı. Kılıcımı boynuna savurdum ve kılıç ona saplandı. Ejderha yeniden kalkarken ben de kılıcıma tutunup onunla kalktım ve ivmeyi kullanarak dizlerimi çenesinin arkasına sıkıştırarak başının üzerine çıktım.

Böyle daha iyiydi. Artık onu gırtlaklayabilirdim.

Ejderha beni üzerinden atmaya çalışırken –ben de kılıcımı yeniden saplayabilmek için ondan çıkarmaya çalışıyordum– Baz'm bana seslendiğini duydum. Başımı kaldırınca sur boyunca koştuğunu gördüm.

Sesini duyurabilmek için bir büyü yapmış olmalıydı. (**Duyduk duymadık demeyin** olup olmadığını merak ettim; ben onu bir türlü beceremiyordum.) "Simon," diye bağırıyordu, "ona zarar verme!"

Ona zarar verme mi? Hadi oradan. Yeniden kılıcıma asıldım.

"Simon!" diye bağırdı Baz yeniden. "Dur! Onlar karanlık yaratıklar değil!" Surların sonuna gelmişti ama durmak yerine üzerine zıpladı, ardından kanalın üzerinden atladı... sadece koşarak zıpladı! Ve düşmedi! Kanalın üzerinden süzülerek diğer tarafa indi. Gördüğüm en güzel şeydi.

Ejderha da aynı şeyi düşünüyor olmalıydı çünkü benimle uğraşmayı bırakıp başıyla Baz'ı takip etmeye başladı.

Kanatlarını daha az hiddetle çırpıyordu. Havada neredeyse süzülüyor, Baz'a doğru hafif alevler çıkarıyordu.

Baz bize doğru koştu ve bacaklarını açıp asasını havaya kaldırarak durdu.

"Baz!" diye bağırdım. "Hayır! Sen yanıcısın!"

"Her şey öyle!" diye bağırdı bana.

"Baz!"

Ama asasıyla ejderhayı hedef almış, büyü yapmaya başlamıştı bile.

"Uç uç böceğim, uç evine uç, evin alev alacak, çocukların kaçacak."

İlk satır böcekler ve fareler için kullanılan yaygın bir büyüydü. Ama Baz devam etti. Çocuk şarkısının hepsini büyüyle söylemeye çalışıyordu. Houdini gibiydi adeta.

"Uç uç böceğim, uç evine uç, evin alev alacak, çocukların yanacak. Ama biri var ki, Nan onun ismi, saklanmış tavanın altına gizli gizli."

Dünyamızda çocuk şarkılarından daha güçlü büyü yoktu; insanların çocukken öğrendikleri şiirler beyinlerinde sonsuza dek

yer derdi. Güçlü bir büyücü koca bir orduyu "Humpty Dumpty" ile yerle bir edebilirdi.

"Uç uç böceğim, uç evine uç, evin alev alacak, çocukların yanacak."

Ejderha evine uçmuyordu ama Baz'dan büyülenmişti. Onun önünde yere inip başını eğdi. Tek bir alevli nefesle Baz'ı yok edebilirdi.

Baz yerinden kıpırdamadı:

"Ama biri var ki, John onun ismi, saklanmış değirmen taşının altına gizli gizli."

Yaratığın boğazından aşağı kaydım ve kılıcımı vücut ağırlığımla kendime çektim.

"Uç uç böceğim, uç evine uç, evin alev alacak, çocukların yanacak."

Ona neden kimsenin yardım etmediğini merak ettim, sonra etrafıma bakınca bütün öğrenci ve öğretmenlerin okulda pencerelerin önünde ya da surların üzerinde durduğunu gördüm. Hepsi de onlara söylediğim gibi dikkat kesilmişlerdi. Penny bile pes etmişti. Ya da belki o da benim gibi şoke olmuştu. Baz devam etti.

"Ama biri var ki Aileen onun ismi, saklanmış çorba kâsesinin altına gizli gizli."

Ejderha omzunun üzerinden geriye baktı, belki de vazgeçmeyi düşünüyordu. Ama sonra öfkeyle tepindi ve kanatlarını açtı.

Baz sesini daha da yükseltti. Alnında ve saç diplerinde ter vardı, elleri titriyordu.

Ona yardım etmek istiyordum ama büyüsünü mahvetme olasılığım çok yüksekti. Ejderhanın dikkati dağınıkken onu öldürmeyi denemeyi düşündüm ama Baz durmamı söylemişti. Onun arkasına geçinceye dek yavaşça ilerledim.

Ejderha başını iki yana sallayıp tekrar dönmeye başladı. Gerçekten gitmek istediğini düşünmeye başladım. Büyünün işe yaramasını *istediğini*...

"Uç uç böceği, uç evine uç, evin alev alacak, çocukların yanacak."

Baz'ın tüm kolu titriyordu.

Onu sakinleştirmek için elimi omzuna koydum ve daha önce hiç yapmadığım bir şey yaptım; zarar vermekten korktuğum biriyle muhtemelen denemeyeceğim bir şey.

Büyümü aktardım.

Her zaman içimden çıkmaya çalışan büyünün bir kısmını alıp Baz'a aktardım.

Kolu sopa gibi sertleşti ve sesi cümle ortasında *–uç evine uç!–* daha yüksek çıkmaya başladı.

Ejderhanın kanatları titredi ve geriye doğru atıldı.

Biraz daha büyü aktardım. Çok fazla olduğundan endişeleniyordum ama Baz ne yere yığıldı ne de iki büklüm oldu. Avcumun altındaki omzu kaya gibi sertti.

"Uç uç böceği, uç evine uç!" diye gürledi. Ejderha kanatlarını çılgınca çırpıyordu ve sanki geri geri havalanan uçak gibi kendini geriye atıyordu.

Durup gözlerimi kapadım ve Baz'ın ihtiyacı olduğu kadar büyümü almasına izin verdim. Çok abartmak ve avcumun içinde bomba gibi patlamasını istemiyordum.

Gözlerimi tekrar açtığımda ejderha gökyüzünde kırmızı bir nokta halindeydi ve surların üstünde alkışlar yükseliyordu.

"Eski haline dön!" diye bağırdı Baz asasını okula doğrultarak. Kalabalık anında kaçmaya başladı. Ardından Baz elimden bir adım uzaklaşıp bana döndü.

Bana tam bir kaçıkmışım gibi bakıyordu. (Ki ikimiz de bunun doğru olduğunu zaten biliyorduk.) Sağ kaşını o kadar kaldırmıştı ki suratından ayrı bir parça gibi duruyordu.

"Neden bana yardım ettin?" diye sordum.

"Ateşkes," dedi Baz hâlâ panik halinde. Ardından tıpkı büyüden kurtulmaya çalışan ejderha gibi başını iki yana salladı. "Her neyse, sana yardım etmiyordum." Elini ensesine götürdü. "Ejderhaya yardım ediyordum. Onu öldürecektin."

"Okula saldırıyordu."

"İstediğinden değil. Ejderhalar kendilerini tehdit altında hissetmedikleri sürece saldırmazlar. Ayrıca İngiltere'nin bu bölgesinde yaşamazlar bile."

Penelope hızla yanıma koştu. Elimi alıp omzuna koydu. "Göster bana," dedi. "Büyünü akıt."

Elimi çektim. "Ne?"

Yeniden tuttu. "Az önce olanları gördüm." Elimi omzuna koydu. "Bunu yapmayı ne zaman öğrendin?"

Etrafta bizi duyabilecek insanlara bakarak, "Kes şunu," dedim ve bunu olabildiğince ciddi bir şekilde söylemeye çalıştım. Çayır çocuklarla doluydu ve hepsi de alev izlerini inceliyor, az önce ölümden dönmüş gibi davranıyorlardı. "Ona manevi destek veriyordum."

"Müthiş iş çıkardınız, beyler." Bayan Possibelf arkamızdaydı; onun geldiğini bile görmemiştim. "Daha önce hiç bu kadar güçlü ve incelikli bir çocuk şarkısı büyüsü görmemiştim, Bay Pitch. Tabii buna bu kadar ihtiyaç duyulan bir olay da."

Baz mütevazı bir ifadeyle başını eğdi. Mükemmeldi. Saçı önüne düştü.

"Bay Snow," diye devam etti Bayan Possibelf bana dönerek, "belki müdür döndüğünde ona bir rapor hazırlayabilirsiniz. Ve bu hafta da Hitabet dersinde daha ılımlı olma üzerine çalışabilirsiniz."

Başımı eğdim. "Evet, efendim."

"Eski halinize dönün," dedi büyü yapmadan.

Penelope elimi tekrar omzuna koyunca onu ittim.

Şatoya dönerken bizi surlardan hâlâ izleyen tek kişinin Agatha olduğunu gördüm.

45

SIMON

"Ziyaretine gelindi ve bana söylemedin!"

Penelope ellerini kalçasına koymuş, karşımda duruyordu ve Baz asasını almamış olsaydı canıma okuyacağından emindim.

"*Ona* söyledin," elini Baz'a doğru salladı "ve *bana* söylemedin, öyle mi?"

"*Onun* annesiydi," dedim.

"Evet," dedi. "Ama Baz burada bile değildi."

"Sana söyleyecektim Penny ama sonra Baz döndü ve her şey karmaşık bir hal aldı."

"Şimdi söylüyoruz işte," dedi Baz.

"Siz?" dedi Penny. "İkiniz ne zamandan beri 'siz' oldunuz?"

"'Biz' değiliz!" diye kısmen bağırdım.

Baz ellerini kaldırıp kendini yatağına bıraktı. "İnanılmazsınız."

"Ayrıca ne zamandan beri diğer büyücülerin sana bağlanabilecekleri bir güç prizisin?"

"Bilmiyorum," dedim. "Daha önce hiç denememiştim."

"Bir daha dene," dedi Penny yatağımda yanıma oturarak.

"Penny, hayır, sana zarar vermek istemiyorum."

Elimi omzuna koydu. "Simon, senin gücün ve benim büyülerimle neler yapabileceğimizi bir düşün. Akşam yemeğine kalmaz Humdrum'ın işini bitirebiliriz, sonra açlığı bitiririz ve dünya barışını sağlarız."

"Sihirbaz'ın, arka bahçesinde nükleer güç jeneratörü olduğunu fark ettiğinde neler yapabileceğini bir düşün," diye homurdandı Baz yatağından.

Yutkunarak duvara baktım. Penny'nin eli düştü. İtiraf etmeliyim ki bugün yaptığım şeyi Sihirbaz'a –ya da herhangi birine– anlatmaya hevesli değildim. Gücümü kontrol edemiyor olmam zaten yeterince kötüydü. Tamamen elimden alınmasını istemiyordum.

Penny yatağın üzerinde elimi tuttu. "Özel bir büyü müydü?" diye sordu hafifçe.

"Hayır," dedim. "Sadece... akıttım."

"Göster bana."

Baz izlemek için dirseklerinin üzerinde doğruldu. Penny'nin gözlerine kilitlendim.

"Sana güveniyorum," dedi.

"Bu canını acıtmayacağım anlamına gelmiyor."

Penny omuz silkti. "Acı geçicidir."

"Bu sana *zarar vermeyeceğim* anlamına gelmiyor."

Yeniden omuz silkti. "Hadi. Nasıl çalıştığını öğrenmek zorundayız."

"*Zorunda* değiliz," dedim. "Sen sadece *istiyorsun*."

Elimi sıktı. "*Simon*."

Kararını verdiğini görebiliyordum. Bunu yapana kadar beni rahat bırakmayacaktı. Çayır'dayken nasıl hissettiğimi hatırlamaya çalıştım. Sanki açılıyor, biraz çözülüyor gibiydim. Çok az da olsa bırakmıştım...

Çok hafif *akıttım*.

"Yüce yılanlar aşkına!" dedi Penny elini benden hızla çekip yataktan fırlarken. "Dokuz parmaklı *trol* aşkına, Simon." Elini sallıyordu ve gözleri dolmuştu. "Stevie Nicks ve Gracie Slick! *Siktir!*"

Ayağa kalktım. "Özür dilerim! Penny, özür dilerim, dur bir bakayım!"

Baz gülerek yatağına uzandı.

Penny kolunu uzattı. Kızarmış ve benek benek olmuştu. "Çok üzgünüm," dedim kibarca bileğinden tutarak. "Revire gitmemiz gerekir mi?"

"Sanmıyorum," dedi. "Sanırım geçiyor." Kolu titriyordu. Baz bakmak için yatağından kalktı.

"Sana büyü yapmışım gibi mi hissettin?" diye sordum.

"Hayır," dedi ikisi aynı anda.

"Daha çok şok gibiydi," diyen Penelope Baz'a baktı. "Sende nasıldı?"

Baz asasını çıkardı. "Bilmiyorum. Ejderhaya odaklanmıştım."

"Canın acıdı mı?" diye sordu Penelope.

"Belki de sandığın şeyi görmemişsindir," dedi Baz. "Belki Snow sadece manevi destek veriyordu."

"Tabii. Belki sen de son beş neslin en yetenekli büyücüsüsündür."

"Belki *öyleyimdir,*" dedi Baz fildişi asasını onun koluna dokundururken. "Geçmiş olsun!"

"*Bu* nasıl hissettirdi?" diye sordum.

"Daha iyi," dedi Penny gönülsüzce ve kolunu bizden uzaklaştırdı. Kaşlarını çatarak Baz'a baktı. "Yakıyor."

Baz sırıtarak tek kaşını kaldırdı.

"Sıcaklık anlamında dedim," dedi Penny. "Büyün yanmış yağ gibi hissettiriyor, Basil."

Baz asasını sallayıp tahtaya döndü. "Aileden geliyor."

Daha önce de dediğim gibi, herkesin büyüsü farklı hissettirirdi. Penelope'ninki yoğundu ve ağzınızda adaçayı tadı bırakıyordu. Çok severdim.

"Ee..." dedi Penelope, Baz'ın peşinden tahtaya giderek. "Ziyaret edildin. Gerçek biz Ziyaret. Natasha Grimm-Pitch *buradaydı.*"

Baz omzunun üzerinden baktı. "Etkilenmiş görünüyorsun, Bunce."

"Etkilendim," dedi Penelope. "Annen bir kahramandı. Cüce humması için büyü geliştirdi ve Watford tarihinin en genç müdiresiydi."

Baz, Penny'ye sanki daha önce hiç karşılaşmamışlar gibi bakıyordu.

"*Ayrıca,*" diye devam etti Penny, "baban onun teklifini kabul etmeden önce annen onu üç düelloda savunmuş."

"Bu barbarca geliyor," dedim.

"Geleneksel bir şeydi," dedi Baz.

"Muhteşemdi," dedi Penny. "Tutanakları okudum."

"Nerede?" diye sordu Baz.

"Evimizdeki kütüphanede var," diye cevapladı Penny. "Babam evlilik ritüellerine bayılır. Aslında her türlü aile büyüsüne. O ve annem beş boyutta birbirlerine bağlılar."

Baz, "Ne güzel," deyince dehşete kapıldım çünkü sanırım bunu içtenlikle söylemişti.

"Micah'ya evlenme teklif ederken zamanı durduracağım," dedi Penny.

"Küçük Amerikalı'ya mı? Kalın gözlüklü?"

"Artık o kadar da küçük değil."

"İlginç." Baz çenesini ovdu. "Annem ayı asmıştı."

"O bir efsaneydi," dedi Penelope gözleri parlayarak.

"Ailenin Pitch'lerden nefret ettiğini sanıyordum," dedim.

İkisi de sanki elimi çorba kâsesine sokmuşum gibi bana baktı.

"Siyaset ayrı," dedi Penelope. "Burada *büyüden* bahsediyoruz."

"Ben de tabii ki bunu düşünüyordum," dedim.

"Tabii ki bunu düşünmüyordun," dedi Baz.

"Şu an tam olarak ne oluyor?" dedim. "Ne yapıyoruz?"

Penelope kollarını önünde birleştirdi ve kaşlarını çatarak tahtaya baktı. "Natasha Grimm-Pitch'i kimin öldürdüğünü buluyoruz."

"Efsaneyi," dedi Baz.

Penelope genelde bana sunduğu o yumuşak ifadesiyle Baz'a baktı. "Böylece huzur içinde yatabilecek."

46

BAZ

Penelope Bunce'ın hiddetli bir büyücü olduğunu söylemekte bir sakınca görmüyorum.

Yani bir süreliğine benim tarafımda olduğu için söylemekte sakınca görmüyorum.

Snow'un doğuştan aptal bir köpekmiş gibi sürekli onun peşinde dolaşmasına şaşmamalıydı. Henüz daha önce bilmediğimiz bir şeyi açığa çıkarmadığımızdan emindim ama Bunce o kadar keskin bir zekâya sahipti ve kendinden o kadar emindi ki onunla geçirdiğimiz her dakika ilerleme kaydettiğimizi hissediyordum.

Ayrıca penceremizi tamir etmişti ve artık gıcırdamıyordu.

Beni mide bulandırıcı ve iğrenç bulduğunu biliyordum ama bu işler karşılıklı hayranlığa bakmazdı zaten. Bunce, büyü tarihiyle ilgili geniş bilgiye sahipti –evi yasaklı kitaplarla dolu olmalıydı– ve soyadı Bunce değil de Pitch olsaydı fikirlerinin yarısı onu zindana attırmaya yeterdi.

(Soyunda bir dünyevilik olmalıydı çünkü Bunce bu Âlem'deki en az büyülü soyisimdi. Ayrıca babasını, *Profesör Bunce'ı* görme-

liydiniz. Adeta ayaklı dipnottu. Dirsekleri yamalı ceketti. Geçen dönem Humdrum'la ilgili özel bir ders vermişti ve sanırım hiçbir cümlesini sonuna kadar dinleyememiştim.)

Snow ve Bunce beni akşam yemeği için bir şeyler almaya gönderdiler –çünkü Aşçı Pritchard'la yakın olan bendim; uzaktan kuzenimdi– ve döndüğümde Bunce yeşil tebeşirle, ufak okunaksız harflerle notlarıma eklemeler yapıyordu.

Nicodemus
-Kütüphaneye bak
-Anneme sor? (Riskli olur mu?)
-Sihirbaz'a sor? Hayır.
-Google? Evet! (Zarar gelmez, Simon.)

Notları bile Snow'a hitaben yazılmıştı. Kalçalarından birbirlerine bağlı yapışık ikizler gibilerdi. Hımm... Acaba Wellbelove da bize katılacak mıydı?

"Simon vampirler konusunda haklı," dedi Bunce tahtadan başını çevirmeden.

Yemek tepsisi ellerimde sallandı. Düzgün tutabilmek için hafifçe eğildim. "Ne?"

"Vampirler," dedi dönüp ellerini kalçasına koyarak. Eteği tebeşir tozuyla kaplıydı.

Snow elindeki kitabı bırakıp tepsinin üzerindeki süt sürahisini aldı. Ağzına doğru kaldırınca onu dizinden tekmeledim.

"Oda Arkadaşı Laneti!" dedi.

"Sana zarar vermeye çalışmıyorum; seni o iğrenç davranışlarından koruyorum. Oda bu kez beni suçlamayacaktır, seni sersem. Bardak denen bir şey var."

Sütü yataklarımızın arasındaki masaya bırakıp bardakları ve peçetelere sarılı sandviçleri aldı. "Aşçı Pritchard tüm bunları sana *verdi mi?*" Keklerin sarılı olduğu peçeteleri açtı.

"Beni sever," dedim.

"*Beni* sevdiğini sanıyordum," dedi. "Onu mutfak kertenkelesinden kurtarmıştım!"

"Evet ama beni olduğum kişi sebebiyle seviyor."

"*Vampirler*," dedi Penelope. "Beni dinliyor musunuz?"

Alışkanlıktan dudak büktüm. "Bir sandviç al, Bunce."

"Vampirler hakkında hiçbir şey bilmeden onları kimin gönderdiğini ya da vampirlerin ne istediğini nasıl tahmin edebiliriz?" diye devam etti.

"Vampirler kan ister," dedi Snow biftekle dolu ağzıyla.

"Ama kanı her yerde bulabilirler," dedi Bunce. "Kolayca elde edebilirler. Soho'da. Gece yarısından sonra." Bir sandviç alıp bağdaş kurarak Snow'un yatağına oturdu. İstesem ve başımı biraz eğsem eteğinin altını görebilirdim. "Kan içmek için gün ortasında Watford'a girmekten daha zor bir şey düşünemiyorum."

Haklıydı.

"Bunu neden denediler ki?" diye sordu.

"Dönem henüz başlamamıştı," dedim bir elma alırken, "yani kimse tetikte değildi."

"Evet ama *Watford'dan* bahsediyoruz." Uzun saçlarını salladı. "O zaman bile karanlık yaratıklara karşı koruma büyüleri vardı."

"Bir mantığı olması gerekmiyor," dedi Snow. "Vampirleri Humdrum gönderdi. Tıpkı bugünkü ejderha gibi. *O da* burada olmayı istememişti."

Snow'a söylediğimde bunu algıladı mı ya da bana inandı mı bilmiyordum. Tüm okulun önünde bütün soğukkanlılığıyla o ejderhayı öldüreceğini düşünmüştüm.

Yani pek de soğukkanlılıkla değil; ejderha bize saldırıyordu. Ama ejderha katletmek karanlık bir işti. Benim ailem için bile. Cehenneme kapı açmak istemediğiniz sürece ejderha katletmezdiniz.

"Ama Müdire Grimm-Pitch, Humdrum'dan bahsediyorsa," dedi Bunce, "neden Baz'ın omuzlarına bu sorumluluğu yüklesin ki? Humdrum'ı öldürmesini mi bekliyor? Ayrıca bir de şu Nicodemus var."

Snow kaşlarını çattı. "Buna tekil bir saldırı olarak bakmamalıyız."

"Okul tarihindeki tek vampir saldırısı," diye karşı çıktım.

"Evet ama o zamanlar bir sürü başka şey de oluyormuş. Sihirbaz karanlık yaratıkların bizim güç kaybettiğimize inandıklarını söyledi; âlemimizi ele geçirmek için ciddi hamleler yapıyorlarmış."

"Bunu ne zaman söyledi?" diye sordu Penny.

"*Kayıt*'ta yazıyor," diye yanıtladı Snow. "Sihirbaz Watford istilasından önce Meclis'te bir konuşma yapmış." Kalan sandviçini ağzına tıkıştırdı ve Penny'nin üzerinden kitabına uzandı. Ceketi ile kazağı yerdeydi ve gömleğinin bir tarafı pantolonunun belinden çıkmıştı.

Hızlıca doğru sayfayı buldu ve bize doğru tuttu. Yanlarında ayakta duruyordum, henüz Snow'un yatağına oturmaya hazır değildim.

Kayıt'ın ilk sayfasıydı. Sihirbaz'ın konuşmasının tam metni basılmıştı ve tarihler ile saldırıların yazılı olduğu bir tablo vardı. Elli yıllık süreçte büyücülere yapılan tüm saldırılar vardı. **EGEMENLİĞİMİZ TEHLİKEDE Mİ?** yazıyordu manşette.

"Bir dakika..." Bunce kitabı ondan alıp sandviçini tutması için Snow'a uzattı. Snow bir ısırık aldı. "Burada Humdrum'la ilgili bir şey yok." Annemin ölümüyle ilgili yazıyı açıp parmağıyla metni taradı. "Burada da Humdrum yok."

Kitabı kapayıp yüzüğüyle kapağına hafifçe vurdu. "Derinlemesine araştır: Humdrum!" Kitap açıldı ve sayfalar çevrilmeye başladı. Sona doğru iyice hızlandı ve kitap Penny'nin kucağında kapandı.

"Adı hiç geçmemiş," dedi Penny.

"Bu çok saçma," dedim. "Humdrum o zamanlar varmış. İlk ölü nokta doksanların sonuna doğru Stonehenge yakınlarında oluşmuş. Büyü Tarihi'nde işledik."

"Biliyorum," dedi Penny. "Gerçekleştiğinde annem bana hamileymiş. Babamla oraya gitmişler." Bunce, Snow'dan sandviçinin

kalanını alıp bir ısırık aldı. Lokmasını çiğnerken şüpheli bir ifadeyle bana baktı. "Nasıl biliyorlardı o zaman?"

"Kim?" diye sordum. "Neyi?"

"Her şeyin arkasındakinin Humdrum olduğunu nasıl anladılar?" dedi Bunce. "Karanlık yaratıkların saldırılarının ve ölü noktaların arkasındakinin o olduğunu? Nasıl hissettirdiğini bile bilmeden o olduğunu nasıl biliyorlardı? Onu artık bu şekilde tanımlıyoruz. O *hisle*."

"Humdrum'ı hissettin mi?" diye sordu Snow. "O gün, kreşte?"

"Dikkatim biraz dağınıktı," dedim.

"Sana ne söylediler?" diye sordu Bunce.

"Kim ne söyledi?"

"Ailen. Annen öldükten sonra."

"Bir şey söylemediler. Söylenecek ne vardı ki?"

"Vampir saldırısı olduğunu söylediler mi?"

"Söylemelerine gerek yoktu. Oradaydım."

"Hatırlıyor musun?" diye sordu Penny. "Vampirleri gördün mü?"

"Evet." Elmayı tepsiye bıraktım.

Snow boğazını temizledi. "Baz, vampirleri gönderenin Humdrum olduğunu ilk ne zaman duydun?"

Babamın beni deri koltuğa oturtup, *"Basilton, sana söylemem gereken bir şey var..."* dediğini falan sanıyorlardı.

Ailemde kimse kimseye bir şey *söylemezdi*. Bilirdiniz. Bilmeyi öğrenirdiniz.

Kimse bana annemden bahsedebileceğimizi ama annemin ölümünü konuşamayacağımızı söylememişti.

Kimse bana vampir olduğumu söylemek zorunda kalmamıştı:

Isırıldığımı hatırlıyordum, herkesin kâbusu olan o korku hikâyeleriyle büyümüştüm ve bir gün uyandığımda kana susamıştım. Kimse bana kanı başka bir insandan içmememi de söylemek zorunda kalmamıştı.

"Okulda öğrendim," dedim. "Sizin gibi." İkisi de şaşırmış görünüyordu.

"Vampirlere ne oldu?" diye sordu Snow. "Anneni öldürenler değil, diğerlerine?"

"Sihirbaz çoğunu İngiltere'nin dışına gönderdi," dedim. "Sanırım ailemin onun baskınlarına destek verdiği tek zaman buydu."

"Annem savaşın vampir saldırısıyla başladığını söylüyor," dedi Bunce.

"Hangi savaşın?" diye sordu Snow.

"Hepsinin," diye cevap verdi. Keklerden almak için Snow'un kucağının üstünden uzandı.

Bir sandviç ve elma alıp ayağa kalktım. "Biraz hava almam lazım."

Yeraltı mezarlığına inene kadar elimdekileri yemedim. İnsanların önünde yemek yemekten hoşlanmıyordum.

47

SIMON

Penny yeniden tahtanın başında notlar alıyordu.

Noel tatilinde babamla konuş. O kadar beklemek sorun olur mu? Not göndermesini mi istesem?

"Neden *hepsi birden?*" diye sordum.

"Hı?"

"Neden tüm savaşlar? Neden *hepsi*, vampir saldırılarıyla başladı?"

"Karanlık şeylerle savaş o zaman başladı," dedi. "Bu bariz zaten. Yani büyücüler ile vampirler hiçbir zaman anlaşamazlardı; bizim Normallerin yaşamasına ihtiyacımız var ve onların da Normallerin ölmesine ihtiyaçları var. Ama Watford'a saldırmak açıkça bir savaş hamlesi. Ayrıca Humdrum'ın ilk gerçek saldırısı."

"Peki ya Eski Aileler'le olan savaş?"

"Onlar da Sihirbaz'ın reformlarıyla başladı," dedi.

"Keşke sadece bir tane savaş olsaydı," dedim. "Ve anlamam gereken tek bir düşman."

"Vay canına," dedi Penny sonunda tahtadan uzaklaşarak. "Artık Baz olmadığına göre ne yapacaksın?"

"Baz hâlâ var."

"Sadece düşmanın değil."

"Ateşkes yaptık," dedim.

"Büyü paylaşımının olduğu bir ateşkes."

"Penny." Kaşlarımı çatıp yatağıma uzandım. Bitkindim.

Yanıma uzandığını hissettim. "Bir daha dene," dedi elimi tutup.

"Hayır."

"Baz'la neden denedin?"

"Denemedim," dedim. "Sadece ona yardım etmek istedim ve nasıl yapacağımı bilemedim. Elimi üzerine koyup ona yardım etmeyi *düşündüm*."

"Oldukça sıradışıydı."

"Sence herkes anlamış mıdır?"

"Hayır... Belki. Bilmiyorum. *Ben* tam olarak anlayamadım ki en yakında ben vardım. Ama ona dokunduğunda Baz'ın daha dik durmaya başladığını gördüm. Sonra da büyü işe yaramaya başladı. Baz'ın o ejderhayı gönderecek kadar güçlü bir büyücü olmasına imkân yok." Elimi sıktı. "Tekrar denesene."

Ben de onunkini sıktım. "Hayır. Sana zarar veririm."

"Baz'a zarar vermedin."

"Belki de verdim ama o bunu itiraf etmiyor."

"Belki o zaten ölü olduğu için canını acıtmamışsındır," dedi.

"Baz ölü değil."

"Eh, canlı da değil."

"Sanırım... sanırım canlı. Büyüsü var. Bu da yaşam göstergesi."

"Morgan'ın dişleri aşkına, tekrar *yapabildiğini* hayal etsene. Gücünü gerçekten kontrol edebildiğini..."

"Gücümü kontrol eden Baz'dı."

"Sanki hayatında ilk defa odaklanmıştın. Onu asa gibi kullandın."

Gözlerimi kapadım. "Onu kullanmadım."

48

BAZ

Odaya döndüğümce Bunce gitmişti. Ben yokken yatağımda oturduğunu anladım; onun kokusu sinmişti. Kan, çikolata ve şifalı ot gibi. Yarın ona bu konuda söylenecektim.

Snow duş almıştı, oda nemliydi ama kâğıtlarımız ve yemekten kalan şeyler hâlâ masanın üzerinde ve yerdeydi. Sanki iki pasaklı oda arkadaşıyla yaşıyordum.

Tahta ise düzenliydi. Bunce'ın sıkışık elyazısıyla doluydu ve duvarın önüne itilmişti. Ceketimi çıkarıp büyüyle temizleyerek dolabıma astım. Kravatım ceketin cebindeydi. Çıkarıp askının etrafına doladım.

Sandviçimi yeraltında yemiş, üzerine birkaç farenin kanını içmiştim. Artık avlanmaya Orman'a gitmem gerekiyordu; dişi olanları öldürmemeye dikkat etmeme rağmen, yeraltı mezarlığındaki fareler giderek azalmaya başlamıştı.

Orman'da avlanmak tam bir işkenceydi. Gün içinde yapmam gerekiyordu çünkü Sihirbaz günbatımında asma köprüyü kaldı-

rıyordu ve her gece bugün yaptığım gibi **Kelebek gibi süzül** büyüsünü yapamazdım; o kadar büyüye sahip değildim.

Omzumun üzerinden Snow'a baktım; yatağında üzeri örtülmüş, uzun bir kütleydi.

Onun büyüsü vardı.

Her şeyi yapabilirdi.

Hâlâ onun büyüsüyle titreşiyordum, üstelik elini çekeli saatler olmuştu. Bana daha önce büyü yapmıştı ama bu farklıydı. Bu seferki yardımsever bir yıldırım tarafından çarpılmak gibiydi. Kendimi arınmış hissettim. Dipsiz...

Hayır, dipsiz doğru kelime değildi. *Merkezsiz.* Sanki içimde daha büyüktüm. İstediğim her büyüyü yapabilir, her sözü gerçekleştirebilirdim.

Başta Snow bana büyü veriyormuş gibi hissetmiştim. Bana gönderiyormuş gibi. Ama sonra büyü yalnızca *oradaydı.* O an onun sahip olduğu her şey benimdi.

Pekâlâ, bu şekilde düşünmeyi kesmem gerekiyordu. Bunu sanki bir lütufmuş gibi düşünmeyi. Snow tepemizde bir ejderha olmasa kendini asla bana açmazdı.

Denesem onun büyüsünü alabilir miyim diye merak ettim ama bu düşünce midemi altüst etti.

Banyoda üzerimi değiştirip dişlerimi fırçaladım ve odaya döndüğümde Snow'un yatağında oturduğunu gördüm.

"Baz?"

"Ne." Kendi yatağıma, battaniyelerin üzerine oturdum.

"Şey... buraya gelebilir misin?"

"Hayır."

"O zaman ben oraya geleyim."

Kollarımı ve bacaklarımı önümde birleştirdim. "Gelemezsin."

Snow bitkince ofladı. *Güzel,* diye düşündüm.

"Sadece. Buraya gel," dedi. "Bir şey denemem lazım."

"Ne kadar saçma konuştuğunun farkında mısın?"

Ayağa kalktı. Odamız karanlıktı ama ay görünüyordu ve ben onu her zaman onun beni görebildiğinden daha iyi görüyordum.

Üzerinde, okulun arması olan gri bir pijama altı ve altın hacı vardı. Bu ışıkta teni benimki kadar griydi ve inci gibi parlıyordu.

"Yatağıma oturamazsın," dedim Snow yatağıma otururken. "Bunce da öyle. Yatağım gerilim ve kek kokuyor."

"Hadi," dedi elini uzatarak.

"Benden *ne* istiyorsun, Snow?"

"Hiç," dedi. Ve alçak herif bunda samimiydi. "Yeniden denemek zorundayız."

"Neden?"

"Böylece şans eseri olmadığını anlamış oluruz," dedi.

"*Şans eseriydi.* Ejderhayla savaşıyordun ve ben de sana yardım ettim... *tam* bir şans."

"Merlin aşkına, Baz, bilmek istemiyor musun?"

"Seni jeneratör gibi kullanıp kullanamayacağımı mı?"

"Öyle değildi," dedi. "Sana ben izin verdim."

"Tekrar yapmama izin verecek misin?"

"Hayır."

"O zaman şans eseri olup olmamasının bir önemi yok!"

Snow hâlâ yatağımda oturuyordu. "Tamam," dedi. "Belki."

"Belki ne?"

"Belki yeniden yaparım," dedi. "Bugünkü gibi bir durumda kalırsak; insanların hayatı tehlikedeyse ve çözüm buysa, bilirsin, benim *patlamamın* dışında..."

"Ya sana karşı kullanırsam?"

"Benim büyümü mü?"

"Evet," dedim. "Ya senin büyünü alır, sana karşı kullanır ve son kez Baz'a karşı Simon mücadelesi olursa?"

Snow'un ağzı hafifçe aralandı. Karanlıkta dili siyah parlıyordu. "Neden bu kadar kötüsün?" Sesi iğrenmiş gibi çıktı. "Neden *şimdiden* bunu düşündün?"

"Ejderhaya büyü yaparken düşünmüştüm," dedim. "Sen düşünmedin mi?"

"*Hayır.*"

"İşte bu yüzden seni yeneceğim," dedim.

"Ateşkes ilan ettik," dedi Snow.

"Yine de düşmanca *düşünebilirim*. Seninle ilgili sürekli şiddet içeren şeyler düşünüyorum."

Snow elimi tuttu. Elimi çekmek istedim ama korkmuş gibi görünmek istemiyordum, ayrıca çekmek de istemiyordum. Kahrolası Snow. Tam o anda onunla ilgili vahşi düşüncelerim vardı.

"Şimdi deneyeceğim," dedi.

"İyi."

"Büyü yapman gerekiyor mu?"

"Bilmiyorum," dedim. "Bu senin deneyin."

"Yapma o zaman," dedi. "Hemen değil. Ama canın acırsa söyle."

"Daha önce acımadı," diye homurdandım.

"Acımadı mı?"

"Hayır."

"Nasıl hissettin?"

"Hisler hakkında konuşmayı kes," dedim elini sallayarak. "Büyü gönder bana. Ya da yükle. Her ne yapmak istiyorsan."

Snow altdudağını yaladı ve gözlerini yarım kapadı. Bu akşamüstü böyle mi görünüyordu? *Crowley aşkına.*

Büyüsünü hissettim.

Başta parmak uçlarımda bir titreşim oldu, ardından elektrik akımı gibi koluma çıktı. Yüzümü buruşturmamaya çalıştım.

"İyi misin?" diye sorarken sesi yumuşacıktı.

"İyiyim. Ne yapıyorsun?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandı. "Açılıyorum sanırım?.."

Kolumdaki akım ağır vuruşlara dönüştü, tıpkı alev alan elektrik kıvılcımları gibiydi. Vücudumu dağlayan alev hissi giderek güçlenmesine rağmen rahatsızlığım geçti. Bununla ne yapacağımı biliyordum: Bu, *ateşti.*

"Hâlâ iyi misin?" diye sordu.

"Muazzam," dedim.

"Bu da ne demek; onu kullanabilir misin?"

Güldüm ve kahkaham istediğimden daha neşeli çıktı. "Snow. Sanırım şu an bir sone okuyabilirim."

"Göster bana," dedi.

O kadar güç doluydum ki gözlerim kapalıyken görebilecekmişim gibi hissediyordum. İstersem güneş gibi patlayabilir, kendi galaksime sahip olabilirdim. Simon Snow olmak böyle bir şey miydi? Göğsünde sonsuzluğu hissetmek miydi?

Berrak bir sesle konuştum. "Gökyüzünde yıldızlar!"

Bir sonraki cümleye geçmeden oda yok oldu ve yıldızlar sanki dokunabileceğimiz kadar yaklaştı.

"Pırıl pırıl pırıldar!"

Simon diğer elimi de tuttu ve göğsüm daha da açıldı. "Merlin ve Morgana aşkına," dedi. "Uzayda mıyız?"

"Bilmiyorum," dedim.

"Bu bir büyü mü?"

"Bilmiyorum."

İkimiz de etrafımıza baktık. Uzayda olduğumuzu *sanmıyordum;* rahatlıkla nefes alabiliyordum. Ayrıca süzüldüğümü de hissetmiyordum; gerçi kendimi kaybetmeme çok az kalmıştı. Çok fazla güç. Çok fazla yıldız. Ağzıma duman tadı geldi. "Kendini kontrol ediyor musun?" diye sordum.

"Bilinçli olarak değil," dedi Snow. "Çok mu geldi?"

"Hayır. Sanki döngüyü tamamlamışsın gibi," dedim diğer elini tutarak. "Kendimi sarhoş gibi hissediyorum."

"Güç sarhoşu mu?" diye sordu.

Güldüm. "Lanet olsun, Snow. Konuşmayı kes. Bu utanç verici."

"Geri çekilmemi istiyor musun?"

"Hayır. Yıldızlara bakmak istiyorum."

"Geri çekiliyorum."

Ve geri çekildi. Sanki akıntı geri çekiliyormuş gibi hissettim; tabii akıntı eroin ve ateşten oluşuyorsa.

Başımı iki yana salladım. Snow'un ellerini bırakmadım.

"İyi misin?" diye sordu.

"Evet. Sen?"

"İyiyim."

Artık yatağımda el ele oturuyorduk. Simon Snow ve ben. Gözlerine bakamadığım için haçına baktım.

"Annen..." dedi. "Geri döndüğünde yıldızlarla ilgili bir şey söylemişti. *'Bize yıldız olduğumuzu söyledi.'*"

"Bence bu bir tesadüf."

"Evet." Simon başını onaylarcasına salladı. "Büyüm üzerinde kaldı mı?"

"Kalıntı gibi mi?"

"Evet."

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Bir his. Uğultu. Ama güç değil."

"Sen yapabilir misin?"

"Nasıl yani?"

"Hâlâ birbirimize dokunuyoruz," dedi. "Sen çekmeye çalış."

Gözlerimi kapayıp kendimi açmaya çalıştım, vakum ya da kara delik olmaya çalıştım. Hiçbir şey olmadı. Snow'u çekmeye çalıştım. Kendi büyümle onu emmeye çalıştım. Yine hiçbir şey olmadı.

Gözlerimi açtım. "Hayır. Senden alamıyorum. Bir büyücünün başka büyücünün büyüsünü aldığını hiç duymadım. Düşünebiliyor musun? Bunun için büyülü bir söz olduğunu? Birbirimizi mahvederdik."

"Birbirimizi zaten mahvediyoruz."

"Alamam," dedim.

"Sence büyüm sana zarar vermiş midir?"

"Sanmıyorum."

"Yani bir daha yapabiliriz."

"Daha yeni yaptık, Snow."

Kendisinden beklenmeyecek derecede düşünceli görünüyordu. Ellerimi tuttuğunu unutup unutmadığını merak ettim. Ya da el ele tutuşmanın *ne anlama geldiğini*. Ya da benim kim olduğumu tamamen unutup unutmadığını.

Ellerimi yeniden çekmeyi düşündüm ama Snow şu an avuçlarımda ateş yaksa yine çekmezdim. Ki zaten yakmış gibi hissediyordum.

"Baz," dedi. İsmimi ilk defa söylüyor değildi ama bundan kaçındığını biliyordum. "Bu aptalca. Birlikte çalışacaksak bilmiyormuşum gibi davranamazsın."

"Neyi bilmiyormuşsun gibi?" dedim ellerimi çekerek.

"Seni. Ne olduğunu."

"Yatağımdan kalk, Snow."

"Bu bir şey değiştirmeyecek..."

"Değiştirmeyecek mi?"

"İşleri kolaylaştırır," dedi. "Sen vampir olduğunu kabul etmezken onlar hakkında bildiklerimizi nasıl konuşabiliriz?"

"*Yatağımdan kalk.*"

Snow ayağa kalktı ama konuşmaya devam etti. "*Biliyorum.* Beşinci sınıftan beri biliyorum. Bu sırları saklamaya devam edersen sana nasıl yardım edebiliriz? Mesela bu dönem okula neden geç başladın? Ve sana ne oldu? Neden topallıyorsun?"

"Bunlar seni hiç ilgilendirmez," diye tersledim. "Hem de hiç."

"Haklısın ama yardımımı istediğini söyledin. Yani artık beni de ilgilendirir."

"Konuyla alakalı bulduğum şeyleri sana söylerim."

"Anneni öldürmek için o kam emici vampirleri kimin gönderdiğini bulmaya çalışıyoruz ve *sen de* kan emici bir vampirsin. Bunun alakalı olmadığını mı düşünüyorsun?"

Sanki ben bunu öyle pat diye itiraf edebilirmişim gibi. Yüksek sesle. Sanki diğer büyücüler bunun doğru olduğunu öğrendiklerinde beni seve seve ateşe vermek istemezlermiş gibi.

Sanki Snow yedi senedir her gün beni ifşa etmek istemiyormuş gibi.

Çenemi kapalı tuttum.

Gitmeliydim. Yeraltı mezarlığına. Ama Snow'un büyüsü beni o kadar tüketmişti ki ayağa kalkabileceğimden emin değildim. Bu yüzden yalnızca gözlerimi kapadım.

"Bugünlük seninle işim bitti," dedim. "Son on iki saatte iki kez yıldırım çarptı ve artık tükendim."

49

SIMON

Büyülü Sözler dersimizden sonra Agatha benimle konuşmak istedi.

Ayrıldığımızdan beri bana tek kelime etmemişti –bana neredeyse hiç bakmıyordu bile–, bu yüzden bana yaklaştığında ilk tepkim yere bakıp yanından geçmek oldu. Dikkatimi çekmek için kolumdan tutmak zorunda kaldı ki bu ikimiz için de tuhaf oldu.

"Simon," dedi. "Seninle konuşabilir miyim?"

Çok gergin görünüyordu; altdudağını ısırıyordu. İtiraf etmeliyim ki ilk düşüncem Agatha'nın beni özlediği, yeniden birlikte olmak istediğiydi.

Elbette evet derdim. Sormasına gerek bile kalmazdı. Eski halimize dönebilirdik. Hatta belki ona Baz'la olanları bile anlatırdım, hatta belki yardım ederdi.

Sonra Agatha'nın, Baz'ın onun nabzının kokusunu alabilecek kadar odamıza yakın olduğunu düşününce ona her şeyi anlatmamaya karar verdim; en azından şimdilik.

Ama onu geri kazanacaktım.

Bu durum çok saçmaydı. Birbirimizi görmezden geliyorduk. Ayrı oturuyorduk. Tek yaptığımız arkadaşken birbirimize düşmanmışız gibi davranıyorduk.

Onu geri kazanacaktım. Tam da Noel zamanı.

Son zamanlarda Noel'i çok düşünüyordum. Noel'i hep Wellbelove'larda geçirirdim. Watford'a geldiğim ilk seneden beri.

Başta bunun babasının, Dr. Wellbelove'ın yardımseverliği olduğunu düşünürdüm. Noel'de evini yetimlere açmak tam da onun yapacağı türden bir şeydi.

Agatha'yla bu şekilde arkadaş olmuştuk. Her yıl iki hafta boyunca benimle kendi evinde vakit geçirmek zorunda olmasa hiç konuşur muydu, emin değildim.

Agatha kibirli biri olduğundan değildi...

Yani... biraz kibirliydi. Sanırım herkesten daha güzel olmak, daha iyi kıyafetlere sahip olmak ve daha şanslı olmak hoşuna gidiyordu.

Bunun için onu suçlayamazdım.

Ama aynı zamanda o kadar sosyal biri değildi. Özellikle de okulda. Eskiden, Watford'dan önce dansla ilgileniyordu ve hâlâ atlara ilgi duyuyordu ve sanırım yazlarını birlikte geçirdiği Normal arkadaşlarıyla buradaki herkesten daha yakındı.

Agatha, Penny gibi değildi. Büyü politikalarıyla ilgili değildi. Benim gibi de değildi, ilgilenmek *zorunda* değildi.

Agatha'nın büyüyle de pek ilgilendiğini sanmıyordum. Gelecek hakkında son konuştuğumuzda veteriner olmayı düşünüyordu.

Dr. Wellbelove Normaller ile büyücülerin eşit olmasından yanaydı ve biz büyücülerin kendimizi Normallerden daha iyi görmemizin bizim iyiliğimize olmadığını savunurdu. ("Welby'nin demek istediğini anlıyorum," derdi Penelope'nin annesi, "ama biz, Normallerin yapabileceği her şeyi yapabiliyoruz, *ayrıca* bir de büyüye sahibiz. Bu nasıl daha iyi olmaz?")

Agatha'nın babası onu büyü dünyasında bir kariyer edinmesi için hiç zorlamazdı. Sanırım istese bir Normal'le bile çıkabilirdi.

(Gerçi annesi buna sıcak bakmayabilirdi; Normaller aramıza kabul edilmezdi.)

Her neyse, sosyetik bir yemek vermedikleri ya da davet sezonunda beni yanlarında sürüklemedikleri sürece Wellbelove'larda olmayı seviyordum. Evlerindeki her şey yeni ve birinci sınıftı. At tablolarının arkasına gizlenmiş devasa hoparlörleri olan, tüm duvarı kaplayan bir televizyonları vardı ve tüm koltukları deriydi.

Agatha'nın annesi hep dışarıda olurdu, babası da genelde klinikteydi. (Normal doktoruydu ama çoğu hastası büyücüydü. Kendisi akut aNormal rahatsızlıklarda uzmanlaşmıştı.) Agatha'ya yemek yapan ve şoförlüğünü yapan hizmetçi denilebilecek Helen adında bir çalışanları vardı. Üniforma değil, normal kıyafetler giyerdi ve *Doctor Who* hastasıydı.

Helen da dahil olmak üzere hepsi bana iyi davranıyorlardı. Agatha'nın annesi Noel'de bana güzel kıyafetler verir, babası ise sanki bir ateş topu olarak ölmeyecekmişim gibi geleceğimden konuşurdu.

Onları gerçekten seviyordum. Noel'i de seviyordum. Artık birlikte olmadığımız için yemek masasında oturup Agatha'nın ailesiyle konuşmanın ne kadar tuhaf olacağını düşünüp duruyordum.

Herkes sınıftan çıktıktan sonra Agatha'yla Büyülü Kelimeler sınıfında kaldık.

Hâlâ dudağını ısırıyordu.

"Agatha..." dedim.

"Noel'le ilgili," dedi.

Saçlarını kulaklarının arkasına attı. Ortadan ayrılıp yüzünü çerçeveleyen mükemmel düz saçları vardı. (Penny bunun büyü olduğunu, Agatha ise büyü *olmadığını* söylerdi. Penny güzellik büyülerinin *utanılacak* bir şey olmadığını söylerdi.)

"Babam Noel'de tabii ki yine seve seve gelebileceğini söyledi," dedi Agatha.

"Ah, güzel," dedim.

"Ama bence ikimiz de bunun ne kadar rahatsız edici olacağını biliyoruz," diye devam etti. Sırf bunu söylemekten bile rahatsızlık duyuyormuş gibi görünüyordu. "İkimiz için de."

"Doğru," dedim. Rahatsız edici olurdu herhalde.

"Noel'i berbat ederdi," dedi.

"*Öyle mi? Gerçekten öyle mi, Agatha? Büyük bir eviniz var ve zamanımı televizyon odasında geçireceğim,*" demeden kendimi durdurdum.

"Doğru," dedim onun yerine.

"Ben de ona bu sene muhtemelen Bunce'lara gideceğini söyledim."

Agatha, Bunce'larla kalamayacağımı biliyordu. Penelope'nin annesi bana her şeyi kuyruğuyla deviren koca bir köpekmişim gibi davranmadan en fazla üç gün dayanabiliyordu.

Bunce'ların evi küçük değildi ama kalabalıktı... ve kitap yığınları vardı. Kitaplar, kâğıtlar, oyuncaklar, bulaşıklar. Bir şeye çarpmamanız imkânsızdı. Bir şeyleri devirmemek için cisimsiz olmanız gerekirdi.

"Peki," dedim Agatha'ya. "Tamam."

Yere baktı. "Eminim ailem hediye gönderecektir."

"Onlara kart gönderirim."

"Bu hoş olur," dedi. "Teşekkür ederim." Çantasını omzuna atıp benden bir adım uzaklaştı, ardından durup saçını yüzünden itti. (Bu, öylesine yaptığı bir hareketti; saçı asla yüzüne düşmezdi.) "Simon. O ejderhayı yenmen inanılmazdı. Hayatını kurtardın."

Omuz silktim. "Eh, Baz yaptı, değil mi? Nasıl yapacağımı bilsem boğazını keserdim."

"Babam onu Humdrum'ın gönderdiğini söylüyor."

Yeniden omuz silktim.

"Mutlu Noeller, Simon," dedi ve yanımdan geçip sınıftan çıktı.

50

SIMON

"Odanızda uyumama izin vermelisiniz," dedi Penelope. "Bu her şeyi kolaylaştırır."

"*Hayır,*" dedik Baz'la aynı anda.

"Hem nerede uyuyacaksın, küvette mi?" diye sordum.

Tahta hâlâ yataklarımızın ucundaki boş alandaydı ve artık etrafında kitap yığınları vardı. Baz ve Penelope sayesinde Watford kütüphanesindeki işe yarar her kitap odamızdaydı ve eminim bir tanesi bile yasal yollardan alınmamıştı.

Her gece burada çalışıyorduk. Elimizde büyük bir dağınıklık *dışında kayda değer bir şey yoktu.*

"Küvette yatmayı sorun etmem," dedi Penny. "Büyüyle yumuşak hale getirebilirim."

"Hayır," dedi Baz. "Snow'la aynı banyoyu paylaşmak zaten yeterince kötü."

"Penny, gayet güzel bir odan var," dedim Baz'ın iğnelemesini duymazdan gelerek.

"Simon, güzel bir oda olsaydı içinde Trixie olmazdı."

"O senin oda arkadaşın mı?" diye sordu Baz. "Peri olan."

"Evet," dedi Penelope.

Dudakları aynı anda aşağı ve yukarı doğru kıvrıldı. "Bir peri olduğunuzu düşünün," dedi. "İğrenç olduğunu biliyorum ama düşünsenize, perisiniz, kızınız oluyor ve adını Trixie koyuyorsunuz. Peri Trixie."

"Bence biraz sevimli," dedim.

"Sen *Trixie'nin* biraz sevimli olduğunu düşünüyorsun," dedi Penny.

"Trixie sevimli biri." Omuz silktim.

"Snow," dedi Baz. "Daha yeni yemek yedim."

Gözlerimi devirdim. Muhtemelen perilerin büyücülerden alt seviyede olduklarını düşünüyordu. Cüceler ve internet trolleri gibi yarım akıllıydılar.

"Mary isimli bir peri olmak gibi," diye devam etti Baz.

"Ya da Gampir adında bir vampir," dedim.

"Gampir diye bir isim yok, Snow. Bu oyunda berbatsın."

"Trixie'yi savunacak olursam," diyen Penelope'nin, bunu söylemekten rahatsız olduğu belliydi, "periler muhtemelen kendilerine 'peri' demiyorlardır. Yani Newman adında bir insan olabilirsin ama kimse buna kafa yormaz."

"Eminim odan peri tozuyla doludur," dedi Baz ürpererek.

"Başlatma şimdi," dedim. "İyi geceler, Penny."

"İyi," dedi Penny, ayağa kalkıp okuduğu kitabı alarak. *Kayıt*'ın ciltli nüshasıydı; üçümüz de ipucu bulmak için onu dikkatlice okuyorduk. On yıllık olaylarda giderek uzmanlaşıyorduk.

Her şey çok tuhaftı...

Yalnızca Baz'la çalışmak değil ama Penny'yle takılırken Baz'ın da sürekli yanımızda olması...

Odanın dışında bizimle hâlâ konuşmuyordu.

Baz, düşmanıyla konuşmasının yardakçılarının kafalarını karıştıracağını söylüyordu. Onlara gerçekten de "yardakçılarım" demişti. Belki de sadece dalga geçiyordu.

Baz'ın benimle dalga geçip geçmediğini her zaman anlayamıyordum. Acımasız bir üslubu vardı. Mutluyken bile küçümser gibi bakıyordu. Aslında onun hiç mutlu olup olmadığını bilmiyordum. Sanki sadece iki duygusu vardı: kızgın ve sadistçe keyifli.

(Bir de komplo kurmak... bu bir duygu muydu? Eğer öyleyse üç taneydi.)

(Bir de iğrenme. Dört.)

Her neyse. Penelope'yle yine de Baz'a her şeyi söylemiyorduk. Mesela Sihirbaz'dan hiç söz etmiyorduk; aksi takdirde anında kavgaya dönüşüyordu. Ayrıca Penny, ailesinin Sihirbaz'la arasının açık olabileceğini Baz'ın bilmesini istemiyordu. (Gerçi Baz bu durumu anlayabilirdi.)

Penny, Baz'ın düşmanım olduğunu bana sık sık hatırlatıyordu. Ateşkes bittiğinde öğrendiği her şeyi bana karşı kullanabileceğini.

Ama hatırlatma yapılması gereken kişinin *ben* olduğumdan emin değildim. Birlikte geçirdiğimiz vakitlerin yarısında ben yatağımda oturup kitap okurken onlar 1800'lü yılların en sevdikleri ilk on büyüsünü karşılaştırıyor ya da *Hamlet* ile *Macbeth*'in büyü değerini tartışıyorlardı.

Geçen gün Baz yeraltı mezarlığına giderken Penny'yi Revaklar'a kadar geçirmişti. Geri döndüğündeyse Penny'nin Maskeliler'e nasıl girdiğine dair hiç ipucu olmadığını söyledi. Ertesi gün Penny, Baz'ın farelerden kan emmeye gittiğini kesinlikle kabul etmediğini söyledi.

"Sen de çıkıyor musun?" diye sordu Penny kapının önünde Baz'a.

"Hayır, odada kalacağım," diye cevapladı Baz.

Çok ilginçti.

"Kahvaltıda görüşürüz," dedi Penny ve kapıyı kapadı.

Baz bu gece avlanmaya gitmeyecekse duş alıp yatsam iyi olurdu. Sadece ikimiz kaldığımızda daha sert kavga ediyorduk.

Pijamalarımı aldığım sırada konuştu:

"Haftaya planın nedir? Tatil için?"

Çenemin kasıldığını hissettim. "Muhtemelen birkaç günlüğüne Penny'lere giderim, sonra da tüm tatili orada geçiririm."

"Wellbelove ailesinin şöminesinin başında kutlama yapmayacak mısın?"

Dolabın kapağını çarptım. Bunu henüz konuşmamıştık. Ben ve Baz. Agatha konusunu.

İkisinin konuşup konuşmadığını bilmiyordum. Ya da buluşup buluşmadıklarını. Agatha artık akşam yemeğine bile inmiyordu. Sanırım odasında yiyordu.

"Hayır," dedim yatağının yanından geçerken.

"Snow," dedi.

"Ne."

"Hampshire'a gelmelisin."

Durup ona baktım. "Ne? *Neden?*"

Baz boğazını temizleyip kollarını önünde birleştirdi ve beni ne kadar küçümsediğini vurgularcasına çenesini kaldırdı.

"Çünkü annemin katilini bulmamda bana yardım edeceğine yemin ettin."

"Yardım *ediyorum* zaten."

"Burada olmak yerine orada olursan daha çok yardımın dokunur. Evimizdeki kütüphane durumu idare edemeyeceğim kadar büyük. Ayrıca orada arabam da var; gerçek bir araştırmaya çıkabiliriz. Burada internet bile yok."

"Seninle eve gelmemi teklif ediyorsun."

"Evet."

"Noel'de."

"Evet."

"Ailenle."

Baz gözlerini devirdi. "Sonuçta senin bir ailen yok."

"Sen delisin." Banyoya doğru hamle yaptım.

"Bunun nesi delilik?" diye sordu. "Yardımına ihtiyacım olabilir ve burada yapacağın hiçbir şey yok. Yanında birinin olması hoşuna gider diye düşündüm."

Kapının önünde durup tekrar ona döndüm. "Ailen benden *nefret ediyor.*"

"Evet, ne var bunda? Ben de senden nefret ediyorum."

"Beni öldürmek istiyorlar," dedim.

"Seni öldürmeyecekler; misafirimiz olacaksın. İstersen büyü de yaparım. **Misafirimiz ol.**"

"Evinizde kalamam. Dalga mı geçiyorsun benimle?"

"Snow, yedi senedir aynı odada yaşıyoruz. Bununla ne gibi bir sorunun olabilir ki?"

"Sen delisin!" dedim ve kapıyı kapadım.

Gerçekten zırdeliydi.

"Annen bana *güvenmiyor mu?*" dedim.

Koridorda yürüyorduk ve Penelope beni hemen eliyle susturdu. "Sana *güveniyor,*" dedi. "Sana yüzde yüz güveniyor. Dürüst ve samimi olduğunu biliyor ve duymaman gereken bir şey duyarsan anında Sihirbaz'a yetiştireceğini de biliyor."

"Öyle bir şey yapmam!"

"Yapabilirsin, Simon."

"Penny!"

"Şişt."

Daha sessizce tekrar, "*Penny,*" dedim. "Annenin başını Sihirbaz'la derde sokacak bir şey asla yapmam. Ayrıca onun da Sihirbaz'la başını derde sokacak bir şey yaptığını hayal bile edemiyorum."

"Adamlarını tekrar göndermiş," dedi Penny. "Premal'ın dediğine göre bir sonraki sefere Sihirbaz bizzat kendisi evimize gelecekmiş."

"Öyleyse ben de orada olmalıyım," dedim. "Ona benim karşımda asla bir şey yapmaz."

Penny durdu. "Simon. Sihirbaz'ın anneme gerçekten bir şey yapacağını mı düşünüyorsun?"

Ben de durdum. "Hayır. Tabii ki yapmaz."

Bana doğru eğildi. "Annem Meclis'e itirazda bulundu. Bu sorunun kendi kendine çözüleceğini düşünüyor. Ama evdeyken Watford Trajedisi'ni araştırmam gerektiğini *biliyorsun* ve bütün

bunlar olurken annem senin kütüphaneye girmene hayatta izin vermez. Sana Küçük-Sihirbaz diyor."

"Beni neden sevmiyor?"

"Seni seviyor," dedi Penny gözlerini devirerek. "Sevmediği kişi Sihirbaz."

"Annen beni sevmiyor, Penny."

"Sadece senin belayı çektiğini düşünüyor. Ve çekiyorsun, Simon. Gerçek anlamda."

"Evet ama elimde değil."

Penelope tekrar yürümeye başladı.

"Boşuna dil döküyorsun."

Watford'da yalnız kalmayı dert ettiğimden değildi, *pek* etmiyordum. Ama Noel'de burada kimse olmazdı. Yemek yemek için mutfağa zorla girmem gerekecekti. Aşçı Pritchard'dan anahtarı isteyebilirdim sanırım.

Bir sonraki sınıfıma geldiğimizde omzumu bilerek kapıya çarptım. (Bir şeylere vurmanın ya da çarpmanın kendinizi daha iyi hissettirmeyeceğini söyleyen insanlar belli ki yeterince iyi vurmamış ya da çarpmamışlardı.) "Şimdi böyle mi diyoruz?" dedim. "*Watford Trajedisi mi?*"

Penny'nin konuşmamıza dönmesi bir saniyesini aldı. "O dönemde öyle diyorlarmış," dedi. "Bizim ne dediğimizin ne önemi var?"

"Hiç. Öylesine. Bunu biri öldüğü için yapıyoruz. Baz'ın annesi öldüğü için. 'Watford Trajedisi' sanki çok uzakta, bizim için önemi olmayan birilerinin başına gelmiş gibi hissettiriyor."

"Sihirbaz'a Noel'de burada kalacağını haber ver," dedi. "Seninle geçirmek isteyecektir."

Bu beni güldürdü.

"Ne?" diye sordu Penny.

"Düşünebiliyor musun? Sihirbaz'la Noel."

"İlahiler söylersiniz," dedi Penny gülerek.

"Fındık yeriz."

"Kraliçe'nin konuşmasını izlersiniz."

"*Hediyeleri* bir düşünsene," dedim gülerek. "Muhtemelen çözüp çözemeyeceğimi görmek için bana bir büyü verir."

"Gözlerini bağlayıp Orman Cehennemi'ne bırakır ve akşam yemeğinde evde olmanı söyler."

"Ah!" Sırıttım. "Tıpkı üçüncü senemizdeki gibi."

Penny kolumu dürttü ve duvar boyunca kaydım. "Konuş onunla," dedi. "Deli ama sana değer veriyor."

Tatil için okuldan en son ayrılan Baz oldu. Deri valizini oyalanarak hazırladı. İçinde notlarımızın çoğu vardı. Ailesiyle bunu konuşup konuşmamaya henüz karar vermemişti ama olabildiğince bilgi edinmeye çalışacaktı. "Birileri Nicodemus hakkında bir şeyler biliyordur herhalde."

Yatağımda uzanmış, odanın bana kalmasının ne kadar güzel olacağını düşünüyor ve onu izlememeye çalışıyordum. Öksürdüm. "Dikkatli ol, tamam mı? Yani bu Ninodemus denen kişi kim bilmiyoruz ama tehlikeli biriyse onu aradığımızı fark etmesini istemeyiz."

"Sadece güvendiğim kişilerle konuşurum," dedi Baz.

"Evet ama olay da bu değil mi zaten? Kime güveneceğimizi *bilmiyoruz*."

"Penelope'ye güveniyor musun?"

"Evet."

"Annesine güveniyor musun?"

"Kötü olmadığı konusunda güveniyorum."

"Ben de aileme güveniyorum. Senin güvenip güvenmemenin bir önemi yok."

"Sadece dikkatli olmanı söylüyorum," dedim.

"Benim için endişelenmeyi kes, Snow. Bu beni huzursuz ediyor." Valizinin kapağını kapadı ve mandallarını tutturdu. Sonra kaşlarını çatarak bana baktı ve bir karar verdi. Bu bakışa aşinaydım. Elimi kılıcımın kabzasına götürdüm.

"Snow..." dedi.

"Ne."

"Sana bir şey söylemem gerektiğini hissediyorum. Ateşkesimiz dolayısıyla."

Ona bakıp bekledim.

"O gün Wellbelove ve beni Orman'da gördüğünde..."

Gözlerimi kapadım. "Bunun ateşkesimizle ne gibi bir ilgisi olabilir?"

Baz devam etti: "O gün beni Wellbelove'la Orman'da gördüğünde... Düşündüğün gibi değildi."

Gözlerimi açtım. "Kız arkadaşımı çalmaya çalışmıyor muydun?"

"Hayır."

"Hadi oradan," dedim. "Senin yerine beni tercih ettiği günden beri aramıza girmeye çalışıyorsun."

"Benim yerime seni tercih etmedi."

"Kendine gel, Baz."

Acı çekiyor gibi görünüyordu; bu yeni bir surat ifadesiydi. "Hayır," diye devam etti. "Demek istediğim... ben Wellbelove için hiçbir zaman bir seçenek olmadım."

Başımı yeniden yastığa bıraktım. "Ben de öyle zannediyordum ama belli ki yanılmışım. Artık onunla şansın var. Benimle işi bitti."

"Beni iş üstünde yakaladı," dedi. "O gün Orman'da..."

Onu duymazdan geldim.

"*Yemek yerken* yakaladı. Beni gördü. Kimseye söylememesini istiyordum."

"Bunun için elini mi tutman gerekiyordu?"

"Onu sırf seni kızdırmak için yaptım. İzlediğini biliyordum."

"Eh, işe yaradı," dedim.

"Dinlemiyorsun." Artık çok acı çekiyor gibi görünüyordu. "Wellbelove'la aranıza asla girmeyecektim. Ben hep seni sinirlendirmeye çalışıyordum."

"Sırf beni üzmek için Agatha'yla flört ettiğini mi söylüyorsun?"

"*Evet.*"

"Onunla hiç ilgilenmedin mi?"

"*Hayır.*"

Dişlerimi sıktım. "Ve benim bunu duymak isteyeceğimi mi düşündün?"

"Yani evet. Artık onunla barışıp mükemmel bir Noel geçirebilirsin."

"Tam bir pisliksin!" dedim ayağa kalkıp üzerine atılarak.

"Oda Arkadaşı Laneti!" diye bağırdığını duydum ama az kalsın yumruğumu çenesine yapıştırıyordum.

Son anda durdum. "Agatha biliyor mu?"

Omuz silkti.

"Sadece flört ediyordum," dedi Baz. "Onu ejderhaya yem etmeye çalışmadım sonuçta."

"Evet ama senden *hoşlanıyor,*" dedim. "Sanırım senden, benden hoşlandığından daha fazla hoşlanıyor."

Baz başını eğip tekrar omuz silkti. "Neden hoşlanmasın ki?"

"Siktir git, Baz. Cidden." O kadar yakınında duruyordum ki resmen yüzüne tükürüyordum. "Sen yokken senin o lanet olası mendilini yanında taşıyordu. Geçen seneden beri."

"Ne mendili?"

Asamın ve birkaç şeyin daha olduğu çekmeceden mendili çıkarıp gözlerinin önünde salladım. "Bunu."

"Bak," dedi. "Buna bir son vereceğim. Bundan sonra Wellbelove'dan uzak duracağım. Onunla ilgilenmiyorum."

"Bu daha da kötü!"

"İyi o zaman *devam edeyim*!" dedi sanki öfkeli olması gereken kişi kendisiymiş gibi. "Böylesi daha mı iyi olur? Onunla evleneyim ve büyü tarihinin gelmiş geçmiş en güzel çocuklarını yapalım ve sırf seni sinir etmek için hepsinin adını Simon koyalım."

"Git artık!" diye bağırdım. "*Ciddiyim.* Sana biraz daha bakarsam Oda Arkadaşı Laneti umurumda olmayacak. Watford'dan atılırsam en azından seninle de sonunda işim bitmiş olur!"

51

BAZ

Snow'a iyilik yapmaya çalışıyordum.

Hiç de işime gelmeyen bir iyilik.

Wellbelove'la gerçekten de evlenmeliydim. Babam buna bayılırdı.

Onunla evlenirdim. İstediği her şeyin anahtarını ona verirdim. Sonra da Simon'a benzeyen bin tane erkek bulup hepsinin kalbini farklı şekillerde kırardım.

Wellbelove çok güçlü değildi ama mükemmeldi. Ayrıca harika bir atı vardı; üvey annemle at binerlerdi.

Babam da Pitch soyadının benimle son bulacağı konusunda endişelenmeye bir son verebilirdi. (Gerçi Pitch soyu benimle çoktan ölmüştü; vampirlerin çocuk sahibi olamayacaklarından emindim.) (Vampir bebekler olduğunu düşünebiliyor musunuz? Tam bir kâbus.) (Ayrıca Fiona teyzem kendi kahrolası soyadını neden devam ettirmiyordu? Annem bana kendi soyadını verebildiyse Fiona da dünyaya birkaç Pitch daha getirebilirdi.)

İyi bir ailenin kızıyla evlenirsem babamın eşcinsel olmamı umursamayacağını düşünüyordum. Ya da torunlarının babasının kim olacağını. Annemin soyunu bu şekilde devam ettirme fikri midemi altüst etmedi; bunu düşünecektim.

Snow aşk, seks ve evlilik konusunda, Agatha konusunda bu kadar duygusuz düşündüğümü bilse büyük olasılıkla benden yepyeni bir sebepten dolayı nefret ederdi.

Ama niyetimin iyi olmamasının önemi var mıydı ki? Cehenneme giden yolum iyi –ya da kötü– niyetlerden oluşmuyordu; sadece benim yolumdu.

Hadi, Snow. Kız arkadaşını affet. Önünüzde durmayacağım. Gidip birlikte lanet olası tepeye çıkın ve saçlarınızda batan güneşi izleyin... artık sıkıntı çıkarmayacağım. *Bitti. Ateşkes.*

Bu durumun, işbirliğimizin aramızı düzeltmesini beklemiyordum. Snow'u ikna etmeyi ya da değiştirmeyi beklemiyordum. Ama ilerleme kaydettiğimizi düşünmüştüm. Tüm bunlar sona erdiğinde belki yine farklı taraflarda yer alsak da birbirimize bulaşmazdık. Kavga çıkarmazdık.

Simon'la her zaman düşman olacağımızı biliyordum.

Ama belki artık düşman olmak istemeyeceğimiz bir noktaya ulaşabilirdik.

52

SIMON

Penny (ve Baz) gidince vaktimin çoğunu okul arazisinde yürüyerek geçirdim. Kreşi aramaya karar verdim.

Baz, annesi öldükten sonra Ağlayan Kule'nin onu yuttuğuna inanıyordu. Penny'nin dediğine göre bir büyücü bir binaya bağlıysa, oraya kan büyüsü yaptıysa bu mümkün olabilirdi. Kanları döküldüğünde bu, binanın da canını acıtırdı. Etrafında bir nevi kapsül oluştururdu.

Odamızın beni tanıması için o kadar kan döktükten sonra Maskeliler Evi'nde ölürsem ne olacağını düşündüm.

Penny'nin kan büyülerini ve yeminlerini sevmemesinin bir nedeni de buydu. *"Sözünü tutan biriysen sözün yeterli olacaktır."*

Yine ondan alıntı yapıyordum. Gün boyu kafamın içinde onunla konuşuyordum. Bazen hayali konuşmalarıma Baz da dahil oluyordu; genelde *bana dangalak olduğumu* söylemek için. Ama kafamın içinde bu kelimeyi kullanmıyordu hiç. Fazla kabaydı.

Yine kendi kendime konuşup pencerenin dışında gözüme çarpan bir şey olduğunda köşelerden burnumu sokarak Ağlayan

Kule'nin etrafında dolanıyordum. Keçilerin sıra halinde karla kaplı, asma köprüden geçtiklerini gördüm. Arkalarından da biri takip ediyordu. Ebb olmalıydı.

Ebb. *Ebb...*

Ebb on bir yaşından beri Watford'daydı. Şu an en az otuz ya da kırk vardı. Müdire Pitch öldürüldüğünde burada olmalıydı.

Ben yanına gidene kadar keçiler ahırlarına dönmüşlerdi. Kapıyı çaldım; Ebb'i korkutmak istemiyordum. Burada keçilerle yaşıyordu.

Tuhaf olduğunu biliyordum ama açıkçası Ebb'i başka insanlarla yaşarken hayal etmekte güçlük çekiyordum. Diğer çalışanlarla birlikte. Ahırda istediğini yapabiliyordu. Keçiler umursamıyordu.

"Selam, Ebb!" dedim kapıyı birkaç kez daha çalarak. "Benim, Simon."

Kapı açıldı ve Ebb görünmeden önce keçilerden biri burnunu dışarı uzattı. "Simon!" dedi kapıyı açıp içeri girmemi işaret ederek. "Burada ne yapıyorsun? Herkes evine gitti sanıyordum."

"Mutlu Noeller demeye geldim," dedim peşinden ahıra girerken. İçerisi daha sıcaktı ama çok da sıcak değildi. Ebb'in bu şekilde giyinmesine şaşmamak gerekirdi: eski Watford kazağının üzerinde bir kazak daha vardı ve uzun, çizgili Watford atkısı ile pejmürde bir örgü şapka takmıştı. "Yılanlar aşkına, Ebb, burası cadı kafası kadar soğuk!"

"O kadar kötü değil," dedi. "Gel, sobayı yakalım."

Keçilerin yanından ahırın arka tarafına, Ebb'in oturma odasına geçtik. Burada küçük bir masası ve halısı vardı. Bir de televizyon. Bildiğim kadarıyla Watford'daki tek televizyondu. Her şey, duvara ya da bacaya bağlı olmayan bir sobanın etrafındaydı.

Ebb'i ziyaret etmenin en güzel yanı buydu; büyüyü boşa harcamak umurunda değildi. Ağzından çıkanın yarısı büyüydü ama onu hiç büyüsü azalmışken ya da bitkinken görmemiştim.

Sobanın büyülü olduğundan emindim ve futbol maçlarını izlerken de büyük olasılıkla büyü kullanıyordu.

"Neden büyülü banyo da koymamış?" diye sormuştu Agatha, Ebb'i son ziyaretimizde, ki üzerinden yıllar geçmiş olmalıydı. Ebb'in

nerede yıkandığını bilmiyordum. Belki de her sabah **Sütten çıkma ak kaşık** büyüsü yapıyordu.

(On üç yaşımdayken ben de aynı fikre kapılmıştım ama Penny bunun çok temiz olmadığına, **Sütten çıkma ak kaşık** büyüsünün yalnızca görebildiğin pislikleri temizlediğine dair nutuk çekmişti.)

Ebb sobaya birkaç dal atıp ateşi karıştırdı. "Sana da Mutlu Noeller," dedi. "Beni tam zamanında yakaladın. Yarın eve gidiyorum."

"Aileni görmeye mi?" diye sordum.

Ebb, Doğu Londralıydı. Başını onaylarcasına salladı.

"Keçilerinle ilgilenmesi için birine ihtiyacın var mı?"

"Hayır, arazide dolanmalarına izin vereceğim. Ya sen? Agatha'lara gidecek misin?"

"Hayır," dedim. "Burada kalmayı düşünüyorum. Son senem ya, Watford'da olabildiğince vakit geçirmek istiyorum."

"Her zaman geri gelebilirsin, Simon. Ben geldim. Kahve ister misin? Korkarım burada sadece kahvem var. Hayır, dur, biraz Rich Tea bisküvim var. Bayatlamadan yiyelim."

Bir kovayı ters çevirip ateşe yakın oturdum. Ebb ahırın arkasına çivilediği dolapların başına gitti. Oraya astığı, üzerinde tozlu seramik hayvanların olduğu raflar da vardı.

İkinci sınıftayken Noel'de Ebb'e küçük, kırılabilir bir keçi hediye etmiştim; yazın onu ikinci el satışında görmüştüm. O kadar hoşuna gitmişti ki birkaç Noel üst üste ona biblolar almıştım. Keçiler, kuzular ve eşekler.

Ebb bana çatlamış fincanda kahve ile kurabiye verdiğinde kendimi utanç içinde, elim boş hissettim.

"Burada ne yapabilirim, bilmiyorum," dedim. "Watford'ın iki tane keçi çobanına ihtiyacı olduğunu sanmıyorum." Küçük keçilerden biri yanıma gelip dizime sokuldu. Avcumdaki bisküviyi ona uzatınca hemen aldı.

Ebb gülümseyerek rahat koltuğuna oturdu. "Sana da bir şey buluruz. Bayan Pitch beni işe aldığında da çalışan ihtiyacı yoktu."

"Baz'ın annesi," dedim keçinin kulaklarını kaşıyarak. Ebb'i bu konuda konuşturmak sandığımdan kolay olabilirdi.

"Ta kendisi," dedi. "O güçlü bir büyücüydü."

"Onu iyi tanır mıydın?"

Ebb bisküvisinden bir ısırık aldı. "Ben okuldayken Büyülü Kelimeler dersine girerdi," dedi kirli atkısına kırıntılar saçarak. "Aynı zamanda da müdireydi. Yani sanırım onu o şekilde tanıyorum. Anlayacağın üzere, hiçbir zaman aynı ortamda bulunmadık ama kardeşim Nicky öldükten sonra ailem herhangi bir ortama girmedi zaten."

Ebb'in kardeşi, Ebb okuldayken ölmüştü. Her defasında gözyaşlarına boğulup üzülmesine rağmen ondan sıkça bahsederdi. Penny'nin Ebb'den pek hoşlanmamasının bir sebebi de buydu. *"Fazla melankolik. Keçiler bile bıkmış görünüyorlar."*

Keçiler bence gayet iyi görünüyorlardı. Birkaçı Ebb'in koltuğunun etrafında dolanıyordu. Küçük dilenci ise ayaklarımın dibine çökmüştü.

"Watford'dan ayrılmaya korkuyordum," diye devam etti Ebb. "Bayan Pitch de ayrılmak zorunda olmadığımı söyledi. Düşününce, muhtemelen başıma ayrı bir bela açacağımdan endişelenmişti. Her zaman sağduyudan çok gücüm oldu. Adeta bir barut fıçısıydım; Nicky de ben de öyleydik. Bayan Pitch beni Watford'a alarak büyü dünyasına iyilik yapmış oldu ve bana ilerisi için endişelenmememi söyledi. Güç her zaman yük olmak zorunda değildi. Taşıyamayacağın kadar fazla gelirse başka bir yere koyarsın. Çekmeceye falan. Yatağının altına. *'Bırak Ebenza,'* dedi. *'Bununla doğdun ama kaderin olmak zorunda değil.'* Bu, babamın hiç söylemediği bir şeydi. Bayan Pitch'in çocuğu olsaydım da böyle affedici olur muydu, merak ediyorum."

Gülerken ağzımdan ıslak bisküvi kırıntıları saçmamaya çalıştım.

"Ne?" dedi. *"Bu ilham verici bir hikâye."*

"Adın Ebenza mı?"

"Gayet güzel bir isim! Çok geleneksel." O da güldü ve koca bir bisküviyi ağzına atıp üzerine kahve içti.

"İyi birine benziyor," dedim. "Baz'ın annesi."

"Evet. Aslan gibi cesurdu. Ve çoğu kişinin huzursuz olacağı kadar da karanlıktı –bütün Pitch'ler öyleydi– ve reformlara şiddetle karşıydı. Ama Watford'ı çok severdi. Büyüyü çok severdi."

"Ebb... kardeşin nasıl öldü?" Bunu daha önce hiç sormamıştım. Ebb'in daha fazla üzülmesini istemiyordum.

Derhal koltuğunda öne doğru kaydı ve bakışlarını benden kaçırdı. "Bu, konuştuğumuz bir şey değil. Onunla ilgili hiç konuşmamam gerekiyor; vücudunu gömemeyince adını gömdüler, Kitap'tan bile sildiler ama o benim ikizimdi. Öyle değilmiş gibi davranmak doğru gelmiyor."

"İkizin olduğunu bilmiyordum."

"Evet. Suç ortağım."

"Onu özlüyor olmalısın."

"*Özlüyorum.*" Burnunu çekti. "Diğer tarafa geçtiğinden beri onunla konuşmadım; insanların dediklerinin aksine..."

"Tabii ki konuşmadın, o öldü," dedim.

"Ne dediklerini *biliyorum.*"

"Açıkçası Ebb, kardeşin hakkında senden başka konuşanı duymadım."

Bir an bana baktı, gerildi, ardından kendisinin farkına varmış gibi ateşe dönüp kamburunu çıkardı. "Üzgünüm, Simon. Sadece... Galiba insanlar benim de onunla birlikte gideceğimi sanıyorlardı. Onsuz yaşayamayacağımı. Nicky gitmemi istedi."

"Kendini öldürmeni mi istedi?"

"Onunla gitmemi istedi..." Endişeyle etrafına bakındı ve sesi fısıltı halini aldı. "Vampirlere gitmemi. Nicky beni bekleyeceğini, hep bekleyeceğini söyledi."

Elimdeki bisküvi kırıldı. "Vampirlere mi?"

"Gerçekten kimse ondan bahsetmiyor mu? Benden?"

"Hayır, Ebb." *Vampirlere mi?* Ebb'in kardeşi *vampirlere mi* gitmişti?

Ebb çaresiz görünüyordu. "Tüm yaptıklarından sonra bile ondan hiç bahsetmiyorlar... Sanırım Kitap'tan çıkarılınca böyle oluyor. Ben de oradaydım. Bayan Pitch kelimeleri saklamama izin verdi."

Asasını kaldırdı ve içeride sadece Ebb ve ben olmamıza rağmen o kadar gerilmiştim ki yerimden sıçradım. Ayaklarımın dibindeki keçi de sıçrayarak uzaklaştı. Ebb fark etmedi bile. Onu hiç görmediğim kadar melankolikti. Kirli yanaklarından akan yaşlar yüzünde temiz çizgiler oluşturuyordu.

Asayı ateşin üzerine doğru salladı ve kelimeler alevlerin arasında belirdi ama yanmadı:

Nicodemus Petty.

O kadar şoke olmuştum ki az kalsın uzanıp onları tutacaktım. Nicodemus! Vampirlere giden Nicodemus!

"Nicky," diye fısıldadı Ebb. "Vampirlerle ölümü *seçen* tek büyücü." Kazağının koluyla gözlerini sildi. "Üzgünüm, Simon. Ondan bahsetmemeliydim ama yılın bu zamanı onu *düşünmeden* edemiyorum. Tatillerde. Tek başına olması..."

"Hâlâ *yaşıyor mu?*"

Bu yanlış bir soruydu ya da kendimi fazla kaptırmıştım. Ebb yeni gözyaşlarını sildi.

"Hâlâ dışarıda bir yerde," dedi. "Ölse haberim olurdu diye düşünüyorum. Eskiden, başı dertteyken hep hissederdim."

"Nerede?" diye sordum. Sesim fazla çaresiz, fazla hevesli çıkmış gibi hissediyordum.

Ebb ateşe döndü. "Sana söyledim, gittiği günden beri onunla konuşmuyorum. Yemin ederim."

"Sana inanıyorum," dedim. "Çok özür dilerim. Onu çok özlüyor olmalısın."

"Kendi kalbimi özlemek gibi," dedi Ebb. Asasıyla alevleri karıştırdı ve her harfi tek tek aldı.

"Onlarla birlikte miydi?" diye sordum. "Baz'ın annesini öldüren vampirlerle?"

Ebb'in çenesi yukarı kalktı. "Hayır," dedi onu savunurcasına. "Bayan Mary ölmeden önce bizzat kendisine sordum. Nicky'nin o gün orada olmadığına yemin etti. O asla öyle bir şey yapmazdı. Nicky insanları öldürmek istemezdi. Sadece sonsuza dek yaşamak istiyordu."

"Sen burada mıydın? Olay gerçekleştiğinde?.."

Yüzü, hayal bile edemeyeceğim kadar asıldı. "Keçilerle dışarıdaydım. Ona yardım edemedim."

"Kreşe ne oldu?" diye üstelerken Ebb'in çok fazla ağlamaktan her an sorularıma cevap veremez hale geleceğinden endişeleniyordum. "Nereye gitti?"

"Kendi kendini sakladı," dedi ve burnunu çekti. "Görevi çocukları korumaktı ve başarısız oldu. Böylece gizlendi. Duvarların ve yerin altına çekildi. Bir keresinde bodrumda buldum. Sonra bir keresinde de Ağlayan Kule'nin ortasında. Sonra tamamen kayboldu."

Ebb'e muhtemelen daha fazla soru sormalıydım. Penny olsa şu an asla durmazdı. Baz ise asasını çıkarır *her şeyi* öğrenmeyi talep ederdi.

Fakat onun yerine Ebb'le oturup ateşi izledim. Bazen atkısının ucuyla gözlerini sildiğini görüyordum. Sanki yüzüne yeniden pislik sürüyormuş gibiydi.

"Üzgünüm," dedim. "Bu kadar acı verici anıyı hatırlatmak istememiştim. Watford'la ilgili bilmediğim o kadar çok şey var ki..."

"Watford hakkında hangimiz ne biliyoruz ki?" diye iç geçirdi. "Orman perileri bile Beyaz Şapel'den öncesini hatırlayamıyor."

"Üzgünüm," dedim.

Ebb bana doğru eğilip kolunu omzuma doladı. Bunu bazen yapardı. Çocukken çok hoşuma giderdi. Bana ulaşması daha kolay olsun diye iyice yakınına otururdum.

"Şişt," dedi. "Sen hatırlatmadın. Zaten hep aklımda. Bir açıdan, konuşmak iyi oluyor. Bir an bile olsa içimi biraz dökmüş oluyorum."

Ayağa kalktım, o da peşimden kapıya gelip içten bir şekilde sırtımı sıvazladı. "Mutlu Noeller, Simon," dedi yanaklarını tekrar silerek. "Yalnız hissedersen beni arayabilirsin. Bir alev göndermen yeterli, tamam mı? Hissederim."

Ebb en az Sihirbaz kadar güçlü olmalıydı... *Alev göndermek mi?*

"İyi olacağım," dedim. "Teşekkürler, Ebb. Mutlu Noeller."

Bana kapıyı açtığında veda etmek için hevesliymişim gibi görünmek istemedim ama kapıyı kapatır kapatmaz koşmaya baş-

ladım. Kulemize kadar karda hızla ilerledim, ardından dolabımın altında sakladığım parayı çıkardım. Fazla değildi ama sanırım beni Hampshire'a götürürdü.

Tren istasyonuna gitmek için otostop çekmeyi denedim ama kimse beni almadı. Sorun değildi. Koşmaya devam ettim. İstasyona geldiğimde bilet ve sandviç aldım.

Trende, Watford'dan bir saat uzaktayken birinin telefonunu ödünç alıp arasam da olabileceğini fark ettim.

53

BAZ

Kütüphanede keman çalışmak hoşuma gidiyordu. Kardeşlerimin buraya girmelerine henüz izin verilmiyordu ve bahçeye bakan bölmeli pencereler vardı.

Keman çalmayı seviyordum, nokta. İyiydim. Dikkatimi dağıtıp önüme çıkan her şeyden kafamı uzaklaştırıyordu. Çalarken daha iyi düşünebiliyordum.

Büyükbabam da keman çalardı. Yayıyla büyü yapabilirdi.

Okula giderken kemanımı burada unutmuştum –aklım yerinde değildi– ve bir süre ara verdiğim için biraz hamlamıştım. Üvey annem Daphne'nin "gereksiz derecede melankolik" dediği bir Kishi Bashi şarkısı üzerinde çalışıyordum.

"Basilton... *Bay Pitch.*"

Kemanı çenemden indirip döndüm. Vera kapıdaydı. "Böldüğüm için özür dilerim ama bir arkadaşınız sizi görmeye gelmiş."

"Kimseyi beklemiyorum."

"Okuldan bir arkadaşınız," dedi. "Üzerinde sizin üniformanızdan var."

Kemanımı bırakıp gömleğimi düzelttim.

Herhalde Niall'dı. Bazen bize gelirdi. Gerçi genelde öncesinde mesaj atardı. Genelde değil, her zaman. Ayrıca üniformasını giymezdi. Kimse giymezdi; tatildeydik.

Hızlandım ve elimde asamla resmen koşarak salondan ve yemek odasından geçtim. Daphne masada dizüstü bilgisayarının başındaydı. Merakla bakınca yavaşladım.

Antreye girdiğimde, Simon Snow kaybolmuş bir köpek gibi orada duruyordu.

Ya da hafıza kaybına uğramış biri gibi.

Watford montu ile deri botlarını giymişti, üzerleri kar ve çamurla kaplıydı. Vera ona halının üzerinde durmasını söylemiş olmalıydı çünkü halının tam ortasında duruyordu.

Saçları darmadağınıktı, yüzü kıpkırmızıydı ve herhangi bir kışkırtma olmadan oracıkta patlayabilirmiş gibi görünüyordu.

Antrenin kemerli girişinde durup asamı gömleğimin koluna, ellerimi de ceplerime soktum. "Snow."

Başını kaldırdı. "*Baz.*"

"Kapımda ne yaptığını hayal etmeye çalışıyorum... Dik bir yamaçtan buraya mı yuvarlandın?"

"*Baz...*" dedi yeniden. Ağzındakini çıkarmasını bekledim. "Sen... Üzerinde kot var."

Başımı eğdim. "Evet. Senin de üzerinde kırsalın yarısı var."

"Yoldan buraya yürümek zorunda kaldım."

"Öyle mi?"

"Taksici size gelmekten korktuğunu söyledi. Evinizin perili olduğunu düşünüyormuş."

"Öyle."

Yutkundu. Snow gördüğüm en uzun boyna ve en abartılı yutkunmaya sahipti. Çenesi öne çıktı ve âdemelması oynadı... müthiş bir görüntüydü.

"Ee," dedim imalı bir şekilde ve kaşlarımı kaldırdım. "Bize uğraman iyi olmuş..."

Snow homurdanarak beni susturdu ve öne doğru adım atıp halının dışına çıktı, ardından tekrar geriledi. "Seninle konuşmaya geldim."

Başımı onaylarcasına salladım. "Pekâlâ."

"Şey..."

"Pekâlâ," dedim tekrar, bu kez üzerine gitmeyerek. Fazla kızdırıp gitmesini istemiyordum. (Snow'un gitmesini hiç istemiyordum.) "Ama bu halde eve giremezsin. Ayrıca *nasıl* bu hale geldin?"

"Dedim ya; anayoldan yürüdüm."

"Temiz kalmak için büyü yapabilirdin."

Kaşlarını çattı. Snow mecbur kalmadıkça kendisine asla büyü yapmazdı... ya da bir başkasına. Kolumdan asamı çıkarıp ona doğrulttum. Yüzünü buruşturdu ama durmamı söylemedi. Botlarına, "Sütten çıkmış ak kaşık!" büyüsü yaptım. Çamur uçtu ve kapıyı açıp asamla yerdeki pisliği dışarı süpürdüm.

Kapıyı kapadığımda Snow sırılsıklam olmuş montunu çıkarıyordu. Okul pantolonu ile kırmızı kazağını giymişti ve bacaklarıyla saçları hâlâ ıslaktı. Asamı tekrar kaldırdım. "Ben iyiyim," dedi.

"Botlarını çıkarman gerek," dedim. "Hâlâ ıslaklar."

İplerini çözmek için eğildiğinde ıslak, yün pantolon bacaklarında gerildi.

Ve Simon Snow kırmızı çoraplarıyla antremde duruyordu.

Bedenimdeki tüm kan kulaklarıma ve yanaklarıma akın etti.

"Hadi Snow. Konuşalım."

54

SIMON

Baz'ın peşinden devasa bir odadan çıkıp diğerine girdim. Evleri şato olmasa da ona yakındı.

Downton Abbey'den fırlamış gibi görünen yemek odasından geçtik ve masada parlak gümüş bir bilgisayarın başına oturmuş bir kadın vardı.

Kadın hafifçe öksürünce Baz durup beni tanıştırdı. "Anne, oda arkadaşım Simon Snow'u hatırlarsın."

Beni zaten tanımış olmalıydı ama yine de şaşırmış görünüyordu ki bu bana kendime, burada ne işim olduğunu sormayı hatırlattı. Lanet olası Pitch evinde.

Gerçi bunu trende ya da takside ya da anayoldan Baz'ın kapısına kadar yürüdüğüm sekiz kilometre sırasında sormam gerekirdi.

Hiç düşünmüyordum.

"Snow," dedi Baz. "Üvey annem Daphne Grimm'le tanışmıştın."

"Sizi gördüğüme sevindim, Bayan Grimm," dedim.

Hâlâ şaşkın görünen Bayan Grimm, "Ben de öyle, Bay Snow," dedi. "Resmi bir iş için mi buradasınız?"

Ne demek istediğini anlamadım; hiçbir zaman resmi işim olmamıştı ki.

Baz başını iki yana sallıyor, kadının yüzündeki ifade ne anlama geliyorsa onu düzeltmeye çalışıyordu. "Sadece beni ziyarete geldi, anne. Birlikte çalıştığımız bir proje var, okul projesi. Ayrıca ona öyle seslenmek zorunda değilsin. Sadece Simon diyebilirsin."

"*Sen* bana Simon demiyorsun," diye homurdandım.

"Odamda olacağız," diye karşılık verdi Baz, beni duymazdan gelerek.

Üvey annesi boğazını temizledi. "Yemek hazır olduğunda size haber gönderirim."

"Teşekkürler," dedi Baz ve yeniden yürümeye başlayarak beni üzerinde heykellerin olduğu –çıplak kadınlar ışık çemberleri tutuyorlardı– devasa merdivenlerden yukarı çıkardı. Işıklar elektrikli mi yoksa büyülü mü anlayamadım ama evinizdeki her şey koyu renk ahşap ya da koyu kırmızıysa merdivenlerinize ışık koymak mantıklıydı. Pencerelerse o kadar uzaktaydı ki evin ortası okyanusun dibini andırıyordu.

Ona yetişmeye çalıştım. Kot giydiğine hâlâ inanamıyordum. Sanırım okulda değilken formasını giymemesi doğaldı ama Baz'ın evin içinde hep takım elbiseyle ve yelekle gezeceğini hayal etmiştim; omuzlarından sarkan ipek atkısıyla.

Yani... gerçekten pahalı bir kota benziyordu. Koyu renkti. Sıkıyormuş gibi görünmeden belinden bileklerine doğru daracık iniyordu.

Bir an beni bir tuzağa götürüp götürmediğini merak ettim. Geleceğimi bilmiyordu ama böyle evlerin içinde zaten hazır tuzaklar bulunmaz mıydı? Muhtemelen siyah püsküllü bir halatı çekecekti ve beni zindana atacaktı... öğrendiklerimi ona söyler söylemez.

Uzun bir koridora girdik ve Baz uzun kemerli bir kapıyı açtı. Odasının kapısıydı.

Bu da bir başka vampir komikliğiydi: Duvarlarda kırmızı kumaştan paneller vardı ve devasa yatağı gargoyllarla dekore edilmişti. (*Gargoyllar* vardı. *Yatağının* üzerinde.)

Kapıyı arkamdan kapadı ve yatağın önündeki sandığın üzerine oturdu. Onun üstünde de gargoyl oymaları vardı.

"Pekâlâ, Snow," dedi. "Burada ne işin var?"

"Beni sen davet ettin," dedim. Çok ezik bir cevaptı. İnanılmaz ezik.

"Bu yüzden mi geldin? Noel için mi?"

"Hayır. Sana söylemem gereken bir şey olduğu için geldim ama beni zaten *davet etmiştin*."

Aptalmışım gibi başını iki yana salladı. "Söylesene. Annemle mi ilgili?"

"Nicodemus'un kim olduğunu öğrendim."

Bu dikkatini çekti. Tekrar ayağa kalktı. "*Kimmiş?*"

"Ebb'in kardeşi."

"Kız arkadaşın Ebb mi?"

"Keçi çobanı Ebb."

"Onun kardeşi yok ki."

"Var," dedim. "İkizi. *Vampir* olduğunda Kitap'tan çıkarılmış."

Baz'ın yüzünün daha da beyazladığına yemin edebilirdim.

"Ebb'in kardeşi Dönüştürülmüş mü? Bunun için onu Kitap'tan mı çıkarmışlar?"

"Hayır, kendisi onlara katılmış. Gönüllü olarak."

"Ne?" dedi Baz sertçe. "Bu işler böyle olmuyor, Snow."

Önüne geçtim. "Nasıl oluyor, Baz?"

"Gidip de onlara *katılamazsın*."

"Nicodemus öyle yapmış. Ebb'in de kendisiyle birlikte gitmesini istemiş."

"Ebb. *Keçi çobanı*. Nicodemus adında, daha önce kimsenin duymadığı bir kardeşi var..."

"Dedim ya... Kitap'tan çıkarıldığı için onu hiç duymadık. Ebb bu yüzden Watford'da yaşıyormuş. Kardeşine katılmasın diye annen ona iş vermiş. Sanırım ikisi de birer süperkahraman

falandı ki herkes güçlerini birleştirip süpervampir olmalarından korktu."

"Ebb annemi tanıyor muymuş?"

"Evet. Bu işi ona annen vermiş."

Baz bir şey yumruklamak ister gibiydi. Ya da kan emmek ister gibi. "Ee, şimdi neredeymiş?" diye sordu. "Nicodemus denen adam?"

"Ebb bilmiyor. Onunla konuşmaması gerekiyormuş. Hatta onun hakkında bile konuşmaması gerekiyormuş."

Baz dudağını bükünce onun gerçekten de süpervampir olduğunu hatırladım; süperdüşman: "Bilmiyor, öyle mi?" dedi. "Bunu göreceğiz."

Elimi göğsünün üzerine koydum. Ona ulaşmak için bir adım daha atmama gerek yoktu. "Hayır," dedim sertçe. "Ebb, Nicodemus'un nerede olduğunu bilmiyor. Onunla bir daha konuşmayacağız."

Baz yutkunup gri-pembe altdudağını ısırdı. "İstersem keçi çobanıyla konuşurum, Snow."

"Yardımımı istiyorsan, hayır." Elimi göğsünden çekmedim çünkü hâlâ zapt edilmesi gerektiğini hissediyordum fakat bunu yapmama izin verdiğine inanamıyordum.

Elini kaldırıp bileğimin üzerine koydu. (Sanki aklımı okumuş gibi.) (Vampirlerin böyle bir özelliği var mıydı?) "İyi," dedi bileğimi indirerek. "O zaman Nicodemus'u *nasıl* bulacağız?"

"O kadarını düşünmedim. Ebb'in yanından ayrılır ayrılmaz buraya geldim."

"Penelope ne düşünüyor?"

"Onunla henüz konuşmadım."

"Nerede?"

"Bilmiyorum, dedim ya, onunla konuşmadım. Direkt buraya geldim."

Baz kafası karışmış gibi görünüyordu. "Direkt buraya mı geldin?"

"Tatil sonrasını beklememi mi tercih ederdin?"

Gözlerini kısıp tekrar dudaklarını yaladı. Sırf bir şey yapmış olmak için ellerimi kalçama koydum. "Peki ya sen?" diye sordum. "Hiç ilerleme kaydettin mi?"

Bakışlarını kaçırdı. "Hayır. Yani vampirler hakkında bir sürü kitap okudum."

"*Kişisel gelişim mi?*" demekten kendimi zor alıkoydum. Onun yerine, "Neler öğrendin?" diye sordum.

"Onların ölü olduklarını ve bebekleri öldürmekten hoşlandıklarını."

"Hımm," dedim. "Tuzlu ve sirkeli cipslerle ilgili bir şey yazıyor muydu?" Baz uyuduğumu düşündüğü zaman cips yer, sonra da kırıntıları yataklarımızın arasına silkelerdi.

Bana sertçe bakıp masasının başına gitti. "Kimsenin vampirler hakkında bilgisi yok," dedi bir kalemle oynayarak. "Hem de hiç. Belki de gidip onlarla konuşmalıyım."

Kapısı çalındı ve açıldı.

Kız daha içeri adımını atamadan, "Kapıyı çalmalısın!" diye bağırdı Baz. Sanırım kız kardeşiydi. Henüz Watford'a gidemeyecek kadar küçüktü. Baz'ın üvey annesine benziyordu, koyu renk saçlı ve güzeldi ama Baz ve annesi gibi değildi; onlar birbirlerine daha çok benziyorlardı.

"Çaldım zaten," dedi kız.

"O zaman 'Gel' dememi beklemelisin."

"Annem yemeğe gelmeniz gerektiğini söylüyor."

"İyi," dedi Baz.

Kız kapının önünde durmaya devam etti.

"Birazdan ineceğiz. Git."

Kız gözlerini devirip kapıyı kapadı. Baz kalemiyle oynayıp düşünmeye devam etti.

"Şey, ben geri dönsem iyi olacak," dedim. "Daha fazla bir şey öğrenirsen mesaj gönderirsin. Aramayı da deneyebilirsin ama tatilde telefonlara bakacak biri olduğunu pek sanmıyorum."

"Ne?" Kaşlarını çatıp bana baktı.

"Dedim ki bir şey öğrenirsen mesaj..."

"Bir yere gitmiyorsun."

"Öğrendiğim her şeyi anlattım."

"Snow, son trenle gelmişsin ve bir saat boyunca yürümüşsün. Tüm gün bir şey yememişsin ve saçların hâlâ ıslak; bu gece gitmiyorsun."

"İyi de *burada* kalamam."

"Henüz alev almadın."

"Baz, dinle..."

Eliyle sözümü kesti. "Hayır."

55

BAZ

Snow yemekte tam bir felaketti.

Kalmasını bu kadar umutsuzca istemesem bundan zevk alabilirdim.

Tabağındaki her şey kafasını karıştırmış gibiydi ve yemeğine bakıp onları silip süpürmek arasında gidip geldi çünkü belli ki açlıktan ölüyordu.

Daphne onun kendisini rahat hissetmesi için uğraşmıştı ve çocuklar yalnızca onu izlediler. Onlar bile Sihirbaz'ın Vârisi'ni duymuşlardı.

Babam karanlık bir planım olduğunu düşünür gibiydi. (Aslında karanlık bir planım vardı ama bu kez Snow'u etkisiz hale getirmekle bir ilgisi yoktu.) Yemekten sonra beni kenara çekip yardım için Aileler'i aramasını isteyip istemediğimi sordu.

"Hayır," dedim. "Lütfen arama. Snow yalnızca okul projesi için burada."

Babam resmen göz kırptı.

Ona anlatmayı düşündüm. Annemin benim için geri geldiğini. Ama ya kendisine neden gelmediğini sorarsa ne diyecektim? Ya bundan Aileler'e bahsederse? Onlar Snow ve Bunce'la çalışmamı asla anlamazlardı. Ve şu an Snow ve Bunce edinebileceğim en iyi müttefiklerdi. Kafalarını bir şeye koyduklarında aman vermezlerdi. Onlara tamamen güvenebilirdiniz, önce kendilerini düşünmezlerdi. İkisinin defalarca komploları açığa çıkardıklarını ve canavarları yendiklerini görmüştüm.

Snow hâlâ yemek yiyordu. Daphne kibarlığından sürekli biraz daha yemek ikram ediyordu ve Snow da her defasında kabul ediyordu.

Daha önce Snow'la hiç aynı masaya oturmamıştım. Birkaç dakikalığına bile olsa onu izledim ve bunun tadını çıkardım. Tüm bunlar başladığından beri bunu yapıyordum; tadını çıkarıyordum. (*Titanik*'te olsanız önce tatlı yemekle ilgili söyledikleri şey neydi?)

Snow'un masa adabı korkunçtu. Vahşi bir köpeğin yemek yemesini izlemek gibiydi. Dilini ağzına sokmak istediğim vahşi bir köpek.

Yemekten sonra kütüphaneye gittik ve ona bulduklarımı gösterdim. Benden uzak durmaya özen gösteriyordu, ben de fark etmemiş gibi yaptım. Muhtemelen Bunce'ı arayıp onun ne düşündüğünü öğrenmemiz gerekiyordu; yarın bunu önerecektim.

Kütüphanemizde Nicodemus'la ilgili hiçbir şey yoktu. Zaten araştırmıştım ama bir kez daha bakacaktım. Kapının önünde durup, "Derinlemesine araştır: Nicodemus Petty!" büyüsü yaptım. Raflardan hiç kitap çıkmadı.

Petty ailesiyle ilgili birkaç şey bulduk ve onları okuduk. Doğu yakasından eski ve büyük bir aileydi ve birkaç jenerasyonda bir Ebb gibi adeta güç santrali çıkarıyordu. Snow olmasa Ebb dünyamızın en güçlü büyücüsü olabilirdi... Ve Ebb bu gücü keçilere ve zırlamaya harcıyordu...

"Sence *Kayıt*'a girmiş midir?" diye sordu Snow. "Nicodemus'un diğer tarafa geçmesi?"

"Bilmiyorum," dedim. "Geçmemiş olabilir. Muhtemelen gizli tutmak istemişlerdir ve görünüşe bakılırsa birine zarar da vermemiş."

"Kimseye zarar vermeyi amaçlamıyorsan vampir olmanın ne anlamı var ki?" dedi Snow.

"Vampir olmanın ne anlamı var ki?" diye karşılık verdim.

"Sen daha iyi bilirsin."

Sinirimi bastırdım, yuttum ve kitabı incelemeye devam ettim.

Snow küçük masaya kapitone bir sandalye çekerek karşıma oturdu. "Hayır," dedi. "Ciddiyim. Nicodemus bunu neden yapmış olabilir?"

"Teori üretmemi mi istiyorsun?"

Başını evet anlamında salladı.

"Daha güçlü olmak için," dedim. "Fiziksel açıdan."

"Başka?" diye sordu.

"Kendini geliştirmek için... duyularını."

"Daha iyi görmek gibi mi?"

"Karanlıkta," dedim. "Ve daha iyi duymak. Daha keskin koku almak."

"Sonsuza dek yaşamak?"

Başımı iki yana salladım. "Sanmıyorum. Bence o şekilde işlemiyor. Ama asla... hasta olmaz."

Snow kaşlarını çattı. "Bu şekilde düşününce neden insan o tarafa geçmesin ki?"

"Çünkü bu *ölüm*," dedim.

"Ölüm olmadığı ortada."

"Ruhunun öldüğünü söylüyorlar."

"Bu saçmalık," dedi.

"*Sen* nereden bileceksin, Snow?"

"*Gözlem*."

"Gözlem," diye tekrarladım. "Ruhu *gözlemleyemezsin*."

"Zaman içinde gözlemleyebilirsin," dedi. "Bence biliyorum..."

"Bu *ölüm*," dedim. "Çünkü hayatta kalabilmek için canlı yemen gerekiyor."

"Herkes öyle," dedi. "Yemenin olayı bu."

"Bu ölüm," dedim sesimi yükseltmeden, "çünkü acıktığında başka insanları yemeyi düşünmeden edemiyorsun."

Snow arkasına yaslandı. Ağzı açıktı çünkü kimse ona kapamayı öğretmemişti. Dilini altdudağına bastırdı. Oradan kanını yalamayı düşündüm.

"Ölüm," dedim kitabıma bakarak. "Çünkü başka insanlara, yaşayan insanlara bakıyorsun ve çok uzakta görünüyorlar. Başka bir şey gibi görünüyorlar. Kuşların başka bir şey olarak görünmesi gibi. Ve sende olmayan bir şeyle dolular. Bunu onlardan alabilirsin ama yine de senin olmaz. Onlar doyuyorlar ve... sen aç kalıyorsun. Yaşamıyorsun. Sadece acıkıyorsun."

"Acıkmak için yaşaman gerekir," dedi Snow. "Değişmek için yaşaman gerekir."

"Belki *sen* vampirlerle ilgili bir kitap yazmalısın," dedim.

"Belki yazmalıyım. Görünüşe bakılırsa bu konuda hatırı sayılır bir uzmanım."

Başımı kaldırdığımda Snow doğruca bana bakıyordu.

Boynundaki haçı hissedebiliyordum. Tükürük bezlerimdeki bir statik gibiydi ama hiç bu kadar cesaretlendirici olmamıştı. Onu şu an yere yapıştırabilirdim. (Öpmek için mi? Öldürmek için mi? Ya da doğaçlama yapardım.)

"Ailene sormalısın," dedi Snow.

"*Canlı* olup olmadığımı mı?" Kahretsin. Bu şekilde söylemek istememiştim. Biraz olsun kabullenmek istememiştim.

Snow ağzını kapadı. Yutkundu. Onu tam oradan ısıracaktım, boğazından.

"*Demek istediğim*," dedi, "Nicodemus'u hatırlayıp hatırlamadıklarını sormalısın. Belki onun nerede olduğunu biliyorlardır."

"Aileme vampirlere kaçan tek büyücüyle ilgili soru sormayacağım. Sen aptal mısın?"

"Ah, sanırım bu şekilde düşünmemiştim," dedi.

"Düşünmemiştin," dedim. "Ah. Ah, ah, *ah*."

SIMON

Baz merdivenlerden koşarak çıkıyordu, ben de arkasından. Yemekten sonra kimseyi görmemiştik. Ev o kadar büyüktü ki içine bir çete bile dolsa boş görünürdü.

Bu kez farklı bir kanattaydık. Bir başka uzun koridorda. Baz bir kapının önünde durup etkisiz hale getirici büyüler yapmaya başladı. "Beklendiği gibi son derece paranoyak," diye mırıldandı.

"Ne yapıyoruz?" diye sordum.

"Nicodemus'u arıyoruz."

"Sence burada mı yaşıyor?"

"Hayır," dedi. "Ama..."

Kapı açıldı ve bir başka ürkütücü gotik odaya girdik. Bu seferki farklı bir tür Gotik gibiydi çünkü duvarlarda seksenler ve doksanların bir sürü siyah göz kalemi sürmüş rock yıldızının posterleri vardı. Hatta biri bir duvara sarı sprey boyayla Sex Pistols'ın albümü *Never Mind The Bollocks*'ın adını yazmış, antika siyah beyaz duvar kâğıdını mahvetmişti.

"Burası kimin odası?" diye sordum.

Baz bir kitaplığın önünde çömelmişti. "Fiona teyzemin."

Kapıdan içeri girdim. "Burada ne yapıyoruz?"

"Bir şey arıyoruz..." Bir saniye sonra üzerine altın kaplamayla Büyüyü Hatırla yazılı büyük, mor bir kitap çıkardı. "İşte!" dedi. "Fiona'nın Ebb'le birlikte okula gittiğine eminim. Bununla ilgili konuştuğunu duymuştum. Emin ol, aşağılayıcı bir şekilde. Ama Ebb'in erkek kardeşinden hiç bahsetmedi..."

Baz sayfaları çeviriyordu. Yanına çömeldim. "Nedir bu?"

"Hatıra kitabı," dedi. "Sihirbaz başa geçmeden önce Watford'da verirlerdi. Mezuniyet balosunda. Her yıldan sınıf fotoğrafları ve kısa hikâyeler var..." Fotoğraflarla dolu bir sayfayı açtı. Ben de böyle bir şeye sahip olmayı diledim; kendimin ya da arkadaşlarımla birlikte hiç fotoğrafım yoktu. Agatha'nın birkaç tane vardı sanırım.

Baz kitabın arkasını açtı ve gözlerini kısarak büyük bir sınıf fotoğrafını incelemeye başladı. Fotoğrafın altına biri birkaç kare yapıştırmıştı. "Bak," dedim bir ağacın –porsuk ağacının– altında oturan kızın fotoğrafını göstererek. Sarı tutamları olan kopkoyu saçları vardı ve burnunu kırıştırıp dilini dişlerinin arasına koymuş gülüyordu. Yanında çelimsiz bir çocuk oturmuş, kolunu onun omuzlarına atmıştı. "Ebb," dedim. Çünkü o düz sarı saç hâlâ aynıydı. Ve çıkık elmacıkkemikleri. Ama Ebb'i hiç kendinden bu kadar emin görmemiştim ve onun bu şekilde güldüğünü hayal edemiyordum. Resmin altına biri *Ben ve Nickels* yazmıştı ve i'nin noktasını kalp şeklinde yapmıştı.

"*Fiona!*" dedi Baz, kitabı kapayarak.

Kitabı ondan alıp yeniden açtım ve yere oturup yatağa yaslandım. Fiona'nın okulda geçirdiği her sene için birkaç sayfa vardı: toplu sınıf fotoğrafları ve diğer fotoğraflar ile sertifikaları yapıştırabileceğiniz boş sayfalar. Sınıf fotoğraflarında Fiona'yı bulmak zor değildi; o bir tutam beyaz saçı doğal olmalıydı. Ebb ve Nicodemus da hep yan yana duruyorlar, birbirlerinin tıpatıp aynısıyken aynı zamanda tamamen farklı görünüyorlardı. Ebb, Ebb gibiydi, her fotoğrafta kibar ve çekingendi. Nicodemus ise her an bir iş çeviriyormuş gibi görünüyordu. Birinci sınıftayken bile.

Nicodemus ile Baz'ın teyzesinin bir fotoğrafını daha buldum. Bu kez eski moda kıyafetlerle poz vermişlerdi. "Watford'da eskiden tiyatro topluluğu olduğunu biliyor muydun?" diye sordum.

"Sihirbaz'dan önce Watford'da bir sürü şey vardı." Baz kitabı benden alıp yerine koydu. "Hadi."

"Nereye gidiyoruz?"

"Şimdi mi? Yatağa. Yarın? Londra'ya."

Gerçekten yorgun olmalıydım çünkü söylediği iki şey de mantıklı gelmedi.

"Hadi," dedi Baz. "Sana odanı göstereyim."

Odam şimdiye kadar gördüklerim arasında en ürkütücü olanıydı:

Kapının kemerli girişinde ejderha resmi vardı ve yüzü karanlıkta parlayıp sizi takip edecek şekilde büyülenmişti.

Ayrıca yatağın altında bir şey vardı.

Tam olarak *ne* olduğunu bilmiyordum ama inliyor, tıkırdıyor ve yatağın sallanmasına neden oluyordu. Sonunda Baz'ın odasına gidip Watford'a döneceğimi söyledim.

"Ne?" Kapıyı açtığında yarı uyanıktı ve kızarmıştı; ben yattıktan sonra avlanmaya çıkmış olmalıydı. Ya da belki evin arazisi içinde onun için bir av kulübeleri vardı.

"Ben gidiyorum," dedim. "O oda perili."

"Tüm ev perili, sana demiştim."

"Ben gidiyorum."

"Hadi ama Snow, benim koltuğumda uyuyabilirsin. Hayaletler buraya gelmiyorlar."

"Neden?"

"Onları korkutuyorum."

"*Beni de* korkutuyorsun," diye homurdandım ve yastıklarından birini suratıma fırlattı. (Onun gibi kokuyordu.)

Koltuğuna yerleşirken onun beni korkuttuğunu söylerken aslında ciddi olmadığımı fark ettim.

Eskiden ciddiydim. Genellikle.

Ama bu evdeki en tanıdık şey Baz'dı ve onun soluklarını dinleyerek kış tatili başladığından beri ilk defa iyi uyudum.

56

FIONA

Pekâlâ, Natasha, ona bir şey söylememem gerektiğini biliyordum.

Sen olsan söylemezdin.

Evime gelip bela aradı. Yaşadığı her an belanın ta kendisiydi.

"Bana Nicodemus'tan bahset," dedi, bilmesi gereken her şeyi zaten öğrenmiş gibi.

Benim favorim olduğunu biliyor; sorun da buydu. Bir dolu yavru köpeğim bile olsa yine de en çok onu severdim. Mick Jagger kadar ukalaydı. Ve bir kırbaç kadar keskin zekâya sahipti.

"Nicodemus'tan sana kim bahsetti?" diye sordum.

Çirkin, küçük masama oturup çayımı içmeye, lavantalı çöreğimden kalanı yemeye başladı. "Kimse," dedi. *Yalancı.* "Onun da benim gibi olduğunu öğrendim."

"Entrikacı bir velet mi?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun, Fiona."

"Güzel takımmış, Basil. Nereye gidiyorsun?"

"Dansa."

En iyi kıyafetlerini giymişti. Yanılmıyorsam Spencer Hart'tı. Sanki BAFTA ödülünü almaya gidiyormuş gibi.

Karşısına oturdum. "Onun seninle alakası yok," dedim.

"Bana söylemeliydin," dedi. "Tek olmadığımı."

"Bunu kendisi seçti. Diğer tarafa geçti."

"Seçip seçmememin ne ilgisi var, Fiona? Sonuç aynı."

"Pek sayılmaz," dedim. "O bizim dünyamızı terk etti. *Terk etti.* Gelişeceğini söyledi."

Büyüden fazlası olacağını söylemişti.

"Şimdi de yeterince güçlüsün, Nicky."

"Yeterli olma konusunda ne diyorduk, Bayan Pitch?"

Okul kravatını ceketinin cebine sokuşturmuştu. O vahşi, havalı gülümsemesi...

"Bize ihanet etti, Basil." Eski öfkemin –eski her şeyin– boğazıma doğru yükseldiğini hissediyordum.

"Ve atıldı," dedi yeğenim.

"Çünkü ihanet etti."

"Çünkü vampirdi," dedi Baz. O kelime beni hâlâ ürkütüyordu, elimde değildi.

Bunu *benim* yapmamam gerekiyordu, Natasha. Çocuğa bu dünyada yolunu nasıl bulacağını benim söylememem gerekiyordu. Bana baksana. Otuz yedi yaşında, üzerimde sabahlığımla esrarımı sarıyorum ve kalkmaya mecalim olduğunda kahvaltıda bisküvi yiyorum. Yüz karasıyım.

Sen olsan ona ne derdin?

Hayır... Boşver. Ne diyeceğini biliyorum ama *haksızsın.*

Senden daha iyi olduğum tek konu bu. Oğluna bir şans verecek kadar zayıftım. Ama şimdi ona bir bak: ölü olabilir ama kayıp değil. Kapkaranlık, kılıç kadar keskin ve senin büyünle dolu. O bir ateş. Seni gururlandıracak, Tasha.

"Sen atılmayacaksın, Basil," dedim. "Konu bu mu? Kimse seni bilmiyor ve öğrenseler bile –ki öğrenmeyecekler– Aileler sonunda Sihirbaz'a saldırmaya hazır. Bu gerçekleşecek."

Altdudağını yalayıp küçük penceremden dışarı baktı. Güneş hâlâ tepedeydi ve şikâyet etmese bile bunun onu rahatsız ettiğini biliyordum. Perdeyi kapadım ve mutfağım karanlığa gömüldü.

"Hâlâ yaşıyor mu?" diye sordu Baz. "Nicodemus?"

"Sanırım. Deyim yerindeyse. Aksini bildiren bir haber almadım."

"Alır mıydın?"

Masada bir paket sigara vardı. Bir tane alıp asamla yaktım ve birkaç nefes çekip külünü kahve tabağına silkeledim. "Aileler benim Londra bağlantılarımı kullanıyorlar, biliyorsun."

"Bu ne anlama geliyor, Fiona?"

"Burada kimsenin konuşmak istemediği insanlarla konuşuyorum. İstenmeyenlerle. Arada sırada pis işlere bulaşmaktan çekinmiyorum."

Sonra, abla, bana bir kaşını kaldırıp baktı.

Duman üfledim. "Pöf. O şekilde değil, seni sapık."

"Yani Nicodemus istenmeyen biri," dedi.

"Onun hakkında konuşmamız yasak. Büyü kanunu."

"Beni bu kadar çabuk mu başından savacaksın?"

"Of, siktir, Baz, bunu yapmayacağımı biliyorsun. Neyin peşindesin?"

"Meraklanmadan edemedim." Masada bana doğru eğildi. "Yaşıyor mu? Avlanıyor mu? Yaşlandı mı? Dönüştürdüğü biri var mı?"

"Nicodemus Petty'de işine yarayacak cevaplar yok, çocuk." Sigaramı ona doğru salladım ve sonra onu kazayla yakmamak için söndürdüm. "Beş para etmez bir gangster; Guy Ritchie filmindeki üçüncü sınıf haydut. Über-büyücü olacağını sanıyordu ama sonunda Covent Garden'da bir vampir barının arka odasında zar atan bir tipe dönüştü. Tüm hayatını elinin tersiyle itti ve onu seven herkesi üzdü *ve ondan öğrenebileceğin hiçbir şey yok, Basil.* Boktan bir vampir olmak dışında."

Baz'ın kaşı hâlâ kalkıktı. Çayımın kalanını içti. "Tamam," dedi. "Açıklamanı yaptın."

"Güzel. Eve gidip ders çalış."

"Tatildeyim."

"Eve gidip Sihirbaz'ı alaşağı etmenin bir yolunu bul o zaman."

"Dansa gideceğimi söyledim."

Tekrar takımına ve parlak siyah ayakkabılarına baktım. "Basil. Bir erkekle mi tanıştın?"

Gülümsedi. Tam bir belaydı. Onu taş dolu bir çantanın içinde Thames'e bırakmalıydık. Perilere vermeliydik.

"Öyle bir şey."

57

AGATHA

Penelope'nin tezgâhında oturmuş, zencefilli kurabiye kızları pembe kremayla kaplıyordum.

"Neden kurabiye kızlar pembe giymek zorunda?" diye sordu Penny.

"Neden kurabiye kızlar pembe giymemeleri gerektiğini düşünsünler?" dedim. "Pembeyi seviyorum."

"Sırf Barbie'ler ve cinsiyetçi Lego'larla koşullandığın için."

"Bırak, Penny. Ben Lego'yla hiç oynamadım."

Penny'yle takılmak aslında düşündüğümden daha iyi gidiyordu. Tatil için okuldan ayrılmadan önce avluda beni yakaladığında Simon'ı terk ettiğim için beni azarlayacağını sanmıştım.

"Hey," dedi. "Simon'ın Noel'de size gelmeyeceğini duydum."

"Çünkü artık çıkmıyoruz, Penelope. Mutlu musun?"

"Genel olarak evet," dedi, "ama siz ayrıldığınız için değil."

Penny'yle bir konuşmanın sonunu getirmek imkânsızdı. Kaba davranabilirdiniz, onu görmezden gelebilirdiniz; asla vazgeçmezdi.

"Agatha," dedi, "benim Simon'la olmak isteyeceğimi gerçekten düşünüyor musun?"

Bence Penny, Simon'ın hayatındaki en önemli kişi olmak istiyordu, yani bunun cevabı evet miydi yoksa hayır mı? "Bilmiyorum, Penny. Ama *benim* onunla olmamı istemediğini biliyorum."

"Çünkü ikiniz de mutsuz görünüyordunuz!"

"Bu seni hiç ilgilendirmezdi!"

"Tabii ki ilgilendirir!" dedi. "Siz benim arkadaşımsınız."

Açıkça gözlerimi devirdim ama devam etti.

"Seninle konuşmak istediğim bu değil," dedi tersçe. "Simon'ın Noel'de size gelmeyeceğini duydum. Benim evime de gelemez çünkü annem Sihirbaz'a çok sinirli ama belki ikimiz yine de takılıp kurabiye yaparız ve birbirimize hediye alırız diye düşünmüştüm."

Bunu her sene yapardık. Üçümüz. "Simon olmadan mı?"

"Evet, dediğim gibi annem, Simon'la kafayı bozmuş durumda."

"Ama biz Simon olmadan hiç takılmayız."

"Çünkü hep yanımızda oluyor," dedi Penny. "Sizin ayrılmanız ikimizin arkadaş olmayacağı anlamına gelmiyor."

"Arkadaş mıyız?"

"Yılanlar aşkına, öyle umuyorum," dedi Penny. "Benim sadece üç arkadaşım var. Eğer *biz* arkadaş değilsek ikiye düşecek."

"Ne yapıyorsunuz?" Penny'nin annesi elinde dizüstü bilgisayarıyla mutfağa geldi. Sanki bir fincan çay yapmak için bile onu elinden bırakamazmış gibi. Saçını dağınık topuz yapmıştı ve üzerinde, dün geldiğimde giydiği kazak ile eşofman vardı. Annem odasından asla bu şekilde çıkmazdı.

Profesör Bunce Normal üniversitesinde Ortaçağ Tarihi dersi veriyordu ve aynı zamanda büyü tarihçisiydi. Yayımlanmış, bir raf dolusu büyü kitabı vardı ama onlardan para kazanmıyordu. Büyü sanatlarını ve bilimini kariyer olarak tercih edenleri destekleyen yeterince büyücü yoktu. Babam büyücü hekimi olarak iyi iş yapıyordu çünkü doğru eğitimi almış ender kişilerden biriydi ve herkesin doktora ihtiyacı olurdu. Penny'nin babası eskiden yerel

bir üniversitede dilbilim dersi veriyordu ama artık tam zamanlı olarak Meclis için çalışıyor, Humdrum'ı araştırıyordu. Onunla birlikte üst kattaki laboratuvarda çalışan kendi araştırma ekibi bile vardı. Neredeyse iki gündür buradaydım ve onu hâlâ görmemiştim.

Penny'ye sorduğumda, "Yalnızca çay ve sandviç için çıkıyor," demişti. Penny'nin birkaç kardeşi de vardı, onları Watford'dan tanıyordum. Bir tanesi oturma odasına adeta kamp kurmuş, *Eastenders*'ın üç ay boyunca yayımlanmış tüm bölümlerini izliyordu; en az bir tanesi de üst katta internetin başındaydı. Hepsi de korkunç derecede bağımsızdı. Yemek saatleri olduğunu bile sanmıyordum. Mısır gevreği ya da tost almak için mutfağa girip çıkıyorlardı.

"Zencefilli kurabiye yapıyoruz," diye annesine cevap verdi Penny. "Simon için."

"Biraz rahat ol, Penny," dedi annesi bilgisayarını tezgâha bırakıp kurabiyelerimize bakarken. "Simon'ı bir-iki hafta içinde göreceksin, eminim seni hâlâ hatırlıyor olacaktır. Ah, Agatha, kurabiye kızlar pembe olmak *zorundalar mı* gerçekten?"

"Pembeyi seviyorum," dedim.

"Sizin bir arada vakit geçirdiğinizi görmek güzel," dedi annesi. "Bechdel testini geçen bir hayatınız olması güzel bir şey."

"Çünkü evimiz *senin* kadın arkadaşlarınla dolu," diye homurdandı Penny.

"Benim arkadaşım yok," dedi annesi. "İş arkadaşlarım var. Ve çocuklarım." Yaptığım kurabiye kızlardan birini alıp bir ısırık aldı.

"Diğer kızları yok saymıyorum," dedi Penny. "Diğer *insanları* yok sayıyorum."

"Benim de bir sürü kız arkadaşım var," dedim. "Keşke onlarla birlikte okula gidebilsem." Sırf Penelope'yle iyi geçinmek için gerçek arkadaşlarımı, Normal arkadaşlarımı ektiğimi bugün yine düşünüyordum.

"Gelecek sene üniversitede onlarla birlikte olabilirsin," dedi annesi bana. "Ne okuyacaksın, Agatha?"

Omuz silktim. Henüz bilmiyordum. Bilmemem de gerekiyordu; daha on sekiz yaşındaydım. *Kaderimde* herhangi bir şey yoktu.

Ailem de bana yüce bir şey yapmak zorundaymışım gibi davranmıyordu. Penny kansere tedavi bulamaz ve perilerin yerini tespit edemezse sanırım annesi kısmen hayal kırıklığına uğrardı.

Profesör Bunce kaşlarını çattı. "Hımm. Eminim bir şey bulursun." Su ısıtıcısının düğmesi attı ve kendine bir fincan çay doldurdu. "Siz de ister misiniz?" Penny kendisininkini uzattı, annesi benim fincanımı da aldı. "Sizin yaşınızdayken benim de kız arkadaşlarım vardı; en yakın arkadaşım Lucy'ydi..." Bir şey hatırlamış gibi güldü. "Sıkı fıkıydık."

"Hâlâ arkadaş mısınız?" diye sordum.

Fincanlarımızı bırakıp sanki o ana dek konuşmamıza kısmen dikkatini veriyormuş gibi baktı. "Olabilirdik," dedi. "Eğer gelseydi. Okul bittikten birkaç sene sonra Amerika'ya taşındı. Zaten Watford'dan sonra birbirimizi pek görmedik."

"Neden?" diye sordu Penny.

"Erkek arkadaşını sevmiyordum."

"Neden?" dedi Penny yeniden. Tanrım, Penny'nin ailesi şimdiye dek bu soruyu binlerce kez duymuş olmalıydı.

"Onun fazla kontrolcü olduğunu düşünüyordum."

"Bu yüzden mi Amerika'ya gitti?"

"Sanırım ayrıldıklarında gitti." Profesör Bunce bir sonraki cümlesini düşünüyormuş gibi görünüyordu. "Aslında... Lucy, Sihirbaz'la çıkıyordu."

"Sihirbaz'ın *kız arkadaşı mı* vardı?" diye sordu Penny.

"Tabii o zamanlar ona Sihirbaz demiyorduk," dedi annesi. "Davy diyorduk."

"Sihirbaz'ın *kız arkadaşı* varmış," dedi Penny yeniden, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Anne, Sihirbaz'la okula gittiğini bilmiyordum!"

Profesör Bunce çayından bir yudum alıp omuz silkti.

"Nasıl biriydi?" diye sordu Penny.

"Şu anki gibi," dedi annesi. "Daha genci."

"Yakışıklı mıydı?" diye sordum.

Yüzünü ekşitti. "Bilmem, sence şimdi yakışıklı mı?"

Penny, "Ah, hayır," derken ben, "Evet," dedim.

"*Yakışıklıydı,*" diye itiraf etti Profesör Bunce "ve kendine göre karizmatikti. Lucy'yi parmağında oynatıyordu. Lucy onun vizyoner olduğunu düşünüyordu."

"Anne, itiraf etmelisin ki gerçekten vizyonermiş," dedi Penny.

Profesör Bunce yeniden yüzünü ekşitti. "O zamanlar bile her şeyin kendi istediği gibi olmasını isterdi. Davy için her şey her zaman ya siyah ya da beyazdı. Lucy ona katılmadığındaysa... Ah ama hep katılırdı. Kendini ona kaptırmıştı."

"Davy," dedi Penelope. "Çok ilginç."

"Lucy nasıl biriydi?" diye sordum.

Penny'nin annesi gülümsedi. "Mükemmeldi. *Güçlüydü.*" Son kelimesiyle gözleri parladı. "Ve kuvvetliydi. Erkeklerle ragbi oynardı. Bir keresinde sahada köprücükkemiğini tedavi etmek zorunda kalmıştım; çılgıncaydı. Kasabalıydı; geniş omuzları, sarı saçları ve masmavi gözleri vardı..."

O sırada Penny'nin babası içeri girdi.

"Baba! *Şimdi* konuşabilir miyiz?" diye sordu Penny.

Diğer Profesör Bunce su ısıtıcısının yanına gidip düğmesine bastı. Penny'nin annesi düğmeyi kapayıp lavabodan su doldururken Profesör, karısını alnından öptü. "Sağ ol, tatlım."

"*Baba,*" dedi Penny.

"Evet..." Buzdolabını karıştırıyordu. Ufak tefek bir adamdı, Penny'nin annesinden kısaydı. Küllü kumral-gri saçları ve büyük, gözenekli bir burnu vardı. Başında demode, yuvarlak çerçeveli gözlüğü duruyordu. Penny'nin ailesindeki herkes demode gözlükler takıyordu.

Penny'nin babasıyla ilgili, annesinin yarısı kadar bile güçlü olmadığına dair dedikodular vardı; annem sırf babası orada öğretmenlik yaptığı için Watford'a girebildiğini söylüyordu. Penny'nin annesi o kadar güç düşkünüydü ki işe yaramaz biriyle evlenmesi enteresandı.

"Baba, unuttun mu? Seninle konuşmam gerekiyordu."

Babasının iki kolu da yiyecekle doluydu: İki tane yoğurt. Bir portakal. Bir paket karides krakeri. Kurabiye kızlardan bir tane alırken beni fark etti. "Ah, merhaba, Agatha."

"Merhaba, Profesör Bunce."

"Martin," dedi giderken. "Bana Martin de."

"*Baba*."

"Evet, yukarı gel Penny. Çayımı da getir olur mu?"

Penny çayın olmasını bekledi, ardından birkaç kurabiye daha aldı –benim süslememden daha hızlı yiyorlardı– ve peşinden yukarı çıktı.

Penny ile babası gittikten sonra Profesör Bunce'a, "Neden ayrıldılar?" diye sordum.

Dizüstü bilgisayarına bakıyordu ve ağzına götürmek üzere kaldırdığı çayını unutmuştu. "Hı?"

"Lucy ve Davy," dedim.

"Ah, bilmiyorum," dedi. "O zamana kadar artık iletişimi kesmiştik. Sanırım sonunda onun beş para etmez biri olduğunu anladı ve ondan uzaklaşmak için deniz aşırı bir yere gitmek zorunda kaldı. *Sihirbaz'ın* eski sevgilin olduğunu düşünebiliyor musun? Adam her yerde."

"Gittiğini nasıl öğrendiniz?"

Profesör Bunce üzgün göründü. "Annesi söyledi."

"Acaba Sihirbaz neden başka kimseyle çıkmadı..."

"Kim bilir," dedi başını iki yana sallayarak ve yeniden bilgisayar ekranına baktı. "Belki gizli Normal kız arkadaşları vardır."

"Ya da belki Lucy'yi gerçekten çok sevmiştir ve onu hiç unutamamıştır," dedim.

"Belki," dedi Profesör Bunce. Dikkati bende değildi. Birkaç saniye boyunca bir şeyler yazdı, ardından bana baktı. "Bana yıllardır hiç düşünmediğim bir şeyi hatırlattın. Bekle." Mutfaktan çıktığında büyük ihtimalle geri dönmeyeceğini düşündüm. Bunce'lar bazen böyle yaparlardı.

Ama elinde bir fotoğrafla geri geldi. "Bunu Martin çekmişti."

Üç Watford öğrencisi: iki kız ve bir erkek çimlerde oturuyorlardı, sanırım futbol sahasındaydılar. Kızlar pantolon giymişti. (Annemin dediğine göre doksanlarda kimse okul eteği giymiyordu.) Kızlardan biri bariz bir şekilde Penelope'nin annesiydi. Saçları açık ve dağınıkken Penny'ye çok benziyordu. Aynı geniş alın. Aynı gülümseme. (Keşke Penny de yanımızda olsaydı, onunla dalga geçerdim.) Çocuk da belli ki Sihirbaz'dı; saçları uzun ve açıkken ve o aptal bıyığı yokken çok farklıydı. (Sihirbaz'ın iğrenç bir bıyığı vardı.)

Ama ortadaki kızı tanıyamadım.

Güzeldi.

Omuz hizasında kumral, gür ve kıvırcık saçları ve pembe yanakları vardı, gözleri o kadar mavi ve büyüktü ki fotoğrafta bile rengi belli oluyordu. Sıcak bir gülümsemeyle bakıyordu. Penelope'nin annesinin elini tutmuş, kolunu omzuna atmış çocuğa yaslanmıştı.

Sihirbaz gerçekten çok yakışıklıydı. Kızlardan daha iyi görünüyordu. Ve onu hiç görmediğim kadar yumuşak bakıyordu; dudakları bir yana kıvrılmış şekilde gülümsüyordu ve gözlerinde neredeyse sersem bir ifade vardı.

"Lucy ile hiç tartışmazdık," dedi Profesör Bunce. "Ben tartışırsam o konuyu değiştirmeye çalışırdı. Sonunda kavgaya dönüşmezdi. Sanırım Davy'yi bana karşı savunmaktan usandığı için benimle konuşmayı kesti. Okuldan mezun olduğumuzda Davy kendini iyice kaptırmıştı; radikalleşmişti, tepedekileri alaşağı edip giyotini kurmaya hazırdı."

Profesör Bunce'ın benden çok kendi kendine ve fotoğrafla konuştuğunu fark ettim.

"Ve hiç *susmazdı*," dedi fotoğrafı tezgâha bırakırken. "Lucy'nin ona nasıl katlandığını hâlâ anlamıyorum."

Bana bakıp gözlerini kıstı. "Agatha, bunu söylemenin gereksiz olduğunu biliyorum ama bu mutfakta konuşulanlar burada kalacak, anlaşıldı mı?"

"Ah, tabii ki," dedim. "Hem endişelenmeyin, annem de Sihirbaz'dan yakınıyor."

"Öyle mi?"

"Sihirbaz annemin partilerine hiç gelmiyor ve geldiğinde de üniformasıyla geliyor ve forması genelde çamurla kaplı oluyor ve erken ayrılıyor. Annemin migreninin tutmasına sebep oluyor."

Profesör Bunce kahkaha attı.

O sırada cep telefonu çaldı. Cebinden çıkardı. "Mitali." Yeniden bilgisayarına bakıp fareye dokundu. "Bir kontrol edeyim." Bilgisayarı alıp karnına bastırdı ve telefonu kulağıyla omzunun arasına alıp mutfaktan çıktı.

Fotoğrafı tezgâhın üzerinde bıraktı. Bir dakika sonra onu aldım. Üçüne yeniden baktım. O kadar mutlu görünüyorlardı ki artık hiçbirinin birbiriyle konuşmadığına inanmak güçtü.

Lucy'ye, yanaklarındaki renge ve gök mavisi gözlerine bakıp fotoğrafı cebime soktum.

58

LUCY

Keşke onu gençken tanıyabilseydin.

Elbette yakışıklıydı. Hâlâ öyle. Artık herkesin fark edebildiği bir yakışıklılığa sahip.

O zamanlar ise yalnızca ben farkındaydım.

Onun için gerçekten üzülüyordum; sanırım bu şekilde başladı. Sürekli konuşuyordu ve kimse dinlemiyordu.

Ben onu dinlemekten hoşlanıyordum. Fikirlerinden hoşlanıyordum; birçok konuda haklıydı. Hâlâ haklı.

"Devrim nasıl gidiyor, Davy?"

"Dalga geçme, Lucy. Dalga geçilmesi hoşuma gitmiyor."

"Biliyorum. Ama benim hoşuma gidiyor."

Porsuk ağacının altında tek başına oturuyordu, ben de onun yanına oturdum. Konuşmaya ilk başladığımızda kimse bizi birlikte görmesin diye onunla burada buluşurdum; kimse beni kaçık Davy'yle görmesin diye.

Oysa artık onunla orada buluşmayı seviyordum çünkü baş başa kalmak gibi bir şeydi.

"Son zamanlarda sessizsin," dedim.

"Söyleyecek çok fazla bir şey yok. Kimse dinlemiyor."

"Ben dinliyorum."

"Şikâyetlerimi Meclis'e bildirdim," dedi. "Bana güldüler."

"Gülmediklerine eminim, Davy..."

"Biriyle dalga geçmek için kahkaha atmana gerek yok. Bana çocukmuşum gibi davrandılar."

"Eh, çocuksun. İkimiz de öyleyiz."

Doğruca gözlerimin içine baktı. Davy'nin gözlerinde bir şey vardı. Yarı büyülüydüler. Asla gözlerimi ondan alamıyordum.

"Hayır, Lucy. Değiliz."

Meclis'le görüşmesinden sonra Davy sürekli kütüphanede ya da yemek salonunda dört yüz yıllık kitaplara salça damlatıyor olurdu.

Bazen onunla otururdum ve bazen benimle konuşurdu.

"Lucy, Watford'ın eskiden kendine özel bir kâhini olduğunu biliyor muydun? Şapel'in en üst katında okul duvarlarına bakan penceresi olan oda. Kâhinler orada çalışırlarmış. Müdürler kadar önemlilermiş."

"Ne zaman gönderilmişler?"

"1914'te. Tasarruf önlemi olarak. Bundan böyle sadece ihtiyaç duyulduğunda kâhinlerin hizmetlerine başvurulacağına karar verilmiş."

"Ben hiç kâhin tanımıyorum," dedim.

"Diğer kâhinleri eğiten de Watford'ın kâhiniymiş. Artık ölü bir meslek. Kütüphanede onların kehanetleriyle ilgili hâlâ koca bir kanat var."

"Ne zamandan beri kristal küreler ve tarot kartlarıyla ilgileniyorsun?"

"Anlamadıkları şeylerle oynayan çocuklar umurumda değil. Ama bu..." Gözleri parladı. "Patates kıtlığının kehanetlerde öngörüldüğünü biliyor muydun?"

"Bilmiyordum."

"Holokost'un da."

"*Gerçekten mi?* Ne zaman?"

"1511'de. Ayrıca Watford'ın kuruluşundan beri her kâhinin yalnızca bir kehanette bulunduğunu biliyor muydun?"

"Otuz saniye öncesine kadar kâhinlerin olduğunu bile bilmiyordum."

"Büyük bir büyücü geleceğine dair kehanet."

"Çocuk şarkısı gibi," dedim. "*Ve biri sonumuzu getirmek için gelecek. / Ve biri onun sonunu getirecek. / Güçlerin en güçlüsü hüküm sürsün. / Hepimizi kurtarsın.*"

"Evet."

"Eskiden büyükannem hep Ulu Büyücü'den bahsederdi."

"Düzinelerce kehanet var," dedi Davy. "Hepsi de bir büyücü hakkında. Seçilmiş Kişi."

"Aynı kişi hakkında olduklarını nereden biliyorsun?" diye sordum. "Ve onun çoktan doğup ölmediğini?"

"İnsanlarımızı kurtaracak birini gözden kaçırır mıydık sence? Dünyamızı düzeltecek birini?"

"Düzelteceği de mi söylenmiş?"

"Bir tehdit olacağı, karanlık ve bölünmüş olacağımız söyleniyor; başlı başına büyü tehlikede olacakmış ve kimsenin hayal bile edemeyeceği kadar güce sahip bir büyücü, gücünü dünyanın merkezinden alacak bir büyücü doğacakmış. *'Sıradan biri gibi görünecek ama gücü eşsiz olacak.'* Kâhinlerden biri onu 'aracı' olarak tanımlamış: Tüm büyüyü tutabilecek kadar büyük ve güçlü."

Davy konuştukça daha da heyecanlanıyordu. Gözleri parlıyordu ve kelimeleri birbirine dolanıyordu. Sanki varlıkları, kehanetlerin inkâr edilemez olduğunun kanıtıymışçasına kitap yığınını gösterdi.

Başımı eğdiğimi hissettim. "Sen..."

"Ne?" diye sordu Davy.

"Şeyi düşünmüyorsun, değil mi..."

"Neyi, Lucy? Neyi düşünmüyor muyum?"

"Şey... *kendinin* Ulu Büyücü olduğunu?"

Yüzünü buruşturdu. "Ben mi? Hayır. Saçmalama. Bu gerzeklerden daha güçlüyüm," dedi kütüphaneye göz gezdirerek, "ama tahmin edilebilir bir güce sahibim."

Gülmeye çalıştım. "Doğru. Peki..."

"Ne?"

"Peki, bu senin için neden bu kadar önemli?"

"Çünkü tüm zamanların en büyük büyücüsü geliyor, Lucy. Ona en çok ihtiyaç duyulan anda gelecek. Büyücüler *'Pençeleriyle birbirlerinin boğazına yapıştıklarında'*, *'büyük canavarımız yolunu kaybettiğinde'* gelecek. Yani yakında. Şimdi. Hepimiz bununla ilgilenmeliyiz! Hazırlanmalıyız!"

59

PENELOPE

Babamın laboratuvarını seviyordum. Tavan arasındaydı. Burayı kimsenin temizlemesine izin vermiyordu, asistanlarının bile. Darmadağınıktı ama babam her şeyin yerini biliyordu ve bir kitabı alıp başka bir kitap yığınının üzerine koyarsanız hafiften deliriyordu.

Duvarın biri Büyük Britanya haritasıyla kaplıydı: Büyülü atmosferdeki delikler henüz denize yayılmamıştı ama yıllar içinde giderek artmıştı. Babam her boşluğun çapı için raptiyeler ve ipler kullanıyordu, ardından nasıl genişlediklerini göstermek için farklı renkte ipler kullanıyordu. Ölçüm tarihlerini not etmek için küçük bayraklar kullanıyordu. Büyük deliklerden bazıları yıllar içinde birleşmişti; Cheshire'da neredeyse hiç büyü kalmamıştı.

Babamın asistanları ölçüm için dışarıdaydılar. Babam, deliklerin Normaller üzerindeki etkilerini araştırması için yeni birini, bir büyü antropoloğu işe almıştı. Deliklerin insanları nasıl etkilediğini araştırmak hoşuna gidiyordu ama bunun için kaynak bulamıyordu.

Harita boyunca yürüdüm. Londra'da iki delik vardı: Kensington'da büyük bir tane ve Trafalgar Meydanı'nda daha küçük

bir tane. Humdrum evimizin yakınlarına, Hounslow'a saldırırsa ne olacağını düşünmek bile istemiyordum. Bir sürü büyücü aile taşınmak zorunda kalmıştı ve bu bazen onları güçsüz düşürüyordu. Büyünüz bir yere yerleşir, sizi desteklerdi.

Yüksek masalardan birine oturdum. Babam çalışırken ayakta durmaktan hoşlanırdı, bu yüzden bütün masaları yüksekti. Bir kitap açmış, büyük defterine rakamları geçiriyordu. Bilgisayar da kullanıyordu ama yine de bütün notlarını deftere yazardı.

"Okul için bir proje üzerinde çalışıyorum," dedim. "*Kayıt*'ın eski kopyalarına bakıyordum da..."

"Hı-hı."

"Watford Trajedisi'yle ilgili bir şey okudum."

Babam başını kaldırdı. "Evet?"

"Olayı hatırlıyor musun?"

"Tabii ki." Defterine geri döndü. "Annenle hâlâ üniversitedeydik. Sen küçüktün..."

Annem ve babam Watford'dan mezun olur olmaz evlenmiş ve daha okuyor olmalarına ve annemin kariyer yapmak istemesine rağmen derhal çocuk yapmaya başlamışlardı. Babam, annemin *her şeyi hemen* istediğini söylerdi.

"Korkunç olmalı," dedim.

"Öyleydi. Daha önce kimse Watford'a saldırmamıştı. Zavallı Natasha Grimm-Pitch."

"Onu tanıyor muydun?"

"Şahsen değil. Bizden büyüktü. Kız kardeşi Fiona bizim birkaç alt dönemimizdeydi ama onu da tanımıyordum. Pitch'ler genelde kendi hallerinde takılırlardı."

"Yani onu sevmiyor muydun? Natasha Grimm-Pitch'i?"

"Politikalarını sevmiyordum," dedi. "Daha az güce sahip büyücülerin, asalarını teslim etmeleri gerektiğini düşünürdü."

Daha az güce sahip büyücüler. Babam gibi.

"Vampirler Watford'a *neden* saldırdı?" diye sordum. "Daha önce böyle bir şey yapmamışlardı."

"Onları Humdrum gönderdi," dedi babam.

"Ama saldırıdan sonraki ilk haberlerde öyle yazmıyor," dedim masada ona doğru eğilerek. "Sadece vampir saldırısı olduğu söyleniyor."

Yeniden bana baktı. Bu ilgisini çekmişti. "Doğru." Başını onaylarcasına salladı. "Başta *bilmiyorduk*. Sadece karanlık yaratıkların bizim karmaşamızdan faydalandıklarını düşündük. Farklı bir dönemdi. Her şey daha gevşekti. Sihirbazlar Âlemi daha çok... bir kulüp gibiydi. Ya da topluluk. Savunma hattı yoktu. O dönemde kurtadam saldırıları bile olmuştu, hem de Londra'da, düşünebiliyor musun?"

"Yani kimse Watford saldırısının arkasında Humdrum olduğunu bilmiyordu?"

"Bir süreliğine," dedi. "Başta Humdrum'ın bir varlık olduğunu bilmiyorduk."

"Nasıl yani?"

"Delikler oluşmaya başladığında..."

"1998'de."

"Evet," dedi. "O zaman onları kayıt altına almaya başladık. On yedi sene önce. Doğal bir oluşum olduklarını ya da belki kirliliğin bir sonucu olduğunu düşündük. Ozon tabakasındaki delikler gibi. Bu terimi ortaya atan ilk kişi Dr. Manning'di. Lancashire'daki boşluğa gitmişti ve onu *'sinsi bir sıradanlık, ruhunuza sızan dünyevilik'* diye tanımlamıştı." Gülümsedi. Başarılı ifadeleri severdi. "Ondan kısa süre sonra da ben araştırmalarıma başladım."

"Humdrum'ın bir 'erkek' olduğunu ne zaman anladınız?"

"Onun 'erkek' olup olmadığını hâlâ bilmiyoruz."

"Ne demek istediğimi biliyorsun; bir amaca sahip bir şey olduğunu ne zaman anladınız? Bize saldırdığını?"

"Belli bir gün yoktu," dedi. "2008 yılında her şey değişmeye başladı. Ben şahsen Humdrum'ın o dönemde daha da güçlendiğini düşünüyorum. Büyülü atmosferdeki küçük baloncuklar gibi oluşan ufak boşlukları takip ediyorduk ve bir anda çoğalmaya başladılar. Tıpkı kanserin yayılması gibi. Aynı zamanlarda karanlık dünya deliye döndü. Sanırım o zamanlar karanlık yaratıklar doğrudan

Simon'ı hedef almaya başladıklarında bunun yalnızca doğal afet değil de arkasında bir hinlik –ve zeka– olduğunu fark ettik. Bir de o his vardı. Delikler, saldırılar... belirgin bir his vardı." Bakışları bana odaklandı ve dudakları gerildi.

Humdrum geçen sene Simon ve beni kaçırdıktan sonra babam her şeyi tüm detaylarıyla bilmek istemişti. Ona çoğunu anlatmıştım; Humdrum'ın nasıl göründüğü de dahil olmak üzere onunla ilgili her şeyi. Babam, Humdrum'ın sırf Simon'la uğraşmak için onun görüntüsünü aldığını düşünüyordu.

Dirseklerimi masaya dayadım. "Sence Humdrum, Simon'dan neden bu kadar nefret ediyor?"

"Şey." Burnunu kırıştırdı. "Görünüşe bakılırsa Humdrum *büyüden* nefret ediyor ve Simon'da da kimsenin –belki hiçbir şeyin– sahip olmadığı kadar çok büyü var."

"Humdrum'ın onun gerçek ismi olmaması tuhaf," dedim. "Yani aslında o isimle var olmaması..."

"Sence bir karanlık yaratık 'Sinsi Humdrum' ismini seçer miydi?"

"Bunu hiç düşünmemiştim," diye cevapladım. "İsmini bildim bileli duyuyorum."

Babam iç çekip gözlüğünü yukarı itti. "Bu beni üzüyor... Humdrum'sız bir dünya hatırlayamıyor olman... Sizin neslinizin buna alışmasından endişeleniyorum. Onunla savaşmanın gerekliliğini görememenizden."

"Bence ben görüyorum, baba. İğrenç şey beni kaçırdı ve en yakın arkadaşımı sürekli öldürmeye çalışıyor."

Kaşlarını çatıp bana baktı. "Penelope... biliyorsun, birkaç hafta sonra Amerika'dan bir ekip gelecek. Sanırım sonunda bu yaz yaptığımız ziyarette dikkatlerini çektim."

Micah'yı ziyaret ettiğimizde babam olabildiğince çok büyücü bilimciyle görüşmüştü. Babamın işiyle oldukça ilgilenen bir büyücü jeolog vardı.

Amerikalı büyücüler kesinlikle bizim kadar organize değildi. Ülkenin dört bir yanında yaşıyor ve çoğunlukla kendi işleriyle

ilgileniyorlardı. Ama orada daha fazla para vardı. Babam diğer uluslararası bilimcileri, Humdrum'ın yalnızca İngiltere'ye değil, tüm büyü dünyasına karşı bir tehdit olduğuna ikna etmeye çalışıyordu.

"Birkaç araştırmamıza sen de gelirsen sevinirim," dedi. "Dr. Schelling'le tanışabilirsin; Cleveland'da kendine ait laboratuvarı var."

Ne yapmaya çalıştığını anladım. Babam beni Humdrum'dan bu şekilde korumayı planlıyordu. Beni Ohio'ya saklayarak.

"Olabilir," dedim. "Derslerden başımı kaldırabilirsem."

"Sana izin notu yazarım."

"Simon da gelebilir mi?"

Dudaklarını birbirine bastırıp gözlüğünü yeniden yukarı itti. "Simon için izin alabileceğimden emin değilim," dedi kalemini alırken. "Okul projen neyle ilgili demiştin?"

"Watford Trajedisi."

"Humdrum'ı aydınlatabilecek bir şey bulursan bana da söyle. Orada onun varlığının hissedilip hissedilmediğini hep merak etmişimdir."

Yeniden işine döndü. Ben de sandalyeden kalktım. Kapının önünde durdum. "Baba, bir şey daha var. Nicodemus diye bir büyücü tanıyor muydun?"

Başını kaldırdı, yüz ifadesi değişmedi bile; özellikle tepki vermediğini anladım. "Sanmıyorum. Neden?"

Babam bana yalan söylemezdi.

Ben de ona yalan söylemezdim. "*Kayıt*'ta gördüğüm bir isimdi ama kim olduğunu çıkaramadım."

"Hımm," dedi. "Onun... onun önemli biri olduğunu sanmıyorum."

60

SIMON

Vampirlerin yanına gitmek için gece yarısı olmasını bekledik. Baz'ın teyzesi tam olarak nerede takıldıklarını söylememişti ama Baz onları bulabileceğini düşünüyordu ve gece yarısına kadar avlanmalarının bitmiş olacağını söylüyordu. Ki bu beni korkutuyordu. Biz beklerken gerçekleşen tüm o cinayetler...

Vampirler her gece Normalleri avlıyorlarsa neden bu konuda bir şey yapmıyorduk? Meclis bu gerçekten haberdar olmalıydı. Yani Baz'ın teyzesi biliyorsa, Meclis de *biliyor olmalıydı*.

Bunu Baz'la şu an konuşmanın doğru olmadığına karar verdim.

Teyzesinden çıktıktan sonra boş vaktimiz vardı, biz de bir kütüphaneye gittik –büyük bir kütüphaneye–, sonra da British Museum'da Baz'ın yarım düzine kitap çaldığı bir okuma odasına gittik.

"Bunu yapamazsın," dedim.

"Araştırma yapıyorum."

"*Hainlik* yapıyorsun."

"Kraliçe'ye mi söyleyeceksin?"

Tüm müzeler kapandığında bir parkta yürüdük, ardından o, çalıntı kitaplarını incelerken Hint yemeği yiyebileceğimiz bir yer bulduk.

"Bir şeyler yemelisin," dedim.

Tek kaşını kaldırdı.

"Ah, siktir git." Bu yüzden mi hiç kız arkadaşı olmadığını merak ettim. Çünkü onu kütüphaneye götürür, sonra da kız tek başına yemek yerken ürkütücü bir şekilde karşısında otururdu.

Yemeğimi ve iki samosa böreğimi bitirip Baz'ın kitap okumasını izlerken –düşünürken sivri dişlerini emdiğine yemin edebilirdim– Baz aniden tek eliyle kitabı kapadı ve ayağa kalktı.

"Hadi, Snow. Gidip vampir bulalım."

"Teşekkürler," ağzımı koluma sildim "ama bana bu kadarı bile fazla."

Baz kapıdan çıkmıştı bile.

"Hey," denim ona yetişmeye çalışarak. Beni duymazdan gelince onu kolundan yakaladım.

Kaşlarını çattı. "İnsanların dikkatini çekmek istediğinde onların kollarına asılamazsın."

"Sana seslendim."

"Yine de..."

"Düşünüyordum da bunu yapacaksak bana ismimle seslenmeye başlamak zorundasın."

Bunun neden bu kadar önemli olduğunu bilmiyordum. Sadece... birlikte bir vampir inine gireceksek bunları aşıp gerçekten müttefik olmamız gerektiğini düşünüyordum.

"Snow senin adın zaten," dedi Baz. "Muhtemelen. İsmini kim verdi?"

Bakışlarımı kaçırdım. Koluma yazmışlardı, *Simon Snow*. Beni yuvaya bırakan her kimse o yazmış olmalıydı. Belki de annemdi.

"Bana *Simon* demek zorundasın," dedim. "Daha önce dedin."

Beni duymamış gibi arabasının kapısını açıp bindi. Ama duyduğunu biliyordum.

"İyi," dedi Baz. "Arabaya bin, Simon."

Bindim.

Mekânı bulmak neredeyse iki saatimizi almıştı. Baz koklayarak bulmuştu; Covent Garden'da tazıyla yürümek gibiydi.

"Burası mı?" diye sordum. "Buradalar mı?"

Yakasını ve manşetlerini düzeltti. Kapının önünde sıra sıra isimlerin yazılı olduğu ve mektuplar için pirinç kutuların olduğu bir apartmanın önünde duruyorduk. "Yanımdan ayrılma," diye fısıldadı ve yumruğuyla kapıyı çaldı.

Kapıyı iriyarı bir adam açtı. Baz'ı görünce kapıyı biraz daha geniş açtı. Odanın ortasındaki uzun barın arkasında duran başka bir adam bize bakıp başını onaylarcasına salladı. Kapıcı içeri girmemiz için başını salladı.

Baz'ın peşinden basık, alçak tavanlı, tepe ışığı olmayan bir odaya girdik. Ortada bar vardı; duvarın iki tarafında da şatafatlı, özel localar ve her biri yukarıdan sarkan sarı ampullerle aydınlatılıyordu.

Oturan herkes dönüp bize baktı. Yakınlardaki bir kadın bardağını düşürünce yanındaki adam yakaladı.

Vampir gibi görünmüyorlardı.

Hepsi mi vampirdi?

Sadece zengin görünüyorlardı. Ve... gri. Ama filmlerdeki gibi güzel, zayıf ya da çıkık elmacıkkemikli tipler değillerdi.

Baz'a bakıyorlardı, bana değil. Korkmuş olması ya da en azından biraz gerilmesi gerekiyordu ama öyle görünmüyordu. Tehdit edildikçe daha da sakinleşiyordu resmen. (Tehdit eden bensem bu sinir bozucu oluyordu ama şu an havalı bile sayılabilirdi.)

Herkes onu kıskanıyor olmalıydı. Baz her bakımdan onların aynısıydı ama aynı zamanda büyüye sahipti. Ayrıca bir tür karanlık kral olmak için doğmuş gibi görünüyordu.

Baz ilk locada durdu. "Nicodemus," derken bunu soru olarak sormadı bile.

Gri saçlı ve tenli ve parlak gri takım elbise giymiş bir adam Baz'la bakışıp odanın arka tarafını işaret etti, ardından bana bakıp yüzünü ekşitti. Onu rahatsız eden boynumdaki haç mıydı yoksa kokum muydu bilmiyorum. Ya da belki kim olduğumu biliyordu. Sihirbaz'ın Vârisi. (Sihirbaz vampirleri öldürürdü ve bunun cinayet olduğunu düşünmezdi.) (Sihirbaz *bu* vampirleri neden öldürmemişti?)

Baz'ı takip ederken Hampshire'dan ayrılmadan önce beni giymeye zorladığı havalı kıyafetleri giymiş olmayı diliyordum. Üzerimde Watford pantolonum ve Baz'ın örgü kazaklarından biri vardı. Kazağı giymemin tek sebebi Watford formasının beni on iki yaşında gösterdiğini söylemiş olmasıydı.

Baz o kadar yavaş yürüyordu ki topuklarını tekmeleyip duruyordum. Sanki herkesin kendisine iyice bakmasını istiyordu. (Belki bir yandan da topalladığını gizlemek istiyordu.) İlerledikçe oda giderek kararardı. Localara bakıp Nicodemus'u aradım ama yeterince ışık olsa bile onu tanıyacağımdan emin değildim. Hâlâ Ebb'in kötü, erkek versiyonu gibi mi görünüyordu acaba?

Arka taraftaki duvara ulaştık, ben geri dönmeye hazırdım ki Baz görmediğim bir kapıdan geçti. Onun peşinden döner merdivenden aşağı indim. İndiğimizde başım dönüyordu.

Bodruma inmiştik; üst kattan çok daha genişti. Burada tavan daha da alçaktı ve sinemalardaki gibi yerde loş mavi ışıklar vardı.

Burada kaç kişi olduklarını bilmiyordum çünkü doğru düzgün göremiyordum ama bir sürü kişiyle dolu bir odada olduğumu hissediyordum. Elektronik müzik çalıyordu ama o kadar yumuşaktı ki sanki çok uzaktan çalıyor gibiydi.

Baz, bir eli cebinde, merdivenin son basamağında durdu ve bir arkadaşına bakıyormuşçasına odayı taradı.

Vampirler isteseler bize saldırabilirler ve bizi parçalara ayırabilirlerdi. Sayı avantajımız kesinlikle yoktu ve iyi büyü yapacak vaktimiz olmazdı. Asam yanımda bile değildi ama onlar bunu

bilmiyorlardı. (Baz biliyordu. Asamı Watford'da bıraktığıma inanamıyordu.) (Aceleyle çıkmıştım!)

Birkaçını kılıcımla alt edebilirdim ama muhtemelen hepsini değil.

Patlayabilirdim. Ama sonra kim bilir neler olurdu...

Baz yürümeye başladı. Bu kattakilerin kıyafetleri o kadar havalı değildi. Bunlar şansı yaver gitmemiş vampirler miydi? Vampirlerin şansları nasıl yaver gidiyordu ki? Bodrumda olmamıza rağmen herkesin üstü temizdi. Zaten ne beklediğimi bilmiyordum. Kan lekeleri mi? Kanlı kokteyller mi? Gördüğüm kadarıyla buradaki çoğu kişi cin içiyordu. Masalarda Bombay Sapphire şişeleri vardı. Biri bana baktı ve bakışlarını üzerimden çekmeyince büyümün tenime çıkmasına izin verdim; onun taştığını düşündüm. Adam bakışlarını kaçırdı.

Mağaranın o kadar derinindeydik ki kapının nerede olduğunu artık bilmiyordum. Baz birinin kolunu çekiştirdi; kendisinin neredeyse iki katı olan bir adamın. "Nicodemus," dedi Baz. Yine soru sormuyordu. Adam başıyla arkasını gösterince Baz onu bıraktı.

Sıra sıra bilardo masalarının yanına gelinceye dek yürümeye devam ettik.

Baz durdu. Ceketinin cebinden bir paket sigara çıkarıp asasıyla bir tane yaktı. Masadaki herkes anında yerinden sıçradı. Baz derin bir nefes çekip –sigaranın ucu kırmızı parlıyordu– dumanı masaya doğru üfledi.

Sigara içtiğini bilmiyordum.

"Nicodemus," dedi Baz, dumanı üflerken.

Sonra onu gördüm; Ebb'i. Daha sert, daha uzun boylu Ebb'i. Kumral saçı geriye yapıştırılmıştı. Onun da üzerinde takım elbise vardı ama ucuz duruyordu ve kolundaki dikişler açılmıştı.

Baz'a gülümseyerek onu baştan ayağa süzdü. "Şuna bakın. Herkesin rüyasını yaşıyorsun."

Baz sigarasından bir nefes daha çekti ve yavaşça Nicodemus'un bakışlarına karşılık verdi. "Adım Tyrannus Basilton Pitch. Buraya seninle annem hakkında konuşmaya geldim."

"Tabii ki bunun için geldin, Bay Pitch." Nicodemus adeta fısıldıyordu. "Tabii ki bunun için geldin."

Nicodemus yeniden sırıtınca eksik dişlerini gördüm. Köpekdişleri yoktu. Dili boşlukların arasına giriyordu.

Masada onunla birlikte olan diğer adamlar uzaklaşmış, üçümüzü karanlıkta yalnız bırakmışlardı.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu Nicodemus.

"Annemi kimin öldürdüğünü öğrenmek istiyorum."

"Onu kimin öldürdüğünü biliyorsun." Dili boşluğun arasına girerek dişetine değdi. "Herkes biliyor. Ve herkes annenin orada olanlara ne yaptığını da biliyor."

Baz sigarasını ağzına götürdü, içine çekti ve elini indirip küllerini yere serpti. "Bana geri kalan hikâyeyi anlat," dedi. "Kimin sorumlu olduğunu."

Nicodemus güldü. "Yoksa? Beni ısırır mısın?" Sigaraya baktı. "Senin annenin oğlu olduğunu mu düşünmeliyim? Hepimizi yakacak mısın? Henüz kendini öldürmedin, Bay Pitch. Bugünü seçeceğini sanmıyorum."

Baz kaç vampiri öldürebileceğini düşünüyormuş gibi içeriye göz gezdirdi.

"Ona olanları anlat," dedim sertçe. "Yoksa *ben* seni öldürürüm."

Nicodemus, Baz'ın omzunun üzerinden bana baktı ve sırıtışı silindi. "Bu kadar güce sahip olduğun için yenilmez olduğunu düşünüyorsun. Hiçbir şeyin seni yenemeyeceğini."

"Şimdiye kadar yenemedi," dedim.

Tekrar güldü. Ebb'in kahkahasına hiç benzemiyordu: Nicodemus dünya umurunda değilmiş gibi gülüyordu; Ebb ise her şey umurundaymış gibi gülerdi.

"İyi," dedi. "Sana anlatacağım. Bir kısmını." İstekasını masaya bıraktı. "Vampirler öyle ellerini kollarını sallayarak Watford'a giremezler. Davet edilmediğimiz hiçbir yere giremeyiz. Evimiz dışında. Saldırıdan birkaç hafta önce biri beni ziyarete gelip kendisiyle bir anlaşma yapmamı istedi. Bu şekilde geçiniyorum. Anlaşmalar

yapıyor, insanları tanıştırıyorum. Isıramayan vampirler ya da asası olmayan büyücüler için pek iş yok."

Dili içgüdüsel olarak dişlerinin arasına girdi. "Parası iyiydi," dedi. "Ama kabul etmedim. Kız kardeşim Watford'da yaşıyor. Onun kapısına asla ölümü göndermezdim." Oyulmuş balkabağına benzeyen sırıtışıyla yeniden Baz'a baktı. "*Senin* planın parçası olup olmadığını merak ediyorum, Bay Pitch. Büyücülerin buna izin verdiklerine inanamıyorum... Hâlâ neden izin veriyorlar? Seninle ne yapmayı umuyorlar?"

"Kimdi?" diye sordu Baz. Buraya girdiğimizden beri sanırım hiç gözünü kırpmamıştı. "Sana kim geldi? Humdrum mı?"

"Humdrum? Evet, tabii, öcü geldi, Bay Pitch. Yatağının altında yaşayan canavardı."

"Humdrum mı geldi," dedi Baz yeniden.

Nicodemus gülümsemeye devam ederek başını iki yana salladı. "Sizden biriydi," dedi. "Ama ismi hayatım kadar değerli değil. Söylemezsem beni öldürebilirsin ama söylersem öleceğim kesin."

Baz sigarasını dudaklarının arasına koyup asasını ceketinin kolundan avucuna indirdi. "Sana zorla söyletebilirim."

"Bu yasalara aykırı olur," dedi Nicodemus. Haklıydı. Zorlama büyüleri yasaklanmıştı.

"Ve tehlikeli," dedi Nicodemus. Yine haklıydı.

"Yasaklı büyü yaparsan Meclis sana ne yapar, Tyrannus Basilton?" dedi sırıtarak. "Sence senin gibi birini affederler mi?"

"Seni tam burada öldürmeliyim," dedi Baz göğsünü öne çıkararak. "Bence kimse beni durdurmaz. Ya da seni özlemez."

Elimi Baz'ın omzuna koydum. "Hadi gidelim."

"Bize hiçbir şey *söylemedi*," dedi Baz ters ters.

"Yeterince şey söyledim," diye karşılık verdi Nicodemus.

"Hadi," dedim Baz'ı geri çekerek.

"Evet, hadi git," dedi Nicodemus, Baz'a. "Arkadaşınla git. Bir gün buraya geri geleceksin."

Baz sigarasını masaya attı ve Nicodemus ilk defa duruşunu bozarak geriye sıçradı. El yordamıyla içkisini bulup sigaranın üzerine döktü. Baz çoktan uzaklaşmaya başlamıştı.

Nicodemus'a baktım. "Kardeşin seni özlüyor," dedim.

Sonra dönüp Baz'ı yakalamak için hızla ilerledim. Beni merdivenin başında bekliyordu. (En yakın arkadaşı olduğumu zannederdiniz; sanırım onların öyle düşünmelerini istiyordu.) Ardından buz gibi bir tavırla üst kattaki odadan kapıya gittik.

Dışarı çıktığımızda Londra'da gece vakti o kadar aydınlıktı ki gözlerimi acıttı.

Arabayı, babasının Jaguar'ını bulduk ve ben daha kapıyı bile açamadan Baz arabayı çalıştırdı. Ben biner binmez park yerinden çıkıp gazı kökledi ve kalabalık caddede olabildiğince hızlı sürdü. Bir taksiyi geçti, ardından diğer şeride girdi.

"Hey," dedim.

"Kes sesini, Snow."

"Bak..."

"Kes sesini!" Büyüyle söyledi ama asası elinde olmadığı için bir işe yaramadı. Ardından asasını çıkardığında beni lanetleyecek sandım ama onun yerine asayı bir otobüse doğrulttu. "Krala yol açın!" Otobüs şerit değiştirdi ama önünde başka bir araba vardı. Baz asasını doğrultup ona da aynı büyüyü yaptı. Boş yere büyü harcıyordu.

"West End'den çıkamadan fenalaşacaksın."

Beni duymazdan gelerek asasını önüne doğru tutup gaza bastı. Aynı büyüyü bir sonraki yapışında elimi koluna koyarak ona biraz büyü aktardım. "Yol açın!" dedi. Önündeki arabalar sağa ve sola direksiyon kırdılar. Sanki tüm yol onun için açılıyordu, daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

Daha önce hiç böyle bir şey *hissetmemiştim*.

Her kırmızı ışıkta gözlerimi kapayıp yeşile dönmesini diledim. Baz gazı kökledi.

Uçuyorduk.

Baz'ın koluna dokunduğum sürece büyü etkisini devam ettiriyordu.

Kendimi temiz hissediyordum.

Akım gibi.

Baz'ın nasıl hissettiğini bilmiyordum. Yüzü kaskatıydı ve Londra'dan çıktığımızda gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Onları ne sildi ne de gözlerini kırparak bastırmaya çalıştı. Yaşlar yanaklarından akıp çenesinde kaldı.

Kırsal bölgeye girdiğimizde artık yol açmak için büyüme ihtiyacı olmadığından kolunu bıraktım. Sonunda ağaçlık bölgede, çakıltaşları arabanın altına vurarak gittiğimiz bir yola girene dek küçülen yollara girdi.

Baz aniden yolun kenarında durup frene bastığında arabayı savurarak neredeyse çukura düşürecekti. Ardından sanki paralel park etmişçesine inip ağaçların arasına yürüdü.

Kapımı açıp onu takip etmeye başladım, sonra geri dönüp motoru durdurdum ve anahtarı aldım. Karda ayak izlerini takip ederek ağaçların hizasından gittim ve sonunda karanlıkta izini kaybettim.

"Baz!" diye bağırdım. "Baz!"

Yürümeye devam ederken az kalsın bir dala takılıyordum. Sonra gerçekten de takıldım. "*Baz!*" Önümde, ormanın derinliklerinde bir ışık parlaması –ateş– gördüm.

"Defol, Snow!" diye bağırdığını duydum.

Işığa ve onun sesine doğru koştum. "Baz?"

Bir parlama daha oldu ve bir dalı tutuşturunca başı kollarının arasında, ağacın altında oturan Baz'ı aydınlattı.

"Ne yapıyorsun?" dedim. "Söndür şunu."

Cevap vermedi. Titriyordu.

"Baz, her şey yolunda. İsmi başka birinden öğreniriz. Henüz hiçbir şey bitmiş değil. Annenin bizden istediği şeyi yapacağız."

Asasını savurup adeta kükreyerek ateşin etrafımızı sarmasını sağladı. "Annem benden *bunu* yapmamı isterdi, seni aptal."

Önünde diz çöktüm. "Sen neden bahsediyorsun?"

Küçümser bir ifadeyle gülümseyerek dişlerini gösterdi; hepsini. Sivri dişleri bir kurdunki kadar keskindi. "Annem vampirleri öldürürken öldü," dedi. "Onu ısırdıklarında kendisini de öldürdü. Yaptığı son şey buydu. Ne olduğumu bilseydi... yaşamama asla izin vermezdi."

"Bu doğru değil," dedim. "Seni seviyordu. Sana 'gül oğlum' diyordu."

"Benim olduğum şeyi seviyordu!" diye bağırdı. "Artık o çocuk değilim. Artık onlardan biriyim."

"Değilsin."

"Çocukluğumuzdan beri nasıl bir canavar olduğumu kanıtlamaya çalışan sen değil miydin? Al işte, şimdi kanıtın var. Git Sihirbaz'a haklı olduğunu söyle. Herkese söyle!" Ateşin ışığıyla yüzü dans ediyordu. "Ben vampirim, Snow! Mutlu musun?"

"Değilsin," dedim ve bunu neden söylediğimi ya da bir anda neden ağlamaya başladığımı bilmiyordum.

Baz şaşırmış göründü. Ve rahatsız olmuş. "Ne?"

"Hiç kimseyi ısırmadın."

"Siktir. Git."

"Hayır!"

Başını yeniden kollarının arasına soktu. "Cidden. Git. Bu ateş senin için değil."

Onu bileklerinden tutup çektim. "Doğru," dedim. "Olamaz. Sen hep işimi bitireceğin zaman izleyicilerin olmasını isterdin." Onu çektim. "*Hadi.*"

Baz bana karşı koymadı. Sadece kendini öne doğru bıraktı. Birkaç kıvılcım yanına saçılınca onlara üfleyip söndürdüm.

Çenesini kaldırdım. "Baz."

"Git başımdan, Snow."

"Sen canavar değilsin," dedim. Avuçlarımdaki yüzü bir ceset kadar soğuktu. "Yanılmışım. Bunca yıldır. Sen zorbasın. Züppesin. Ve tam bir pisliksin. Ama onlardan biri değilsin."

Baz yüzünü çevirmeye çalıştı ama sıkıca tuttum. Gözlerini açtı. Gri, siyah ve acıyla dolulardı. Buna dayanamıyordum. Yeniden üfledim. Alevler geri saçıldı.

"Ben bunu hak ediyorum," dedi Baz.

Başımı iki yana salladım. "Ben bunu hak etmiyorum ama."

"O zaman *git*."

Gözlerinde parlayan alevleri görüyordum. Demek ki her yanımızı sarmıştı.

"Gitmeyeceğim," dedim. "Sana hiç sırtımı dönmedim. Bundan sonra da dönmeyeceğim."

61

BAZ

Bu kadarı yeterdi. Bu embesili büyüyle kendimden uzaklaştırmam gerekecekti. Son yaptığım şey, Simon Snow'u kurtarmak olacaktı ve bütün ailem bundan utanç duyacaktı.

Yüzümü tutmuş, sırf kendisi öyle söyledi diye yaşamamı istiyordu. Çünkü o kahrolası Simon Snow'du ve eğer yeterince yüksek sesle hırlarsa istediği her şeyi elde ederdi.

Onu havaya uçurmadan önce öpebilirdim.

(Kemiklerini kırmadan onu kendimden uzaklaştırabilir miydim? Koşarak ateşlere dalmaması için hangi büyüyü yapmak gerekiyordu?)

Sanırım onu öpecektim. Tam karşımdaydı. Ve dudakları aralanmıştı (ağzından nefes alıyordu), gözleriyse canlıydı... capcanlı.

O kadar canlısın ki Simon Snow.

Benim hakkımı da yaşıyorsun.

Başını iki yana salladı ve bir şey söyledi. Sanırım onu öpecektim.

Daha önce kimseyi öpmemiştim. (Isırmaktan korkuyordum.) Ve ondan başka kimseyi öpmek istememiştim. (Isırmayacaktım. Ona zarar vermeyecektim.)

Sadece onu öpüp ölmek istiyordum.

"Simon..." dedim.

Ve sonra *o beni* öptü.

SIMON

Sadece susmasını ve bu şekilde konuşmayı kesmesini istiyordum. Ayağa kalkıp peşimden gelmesini istiyordum. Watford'daki odamızda olmak, onun orada olduğunu, kimseye zarar vermediğini ve kimsenin de ona zarar vermediğini bilmek istiyordum.

BAZ

Bu iyi bir öpüşme miydi? Bilmiyordum.

Snow'un ağzı sıcaktı. Her şey sıcaktı.

Beni itiyordu, ben de onu ittim.

Haçı dilimde ve çenemde sızlıyordu. Nabzı boğazımda atıyordu. Ve ağzı, düşünmeye çalıştığım her şeyi öldürüyordu.

Simon Snow.

SIMON

Baz'ın ağzı Agatha'nınkinden soğuktu.

Çünkü o erkek, diye düşündüm. Ardından: *Hayır, çünkü o bir canavar.*

Canavar değildi. Sadece düşmandı.

Düşman değildi. Sadece bir erkekti.

Bir erkeği öpüyorum.

Baz'ı öpüyordum.

Çok soğuktu ve dünya sıcacıktı.

BAZ

Simon Snow'u öperken ölecektim.

Aleister Crowley aşkına, şanslı bir hayatım vardı.

SIMON

Baz kendisini bırakacağımı düşünüyorsa yanılıyordu. Bu haliyle onu sevmiştim. Avcumun içinde. Elimin altında. Bir yerlerde komplo kurmuyor ve vampirlerle konuşmuyorken.

İşte şimdi seni yakaladım, diye düşündüm. *Sonunda istediğim yerdesin.*

BAZ

Snow bunu daha önce de yapmıştı.

Çenesiyle hoş bir şey yapıyordu. Aşağı yukarı oynatıyordu. Başını eğiyordu. Beni daha da fazla itiyordu.

Onu taklit etmemeye çalıştım. Sadece onu bıraktım.

Simon Snow'u öperken ölecektim.
Simon Snow beni öperken ölecekti.

SIMON

Baz beni omuzlarımdan tutup kendinden uzaklaştırdı.

Sırf bunu beklemediğim için işe yaradı.

Koluna uzanıp asasını çıkardı, ardından omzumun üzerinde doğrultarak bağırdı: "Bir dilek tut!" Etrafımızı saran alevler çimenlerde sürünerek yaklaşıyorlardı.

Baz'ın büyüsü işe yaradı ve ağaçlardan biri söndü, ardından hızla yeniden tutuştu. Baz nefes aldı ve iki elimi de göğsüne koyarak benden istediğini almasına izin verdim. "Bir dilek tut!" diye bağırdı ve sesi şimşek gibi gürledi.

Alevler tek nefeste söndü; sönmekten çok çekilmiş gibilerdi. Kulaklarım tıkandı ve ağaçlardan dumanlar çıktı.

Baz'a baktım.

Bu muydu yani? Bu intihara meyilli ruh halinden çıkması için sadece onu öpmem mi gerekiyordu?

Asasını indirip kazağıma (kazağına) uzandı, ardından boyun kısmını aşağı çekti. Diğer eliyle gömleğimin ilk düğmesini açtı ve haçımı tutup kolyeyi inceledi. Onu sertçe çekerek zincirini kopardı ve kolyeyi attı.

Sonra bana hep saldırmadan önce baktığı şekilde baktı.

BAZ

Simon Snow yine de beni öperken ölecekti.

Sadece bugün değil.

62

SIMON

Yere Baz'ın yanına oturdum. Onu öptüm. Bir süre önce beni omuzlarımdan tutmuştu, yakamın iki kenarından ve bırakmıyordu.

Dürüst olmam gerekirse ne yaptığımızdan emin değildim ama artık hiçbir şey alevlenmiyordu. Belki *bir şeyi* çözmüşüzdür diye düşünüyordum. Bu muhtemelen yeni bir sorun olsa da.

Bir dakikalığına Agatha'yı düşündüm ve kendimi tam bir aşağılık gibi hissettim ama sonra artık birlikte olmadığımızı hatırladım, yani bu yaptığım aldatmak değildi. Sonra bunun, yaptığımız şeyin, eşcinsel olduğum anlamına gelip gelmediğini düşündüm. Ama Baz'la ağaçların arasına gizlenmiştik ve kimse bizi göremezdi ve bunu şu an cevaplamak zorunda olmadığıma karar verdim. Baz'ı tutmaktan başka bir şey yapmak zorunda değildim. Bunu ise yapmak zorundaydım.

Ellerim hâlâ yanaklarındaydı ve yanakları artık soğuk değildi. Dudaklarını emdiğimde neredeyse pembeleşiyorlardı. En azından birkaç saniyeliğine.

Bunu ne kadar uzun süredir istediğini merak ettim.

Bunu ne kadar uzun süredir *istediğimi* merak ettim.

İstemediğimi söyleyebilirdim; bu olasılığın aklıma daha yeni geldiğini. Ama bu doğruysa neden kafamda Baz'a yapmak istediklerimin bir listesi vardı? Bunun gibi:

Elimi saçlarına götürdüm. Yumuşaktı ve parmaklarımın arasında kayıyordu. Saçlarını tutarak yumruğumu sıktım ve yüzünü benimkine yaklaştırdı, sonra aniden başını geri çekti.

"Affedersin," dedim. (Nefessiz kalmıştım. Utanç vericiydi.)

Baz kazağımı bırakıp alnını tutarak başını iki yana salladı. "Hayır. Bu... Haçın nerede?"

El yordamıyla yakınımızda, yerde buldum. Bulduğumda suratlarımızın arasında tuttum.

"Tekrar tak," dedi.

"Neden? Beni ısıracak mısın?"

"Hayır. Seni hiç ısırdım mı?"

"Hayır. Beni daha önce hiç öpmedin de."

"*Sen* beni öptün, Simon."

Omuz silktim. "Ee? Beni *ısıracak mısın?*"

Baz ayağa kalkıyordu. "Hayır... Bunu daha az düşünmeyi tercih ederim. Biraz içmem lazım. Uzun zaman oldu." Etrafına bakındı ama bir şey görülmeyecek kadar karanlıktı. Bana bakıp utanarak bakışlarını kaçırdı. "Avlanmam gerek. Bekler misin?"

"Seninle gelirim," dedim.

"Crowley aşkına, gelmeyeceksin."

Ayağa fırladım. "Herhangi bir şey olabilir mi?"

"Ne?"

"Kanlı herhangi bir şey olur, değil mi?"

"Ne?" dedi tekrar. "Evet."

Elini tuttum. "Bir şey çağır. Avlanma büyüleri vardır kesin."

"Var," dedi kaşlarını çatarak. "Ama sadece yakın mesafede işe yarıyorlar."

Elini sıktım.

Asasını çıkarıp sanki ekstra-aptal gibi davranıyormuşum gibi beni izledi. "Karaca!" dedi asasını ağaçlara doğrultarak. "Geyik!" Büyüm etrafımızda parıldadı.

Bir dakikadan kısa bir süre sonra bir karaca kararmış dalların arasından belirdi.

Baz ürperdi. "Bunu yapmayı kesmek zorundasın."

"Ne?"

"Tanrısal büyü şovlarını."

"Neden?" dedim. "Bence havalı."

"Korkutucu."

Ona sırıttım. "Havalı."

"İzleme," dedi geyiğe doğru giderken.

Ona gülümsemeye devam ettim.

Tekrar bana baktı. "İzleme."

BAZ

Karacayı ağaçlara, Snow'un bizi göremeyeceği kadar karanlığa yönlendirdim. İşim bittiğinde cesedini bir vadiye attım.

En son ne zaman böyle kana kana içtiğimi hatırlamıyordum.

Döndüğümde Snow hâlâ külden çemberin ortasında oturuyordu. Beni göremediğini bildiğimden, onu korkutmamak için seslendim: "Snow, benim."

"Bana daha önce Simon dedin."

Benim kendisine doğru yürüdüğümü sonunda fark ettiğini gözlerinde gördüm. Elimle ateş yaktım. (Elimde değil, üzerinde.) "Hayır, demedim."

"Dedin."

"Arabaya dönelim," dedim. "Komşular burada bir tür karanlık ayin yaptığımızı sanacaklar."

"*Yapmadığımızdan* emin değilim," dedi peşimden gelirken.

Arabaya bindiğimizde Snow sessizdi. Ben de sessizdim çünkü nasıl devam edeceğimizi gerçekten bilmiyordum. "*Biraz kan içebilmem için seni öpmeye son vermem gerek*"ten sonra nasıl devam edilirdi?

"Sen vampirsin," dedi Snow sonunda. (Sanırım *böyle* devam ediliyordu.)

Cevap vermedim.

"Gerçekten öylesin," dedi.

Motoru çalıştırdım.

"Yani, zaten *biliyordum,* yıllardır biliyordum. Ama sen gerçekten..." Yanağıma dokundu. "Şimdi daha sıcaksın."

"Kandan," dedim.

"Peki daha ağır olur musun? Seni kaldırsam mesela?"

"Olabilir. Koca bir geyiği içtim." Ona baktım; hâlâ yemek isteyeceğim bir şeymiş gibi bakıyordu. "Deneme sakın."

"Nasıl oluyor?" diye sordu.

"Bilmiyorum... Büyü, kan büyüsü. Virüs, kan virüsü. Bilmiyorum."

"Ne kadar zamanda bir içmen gerekiyor?"

"Kendimi iyi hissetmek için her gece. Akıl sağlığımı korumak için birkaç gecede bir."

"Bir insanı ısırdın mı hiç?"

"Hayır. Ben katil değilim."

"Her seferinde ölümcül mü oluyor? Isırdığında? Birinin kanını içip gidemiyor musun?"

"Sandviçini yarım bırakamayan bir insan olarak bunu sorduğuna inanamıyorum, Snow."

"Yani bilmiyorsun."

"Hiç denemedim. Ben... öyle değilim. Bir insana dokunursam babam beni öldürür." (Sanırım bir insanı ısırırsam gerçekten öldürürdü. Ki zaten öldürmeliydi.)

"Hey," dedi Snow alnını kırıştırarak bana bakarken. "Yapma."

"Ne?"

"Düşünme. Ne düşünüyorsan. Dur."

Bitkince iç geçirdim. "Tüm bunlar seni neden rahatsız etmiyor?"

"Ne?"

"Ben *vampirim*."

"Eskiden rahatsız ediyordu," dedi. "Bir gece kanımı içip beni kurutacağını düşündüğüm zamanlarda. Ya da beni zombiye dönüştüreceğini düşündüğümde. Ama son birkaç gün oldukça eğitici oldu, değil mi?"

"Yani artık vampir olduğumdan emin olduğun için umursamıyor musun?"

"Artık gizlice hayvanların kanını içtiğini ve yasal olmayan bir şey yapmadığını bildiğim için çok rahatsız değilim. Sonuçta ben de katı bir vejetaryen değilim."

"Ve hâlâ ölü olduğuma inanmıyorsun."

Başını sertçe iki yana salladı. "Ölü olduğuna inanmıyorum."

Garaj yoluna girdiğimizde itirafta bulundum. "Güneş ışığı beni yakıyor."

Omuz silkti. "Beni de."

"Sen aptalsın, Snow."

"Bana daha önce Simon dedin."

"Demedim."

SIMON

Neden bu kadar mutlu olduğumu bilmiyordum. Hiçbir şey değişmemişti.

Değişmiş miydi?

Öpüşme. Bu yeni bir şeydi. Öpüşme isteği.

Baz'a bakıp saçının gevşek bir dalga halinde alnının üzerine düşmesini düşünmek.

Evet, hayır. Bunu daha önce de düşünmüştüm.

Baz vampirdi; bu yeni bir gelişme değildi.

Baz belli ki dünyanın en isteksiz kan emici vampiriydi ki bu biraz sürpriz olmuştu.

Ayrıca görünüşe bakılırsa en yakışıklısı. (Başka vampirler de gördüğüm için.)

Bir erkeği öpmek istiyorum. Bu bir değişiklikti ama şu an düşünmeye hazır olduğum bir şey değildi.

... *Tekrar.* Onu tekrar öpmek istiyordum.

Arabayı, garaja dönüştürülmüş eski ahıra park ettik, ardından mutfak kapısından eve girdik. Sessizce. Kimseyi uyandırmamak için. "Aç mısın?" diye sordu Baz.

"Evet."

Buzdolabını karıştırdı. Gece yarısı atıştırmalık bir şey alan standart bir vampirdi işte.

Ellerime bir güveç tutuşturdu, ardından çatal aldı. "Süt?" diye sordu. "Kola?"

"Süt," dedim. Sırıtıyordum. Süt kutusunu güvecin üzerine koyup çekmeceden kumaş peçeteler çıkardı ve odasına yöneldi. Ona yetişmeye çalıştım.

Keşke *ne* düşündüğünü bilseydim...

BAZ

Ne düşündüğümü bilmiyordum.

SIMON

Odasına çıktığımızda Baz bir abajuru yaktı –şapkası koyu kırmızı olduğu için fazla ışık vermiyordu– ve odasında oturacak bir sürü rahat mobilya olmasına rağmen yatağının ucunda yere oturdu.

Yanına oturdum. Güveci benden alıp hızlıca, "Isınıyorsun!" büyüsü yaptı ve kapağını açtı. Patates ve kıymalıydı.

"Yemek yemeye *ihtiyacın* var mı?" diye sordum. "Yoksa sırf sevdiğinden mi yiyorsun?"

"İhtiyacım var," dedi bir lokma alıp bakışlarımdan kaçınarak. "Tıpkı diğer insanlar gibi."

"Ölümsüz olmadığını nereden biliyorsun?"

Bana bir çatal uzattı. "Daha fazla soru yok."

Baz'ın kucağından yiyerek yemeği bitirdik. Eliyle ağzını kapayarak çiğniyordu. Onu daha önce yemek yerken görüp görmediğimi hatırlamaya çalıştım... Sütü bitirdim. O içmek istemedi.

Bitirdiğimizde bulaşıkları kapısının önüne bıraktı ve asasıyla şömineyi yaktı.

Emekleyerek gidip yanına oturdum. "Ateşe takıksın."

Alevlere bakarak omuz silkti.

"Evi yakmayı düşünmüyorsun, değil mi?"

"Hayır, Snow. Ölmek istemiyorum. Keşke isteseydim; bu her şeyi kolaylaştırırdı."

"Lütfen bu şekilde konuşmayı kes."

Bir dakikalığına hiçbir şey söylemedi. Sonra bir anda bana döndü. "Beni bu yüzden mi öptün? Kendimi öldürmemi engellemek için mi?"

Başımı iki yana salladım. "Pek sayılmaz. Yani, kendini öldürmeni engellemek *istedim* tabii."

"O zaman neden?" diye sordu.

"Seni neden mi öptüm?"

"Evet."

"Sanırım istediğim için," dedim omuz silkerek.

"Ne zamandan beri?"

Tekrar omuz silkince sinirlenip ateşe bir kütük daha attı.

"Seni öpmemi istedin mi?" diye sordum.

"Hayır," dedi. "Bunu neden isteyim ki? *'Hey, vampirlerle, annemle, savaşla ve büyünün gerilemesiyle ilgili bu kötü durumu ne*

çözerdi, biliyor musun? Salak oda arkadaşımla öpüşmek. Muhtemelen bir gün hayatımı sona erdirecek kişiyle. Planım bu.'"

"Bu kadar pislik olmana gerek yok," dedim. "Aynı taraftayız."

"Şu an için," dedi Baz. "Annemi kimin öldürdüğünü bulmam için bana yardım edeceksin, sonra onu öldüreceğim ve sen de bu yüzden bir kuleye kapatılmamı sağlayacaksın. Şimdiden kazandın. Sihirbaz'a vampir olduğumu söylediğin anda dişlerimi söküp asamı alacaktır. Sonunda Covent Garden'da Nicodemus'un ayaklarını yalıyor olacağım. O da *şanslıysam.*"

Baz bunu yapacağımı mı düşünüyordu gerçekten? "O vampirler sana hayran kaldı," dedim. "Başına taç takmak istediler."

"Diğer tarafa geçmemi mi öneriyorsun?"

"Hayır, sadece bugün müthiş olduğunu söylüyorum."

"Beni dinlemiyorsun bile, değil mi?"

"*Dinliyorum,*" dedim. "Ama yanılıyorsun. Bundan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Nasıl olabilir ki?"

"Çünkü artık arkadaş mıyız?"

"Çünkü daha fazlasıyız."

Baz şömine demirini alıp alevleri karıştırdı. "Bir öpüşmeyle dünyanın altüst olduğunu düşünüyorsun."

"İki öpüşme," dedim ve onu ensesinden tuttum.

BAZ

Saatin kaç olduğunu bilmiyordum.

Karanlık odanın içinde renk değiştirmişti. Sanki güneş gizlice bize yaklaşıyordu. Şöminenin yanında el ele tutuşmuş, sırtüstü yatıyorduk.

Snow iç çekip elimi sıktı ve ben acıyla ciyaklayınca kaşlarını çatıp elimi kaldırdı: Avcumda haç şeklinde yanık izi vardı. Gece

kolyesini çıkarırken olmuştu. (Kolyesi şimdi odanın diğer tarafındaydı; Snow bu kez onu kendisi çıkarmıştı.)

Avcumu dudaklarına götürüp öptü.

"Senin eşcinsel olduğunu düşünmemiştim," dedim. Sessizce.

Omuz silkti. Snow'un cümlelerinin yarısı omuz silkme eşliğindeydi.

"Bu ne anlama geliyor?" diye fısıldadım.

"Bilmiyorum," dedi gözlerini kapayarak. "Sanırım ne olduğumu pek düşünmedim. Yeterince derdim vardı."

Bu beni güldürdü. Çocuksu, hırıltı gibi bir kahkaha attım. "Yeterince derdin mi vardı?" diye tekrarladım.

"*Sen* eşcinsel misin?" diye sordu bana bakıp gülmeye devam ederek.

"Evet," dedim. "Yüzde yüz."

"Yani bu sürekli yaptığın bir şey mi?"

Gözlerimi devirdim. "Hayır."

"O zaman eşcinsel olduğunu nasıl biliyorsun?"

"Biliyorum işte. Sen *olmadığını* nasıl biliyorsun?"

"Bilmem," dedi. Parmaklarını benimkilerin arasına geçirip elimi gevşekçe tuttu. "Düşünmemeye çalışıyorum."

"Eşcinsel olmayı mı?"

"Herhangi bir şeyi. Düşünmeyeceklerimin listesini yapıyorum."

"Neden?"

"Çünkü sahip olamayacağım ya da bir şey yapamayacağım konuları düşünmek canımı acıtıyor. Düşünmemek daha iyi geliyor."

Başparmağımı elinde gezdirdim. "Ben de listende miyim?"

Yeniden gülüp başını iki yana salladı. Saçları benimkilere sürtündü. "Düşük ihtimal." Sesi uykulu geliyordu. "Seni düşünmemeye çalışmak... Göğsüme oturmuş bir fili düşünmemeye çalışmak gibi."

Bunu düşündüm.

Snow'un beni düşünmesini.

Sırıttım. "Bu bir iltifat mı değil mi, emin olamadım."

"Ben de," dedi.

"Yani *düşünmüyorsun*," dedim.

"Saçma çünkü."

Bir dirseğimin üzerinde kalkarak ona baktım. "Seni anlamıyorum. Yaşayan en güçlü büyücüsün; muhtemelen gelmiş geçmiş. Bunu düşünmek senin için nasıl saçma olabilir."

Snow iki dirseğinin üzerinde doğrulup başını bana doğru eğdi. "Çünkü önemi yok. Sonunda benden bekleneni yapıyorum. Humdrum peşime düştüğünde onunla savaşıyorum. Ejderha gönderdiğinde onu öldürüyorum. Sen beni kandırıp kimeranın yanına götürdüğünde patlıyorum. Seçme ya da plan yapma şansım olmuyor. Bir gün bir şey beni habersiz yakalayacak ya da savaşamayacağım kadar büyük olacak ama yine de savaşacağım. Daha fazla savaşamayacak duruma gelinceye dek savaşacağım; *düşünecek* ne var ki?"

Simon yeniden yere uzandı. Uzanıp buklelerini dikkatlice alnından çektim. Gözlerini kapadı.

"Hep beni öldüreceğini düşünmüştüm," dedim.

"Ben de," dedi. "Bunu düşünmemeye çalışıyordum."

Parmaklarımı saçlarında gezdirdim. Benimkilerden kalın ve daha dalgalıydı ve şöminenin alevlerinde altın rengi parlıyordu. Yanağında on iki yaşımdan beri öpmek istediğim bir beni vardı. Öptüm.

"Uzun zamandır," dedim.

"Hıı?" Bir gözünü açtı.

"Bunu uzun zamandır yapmak istiyordum. Neredeyse tanıştığımız günden beri..."

Snow yeniden gözlerini kapadı ve gülümsememeye çalışıyormuş gibi gülümsedi.

Ben de gülümsedim. Ama sırf o bakmıyor diye. "Beni öldürecek sanmıştım."

63

AGATHA

Penelope örtüyü üzerimden çekerek beni uyandırdı. Tekrar üzerime çektim.

"Kalk, Agatha. Gitmemiz gerek."

"Sonra giderim. Uyuyorum."

"Hayır, gitmemiz gerek. Şimdi. Hadi."

Yatağının ucunda yatıyordum. Bu şekilde uyumuştuk ve beni sırtımdan tekmeleyip durmuştu.

"Git başımdan, Penelope."

"Gitmeye çalışıyorum. Ama beni arabayla götürmen gerekiyor."

Gözlerimi açtım. "Nereye?"

"Söyleyemem. Henüz. Ama söyleyeceğim."

"Londra'da bir yer mi?"

"Hayır."

"Penny, Noel arifesindeyiz. Eve gitmem gerek."

"Biliyorum!" Penelope giyinmişti bile. Saçını kabarık bir atkuyruğu yapmıştı. Biraz bakım ürünü kullansa güzel ve dalgalı

durabilirdi. Herhangi bir şey. El kremi. Tıraş kremi. "Eve gidebilirsin, Agatha. Ama önce beni kırsalda bir yere götürmen gerekiyor."

"Neden?"

"Sürpriz," dedi.

"Hayır."

"Maceraya yok musun?"

"Eve gideceğim."

Penny iç geçirdi. "Gidip Simon'a yardım etmemiz gerekiyor."

Gözlerimi kapayıp dönerek ondan uzaklaştım.

"Agatha? Hadi ama... Bu evet mi yoksa hayır mı? Hayır diyorsan Volvo'nu alabilir miyim?"

64

BAZ

Snow'dan en az bir saat önce uyandım.

Onu uyurken izlememek güçtü.

Daha önce yapmıştım –fazlasıyla– ama o zamanlar bundan daha fazlasını elde edemeyeceğimi düşünüyordum. O zamanlar Snow'u gözetlemek hayatımın teselli ödülüydü.

Aramızda ne olduğundan hâlâ emin değildim. Dün gece öpüşmüştük. Bu sabah da. Hem de çok. Bu, bugün de yapabileceğimiz anlamına mı geliyordu? Simon henüz eşcinsel olduğundan emin bile değildi. (Ki bu aptalcaydı. Ama Snow da aptaldı. Hem de çok.)

Kanepemde yatıyordu ve ben de ucunda, bacaklarının yanında oturuyordum. Yastıklara doğru dönüp yüzünü gömdü. "Sırf öpüşüyoruz diye beni uyurken izleyemezsin," dedi.

"Sırf öpüştük diye," diyerek onu düzelttim. "Ayrıca seni izlemiyorum, kılıcını çekmeden seni uyandırmanın bir yolunu düşünüyordum."

"Uyandım," dedi yastıklardan birini başının üzerine çekerek.

"Hadi. Bunce geliyor."

Yastığı kaldırdı. "Ne? Neden?"

"Yeni bilgi edindiğimizi söyledim; o da bir şeyler öğrenmiş. Toplantı yapacağız."

Snow oturdu. "Buraya mı geliyor yani?"

"Evet."

"Gotik malikânene?"

"Gotik değil, Viktoryen."

Snow saçlarını ovdu. "Bu bir tuzak mı? Bizi öldürmek için kandırıp buraya mı getiriyorsun?" Gerçekten şüpheli görünüyordu.

"Seni nasıl *kandırdım*? Kapıma kadar otostop çeken sensin."

"Sen beni davet ettikten sonra," diye tersledi.

"Evet. Beni yakaladın. Ben kötü karakterim." Ayağa kalktım. "Temizlendiğinde kütüphanede görüşürüz." Ayaklarımı yere vurmadan yürümeye çalıştım, odadan çıktıktan sonraysa ayaklarımı vurarak merdivenlerden indim.

Ne beklediğimi bilmiyordum. Snow'un gözlerini açması ve beni görüp o müthiş öpücüklerinden verip, *"Günaydın sevgilim,"* demesini mi?

Simon Snow bana hiçbir zaman "sevgilim" demeyecekti.

Gerçi öpüştüğümüzü söylemişti...

Evde karatahtamız yoktu ama mutfakta üvey annemin kardeşlerimin derslerini ve spor aktivitelerini takip ettiği beyaz bir tahtamız vardı. Telefonumla tahtanın fotoğrafını çekip tahtayı sildim ve duvardan kaldırdım.

Yedi yaşındaki kız kardeşim beni izliyordu. "Anneme söyleyeceğim," dedi.

"Söylersen bütün şömineleri tıkarım, Noel Baba da içeri giremez."

"Bir sürü şömine var," diye karşı çıktı.

"Benim için değil," dedi. "Hepsine yetecek kadar vaktim var."

"Kapıdan gelir."

"Saçmalama, Mordelia. Noel Baba asla kapıdan girmez. Girerse de ona yanlış evde olduğunu söylerim." Tahtayı dikkatlice taşıyarak mutfak kapısından çıkardım.

"Anneme söyleyeceğim!" diye bağırdı arkamdan.

Tahtayı kütüphaneye yerleştirip sütunlara bölerken –*Bildiklerimiz* ve *Bilmediklerimiz*– Snow içeri girdi. Onu görmezden geldim.

"Bize ihanet edeceğini düşünmüyorum," dedi.

Korkarım öksürmeye benzer bir ses çıkardım.

Simon bir eliyle bukleleriyle oynadı. "Sadece... Şey, aramızdaki durum tuhaf değil mi?"

Onu görmezden gelmeye devam ettim.

"Yani... sen artık bir şeylerin senin için değiştiğini söylemedin. *Ben* seni öldürmeyeceğimi söyledim."

"Hayır, söylemedin."

"İma etmiş olmalıyım."

"Hayır."

"Şey, peki." Boğazını temizledi. "Baz. Seni öldürmeyeceğim. Seninle kavga bile etmeyeceğim. Tamam mı?"

"Güzel," dedim tahtadan uzaklaşıp sütunlarıma hayranlıkla bakarak. "Bu işleri kolaylaştırır."

"Hangi işleri?"

"Bilmiyorum. Aileler'in benim için planları neyse onu. Muhtemelen artık bana güvendiğin için yemeğine zehir katmamı isteyeceklerdir. Cesedinin başında ağlayacağıma söz verebilirim, Snow."

"Ya da tam tersi," dedi.

"İyi. O gün geldiğinde gizlice ağlarım."

"Hayır," diye üsteledi. "Ben ciddiyim. *Ya da tam tersi.*"

Omzumun üzerinden ona baktım. "Ne demeye çalışıyorsun?"

"Kavga etmek zorunda değiliz."

"Akıl hocanın evimi bu ay içinde iki kez bastığının farkındasın, değil mi?"

"Evet, yani hayır, bunu bilmiyordum ama konu şu ki, evinizi *ben* basmadım. Sana annenin katilini bulmanda yardım etsem ve sonra da sen bana Humdrum'la savaşmamda yardım etsen ve diğer her şeyi unutsak?" dedi bana yaklaşarak.

"*Geri kalan her şey,*" dedim etrafımda dönerek. "On senelik yolsuzluğu ve gücü kötüye kullanımı fazla basite indirgiyor."

"Sihirbaz'dan mı bahsediyorsun?"

"Evet."

Acı çekiyor gibi görünüyordu. "Keşke böyle düşünmesen."

"*Sihirbaz'ın Vârisi*'yle konuşurken nasıl Sihirbaz'dan bahsetmem?"

"Beni böyle mi düşünüyorsun?"

"Sen kendini öyle düşünmüyor musun? Ah, tabii, unutmuşum, sen düşünmüyorsun ki."

Simon homurdanarak saçını düzeltti. "Tanrı aşkına. Belden aşağı vurmadığın oluyor mu hiç? Mesela 'Belki de şu an en acımasız şeyi söylememeliyim,' diye düşünüyor musun hiç?"

"Mantıklı olmaya çalışıyorum."

Beyaz tahtayı koyduğum rafa yaslandı. "Saldırgansın."

"Konuşana bak. Her defasında ölümcül vuruşa geçiyorsun."

"Kavga ederken. Şu an kavga etmiyoruz."

"Biz hep kavga ediyoruz," dedim tekrar tahtanın başına giderek.

Yüzüm tahtaya dönüktü; Snow yanımda odaya dönük duruyordu. Bana bakmadan bana doğru biraz yaklaştı ve kolunu koluma sürterek yazdığım kelimeyi bozdu. "Ya da *tam tersi*," dedi.

Kelimeyi silip baştan başladım. *Bilmediklerimiz* listesi üzerinde çalışıyordum. *Önemli olan her şey* ve *Simon Snow eşcinsel mi değil mi* yazmak istiyordum. Bir de: *Sonsuza dek yaşayacak mıyım yaşamayacak mıyım.*

"Anneni kimin öldürdüğünü bulmana yardım edeceğim," dedi yeniden, sanki plan yaparmış gibi. "Sen de Humdrum'ı durdurmamda bana yardım edeceksin. Bu ortak bir amaç, değil mi? Geri kalanını sonra düşünürüz."

"İstediklerini bu şekilde mi elde ediyorsun? Gerçekleşene dek tekrar ederek mi?"

"Sen bu şekilde büyü yapmıyor musun?"

Tebeşiri tuttuğum elim düştü ve bıkkınca ona döndüm. "Simon..."

"A-ha!" diye bağırdı doğrulup parmağıyla beni göstererek. Ödümü patlattı. Daha az çaba sarf ederek köpek öldürdüğünü

görmüştüm. (Köpeğin aslında köpek olmadığını söylemişti; bence sadece heyecanlıydı.) "Yine yaptın!"

"Ne yaptım?" dedim elini suratımdan iterek.

Diğer elini yüzüme kaldırdı. "Bana Simon dedin."

"Sen ne tercih ederdin? Seçilmiş Kişi mi?"

Elini indirdi. "Aslında Simon'ı tercih ederim... Hoşuma gidiyor."

Yutkundum. Ne kadar gergin olduğum belli olmalıydı çünkü boynuma bakıyordu. "Simon," dedim ve tekrar yutkundum. "Aptal gibi davranıyorsun."

"Çünkü bunu, kavga etmekten daha çok seviyorum."

"'Bu' diye bir şey yok!" diye itiraz ettim.

"Kollarımda uyudun," dedi.

"Yarım yamalak."

Elini düşürünce tuttum. Çünkü zayıftım. Çünkü kendime karşı sürekli bir hayal kırıklığıydım. Çünkü açık kahve ten rengiyle, benleriyle ve sabah nefesiyle tam karşımda duruyordu.

"Simon," dedim.

Elimi sıktı.

"*Bunu* tercih etmediğimden değil. Sadece..." İç çektim. "Hayal bile edemiyorum. Ailem, Sihirbaz'ın savunduğu her şeye karşı."

"Biliyorum," dedi anlayışla. "Ama bundan daha büyük sorunlarımız olduğunu düşünüyorum. Anneni kimin öldürdüğünü bulursak, sonra birlikte Humdrum'ın peşine düşersek belki herkese birlikte daha güçlü olduğumuzu gösterebiliriz ve sonra da..."

"Sonra da tüm Sihirbazlar Âlemi birlikte çalışmanın ne kadar iyi olduğunu anlar ve işbirliği yapma konusunda şarkı söyleriz."

"Birbirimizi lanetlemeyi bırakırız diye düşünüyordum," dedi. "Ve birbirimizi kulelere kilitlemeyi."

"Aynı şey."

Kolumu tutunca ona doğru biraz yaklaştım. Ya da belki baygınlık geçiriyordum... kendimden beklemeyeceğim şey değildi.

"Nasıl böyle olabiliyorsun?" diye fısıldadım. "Her şeyden sonra bana nasıl güvenebiliyorsun?"

"Sana tam anlamıyla güvendiğimden emin değilim," diye fısıldadı. Diğer eliyle uzanıp karnıma dokundu. Midemin o an yerlerde olduğunu hissettim. "Ama..." Omuz silkti.

Karnımı okşuyordu ve gözlerimi kapadım çünkü iyi hissettiriyordu. (Çok iyi.) Ayrıca beni tekrar öpmesini istiyordum.

Snow bir önceki gece beni dudaklarım yara oluncaya dek öpmüştü. Beni o kadar çok öpmüştü ki salyalarımla onu Dönüştüreceğimden endişelenmiştim. Üzerime gelip ağzına doğru kalkmaya zorlamıştı beni... ben de kalkmıştım. Yine olsa yine yapardım. Onun için her sınırı aşardım.

Ona âşıktım.

Ve o bunu kavga etmekten daha çok seviyordu.

65

SIMON

Penelope burada olsaydı ona benim hakkımda yanıldığını söylerdim. Her şeyi kılıcımla çözdüğümü düşünüyordu. Ama görünüşe bakılırsa, ağzımla da çözebiliyordum çünkü Baz'a ne zaman yaklaşsam susup gözlerini kapıyordu.

Penelope burada olsaydı açıklama yapmamı isterdi.

Neyse ki daha gelmemişti.

Parmaklarımı Baz'ın gömlek düğmelerinin arasından soktum; teni oda sıcaklığındaydı.

Sonra biri hafifçe öksürdü. Baz hemen doğruldu, ki bu ağzının benden uzaklaşması anlamına geliyordu. O kadar hızlı uzaklaştım ki ışınlanmadığımdan emin değildim.

Hizmetçisi, dadısı ya da her nesi ise girişte duruyordu. Üzerinde siyah elbise ve beyaz önlük vardı. "Bay Pitch," dedi. Bu evdeki hiçbir şeyi fark etmiyormuş gibi yapması için para alıyor olmalıydı çünkü gözünü bile kırpmadı. İki erkeğin öpüşmesi çok da şoke edici bir şey değildi, muhtemelen sorgulamalara ve keçi

kurban ettiklerine şahit olmuştu. "Misafirleriniz var," dedi. "İki genç hanım."

"Teşekkür ederim, Vera," dedi Baz herhangi bir özür imasında bulunmadan. "İçeri gönder." Gömleğini ve saçını düzeltti.

"Kızlar mı?" dedim. "Birden fazla mı?"

"Agatha," dedi Baz omzumun üzerinden, "hoş geldin. Merhaba, Bunce."

Arkamı döndüm. Penelope ve Agatha kütüphane kapısının önünde duruyorlardı; hizmetçinin kendilerini çağırmasını beklememiş olmalıydılar. Penny çoktan hayranlıkla kütüphane raflarını inceliyordu. Agatha bana bakıyordu.

"Burada ne yapıyorsunuz?" dedim.

"Bizi Baz çağırdı," dedi Penny. İçeri girip bana üzeri streç filmle sarılmış bir tabak dolusu zencefilli kurabiye verdi.

"*Sen* burada ne yapıyorsun?" diye sordu Agatha.

"Agatha benimle kalıyordu," diye açıkladı Penny. "Ayrıca arabası var, o yüzden..."

"Lütfen içeri gir, Agatha," dedi Baz. "Size içecek bir şeyler ikram edebilir miyim?"

"Ben çay alırım," dedi Penny.

"Harika," dedi Baz, Agatha'nın yanından geçip kapıdan çıkarken.

"Bu ne böyle?" dedi Agatha. "Penelope nereye gittiğimizi bile söylemedi. Burada *ne* yapıyorsun, Simon?"

Penny'ye bakıp kaşlarımı çattım.

Tabaktaki filmi çıkarıp bir kurabiye aldı. "Söylemeye iznim olduğunu bilmiyordum! Ayrıca nereye gittiğimizi söylersem beni getirmezdi. İkinizin artık bunu aşması gerek, Simon. Baz'la barışabiliyorsan, Agatha'yla da barışabilirsin."

"Geçici barış," dedi Baz çay ve meyve tabağıyla dönerek. Büyü kullanmış olmalıydı.

"Ben servis ederim," dedi Penny.

"Geçici barış mı?" diye sordu Agatha. Penny ona çayını uzattı. "Sizin hepinizin içine bir şey mi girdi?" Çayını geri uzattı. "Bunu içmeyeceğim."

Baz bana baktı. "Senin kararın, Snow. Ona güveniyor musun?"

Agatha deliye dönmüştü. "*Bana* güvenip güvenmediğini mi soruyorsun?"

"Tabii ki," dedim. Ki bu bir açıdan doğruydu. Agatha'nın kötü olmadığına inanıyordum. Baz'la yalnız kaldığındaysa güvenmiyordum; gerçi sanırım son bilgiler ışığında tüm bunları yeniden düşünmeliydim. "Agatha, şey..."

"Baz'ın annesini kimin öldürdüğünü bulmaya çalışıyoruz," diye araya girdi Penelope.

"Onu Humdrum öldürdü," dedi Agatha.

Penny çay fincanını kaldırdı. "O öyle demiyor ama."

Agatha'nın kafası karışmış görünüyordu. Biraz da sinirlenmiş.

Baz'a baktım. Bu kısmı, istediği kadarını, onun anlatması gerekir diye düşünüyordum ama tahtanın başına geri dönmüş, *Bildiklerimiz* sütununu dolduruyordu: *hayaletler, Ziyaretler, vampirler.* Baz listeye Nicodemus'u ekler eklemez Penny yerinden sıçradı.

Onun kalktığı yere, Agatha'mn yanına oturdum.

"Bu ne zaman başladı?" diye sordu Agatha bana.

"Perde inceldiğinde," dedim. "Natasha Grimm-Pitch, Baz için geldi ama onun yerine beni buldu. Katilini bulmasını istiyor. Baz döndüğünde ona katili bulmasında yardım etmeye karar verdim."

Agatha'nın kaşları neredeyse birbirine değecekti. "Neden?"

"Çünkü doğru olan buymuş gibi hissettim."

"*Öyle mi?*"

Omuz silktim. "Evet. Yani Watford'a yapılmış bir saldırıydı. Katliam."

"Sihirbaz bu konuda ne diyor?"

"Aslında bir şey demiyor." Kucağıma bakıp ensemdeki saçı kaşıdım. "Penny ve Baz ona söylemememiz gerektiğini düşünüyor."

"Penny *ve Baz mı*?"

"Sonuçta Baz'm annesi," dedim. "Bu yüzden onun isteklerine saygı duymalıyız."

"İyi de Baz senden nefret ediyor!"

Başımı onaylarcasına salladım. "Biliyorum. Biz bir nevi... ateşkes yaptık."

"Simon, ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? *Ateşkes mi?*"

"Vampir barına mı gittin!" diye bağırdı Penelope diğer taraftan. Baz ona öğrendiklerimizi anlatmış olmalıydı. "Ne kadar aptalsınız! Fotoğraf da çektiniz mi bari?"

"Vampirler fotoğraflarda görünmezler," dedim.

"O ayna, salak," dedi Baz.

"Aynada kendini göremiyor musun?"

Baz beni duymazdan gelerek Penny'ye Nicodemus'u anlatmaya devam etti.

"Ama..." Agatha ikisine bakıyordu. "Baz karanlık. *Kötü.*"

"Buna hiç inanmadığını sanıyordum."

"Kesinlikle inanıyordum," dedi. "Bize onun *vampir* olduğunu sen söyledin, Simon. Bir dakika..." Baz'a döndü, sonra bana baktı. "Vampir *olduğunu* itiraf mı etti az önce?"

Ensemdeki saçları çekiştirdim. Suratımın aptal bir ifadeye büründüğünü hissedebiliyordum. "Bunun bu kadar basit olduğunu..."

"Baz'ın vampir olmasının mı?"

"Hayır, kesinlikle vampir," dedim. "Sanırım bu kadar basit. Ama kimseye söyleyemezsin, Agatha."

"Simon, *sen* zaten herkese söyledin. Üçüncü sınıftan beri herkese söylüyorsun."

"Evet ama kimse bana inanmıyordu."

"*Ben* inanıyordum."

"'Sizden biri' mi?" dedi Penelope yüksek sesle. "Nicodemus ne demek istemiş? Vampirleri içeri alan bir başka büyücü müymüş? Ya da siz Picth'lerden biri mi? Ailenden..."

"Ailemden biri olamaz," diye itiraz etti Baz. "Asla."

"Akrabaların arasında ünlü hainler var," diye karşı çıktı Penny. "1700'lerde onların sözleşme imzalamalarına bile izin verilmiyormuş."

"Evet ama asla *birbirimize* ihanet etmeyiz."

Baz, Penny'ye Nicodemus'u anlatmaya devam etti. Ve Ebb'i. "Her şeyi Simon öğrendi," dedi. "Üstelik kitap kapağı bile açmadan."

"Tipik," dedi Penny.

Baz, Nicodemus'un kendisine nasıl davrandığını ya da nasıl tehdit ettiğini anlatmadı. Fiona'dan da pek bahsetmedi. Bardaki insanların ne kadar havalı olduklarından ya da oradan çıkar çıkmaz kendini kaybettiğinden de. Hayatını kurtarmak için onu nasıl öptüğümden ve sonra sırf istediğim için öptüğümden... (Hayatını farklı şekillerde de kurtarabileceğimi yeni fark ediyordum.)

"Burada mı kalıyorsun yani?" diye sordu Agatha. Bana.

"Hayır, Baz'a Nicodemus'u anlatmaya gelmiştim ama okula dönecek vasıta yoktu."

"Kimmiş bu Nicodemus?"

"Hainin kim olduğunu bilen kişi," diye cevapladı Penny. "Onun tüm cevaplara sahip olduğunu bile bile oradan çıktığınıza inanamıyorum! Kimin kendisini kullandığını söyleseydi şimdi olay kapanmıştı."

"Onu zorlayamazdık," dedim. "Ayrıca döverek de konuşturamazdık, etrafımız vampirlerle çevriliydi."

Penelope kollarını önünde birleştirdi. "Sanırım."

"Etik anlayışın inanılmaz, Bunce," dedi Baz.

"*Sen* ne öğrendin, Penny?" diye sordum.

"Size kıyasla pek bir şey değil." Bir kitaplığa yaslandı. "Babamla Humdrum hakkında konuştum. Humdrum'ın ancak yıllar sonra Watford Trajedisi için suçlandığını kabul etti. Başta vampirlerin bir diğer saldırısı daha diye düşünmüşler. Hey, Agatha, olayları çözebildin mi? Belki *senin* ailenle de konuşabiliriz. Baban bir şeyler hatırlıyor olabilir."

"Henüz tam çözemedim," dedi Agatha.

"Çöz o zaman," dedi Penny. "Hepsi tahtada. Aramıza dönmenin güzel olduğunu söylemeliyim."

"Döndüğümden emin değilim," diye homurdandı Agatha. Ne dediğini yalnızca ben duydum.

"Çok iyi oldu," dedim. "Gerçekten. Baz'la kavga etmek yerine onunla birlikte çalışmak."

"Onu bu yüzden mi arıyordun?" diye sordu. "O gece surlarda? Ziyaret yüzünden mi?"

"Kısmen..."

Penny ile Baz tahtaya notlar eklemeye devam ediyordu. Kalemi almak için kavga ediyorlardı. Agatha'yla oturup onun sorularını cevaplamam gerekiyormuş gibi hissediyordum ama başka bir şey söylemedi. Çayını da hâlâ içmiyordu.

Penny, Fiona'nın okul yıllığını öğrenene dek Baz'ın başının etini yedi, ardından yıllığı görmek istedi. Sonra Agatha'yla fotoğraflara bakarak bir saat geçirdiler.

Baz'ın üvey annesi bize sandviç getirdi. İçeri girdiğinde Baz ve Penny tahtayı kapamak için önüne geçtiler. Baz rahat görünüyordu, Penny ise korkunç bir sırrı varmış gibi duruyordu.

Tüm notlarımızın açıkta durmasının aptallık olduğuna ve artık tahtayı silmemiz gerektiğine onları ikna etmeye çalışmıştım ama ikisi de tahtaya bağımlı olmuşlardı resmen.

Sonra Baz'ın babası işten geldi. Orada olmama hâlâ şaşırıyor gibiydi ama Penny ve Agatha'yla tanışmaktan heyecan duydu; aileleriyle anlaşamadığını bilsem de. Belki de sadece kibar bir adamdı. Baz gözlerini devirip duruyordu.

Akşamüzeri hepimiz bitik durumdaydık ve kayda değer bir ilerleme göstermemiştik. Penny bile tahtayı bırakmıştı.

Hâlâ koltukta Agatha'nın yanında oturuyordum. Baz tek kişilik koltukta, karşımızda oturuyordu. Sanırım Agatha da ben de onu izliyorduk ama Baz bizim tarafımıza nadiren bakıyordu.

Penelope, Baz'ın koltuğunun koluna oturdu. Baz'ın burun deliklerinin seğirdiğini gördüm ama çekilmedi. Kimseyi yemeden bu kadar süredir idare edebildiğine göre bu konuda rahatsız olmayacaktım.

"Nicodemus'un yanına geri gitmek zorundayız," dedi Penny. "Müdire Grimm-Pitch bunu yapmamızı söyledi."

"Onu zorlayamayız," dedim. "Bize bir şey söylemeyecek."

"Belki de yeterince *kibarca* sormamışsınızdır," dedi kaşlarını kaldırıp indirerek.

"Müthiş bir fikir, Penelope," dedi Baz. "Seni onu *baştan çıkarman* için gönderelim."

"*Hayır,*" dedim.

"Ben Agatha'yı düşünüyordum..." dedi Penny.

"Ben burada bile değilim," dedi Agatha. "Siz Meclis'te yargılandığınızda ben burada değildim."

"Herhangi bir yasayı çiğnemedik," diye itiraz ettim.

"Ah, sanki bunun bir önemi varmış gibi," dedi.

"Evet," diye katıldı Baz. "Ben hep Meclis'te haksızca yargılanacağımı düşünüyordum ama bu kadar iyi dostlarla birlikte olacağını hiç düşünmezdim."

"Kimse bir vampiri *baştan çıkarmıyor,*" dedim.

Baz kaşlarını çatarak bana baktı.

"Tabii..." dedim. "Teyzeni ikna edemezsek..."

"*Hayır.*"

"Baz'a iki aydır nerede olduğunu bile söyletememişken o vampire cinayeti nasıl itiraf ettireceğinizi bilmiyorum," dedi Agatha ifadesizce.

"Hastaydı," dedi Penny. Baz'a döndü. "Öyle değil mi? Hasta olduğunu söyledin. Kesinlikle hasta görünüyordun."

"Hasta değildi," dedi Agatha. "Dev kayıp olduğunu söylüyordu."

Baz'ın dudakları kıvrıldı. "Dev böyle mi söyledi?"

"Sana akrabalarının hain olduğunu söylemiştim," dedi Penny.

Baz daha da küçümser bir şekilde baktı. "Sırf Agatha'dan hoşlanıyor diye öyle söylemiştir."

"Gördün mü," dedi Penny, "insanları baştan çıkarması için Agatha'yı kullanabileceğimizi *söylemiştim.*"

"Hasta olduğunu söylemiştin," dedim Baz'a.

Gözlerini kısıp ters ters bana baktı, ardından bakışlarını kaçırdı. "*Hastaydım,*" dedi bacak bacak üzerine atıp koyu renk pantolonunu düzelterek. "Ama aynı zamanda kayıptım da."

"Neredeydin?" diye sordum.

Yeniden bana baktı, hâlâ öfkeliydi. "Bunun konumuzla alakalı olduğunu gerçekten düşünmüyorum..."

"Her şey konumuzla alakalı," dedi Penny.

"Ben..." Boğazını temizleyip dizlerine baktı. "Kaçırıldım."

Ayağa kalktım. "Kaçırıldın mı?"

"Kaçırıldım," diye tekrarlayıp yeniden boğazını temizledi. "Asalaklar tarafından."

"Asalaklar mı?" dedi Penny. "Kaza mıydı? Seni sıcak su torbasıyla mı karıştırmışlar?"

"Aslına bakarsan ben kulüpten çıkarken başıma çuval geçirdiler."

Agatha ayağa kalktı. "*Kulüpten mi* kaçırıldın?"

"Neden kimseye söylemedin?" diye sordum.

"Denedim," dedi. "Sanırım tabutun içinde kimse bağırışlarımı duymadı."

Sandviçim hâlâ elimdeydi. Yere düşürdüm. "Asalaklar seni tabutun içinde mi tuttular? İki ay boyunca?"

"Altı hafta," diye homurdandı. "Tabutla bana iyilik yaptıklarını düşünüyorlardı sanırım."

Penny omzunu sıvazladı. "Basil, neden *bize* söylemedin?"

"Size neden mi söylemedim?" Ona sertçe bakıyordu. "Bir düşünsene: Kim Pitch'lerin vârisini kaçırması için asalaklara ödeme yapar? Kim ailemden nefret ediyor? Kim bir ayda iki kez evimizi bastı? Kuzenimi kuleye kapattı?"

"Sihirbaz değil," dedim.

"Tabii ki Sihirbaz!" Baz iki elini de ceplerine sokup dirseklerini yana açarak öne eğildi. "Ailemi korkutabileceğini, böylece son kampanyasında onunla işbirliği yapacaklarını düşündü. Beni okulda gördüğünde ve kendisinden kaçtığımı anladığında deliye dönmüş olmalı! Size neden mi söylemedim? *'Hey, Simon, Jedi ustan benim peşimde, ateşkesimiz hâlâ devam ediyor mu?'*"

"Nasıl kaçtın?" diye sordum.

"Fiona buldu beni. O korkusuzdur."

"Demek bu yüzden çok zayıftın," dedim. "Ve soluk. Ve bu yüzden hâlâ topallıyorsun. Sana zarar verdiler mi?"

Arkasına yaslanıp kucağına baktı. "Bilerek yaptıklarını sanmıyorum. Beni yakaladıklarında bacağıma bir şey yaptılar ve iyileşme fırsatı olmadı."

"Babama görünmelisin," dedi Agatha.

"Şimdi de vampir doktoru mu oldu?"

"Fidye istediler mi?" diye sordu Penny.

"Evet," dedi Baz. "Ailem ödemedi. Pitch'ler rehineler için pazarlık yapmaz."

"Eğer kulüpte kaçırılırsam aileme fidyeyi ödemelerini söyleyin," dedi Agatha.

"Teyzem geliştirilmiş bulma büyüsüyle yerimi saptadı," dedi Baz. "Londra'nın çoğunu araştırmış."

"Yardım ederdim," dedim. "Benim yardımımla altı haftadan kısa sürerdi."

Baz alaycı gözlerle baktı. "Sen aileme asla yardım etmezdin."

"Ederdim! Nerede olduğunu bilmemek beni deli ediyordu. Her an her köşeden çıkacağını sanıyordum."

"Sihirbaz yapmadı..." dedi Penny düşünceli bir şekilde.

"*İşte bu yüzden* size anlatmadım," dedi Baz. "Bana inanmayacağınızı biliyordum. Sihirbaz'ın kahraman olduğuna o kadar ikna olmuşsunuz ki..."

"Hayır," diye sözünü kesti Penny. "*Sihirbaz* yapmış olamaz, Baz; katil yaptı bunu!"

"Asalaklar olduğunu sanıyordum," dedi Agatha.

"Annenin peşine vampirleri gönden kişiydi!" dedi Penny ayağa fırlayarak. "Perde'nin kalkacağını ve annenin gelip seninle konuşma ihtimalinin olduğunu biliyorlardı. Tipik bir Ziyaret: tehlikeli bir sır, adalete karşı işlenmiş bir suç. Hain, Natasha Pitch'in geri gelebileceğinden endişeleniyordu ve geleceğini *biliyordu*. Bu yüzden de seni sakladı. Bu eskiden çok sık yaşanırdı! İskoçya'da her yirmi senede bir farklı bireyini kaybeden bir aile var çünkü katil önceki ölümlerin intikamını alma olasılığı olan kişiyi öldü-

rüyormuş. Kimse senin için fidye istemedi, Baz; sadece Ziyaretler bitene kadar seni saklamak istedi."

Baz ona baktı. Dudaklarını yaladı. "Sihirbaz değil miydi?" diye sordu.

"*Katildi,*" dedi Penny. Katilin hâlâ dışarıda bir yerde olduğu düşünüldüğünde, halinden fazla memnun görünüyordu.

"Eğer bu doğruysa," dedi Agatha, "o zaman olanları Sihirbaz'a anlatmamız gerek. Derhal."

66

PENELOPE

Pekâlâ. Agatha'yı getirmek muhtemelen kötü bir fikirdi.

Ama Simon'la aralarındaki gerginlik çok uzun sürmüştü. Tüm seneyi bunu çözmeden geçirmelerini istemiyordum.

İyi bir gizem belki dikkatini dağıtır, diye düşünmüştüm. Agatha'nın iyi bir gizemden hoşlanmadığını hatırlamam gerekirdi.

Ayrıca dünyanın en kötü ispiyoncusuydu.

"Sihirbaz'a söylemek *zorundayız*," dedi kollarını ve bacaklarını birleştirerek. "Bunu hepiniz biliyorsunuz."

Simon ve Baz'a bakmamak için elinden geleni yapıyordu... Agatha'yı Baz'ın evine getirmeden önce aşk üçgenlerini de düşünmeliydim... Ama bu aşk üçgeni o kadar aptalcaydı ki onu zihnimden çıkardığım için beni suçlayamazdınız.

"Agatha," dedim, "daha yeni ilerleme kaydetmeye başladık."

"Ne ilerlemesi?" diye sordu. "Asalakların içine sızmak mı?"

"Onlarla konuşabilirsek..." dedi Simon. "Asalaklar konuşabiliyor mu?"

"Kısmen," dedi Baz. "İyi de onlara ne soracağız? *'Bir şey mi kaybettiniz?'* mi diyeceğiz?"

"Seni kaçırmaları için onları kimin tuttuğunu soracağız," dedim.

"İşbirlikçi davranmayabilirler," dedi Baz. "Teyzem birkaçını öldürdü."

Simon dehşete düşmüş gibiydi. "Teyzen asalakları mı öldürdü?"

"Kendini koruma amaçlı!"

"Ona saldırmışlar mı?"

"*Beni* koruma amaçlı," dedi Baz. "Cidden onların tarafını mı tutuyorsun? Beni altı hafta rehin tuttular."

"Teyzen yardım istemeliydi!"

"Sen orada olsaydın *bütün* asalaklar ölmüş olurdu, Snow."

"Belki." Simon başını kaldırdı. "Ama altı hafta sürmezdi."

"Yani asalakları sorguya çekeceğiz," dedim.

"Hayır," dedi Agatha. "Sihirbaz'a söyleyeceğiz ve onun halletmesine izin vereceğiz; bu onun görevi. Kaçırılmadan bahsediyoruz! Ve cinayetten!"

"Bak, Wellbelove," dedi Baz. "Sihirbaz'a gitmiyoruz. Buna çoktan karar verdik."

"*Ben* karar vermedim." Agatha öfkeli ve bıkkın görünüyordu. Ayrıca sanırım iki saat önce evde olması gerekiyordu.

Simon elini onun omzuna koydu. "Baz, Agatha haklı. Çok şey değişti. Artık Nicodemus'un kim olduğunu biliyoruz ve annenin ölümüyle senin kaçırılmanı ilişkilendirdik..."

"Hayır," dedim. "Sihirbaz'a gitmiyoruz."

Simon şaşırmış görünüyordu. "Penny, hadi ama. Neden?"

"Çünkü Baz haklı, Simon. Sihirbaz şu an Pitch ailesine yardım edecek durumda değil. Ayrıca doğru söylüyor: Sihirbaz'ı bu işe dahil etmeme konusunda karar verdik."

Agatha ofladı.

"Senin katılmadığını biliyorum, Agatha," dedim. "Ama bunun bir parçası olmak zorunda da değilsin."

Agatha yeniden ofladı.

"Yani *şu andan itibaren* dahil olmak zorunda değilsin. Seni buraya sürüklediğim için özür dilerim."

"Eve gitmem gerek," dedi Agatha. "Noel arifesindeyiz."

Saatime baktım. "Kahretsin. Annem öfkeden köpürecek. Gitmemiz gerek. Noel'den sonra toplanıyoruz, değil mi?"

Baz ve Simon yere bakarak başlarını onaylarcasına salladılar.

Söyleyecek çok fazla şey yoktu. Baz montlarımızı getirmeye gitti. Evlerinin başka yerlerini göremediğimiz için hayal kırıklığına uğramıştım. Ya da kütüphaneyi araştıramadığım için. Birkaç defa tuvalete gitmiştim ama koridorun hemen sonundaydı, sonradan eklenmiş gibi görünüyordu. (Rahatlatıcı bir müziğin çaldığı ve klozet ısıtıcısı olan bir Japon tuvaletiydi.)

Agatha yumuşak, beyaz şapka ile ona takım olan atkısını taktı. "Hadi, Simon, mont getirmedin mi?"

Simon hâlâ koltukta oturuyor, derinlemesine bir şeyler düşünüyordu. Muhtemelen asalakları öldürmeyi düşünüyordu. Başını kaldırdı. "Ne?"

"Hadi," dedi Agatha. "Gitmemiz gerek."

"Nereye?"

"Seni almaya geldik."

Hâlâ anlamamış gibiydi. "Watford'a götürmek için mi?"

Agatha kaşlarını çattı. (Bir gün korkunç bir kırışıklığa sahip olacaktı ve ben onunla dalga geçecektim.) "Sadece... Hadi," dedi. "Noel arifesindeyiz. Ailem seni görünce sevinecek."

Simon sanki kendisine kocaman bir hediye verilmişçesine gülümsedi. Baz arkasında somurtuyordu. (Rahatsız edici aşk üçgeni.) Sanırım Simon haklıydı; bazen Baz'ın yanaklarından sivri dişleri görünüyordu.

Baz hafifçe öksürünce Simon omzunun üzerinden ona baktı.

"Ben..." dedi Simon. "Şey, aslında belki de şu asalaklar konusunda çalışmaya devam etmeliyim."

Morgana adına, Simon, Agatha'yla dönmenin berbat bir fikir olduğunu gerçekten algılamış mıydı?

"*Simon.*" Agatha ona çok sert bakıyordu ama ne demek istediğini anladığımdan emin değildim. *Onun da* tekrar Simon'la birlikte olmayı istediğini düşünmüyordum. Muhtemelen usanmıştı ve birbirlerini görmezden gelmekten de bıkmışlardı.

Belki de onu Noel'de Pitch Malikânesi'nde bıraktığı için kendini pislik gibi hissediyordu. Şahsen ben öyle hissediyordum. Burada çok *Hadi bir bakire öldürelim ve müthiş bir Led Zeppelin albümü çıkaralım* havası vardı. (Gerçi kütüphane güzeldi ve Baz'ın üvey annesi de çok iyi birine benziyordu.) (Simon'ın *hâlâ* bakir olup olmadığını merak ettim.) (Değildi herhalde.) (Yoksa öyle miydi?)

"Ama ben düşündüm ki..." dedi Simon.

"Hadi," diye ısrar etti Agatha. "Sen gelmezsen kalan yemeklerin hepsini kim yiyecek ve kim bize *Doctor Who* izletecek?"

Simon tekrar Baz'a baktı. Baz sinirli görünüyordu. Ateşkeslerinde Agatha maddesi olup olmadığını merak ettim. Belki de yasaklı konuydu.

Ama bu adil değildi: Agatha, Simon'ın yalnızca "ona hiç de uygun olmayan kız arkadaşı" değildi, aynı zamanda onun birkaç arkadaşından biriydi. Ateşkes bittikten sonra da öyle kalacaktı.

"Hadi, Simon," dedim. "Noel'den sonra toplanırız."

"Tabii..." Bana döndü. "*Tabii.* Montumu alayım."

67

BAZ

Babam kütüphaneye girdiğinde elimde kemanım vardı ama çalmıyordum.

"Sihirbaz'ın çocukları gitti," dedi.

Başımı onaylarcasına salladım. İçeri girip, Simon'ın günün çoğunu üzerinde geçirdiği atkılı koltuğa oturdu. Babam akşam yemeği için giyinmişti. Pazar günleri ve tatillerde özel giyinirdik ve bu akşam da kırmızı parıltılı, siyah takım elbise giymişti. Annem öldüğünde saçı beyazlamıştı ama benimki gibi görünüyordu: hafif dalgalı, gürdü ve saç çizgisi belirgin bir V şeklindeydi.

Herkes görünüş olarak anneme benzediğimi söylerdi –Pitch ailesinin Mısır kolundandık– ama ben bilinçli olarak babamın hareketlerini taklit ederdim: Gözlerinin ardında neler olduğunu asla göremezdiniz. Bunu aynanın karşısında çalışırdım. (*Tabii ki* aynada kendimi görebiliyordum; Simon Snow salaktı.)

An itibariyle Snow'un gitmesi umurumda değilmiş gibi davranıyordum. Gittiğini fark etmemişim gibi yapıyordum.

Gitmesinin beni neden şaşırttığını bilmiyordum; son yirmi dört saattir öpüşmelerimize rağmen ona arkadaş olmadığımızı hatırlatıp durmuştum. Bu yüzden gerçekten arkadaşı olan iki kişiyle gitmesinin beni hayal kırıklığına uğratmaması gerekirdi. Onu tanıdığımdan beri hep istediğini bildiğim kişiyle gitmesinin...

Babam öksürüp bacak bacak üzerine attı. "Boyunu aşan bir şeye mi kalkıştın, Basilton?"

Kimse bana Tyrannus demezdi. Annem aile ismi olduğu için bunda ısrar etmişti ama babam nefret ederdi.

"Hayır," dedim.

"Teyzenin çılgınlıklarıyla mı ilgili?" Sesi bıkkın geliyordu. Pantolonunun bacağındaki kırışıklığı düzeltti.

"Hayır," dedim sakince. "Aslına bakarsan bir okul projesi. Bir kez olsun iyi biri olmak, bunun bana ne kazandıracağını görmek istedim."

Tek kaşını kaldırdı. Kütüphane o kadar sessizdi ki saatinin tik taklarını duyabiliyordum.

"Çünkü bir hamlede bulunmak için yanlış zaman," dedi. "Bağımsızca. Aileler'in bir planı var."

"Benim için de görevleri mi var?"

"Henüz değil. Önce okulunu bitirmeni istiyorum. İyileşmeni istiyorum. Annenle konuşuyordum; biriyle konuşmak isteyebileceğini düşünüyor... Durumunla alakalı."

Daphne'den annen diye bahsederdi. Bunu umursamıyordum.

"Doktor mu?" dedim.

"Daha çok bir danışmanla."

"*Psikologla mı?*" İfadesiz bir surat takındım. "Baba," dedim daha da sakince, "durumumun hiçbir kısmının Normallerin psikoloğuyla konuşulabileceğini sanmıyorum."

"Annen... durumunla alakalı zaten dikkatli olmaya alışık olduğunu söylüyor. Bazı detayları es geçebilirsin."

"Ben iyiyim," dedim.

"Annen..."

"Düşüneceğim."

Ayağa kalktı. Zarifçe. Manşetlerini çekti. "Yemek birazdan hazır olur. Üzerini değiştirmelisin."

"Elbette, baba."

Daphne tatil için bana gri takım elbise almıştı ama okulda her gün griye maruz kalıyordum ve ben de yeterince griydim zaten. Bu yüzden kendi seçtiğim koyu yeşil takımı giydim. Hafif gümüş ışıltılı yeşilimsi siyahtı. Kan rengi kravatımı bağlarken Mordelia kapımı açtı.

"Kapıyı çal," dedim ona aynadan.

"Şu senin..."

"Dışarı çık. Kapıyı çal. Bunu yapana kadar seninle ilgilenmeyeceğim."

Homurdanarak çıktı, kapıyı çarparak kapadı, sonra da sertçe vurdu. Pitch olsaydı ondan umudumu keserdim. İçinde bir nebze Grimm varmış gibi de davranmıyordu; üvey annemin kanı bulamaç gibiydi.

"Gir," dedim.

Mordelia kapıyı açıp içeri eğildi. "Arkadaşın geri döndü."

Aynadan ona döndüm. "Ne?"

"Seçilmiş Kişi."

"Simon mı?"

Başını onaylarcasına salladı. Yanından geçip kapıdan çıktım. "Ona öyle seslenme," diye homurdandım ve merdivenlerden aşağı indim. Burada, ters giden bir şeyler olmalıydı. Belki yolda saldırıya uğramışlardı. Yemek odasına girince yavaşladım.

Simon antrede kar ve çamurla kaplı bir halde duruyordu. Yine.

Ellerimi ceplerime koydum. "Dejavu, Snow."

Elini saçına daldırıp çamur bulaştırdı. "Anayoldan evinize gelmek için hâlâ düzgün bir yol yok."

"Ve sen de hâlâ basit bir hava durumu büyüsünü hatırlayamıyorsun. Kızlar nerede?"

"Londra yolunu yarılamışlardır."

"Sen neden onlarla değilsin?"

Omuz silkti.

Antreye girmek için son adımlarımı da attım ve asamı çıkardım.

Elini kaldırdı. "Duş alıp üzerimi değiştirmeyi tercih ederim. Senin için sorun yoksa."

"Neden geri geldin?" dedim yumuşak bir tonda. Mordelia gizlice dinliyor olabilirdi.

"İstemiyorsan gidebilirim."

"Bunu kastetmedim."

"Geldiğime sevinirsin sanmıştım."

Ona yaklaştım ve sesim tehdit edercesine çıktı. "Neden? Böylece birlikte takılıp öpüşüp, mutlu erkek arkadaşlar gibi davranabiliriz diye mi?"

Sabrı tükenmişçesine başını iki yana salladı, ardından gözlerini devirdi. "Evet... Sanırım. *Evet*. Bunu yapalım, olur mu?"

Kollarımı önümde kavuşturdum. "Ayakkabılarını çıkar. Sana giyecek bir şey bulayım. Senin yüzünden yemeğe gecikeceğiz."

Simon gri takım elbiseyle muhteşem görünüyordu.

SIMON

Geri dönmüştüm çünkü dönmezsem olabileceklerden korkuyordum.

Baz hiçbir şey olmamış gibi davranabilirdi. Her şeyi ben hayal etmişim gibi; sanki benim için duyguları olduğuna inanacak kadar manyak ve aptalmışım gibi...

Agatha ve Penny'yle arabadayken kendimi yeterince manyak ve aptal gibi hissetmiştim zaten.

Agatha dırdır yapıyordu. Ki bu neredeyse hiç olmazdı. (Genellikle çıkmaza düştüğümüzde ya da kaçırıldığımızda ya da hızla suyla dolan bir kuyuya düştüğümüzde olurdu sadece.) Ama belli ki ikimizden de bıkmıştı.

"Ne düşünüyordun?" diye sordu bana. "Onlar *Pitch*. O bir *vampir*."

"Bu seni onunla Sarsak Orman'da oynaşmaktan alıkoymadı," dedi Penny.

"O *bir kere* oldu," dedi Agatha. "Ayrıca ergenlik aşkıydı."

"Öyle miydi?" dedim.

"Sadece onu öpmeyi planlıyordum; Sihirbaz'a komplo kurmuyordum!"

"Öyle mi?" Şu durumda hangisini kıskandığımı bile bilmiyordum. Sanırım ikisini de.

"Sihirbaz'a komplo kurmuyoruz!" diye karşı çıktı Penny. "Ondan... ayrı olarak komplo kuruyoruz."

"Gördüğüm kadarıyla *ne* yaptığınızın farkında değilsiniz," dedi Agatha.

Onun haklı olmasından endişeleniyordum.

Her şey altüst olmuştu: Baz'la işbirliği, Sihirbaz'dan bir şeyler gizleme. Agatha öpüştüğümüzü bilse acaba ne derdi?

"Sen eşcinsel değilsin bile, Simon."

Avuçlarımla gözlerimi ovdum.

"Kehanette Simon'ın Sihirbaz'ı dinlemesi gerektiğine dair bir şey yok," diye devam etti Penny. "Sihirbazlar *Âlemi* için burada olduğunu söylüyor. Buna, Baz'ın annesi de dahil..." Bana baktı. "Simon, iyi misin?"

"Başım ağrıyor," dedim.

"Sen eşcinsel değilsin bile," derdi Agatha, *"o ise canlı bile değil."*

"Küçültmemi ister misin?" diye sordu Penny ön koltukların arasından eğilerek.

"Başımı mı?"

"Baş ağrını."

"Merlin aşkına, hayır. İyi olacağım."

"Sen eşcinsel değilsin bile ve o ise canlı bile değil ve bunun en kötü *kısmı bu bile değil: Sihirbaz ne diyecek?"*

"Cinayetleri çözmek sizin göreviniz değil," dedi Agatha. "Polis değilsiniz."

"İşte *bu* ilginç olurdu," dedi Penny. "Büyü dünyasında kanuni yaptırımlar. Büyü dünyasında sosyal programlar da olsa iyi olur. Ayrıca sağlık ve refah departmanı."

"Sihirbaz'ın Adamları polis zaten," dedi Agatha.

"Sihirbaz'ın Adamları bir nevi kişisel ordu."

"Ağabeyinden bahsediyorsun!" diye bağırdı Agatha direksiyona yaklaşarak.

"Biliyorum!" diye bağırdı Penny de. "Reformlara inanılmaz ihtiyacımız var!"

"İyi de Sihirbaz zaten Büyük Reformcu!"

"Ah, herkes kendine bu ismi takabilir. Ayrıca Agatha, Sihirbaz'ın herkesin işine burnunu sokan, vergisever, aristokrasiye karşı her an kavgaya hazır biri olduğunu düşündüğünü biliyorum. Bunu söylediğini duydum."

"Annem öyle düşünüyor," dedi Agatha. "Hem Sihirbaz hâlâ *Sihirbaz*."

"Dur," dedim boğulurcasına. "Kenara çek."

Penny bana döndü. "İyi misin? Kusacak mısın?"

"Hayır," dedim. "İnmem lazım. Lütfen."

Agatha arabayı toz bulutu eşliğinde yolun kenarına çekti ve dönüp bana baktı. "Sorun ne, Simon?"

"Geri dönmem gerek."

"Neden?"

Elimi kapının koluna götürdüm. "Ben... bir şey unuttum."

"Bekleyebilir herhalde."

"Bekleyemez."

"O zaman seni geri götüreyim."

"*Hayır*."

"Simon," dedi Penny ciddi bir ifadeyle. "Sorun ne?"

Kapıyı açtım. "Gidip Baz'ın iyi olduğundan emin olmalıyım."

Ben inerken Agatha, "Baz iyi," diye ısrar etti.

"İyi değil! Daha az önce altı hafta boyunca bir tabutun içinde tutulduğunu öğrendik."

Ön koltuklarda birbirlerine doğru eğilip bana bağırmak için döndüler.

Penny: "*Artık* iyi!"

Agatha: "Arabaya bin!"

Elimi kapıya koyup onları görebilmek için eğildim. "Şu an yalnız kalmamalı."

"Yalnız değil!" dediler aynı anda.

"Ona göz kulak olmalıyım." Tekrar doğruldum.

"Seni götürelim," dedi Agatha.

"Hayır. Hayır. Noel arifesi için geç kalırsınız. Gidin siz." Kapıyı kapayıp döndüm ve koşmaya başladım.

Zengin insanların gerçekten de bu şekilde yemek yediklerini düşünmezdim. Kırmızı ve altın rengi örtüyle kaplanmış uzun bir masada. Kırmızı çiçeklerle bağlanmış kalın peçetelerle. Gümüş kapaklı servis tabaklarıyla.

Zengin insanlar bu şekilde *yaşamıyorlarsa* ama Pitch'ler sırf gösteriş için böyle yapıyorlarsa hiç şaşırmazdım. Noel arifesi böyleyse kim bilir ertesi gün için ne planlamışlardı.

"Geciktiğimiz için üzgünüm, anne," dedi Baz bir sandalye çekerek.

"Bu ne hoş sürpriz, Bay Snow," dedi babası. Gülümsüyordu ama geri dönme kararıma pişman ettiren bir gülümsemeydi.

"Teşekkürler, efendim. Umarım rahatsız etmiyorumdur."

Baz'ın üvey annesi de gülümsedi. "Olur mu öyle şey." Bunu içten mi söylüyor yoksa kibarlıktan mı, emin olamadım.

"Onu ben davet ettim," dedi Baz, babasına. "Noel'de gidecek bir yeri yok." Baz bana karşı kaba mı davranıyor yoksa göstermelik mi böyle konuşuyor, emin olamadım. Hiç kimsenin surat ifadesinden anlam çıkaramıyordum. Bebek bile sıkılmış görünüyordu.

Noel'de geniş ailenin buraya gelebileceğini düşünmüştüm: çeşitli Grimm'ler ve Pitch'ler olacağını ama yalnızca Baz, ebeveynleri ve kardeşleri vardı. Büyük kız Mordelia, ikiz olabileceklerini düşündüğüm iki küçük kız daha –yaşlarından emin olamadım; kendi

başlarına oturup hindi budu yiyebilecek kadar büyüklerdi– ve şık, oymalı bir yüksek sandalyeye oturtulmuş, tepsisine vuran erkek (kız?) bebek vardı.

Hepsi de Baz'ın üvey annesine benziyordu: koyu renk saç –ama Baz'ınki gibi siyah değil–, yuvarlak yanaklar ve ön dişleri yüzünden tam kapanmayan Billie Piper ağızları. Baz'ın kardeşleri ya da babasının çocukları olabilecek kadar tehlikeli görünmüyorlardı. Penny, Grimm'lerin siyasette Pitch'lere göre daha az yer aldıklarını ve onlar kadar ölümcül olmadıklarını söylerdi ama Baz'ın babası incecik çizgili takım elbise giymiş bir çıngıraklı yılana benziyordu; bembeyaz saçları bile korkutucuydu.

"Dolma?" diye sordu Baz'ın annesi, bana bir tabak uzatarak. Görünüşe bakılırsa hizmetçileri izinliydi. (Buraya geldiğimden beri en az dört hizmetçi saymıştım: Vera, iki temizlikçi kadın ve dışarıdaki yürüyüş yolunu temizleyen bir erkek.)

Kestane dolmasından büyük bir kepçe aldım ve Baz'ın tabağında neredeyse hiçbir şey olmadığını fark ettim. Tabaklar ve kâseler masada iki tur attı ama Baz, kendisi almadan bana veriyordu: yeme bozukluğu olup olmadığını merak ettim.

Ben ikimize de yetecek kadar yiyordum. Burada yemekler Watford'dakinden bile iyiydi.

"Noel Baba'ya inanır mısın?" diye sordu Baz. Kanepesine benim için battaniye ve yastık koyuyordu. Baz benim misafir odasında uyumak istemediğimi söyledikten sonra üvey annesi getirmişti. *"Hayaletlerden korkuyor,"* demişti Baz.

Bu, küçük kız kardeşlerini güldürmüştü. Noel Baba'nın bir an önce gelmesi için uyumaya sabırsızlanıyorlardı. *"Noel Baba'ya burada olacağını söyledin mi?"* diye sordu Mordelia. *"Hediyelerini göndermesi için?"*

"Söylemedim," dedim. *"Söylemeliydim."*

"Sanmıyorum," diye cevap verdim Baz'a. "Bazen yuvada biri Noel Baba kılığına girip dandik hediyeler dağıtırdı ama ona inandığımı hatırlamıyorum. Ya sen?"

"Ben inanırdım," dedi Baz. "Sonra, annemin öldüğü yıl gelmedi..." Bana bir yastık atıp uzun, ahşap komodinin başına gitti. "Çok kötü bir çocuk olduğumu sanmıştım. Ama şimdi düşününce, muhtemelen babam depresyondaydı ve Noel'i unutmuştu. O gün ilerleyen saatlerde Fiona devasa bir Paddington'la gelmişti."

"Ayı mı?"

"Ayı Peddington kötü bir şey değil. Al." Bana pijama uzattı. Kendi pijamasını. Sonra yatağın ucuna oturup başlıklarından birine yaslandı. "Ee... Demek geri geldin."

Yanına oturdum. "Evet."

Üzerinde hâlâ yeşil takımı vardı. Yemek için saçlarını geriye yatırmıştı; keşke böyle yapmasaydı. Dağınık ve yüzünün etrafına düştüğünde daha iyi görünüyordu.

"Yarın asalaklarla konuşabiliriz," dedi.

"Noel'de mi? Asalaklar Noel'i kutluyorlar mı?"

"Bilmiyorum." Başını eğdi. "Onları tanıma şansım olmadı. Kitaplara göre, yemek yiyip ısınmaya çalışmak dışında pek bir şey yapmıyorlarmış."

"Asalaklar ne yer?" diye sordum.

"Görünüşe bakılırsa moloz," dedi. "Belki sadece çiğniyorlardır."

"Sence Penny haklı mı? Asalakları annenin katilinin tuttuğu konusunda?"

Baz omuz silkti. "Bu mantıklı olurdu. Ayrıca Bunce *genelde* haklı çıkıyor."

"Oraya geri gidebileceğinden emin misin?"

Dizlerine baktı. "Nicodemus'a gitmektense asalaklarla konuşmayı tercih ederim ki zaten seçeneklerimiz bunlardan ibaret."

"Keşke elimizde bir sebep olsaydı..." dedim. "Biri neden anneni öldürmek istedi ki?"

"Ne istediklerinden emin değilim," dedi Baz. "Ya hedefleri annem değil de kreşse? Onun geleceğini bilemezlerdi. Belki de vampirler çocukları kaçırmak istediler ya da hepimizi Dönüştürmek istediler." Eliyle bacağını ovuyordu. Bacakları benimkilerden uzundu; bu yüzden benden uzundu zaten.

"Ben pek iyi bir erkek arkadaş değilim," dedim.

Baz pantolonunu tutup çekti. Sırtını dikleştirdi. "Anlıyorum, Snow. İnan bana. Seninle tatil planlamıyorum; kimseye bizden bahsetmeyeceğim bile."

"Hayır," dedim hafifçe ona dönerek. "Onu kast etmedim. Demek istediğim... Ben her zaman kötü bir erkek arkadaş oldum. Agatha benden bu yüzden ayrıldı. İstediğini sandığım şeyleri yaptım ama hep yanlış anladım ve onu hiç önceliğim yapmadım. Üç yılda bir kez olsun bu işi doğru yaptığımı hissetmedim."

"O zaman neden o kadar yıl çıktınız?"

"*Agatha'dan* ayrılacak değildim. *Onun* suçu değildi."

Yine eliyle pantolonunu düzleştiriyordu. Baz o takımın içindeyken her santimini sevmiştim.

Ona biraz daha döndüm. "Sadece... senin erkek arkadaşınken nasıl olacağımı bilmediğimi söylemek istedim. Benden bunu isteyeceğini sanmıyorum."

"İyi," *dedi. "Anladım."*

"Bizim talihsiz olduğumuzu düşündüğünü de biliyorum; Romeo ve Juliet tarzı."

"Kesinlikle," dedi dizlerine bakarak.

"Bir de eşcinsel olduğumu sanmıyorum," dedim. "Yani belki de öyleyimdir, kısmen... ve o kısım şu an ilgi talep ediyor."

"Kimse senin eşcinsel olup olmamanla ilgilenmiyor," dedi Baz soğukça.

Artık yana dönmüş, ona profilden bakıyordum. Gözlerini kısmış ve dudakları ince bir çizgi halini almıştı.

"Demek istediğim..." Sesim giderek kısıldı. Bu işte berbattım. "Sana bakmak hoşuma gidiyor."

Gözlerini bana çevirdi, kaşlarını indirdi ama başını çevirmedi.

"Bu hoşuma gidiyor," diye devam ettim. "Yaptığımız her şey."

Karşılık vermedi.

"*Senden* hoşlanıyorum," dedim. "Senin benden hoşlanmamansa umurumda değil; buna alıştım artık. Benden hoşlansan ne yapacağımı bilemezdim. Ama *senden* hoşlanıyorum, Baz. *Bundan*

hoşlanıyorum. Sana yardım etmekten hoşlanıyorum. İyi olduğunu bilmekten. Bu sonbahar okula gelmediğinde, kayıp olduğunda... aklımı kaçıracağımı sandım."

"Sana karşı komplo kurduğumu sanıyordun," dedi.

"Evet," dedim. "Ve seni özledim."

Başını iki yana salladı. "Senin bir sorunun var..."

"*Biliyorum*. Ama bunu yine de istiyorum. Eğer izin verirsen."

Baz sonunda başını çevirip bana baktı. "*Bu* nedir, Snow?"

"*Bu*," dedim. "Senin erkek arkadaşın olmak istiyorum. Berbat erkek arkadaşın."

Tek kaşını kaldırıp sorunumun ne olduğunu bulacak kadar vakti asla olamazmış gibi baktı.

Kapı hafifçe çalındı.

Baz ayağa kalktı, takımını düzeltip kapıya gitti. Kapıyı açıp eğilerek bir tepsi aldı ve yatağına getirdi. Bir sürahi süt ile akşam yemeğindekilerle dolu bir tabak vardı.

"Kim gönderdi?" diye sordum.

"Üvey annem."

"Neden yemekte yemedin?"

"İnsanların önünde yemekten hoşlanmıyorum."

"Neden?"

"Neden bu kadar çok soru soruyorsun?"

"Anoreksiya mı?"

"Hayır, Snow, anoreksiya değil; onun anlamını biliyor musun?" Yatağının diğer ucuna oturup tepsinin üzerindeki peçeteyi sallayarak açtı. "Yemek yerken sivri dişlerim görünüyor," dedi. "Fark ediliyor."

Yatakta emekleyerek yanına oturdum. "Geçen gece benim önümde yerken fark etmedim."

"Pek gözlemci değilsin, değil mi?"

"Belki de sandığın kadar fark edilmiyordur."

Baz bana baktı. Yanakları normalden daha dolgundu. Sonra gülümsedi ve gördüm: Uzun, beyaz dişler dudaklarının arasından çıkmaya çalışıyordu.

"*Havalı,*" diye fısıldadım yakından bakmaya çalışırken. Beni itti ama çok da uzağa değil. "Ağzını tekrar açsana," dedim. "Bakayım."

İç geçirerek dudaklarını geri çekti. Sivri dişleri *kocamandı*. Ve çok keskin görünüyorlardı. "Bunlar nereden geliyor ki? Onları kullanmadığın zaman nereye gidiyorlar?"

"Bilmiyorum." Sesi sanki tel takıyor gibi çıktı.

"Dokunabilir miyim?"

"Hayır, keskinler. Ayrıca zehirli."

"İhtiyacın olduğunda çıkan bir vücut parçan olduğuna inanamıyorum. Mutant gibisin."

"Vampirim," dedi Baz. "Ayrıca ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?"

Tekrar oturdum. "Evet."

Sinirli görünmesini bekliyordum ki öyleydi ama aynı zamanda kısmen gülümsüyordu. Sivri dişlerinin etrafında.

Ona tabağını uzattım. Hindi, dolma, pastırma, sos. Tabağı benden aldı.

"Hâlâ aç mısın, Snow?"

"Yiyebilirim."

"Hadi o zaman." Bana çatalı verdi, kendisi de kaşığı aldı. Hindi o kadar yumuşaktı ki kaşıkla da kolayca yeniyordu. Büyük bir lokma aldığında dişlerinin tam boyunu gördüm. "Havalı," dedim yeniden.

Baz başını iki yana salladı. "Tam bir aptalsın," dedi ağzı fazlaca doluyken. Tabağına baktı. "Ama *bunu*... alabilirsin. Eğer istersen."

İstiyordum.

68

AGATHA

Londra'ya dönüşümüz üç saat sürdü. Penelope, "Zaman akıp gidiyor," büyüsü yaptı ama ikimiz de eğlenmediğimiz için işe yaramadı.

Watford'a gidip Sihirbaz'a her şeyi anlatasım vardı ama ailem saatlerdir beni bekliyordu ve açıkçası Sihirbaz'la kendi başıma konuşma fikrinden hoşlanmamıştım. Pek yakınlaşabileceğiniz biri değildi. Peter Pan gibi giyinirdi ve kılıcı vardı. Sürekli. Bir keresinde gecenin bir yarısı elinde kulağıyla kapımıza gelmişti. Babam kulağını dikmek zorunda kalmıştı.

Sihirbaz'ı daha okula başlamadan önce tanıyordum; babamla birlikte çok uzun süredir Meclis'te çalışıyorlardı. Ama Sihirbaz'ın adımı bildiğinden emin değildim. Söylediğini hiç duymamıştım. Aslında benimle hiç konuşmazdı.

Penny onun cinsiyetçi olduğunu söylerdi ama Sihirbaz'ın Watford'da kimseyle pek konuşmadığı da bir gerçekti. Simon'la bile. Neden müdür olmak istediğini anlamıyordum; çocukları seviyor muydu ki?

Belki Lucy ondan bu yüzden ayrılmıştı.

Belki de Lucy ondan ayrıldığı *için* bu kadar pislikti, ayrılıklarını hiç aşamamıştı.

Fotoğraf hâlâ çantamdaydı. Penny'nin annesinin onu çaldığımı fark etmemesini umuyordum. Aileme söylememesini umuyordum.

On dört yaşımdayken hırsızlık evrem olmuştu ve ailem açılmamış göz kalemleri ile ojelerin olduğu zulamı bulduklarında tüm yaz ceza almıştım.

"Sana makyaj malzemesi alırdık," demişti babam.

"Büyü kullanmadın mı?" diye sormuştu annem. *"Öylece aldın mı?"* Sonra da, *"Ah, Agatha, mor oje... Ne kadar sıradan,"* demişti.

Penny onu sadece yirmi dakikalığına görmezden gelmeme izin verdi, sonra patladı: "Buna dahil olmak isteyeceğini düşünmüştüm, Agatha!"

"Bunu düşünmüş olamazsın," dedim.

"Düşündüm! Simon'ı özlediğini biliyordum. Üzgün olduğunu. Seni dışlayıp okul bitene kadar görmezden gelmemizi tercih mi ederdin?"

"Hayır!"

"Öyleyse ne, Agatha? Ne istiyorsun?"

"Arkadaş olmak istiyorum," dedim. "Ama böyle silah arkadaşı gibi değil. Gizli buluşmalar düzenlemek istemiyorum! Sadece takılmak istiyorum! Kurabiye yapıp televizyon izlemek gibi. Normal arkadaş aktiviteleri!"

"Simon, Humdrum'la savaşırken televizyon mu izleyelim? Ve Baz asalaklar tarafından kaçırılırken?"

"Hayır!" Öne eğilip direksiyonu sıktım. "Bahsettiğim senaryoda bunların hiçbiri olmuyor!"

"Ama bunlar *oluyor*."

"O zaman evet, sanırım evde oturmayı tercih ederim. Çünkü yardım edemem. Ne zaman bir yardımımız dokundu ki, Penelope? *Gerçek* yardım. Sadece... bir şeylere tanık oluyoruz. Ve rehin alınıyoruz. Çok taraflı zarar almak gibi daha çok. Eğer bir filmde olsaydık, Simon izlerken birimiz ölmek zorunda kalırdık. Ancak bu işe yararız."

"Kendi adına konuş!" diye bağırdı.

"Öyle yapacağım!" diye bağırdım ben de.

Ama yolun geri kalanında ikimiz de konuşmadık.

Penny'yi evine bıraktığımda hâlâ o kadar sinirliydi ki kapıyı çarptı. *Çok* gecikmiştim ama ailem parti hazırlıklarıyla o kadar meşguldü ki geldiğimi fark etmediler bile.

Her Noel arifesinde seyahat partisi düzenlerlerdi. Bir evde başlar, sonra diğerine, sonra da bir başkasına geçerlerdi... Sonunda herkes o kadar sarhoş olurdu ki eve dönmek için arabalarına büyü yapmak zorunda kalırlardı.

Misafirler geldiğinde Simon'la onları karşılamamız beklenirdi; sonra salona kaçıp televizyon izler, ateşin başında uyuyakalana dek aperatiflerden yerdik.

Dört sene önceki Noel arifesinde ise Soho'da kurtadamları takip etmek için kaçmıştık. Bir anahtar çalmışlardı ya da tılsımdı, hatırlayamıyordum. Hayatımda hiç o kadar üşümemiştim! Liberty'nin önünde neredeyse ölecektik ve sonunda her şey bittiğinde Penny bizi orada tutmuş, kurtadam kürkü toplatmıştı. Böylece tuhaf regl tılsımları yapabilecekti. Ben kendiminkini kediye vermiştim. Bir dakika... aytaşıydı. Kurtadamlar *aytaşının* peşindeydi. Ne saçmalıktı ama. Neyse ki ailem dönmeden eve gidebilmiştik.

(Anneme bildiklerimi söylemeli miydim? Simon'ın neyin peşinde olduğunu?) (Hayır. Simon iyi olacaktı. Simon hep iyiydi. Penny de asalaklarla yaşadıkları maceraları böbürlenerek bana anlatacaktı. Belki de üçüncü arkadaşları Baz olurdu. Vampirle iyi eğlenceler, Simon! Hayatını daha da aptalca ve tehlikeli kılmanda iyi şanslar!)

"Bence bu akşam sen de bizimle gelebilirsin," dedi annem. O ve hizmetçimiz Helen hazırlık yapıyorlardı. Bu yıl ilk durak bizim evdi. "Simon'la ilgilenmek zorunda olmadığın için..."

"Anne."

"Şikâyet etme, Agatha," dedi babam bir tabaktan yengeç bacağı alırken. Bir hastasıyla telefonda görüşüyordu. "Hayır, hayır,

dinliyorum, Balthazar ama gayet normal geliyor. Hayır, Normal demedim; normal."

İç çekip annemin peşinden mutfağa girdim. "İyi de partiye gitmek için giyinmedim ki."

"O zaman giyin."

"Anne, yorgunluktan ölüyorum."

Annem buzdolabının içine eğilmişti. "Biraz dinlen o zaman. Simon yarın mı geliyor?"

Kaşlarımı çatıp karides kokteyli tepsisiyle oynadım. "Sanmıyorum..."

Ona Simon'ın Noel'i Watford'da geçireceğini söylemiştim ama annem nedense yine de Noel günü buraya geleceğini düşünüyordu. Sanırım bu artık geleneğimizdi.

Belki onun davetini çektiğim için kendimi suçlu hissetmeliydim ama hissetmiyordum; bu gece tekrar davet etmeye çalışmıştım.

Annem elinde parlak jöle tabağıyla doğruldu. "Bence tatili Sihirbaz'la geçirmesi iyi olacaktır," dedi. "Anladığım kadarıyla Sihirbaz genellikle Noel'i Watford'da tek başına geçiriyor. Bir keresinde bana tatilin şenlik havasında geçirilmeyecek kadar uygun bir zaman olduğunu söylemişti."

"Bu da ne demek?" diye sordum.

"Ah, kim bilir," dedi jöle tabağını Helen'a uzatırken. "Umarım Simon *ay ışığında oruç tutmak* zorunda kalmaz. Yarın onu tatlılarla doyururuz."

"Uygun zaman..." dedim. "Sihirbaz niye bu kadar tuhaf?"

"Şişt, Agatha. Hainlik yapma."

"Hainlik yapmıyorum. Sadece... Hep mi böyleydi?"

"Bilmem," diye cevapladı. "Biz hiç aynı ortamda bulunmadık. Onu okuldan bile hatırlayamıyorum."

Karides almak üzere uzandım ama Helen tepsiyi uzaklaştırdı. "Profesör Bunce'ı hatırlıyor musun?" diye sordum. "Okuldan?"

"Hangisini?"

"Herhangi birini."

"Martin ve Mitali benden birkaç dönem alttalardı," dedi annem. Bir tatlı daha çıkarıyordu; devasa bir pandispanya. "Ama senden büyük oğulları vardı, değil mi? Çocuk yapmaya o kadar erken başladılar ki... sanırım Bunce etkisi bu. Watford'a *bir sürü* Bunce'la birlikte gittim, hiçbiri de orada olabilecek kadar güçlü değildi. Büyük ailelerde bu olabiliyor, bilirsin; büyü sulanıyor."

Annem güç düşkünüydü; kim güç sahibi, kim değil bilirdi. *Kendisinde* yoktu. Yani çok fazla değil. Suçu annesinin güçsüz biriyle evlenmesine atardı: *"Babam fırtınada kibrit bile yakamazdı."*

Büyü bakımından yeterliydim. Bir Simon değildim. Ya da Baz. Ya da Penelope. Ama derslerimi rahatlıkla geçiyordum.

Ailemin bu yüzden benden sonra çocuk yapmadığını biliyordum; büyünün seyrelmesini istemiyorlardı. Gerçi babam büyünün kardeşler arasında bölünmesinin batıl inanç olduğunu söylüyordu.

Ayrıca ailemin bir gün aileyi yeniden ayağa kaldırabilmek için benden daha güçlü biriyle evlenmemi umduğunu da biliyordum.

Simon'la çıkmaya başlamadan önce gizli bir Normal erkek arkadaşım vardı; Sacha. Annem bilse beni kuleye kapatırdı. (Muhtemelen atımı alırdı.) Sacha'nın bu aralar neler yaptığını merak ettim...

"O zaman arkadaşlarını da tanımıyordun?" dedim. "Profesör Bunce, Lucy diye birinden bahsetti, bize bir fotoğraf gösterdi."

"Lucy Day mi?"

"Emin değilim..."

"Lucy McKenna?"

"Profesör Bunce'ın en yakın arkadaşıymış," dedim. "Beline kadar, kumral saçları var. Bohem tarzlı."

"Tatlım, doksanlarda herkes öyleydi," dedi annem.

"Bebek Spice'a benziyor," dedim. "Ama daha geniş omuzlu."

"Ah, Lucy *Salisbury*. Onu yıllardır hiç düşünmemiştim." Annem buzdolabının önünde durup ellerini kalçasına koydu.

"Onu tanıyor muydun?" diye sordum.

"Kim olduğunu biliyordum. Benden beş-altı yaş küçüktü ama ailesi kulübe giderdi. Tatlım, Leydi Salisbury'yi tanıyorsun. Benimle birlikte iskambil oynuyor. Bu akşam gelecek."

Leydi Salisbury'yi tanıyordum. Muhtemelen büyükannem yaşındaydı ama annemin arkadaşlarıyla takılırdı. Müstehcen espriler yapar ve herkese daha fazla pasta yemelerini söylerdi.

"Bana kızından bahseder mi?"

"Büyü aşkına, Agatha, hayır. Sorulacak şey mi? Herkes onun kızının tam bir skandal olduğunu bilir. Oğlununsa işe yaramaz!"

"Ne tür bir skandal?"

"Lucy Watford'dan mezun olduktan birkaç yıl sonra kaçtı. Salisbury'nin gurur kaynağıydı ama Lucy bir adamla kaçtı. Bir Normal'le kaçtığını duydum. Hatta belki Amerikalı. Ruth –Leydi Salisbury– bir bağış etkinliğinde Natalie Braine'e işin içinde bebek de olabileceğini itiraf etmiş. Ruth ondan en son o zaman bahsetti. Okuldan sonra Lucy'yi kendi âlemimizde kimse görmedi."

"Ortadan kayıp mı oldu?"

"Daha da kötüsü," dedi annem. "Kaçtı. Büyüden. *Düşünebiliyor musun?*"

Önce, "Evet," dedim. Ardından, "Hayır," diye düzelttim.

Annem elinde olmayan kırıntıları silkeledi. "Hazırlan, tatlım. Misafirler her an gelebilir."

Mutfaktan çıkarken annem yemek odasından geçerken Helen'a vermem için elime el işlemeli peçeteler tutuşturdu. Helen'a hiçbir şey söylemeden peçeteleri verdim. Düşünmekle meşguldüm...

"Lucy Salisbury'yi tanırdım," dedi Helen. "Birlikte okula gittik."

Helen benimle konuşmak için hep annemin odadan çıkmasını beklerdi. Annem daha resmi bir ilişkiyi tercih ediyordu ama Helen bana hep ailesinden biriymişim gibi davranırdı. (Çekirdek ailesi değil, daha çok yeğen gibi. Sanırım Simon'ı tercih ederdi.)

"Lucy benden birkaç yaş büyüktü," dedi Helen. "Benim dönemimdeki bütün kızlar onun kaçtığını duyunca deliye dönmüşlerdi. Biz bunun çok romantik olduğunu düşünmüştük. Aynı zamanda korkutucu!"

"Gerçekten kaçtı mı?"

"Öyle duyduk. Bir adamla tanıştı ve gitti... Kaliforniya'ya."

"Kaliforniya!"

"Eskiden onu düşünürdüm," dedi Helen. "Kumlara dağılmış o uzun, kumral saçlarını..."

Parti kıyafetlerimi giymeden yatağa girdim ve çaldığım fotoğrafı aldım.

Lucy Salisbury büyüden kaçmıştı.

Gelmiş geçmiş en güçlü büyücüyle çıkıyordu, dünyayı ele geçirmek üzere olan adamla ve kaçmıştı.

Profesör Bunce, Lucy'nin de gayet güçlü bir büyücü olduğunu söylemişti. Büyü dünyasının First Lady'si olabilirdi. Ya da Sihirbaz'ın yanında yönetimde yer alabilirdi. *Ama o kaçmıştı.*

Bebek var mıydı gerçekten? Onu da kendisiyle birlikte mi götürmüştü?

Belki onu Normal dünyasında yetiştiriyordu. Belki bu Lucy Salisbury'nin kendisine ve çocuğuna verdiği hediye buydu: tüm bu saçmalıklarla büyümemek. Babası olarak Sihirbaz'ı ve mirası için savaş halinde olan dünyayı seçmemek.

O çocuk paçayı kurtarmıştı.

Simon'sa zorunlu olarak bunun içindeydi.

69

LUCY

Mutluydum.

Onu seviyordum.

O da her zaman kötüden çok, iyiydi.

Hâlâ kötüden çok iyi olduğunu düşünüyorum.

Watford'dan mezun olduğumuzda birlikteydik. Davy'ye büyükannesinden kalan bir kulübe vardı ve ben de onunla oraya yerleşmiştim. Aileme yalan söylemiştim; onlar Davy'yi hiç sevmezlerdi.

O günlerde vaktinin çoğunu okuyarak ve büyücü bursiyerlere mektuplar ve el ilanları yazıp göndererek geçirirdi.

Arkadaşlarını görmek ya da dışarı çıkmak istemezdi. Bir keresinde Londra'da Mitali ve Martin'le buluşup oğullarını görmeye gitmiştik; üzerimde uzun bir etek vardı, saçlarıma da büyüyle çiçekler takmıştım. Onları göreceğim için çok mutluydum. Mitali'yi göreceğim için.

Başta her şey iyiydi. Kırmızı şarap içiyorduk ve geniş bir koltukta oturuyordum. Sonra Davy, Mitali'yle Meclis hakkında konuşmaya başladı; Mitali Meclis'e girebilmek için uğraşıyordu.

"Hiçbir şeyi değiştiremeyeceksin," dedi Davy. "Hiçbir şey değişmeyecek."

"Öyle düşündüğünü biliyorum," dedi Mitali. "Yazılarını okudum."

"Öyle mi?" Bu dikkatini çekmişti. Öne eğilip kadehini dizlerinin arasında salladı. "Öyleyse tek çarenin devrim olduğunu da biliyorsundur."

"İyi insanlar önemli şeyler uğruna mücadele verirse her şeyin daha iyiye gideceğini biliyorum."

"'İyi insanların' ya da 'önemli şeylerin' Meclis'in umurunda olduğunu mu sanıyorsun? Natasha Grimm-Pitch'in senin ideallerini umursadığını mı sanıyorsun?"

"Hayır," dedi Mitali. "Ama Meclis'e girersem onun kadar oy alabilirim."

Davy güldü. "Meclis'teki isimler iki yüz senedir değişmedi. Değişen yalnızca yüzler oldu. Watford'daki müdür koltuğuna Pitch adını kazısalar da olur. Onların tek düşündükleri güçlerini korumak."

Mitali sinmedi. Bol paça kotu, şarap rengi kadife ceketi ve dağınık bukleler halinde omuzlarına dökülen saçlarıyla asıl radikal oymuş gibi görünüyordu. "Hepimizin gücünü koruyorlar," dedi. "Tüm Sihirbazlar Âlemi'ni."

"Öyle mi?" dedi Davy. "Natasha Grimm-Pitch'e düşük-büyücüler arasındaki intihar oranını sorsana. Meclisine perilerle savaşma ya da kendi çocuklarını etkilemeyen büyü hastalıkları konusunda ne yaptıklarını sorsana."

"Devrimin perilere ne gibi bir yardımı dokunabilir?" diye söylendi Mitali. "Yüzyılların geleneğini ve kurumsal bilgisini bir kenara atmanın bize ne gibi bir yardımı dokunabilir?"

"Daha iyi gelenekler inşa edeceğiz!" diye bağırdı Davy. Bağırdığının farkında olduğunu sanmıyordum.

"Kan dökerek yeni kurallar mı yazacağız?"

"Gerekirse evet! Evet, Mitali. Bu seni korkuttu mu?"

Bundan kısa süre sonra kalktık. Başımın ağrıdığını söyledim.

Davy şaraptan çakırkeyifti ama benim kullanmama izin vermiyordu. Ona yolcu koltuğundan, **Sonuna kadar dayan** büyüsü yaptığımı fark etmedi.

Bir daha Londra'ya hiç gitmedik.

Kulübeden nadiren çıkıyorduk. Telefonumuz ya da televizyonumuz yoktu. Yolun sonundaki çiftçiden tavuk satın alıp kaçmamaları için onları büyülemiştim. Anneme uzun mektuplar yazıyordum. Hepsi de hayal ürünüydü. Davy günün çoğunu içeride kitaplarıyla geçiriyordu.

Onun kitapları olduğunu söylüyordum ama aslında hepsini Watford'dan çalmıştı. Ne zaman ihtiyacı olsa gidip yenilerini alıyordu. O kadar güçlüydü ki kendini kısmen görünmez yapabiliyordu.

Bazen Davy diğer aktivist büyücülerle buluşmak için birkaç günlüğüne gidiyordu. Ama her defasında, gittiği zamankinden daha da keyifsiz dönüyordu.

Devrimden vazgeçmişti. Kimse yazılarını okumuyordu.

Ulu Büyücü dışında her şeyden vazgeçmişti. Sanırım Davy büyü tarihinin gelmiş geçmiş en büyük Ulu Büyücüsüydü. Tüm kehanetleri ezbere biliyordu. Onları kulübemizin taş duvarlarına yazmış, cümlelerini şemalarla çizmişti.

Ona yemeklerini götürdüğümde bazen fikrimi sorardı. *Şu* benzetmeyle ilgili ne düşünüyordum? *Bu* yorumu hiç düşünmüş müydüm?

Bir sabah yumurtalarını ve yulaf ezmesini götürmek için onu bölmüştüm. O kadar çok yulaf ezmesi yiyorduk ki! Tavuklara da yulaf ezmesi veriyordum.

Büyüyle yemeğinizi artırabilir, yastıklardan ve mumlardan yemek yapabilirdiniz. Gökyüzünden kuş, ormandan geyik çağırabilirdiniz. Ama bazen hiçbir şey olmuyordu.

Bazen sadece hiçlik oluyordu.

"Lucy," dedi. Gözleri parlıyordu. Tüm gece uyumamıştı.

"Günaydın, Davy. Bir şeyler ye."

"Lucy, sanırım çözdüm." Kolunu kalçama dolayıp beni sandalyesine yaklaştırdı; o an onu sevdim.

"Ya kâhinlerin aynı öngörüde bulunmalarının sebebi aslında onun kehanet olmamasıysa? Ya onlar talimatsa? *Lucy,* ya değişmemiz için bizi yönlendiriyor, geleceği söylemiyorlarsa? Durmuş kurtarılmayı bekliyoruz ama kehanetler bize kendimizi nasıl kurtaracağımızı anlatıyor!"

"Nasıl?"

"Ulu Büyücü'yle."

Tekrar gitti. Daha fazla kitapla geri geldi.

Yağ ve kırmızı olmayan kan şişeleriyle döndü. Ne zaman uyuduğunu bilmiyordum; benimle uyumuyordu.

Kırlarda uzun yürüyüşlere çıkardım. Mitali'ye mektup yazmayı düşünürdüm ama ona gerçeği söylersem süpürgeyle buraya uçacağını biliyordum fakat ben gitmeye hazır değildim.

Davy'yi bırakmayı hiç istemiyordum.

Çoğu Davy'nin suçuydu; ona kızmanızı *istiyorum.* Ama gitmesini hiç istemedim. Beni bırakmasını hiç söylemedim.

Her ne olacaksa burada onunla birlikte olursam daha iyi olacağını düşündüm. Bana bağlı olmasının onun işine yaradığını zannediyordum. Uçurtmanın ipi gibi. Burada olduğum sürece kendini asla tamamen kaptırmayacağını sandım.

İki tavuğumu da öldürdü.

Bir gece çamur ve yanık plastik kokusuyla yatağımıza girdi ve ensemden öpmek için saçlarımı kaldırdı. "Lucy."

Ona bakmak için döndüm. Gülümsüyordu. Genç görünüyordu, biri yüzündeki sertliği sıcak bir mendille silmiş gibiydi.

"Buldum," dedi yanaklarımı ve alnımı öperek. "Ulu Büyücü, Lucy. Onu getirebiliriz."

Güldüm; sırf onu mutlu gördüğüm için o kadar mutluydum ki. "Nasıl, Davy?"

"Bu şekilde."

Başımı iki yana salladım. Anlamıyordum.

Beni sırtüstü yatırıp boynumu öptü. "İkimiz. Onu yapacağız."

Boynumdan aşağı inerek geceliğimin içini öptü.

"Bebek yapmaktan mı bahsediyorsun, Davy?"

Başını kaldırıp gülümsedi. "Kurtarıcımızı yetiştirmek için bizden daha iyi kim olabilir?" dedi.

DÖRDÜNCÜ KISIM

70

NICODEMUS

Benimle konuşmuyordu. O günden beri hiç konuşmamıştı. Çünkü bu kurallara aykırıydı.

Çocukken kurallara bu kadar takılmazdı. Kendi kurallarımızı koyardık. Öyle canavardık ki bizi kim durduracaktı?

Bir keresinde üçümüz birlikte şehre gidip kafayı bulabilelim diye Ebeneza'nın asma köprüye büyü yaptığını hiç unutmayacaktım. Müdirenin kendi kız kardeşini zil zurna sarhoş bir halde okula geri girmeye çalışırken yakaladığı zamanki yüz ifadesi!.. (Fiona hemen sarhoş olurdu.) Bayan Pitch deliye dönmüştü; dokuz aylık hamile haliyle, geceliğiyle Çayır'da duruyordu.

Bir haftalığına Ebb'in asasına el konmuştu çünkü bizi gizlice çıkaran oydu. Sonra ertesi gün Ebb köprüye *benim* asamla büyü yapmıştı. (Birbirimizin eşyalarını kullanabiliyorduk.) Müthiş cesurdu.

Tabii ki yine yakalanmıştık.

Olay kaçmak değildi.

Olay genç, özgür ve büyü dolu olmamızdı. Bayan Pitch ne yapacaktı ki? Kendi kardeşini ve Watford'ın en güçlü iki büyücüsünü atacak mıydı?

Ebeneza'yı atmazlardı; intikam alacağından endişeleniyorlardı. Büyüsüyle sıraları tavana yapıştırmaktan ya da Fareli Köyün Kavalcısı gibi kasabadaki tüm köpekleri Watford'a çağırmaktan çok daha fazlasını yapabileceğini fark etmesinden oldukça endişeleniyorlardı.

Ben fark etmiştim. Ebb'in yapabileceklerini. Kendi yapabileceklerimi.

Sokağımıza gelip patikadan yürüdüm ve arka bahçeye girdim. Kapı gıcırdadı. Birkaç dakika erken gelmiştim, Ebb hâlâ içeride olacaktı. Söğüt ağacına gidip annemin bankına oturdum.

Sigaramın olmasını diledim.

Diğer tarafa geçtiğimde bırakmıştım; neredeyse yirmi sene önce. Ama Pitch denen velet, dumanı suratıma üfleyince yeniden canım çekmişti.

Eskiden Fi'yle mentollü kâğıtlara kendi tütünümüzü sarardık.

Ebeneza hiç içmezdi. Tütünün büyüsüne yapıştığını söylerdi.

"Kız kardeşin saf kalmaya çalışıyor," diye dalga geçerdi Fiona. "Atlet gibi. Prenses Di gibi."

Bakire olduğu için Ebb'le eskiden çok uğraşırdık. Muhtemelen hâlâ bakireydi. (Diğer kızları okşamak sayılıyor muydu?)

Arka kapı açılınca başımı kaldırdım ama Ebb değildi. Tanımadığım biri sigara içmeye çıktı. Gözlerimi kapayıp nefes aldım. Vampir burnu bir işe yarıyordu.

Ebb de yakında çıkacak, bahçeye girecek ve kapıya yaslanacaktı. Benimle konuşmayacaktı. Anlaşma bu şekildeydi. Kural böyleydi.

Sadece konuşacaktı.

Rüzgâra nasıl olduğunu anlatacaktı. Ailede olan bitenleri Noel ayına anlatacaktı. Bazen büyü de yapardı. Benim için değil. Sırf yapmış olmak için. Yaşayan her şey gelip Ebb'e merhaba derdi,

kışın ortasında bile. Geçen sene bir geyik patikaya girmiş, başını Ebeneza'nın ellerine koymuştu. Ebb içeri girer girmez onu bıçaklayıp kanını içmiştim. Sanırım bunu yapacağımı biliyordu; belki de bana hediyesiydi. Belki *beni* bir günlüğüne saf tutmaya çalışıyordu.

Ona yetecek büyüklükte bir çöp bulabilmek için geyiğin cesedini neredeyse iki kilometre sürüklemek zorunda kalmıştım.

Ebb yakında çıkacaktı. Ve konuşacaktı. Ben de dinleyecektim. Ben hiç konuşmazdım; Ebb'in bunu istediğini sanmıyordum. Sohbet gibi olurdu. Kuralları çiğnemeye çok yaklaşırdık.

Hem ne diyecektim ki? Duymak isteyeceği hiçbir şeyim yoktu. Anlatacağım her şey midesini kaldırırdı. Ebeneza'nın tek bilmek istediği, benim hâlâ hayatta olduğumdu. Vampir olarak.

Kız kardeşim genelde okuldan bahsederdi. Okul arazisinden. Keçilerden. Çocuklardan. Altıncı sınıftan beri yasını tuttuğu orman perisinden. Sihirbaz'dan bahsetmezdi. Ebb asla siyasi olmamıştı. Ondan uzak durduğunu düşünüyordum; gerçi bir keresinde denizkurtları, keçilerinden birini yediğinde hır çıkardığından bahsetmişti.

Denizkurtlarını hiç görmemiş, yalnızca Ebb'den duymuştum. Sevmediğini duyduğum tek hayvandı. Kendilerini asma köprünün üzerine atmaya çalıştıklarını söylerdi. Çocuklar ve keçiler üzerinden geçerken köprünün sallandığını. Kurtlardan biri bir keresinde çıkmayı başarmıştı; Ebb onu büyüyle suya geri gönderene dek avluda sürüklenip hırlamış. *"Artık köprü indiğinde onlara uyumaları için büyü yapıyorum,"* demişti. *"Kanalın dibine çöküyorlar."*

Sigaraya çıkan her kimse, sigarasını bitirip içeri girdi ve kapıyı kapadı.

Erken gelmiştim ama şimdi de Ebeneza gecikmişti. Fazlasıyla.

Evin içindeki sesler kesildi. Çocuklar yatacaklardı. Ebb tüm kardeşlerimizin bugünlerde kedileri olduğunu söylüyordu. Diğer tarafa geçmeden önce kendime almayı hiç düşünmemiştim. Şimdi

düşünüyordum. Ben ve Fi. Birkaç çocuk. Benimle evlenseydi ailesi delirirdi. Sanırım hiç kimseyle evlenmeyecekti... Şimdi nerede olduğunu biliyordum. İzin versem yollarımız kesişirdi. *Onun* da söyleyeceklerimi duymak isteyeceğini sanmıyordum.

Ebb gecikmişti.

Belki unutmuştu.

Unutmak ona göre değildi. Yıllardır hiç unutmamıştı.

Onu arayamazdım. Cep telefonu olup olmadığını bile bilmiyordum.

Ayağa kalkıp ağacın altında ileri geri yürüdüm. Normalde Ebb kimsenin beni görmemesi için büyü yapardı.

Yerimde duramıyordum. Birileri uyanıksa onları duyabiliyor olmam gerekirdi. Ev karanlıktı. Mutfak pencerelerinden biri aralıktı ama yemek kokusu alamıyordum. Ebb artık anneme yemek yapmasında yardım ettiğini söylemişti. Fırında rosto olurdu. Ve ekmek tatlısı. Ebb genelde bana da bir şeyler getirirdi.

Arka kapının basamaklarından çıkıp pencereden içeri baktım. Mutfak boştu. Hiçbir şey duyamıyordum.

Kapı kolunu çevirirken dönmesini beklemiyordum ama döndü ve kapı açıldı. Dikkatlice içeri girdim. Buna iznim olup olmadığından emin değildim ama ev beni kabul etti ve bir süre annemin mutfağında olduğum için üzgün hissettim.

Çocuğu görmeden kokusunu aldım.

Kapı eşiğine saklanmış, beni izliyordu. "Sen misin, teyze?"

"Teyze mi?" dedim. "Sence teyzeye mi benziyorum?"

"Seni Ebb teyzem sandım. Ona benziyorsun."

Kırmızı gecelikli, sarışın bir kızdı. Kız kardeşim Lavinia'nın çocuğu olmalıydı. Vinnie onu son gördüğümde bu kız kadardı.

"Ben akrabanım," dedim. "Ebb'le konuşmaya geldim. Onu çağırır mısın? Kızmaz." En azından kıza kızmazdı.

"Ebb teyzem gitti," dedi kız. "Sihirbaz'la gitti. Büyükannem hâlâ ağlıyor. Noel'i bile kutlayamadık."

"Sihirbaz'la mı?" dedim.

"Ta kendisi," dedi kız. "Herkesin bunu söylediğini duydum. Annem, Ebb teyzemin tutuklandığını söylüyor."

"Tutuklanmak mı? Neden?"

"Bilmiyorum. Sanırım bir kuralı çiğnemiş."

Kıza bakakaldım. O da bana bakıyordu. Sonra kapıya döndüm.

"Nereye gidiyorsun?" diye seslendi arkamdan.

"Teyzeni bulmaya."

71

SIMON

Uyandığımda acıkmıştım.

Ve ancak tam olarak kendime geldiğimde aç olanın *kendim* olmadığını fark ettim.

Hava kuru ve rahatsız ediciydi. Tenime değiyor, iğne gibi batıyor, acıtıyordu.

Oturup başımı iki yana salladım. O histen kurtulamadım. Deri nefes aldım ama bu kez de ciğerlerime doldu. Kum gibi. Cam tozu gibi.

Humdrum.

Baz'ın yatağına baktım; battaniyesi bir kenara itilmişti. Orada değildi. Apar topar ayağa kalkıp odadan çıktım ve karanlık koridorda durdum. *"Baz,"* diye fısıldadım.

Kimse cevap vermedi.

Kötü hissin peşinden aşağı inerek malikânenin ön kapısına gittim; gece göğü ve kar o kadar parlaktı ki antreye ışık yayılıyordu. Kapıyı açıp karların içine koştum.

Aynı his burada daha güçlüydü. Daha kötüydü. Sanki Humdrum'ın ölü bölgelerinden birinde duruyor gibiydim. Ama büyüme ulaştığımda oradaydı: Tenimin üzerine çıkıp parmak uçlarımda sızladı. Ağzımda birikti.

Onu bastırmaya çalıştım.

Rahatsız edici hissin peşinden gittim. (İçeri girmeliydim. Ayakkabı giymeliydim.) Kendimi Pitch'lerin evinin yan tarafını kaplayan özel ormana doğru koşarken buldum.

Üzerimde Baz'ın kırmızı-altın rengi çizgili pijamaları vardı ve kalçama kadar ıslanmıştı. Açlık hissi her adımda daha da güçleniyordu. Büyümün dışarı çıktığını, tenimde gezindiğini hissettim. Bir ağaç dalına sürtününce alev aldı.

İlerlemeye devam ettim.

Nereye gittiğimi bilmiyordum; daha önce bu ormana hiç girmemiştim. Ayrıca ağaçların arasında hiç boşluk yoktu. Herhangi bir yoldan ilerlemiyordum. Bir açıklık yoktu.

Kahkahasını duyduğumda o kadar ani durdum ki büyüm etrafa saçıldı.

Oradaydı. Bir ağaca yaslanmıştı.

O. Sinsi Humdrum.

Ben.

"Merhaba," dedi topunu atıp tutarak. Topu yakaladı, bir an kaşlarını çattı, sonra topu kotunun ceplerinden birine soktu.

"Konuşabiliyorsun," dedim.

"Artık konuşabiliyorum. Artık her şeyi yapabiliyorum." Ağaca bakıp incecik bir dala uzandı; eli dalın içinden geçti. Somurtarak tekrar denedi. Bu kez dalı kavradı ve kopardı. Sonra bana bakıp onunla gurur duymalıymışım gibi sırıttı.

"Neden benim görüntümdesin?" diye sordum. Bu hâlâ en önemli soruymuş gibi hissediyordum.

"Ben böyle görünüyorum." Güldü. "Neden senin gibi görünmeyecekmişim?"

"Ama sen ben değilsin."

"Evet." Humdrum kaşlarını çatı. "Kendine bir bak. Seni her gördüğümde daha farklı oluyorsun. Ama ben hep bu şekilde görünüyorum." Dal hâlâ ellerindeydi. Onu kırıp yere attı ve bana yaklaştı. "Benim yapamadığım her şeyi yapabiliyorsun."

Geriledim. Bir yığın dala doğru. "Neden buradasın? Benden ne istiyorsun?"

"Hiçbir şey," dedi. "Hiçbir şey, hiçbir şey, hiçbir şey. Ama o senden ne istiyor? Asıl soru da bu."

Birinin inlediğini duydum. Ağaçların arasında kıpırdayan bir şey vardı. Keşke daha iyi görebilseydim dediğim anda büyüm parlamaya başladı; ışıl ışıl parlıyordum. Humdrum yeniden güldü.

"*Simon?*" diye seslendi biri. Sanırım Baz'dı ama sesi farklı çıkıyordu. Sanki nefes nefese kalmıştı ya da acı çekiyordu.

"Baz? İyi misin?"

"Hayır, hayır... *Simon!*"

Sonra yaklaşık beş metre önümde Baz'ı gördüm, bir ağaca yaslanmıştı. Humdrum şimdi üstümüzdeydi, alçak bir dala oturmuş izliyordu. Baz başını eğdi.

Yanına koştum. "Baz!"

Başını kaldırdı. O da farklıydı. Çarpık. Kocaman açılmış gözleri siyahtı ve ağzı beyaz dişleriyle şişmişti; onlara yer açabilmek için dudakları gerilmişti.

Geri çekilmeliydim ama onun yerine yanına gidebilmek için ağaçların arasından ilerledim. Geri çekilen Baz oldu. "Ters giden bir şey var," dedi. "Açım."

"Baz, sen hep açsın."

"Hayır, bu farklı." Bir hayvan gibi başını ve omuzlarını salladı. "Seni ormanda gördüm," dedi. "Daha şimdi. Ama gençtin; seni ilk gördüğüm zamanki haline benziyordun." Kelimeleri geveliyordu. Sanki dişlerinin arasından çıkarıyordu. "Bir an *öldüğünü* sandım. Bunun bir Ziyaret olduğunu."

"Ben değildim." Ona doğru bir adım attım. "Humdrum'ı gördün."

"Bana dokundun," dedi. "Eğildim ve sen elinle yüzüme dokundun."

"Ben değildim," dedim.

"Sonra bana akıttın." Geriye tökezleyerek benden uzaklaştı. "Önceden yaptığın gibi, Simon. Ama bu kez büyü değildi. Boşluktu. İçime boşluk akıttın ve yer açmak için diğer her şey gitti."

"Baz, dur. Bırak sana yardım edeyim."

Başını iki yana sallayıp duruyordu. Bir an bana başını sağa sola sallayan kırmızı ejderhayı hatırlattı.

"Yaratıklarla kolay oluyor," dedi Humdrum. Baz'ın arkasında duruyordu. Uzanıp bir eliyle Baz'ın kambur omurgasına dokundu. "Bende olanı alıp onlara veriyorum."

Baz yüzünü ekşitti ve sırtı gerilene dek doğruldu.

"*Ne?*" dedim. "Onlara ne veriyorsun?"

Humdrum omuz silkti. "Hiçbir şey. Onlara hiçbir şeyimin bir kısmını veriyorum."

Baz başını kaldırıp bana baktı. Sadece gözbebeği ve sivri dişlerden oluşuyordu. "Uzaklaş, Simon. Açım."

"Onlara hiçbir şeyimin bir kısmını veriyorum," dedi Humdrum yeniden. "Sonra onlar bir şeylerin en büyüğüne çekiliyorlar, *sana*. Sonra sen bana daha fazla hiçlik veriyorsun. Harika bir oyun."

Baz bana yaklaşmaya devam ediyordu. Yerimden kıpırdamadım.

"Uzaklaş, Simon! Açım!"

"Neye açsın, Baz?"

"Sana!" diye bağırdı. "Büyüye, kana, büyüye... her şeye. *Sana. Büyüye.*"

Başını o kadar hızlı sallıyordu ki bulanık görünüyordu.

Aramızda bir ağaç vardı, Baz onu yerinden söküp bir kenara fırlattı.

"Çok havalı," dedi Humdrum. "Daha önce bunlarda hiç denememiştim."

Baz çelikten bir grifon gibi üzerime atıldı. Onu yakaladım ve yere yuvarlandık.

Benden çok daha güçlüydü ama ben şu an büyüden ibarettim, bu yüzden beni alt edemezdi. Yerde yuvarlandık. Başını iki elimle tutup çenesini ittim.

"Çok açım," diye sızlandı. "Sen de çok dolusun."

"Alabilirsin," dedim gözlerinin içine bakmaya çalışarak. "Baz. Alabileceğini biliyorsun."

Çenesini itip saçından tutarak uzak kalmasını sağladım ama büyümü serbest bıraktım.

Tüm gözeneklerimden ona akmasına izin verdim. Baz hıçkırdı ve aniden bana karşı koymayı kesti. Sanki boş bir kuyuya su döküyordum.

Döktüm.

Döktüm.

Baz'ın bedeni benimkinin üzerine çöktü.

"Vay canına..." dedi Humdrum. "Bu savaşmaktan bile güzel." Yakında olduğunu hissediyordum. Başımı kaldırdığımda, ay ışığında kaskatı kesilmiş halde tepemizde durduğunu gördüm. "Bunu yapmayı ne zaman öğrendin? Sanki musluğu açmışsın gibi."

"Büyüsünü mü aldın?" diye sordum Humdrum'a.

"Büyüsünü mü aldım?" diye tekrar etti, çok komik bir şey sormuşum gibi. "Hayır. Bir şey almadım. Sadece senin işin bittiğinde kalanım." Fareyle oynayan bir kedi edasıyla gülümsedi ve bu, daha önce kendi suratımda hiç görmediğim bir ifadeydi.

"Simon!" diye bağırıyordu Baz, altımda. Aşağı baktım, o da parlıyordu. Sivri dişleri gitmişti ama hâlâ acı çekiyor gibiydi. Kollarımı sıkıyordu. "Yeter!"

Onu bırakıp yerde yuvarlandım. Ama üzerimden hâlâ büyü akıyordu. Gerçekten de musluk gibiydi. Onu kapamaya odaklandım. Büyünün yeniden içimde kaldığını hissettiğimde –parlamam kesildiğinde– ellerimin ve dizlerimin üzerinde doğruldum. "Baz?"

"Buradayım," dedi.

Sesine ilerledim. "İyi misin?"

"Sanırım." Yerde yatıyordu. "Sadece biraz... yanmışım gibi hissediyorum."

"Alev mi aldın?"

"Hayır," dedi. "İçim yanmış gibi."

Etrafıma bakındım ama Humdrum'ı görmedim. Ya da duymadım. Ya da beni emdiğini hissetmedim.

"Gitti mi?" diye sordu Baz.

"Galiba." Yanına çöktüm.

"İyi misin?"

"İyiyim."

Baz koluyla beni bulmaya çalıştı ve bulduğunda kolunu omzuma atıp beni güçsüzce kendine çekti. Başımı göğsüne yaslayıncaya kadar ona yaklaştım.

"İyi misin?" diye sordu tekrardan.

"Evet. Sen?"

"Oldukça." Öksürdü ve başımı göğsüne bastırdım. "Neydi *o*?" diye sordu.

"Humdrum."

"Simon, Sinsi Humdrum *sen misin?*"

"*Hayır.*"

"Emin misin?"

BAZ

Yanmış hissediyordum.

Yanıp kül olmuş.

O çocuk –Simon– bir şekilde içimi boşaltmıştı. Sanki büyümü dışarı çekmişti.

Sonra da Simon beni ateşle doldurmuştu.

İç organlarımın, küllerinden doğan anka kuşu gibi olduklarını hissediyordum.

Simon yüzünü göğsüme gömmüştü, ona daha sıkı sarıldım.

O *Simon'dı.* Onu yeniden ilk kez görmek gibiydi. Eski bir kot ve kirli bir tişört. Tenindeki solukluk, gözlerindeki açlık. Bu gece onun ağaçların arasından çıktığını gördüğümde dizlerine tekme atmak istemiştim; kesinlikle Simon'dı.

Simon –yetişkin olanı– titriyordu, bu yüzden diğer kolumu da ona doladım. Kollarımın içi boşmuş gibi geliyordu ama Simon yeterince sağlamdı.

Simon Snow, Humdrum'dı.

Ya da... Humrdum, Simon Snow'du.

SIMON

"Onun büyüsü mü aldım? Hayır, hiçbir şey almadım. Ben sadece senin işin bittiğinde kalanım."

Baz'ın kucağında yatıyordum. İki kolunu da bana sarmıştı. Humdrum'ın yüzünü aklımdan çıkarmaya çalışıp duruyordum. (Kendi yüzümü onun aklından çıkarmaya çalışıyordum.)

"Onlara hiçbir şeyimin bir kısmını veriyorum... sonra sen bana daha fazla hiçlik veriyorsun."

Oturup gözlerimi ovdum. "Hâlâ avlanman gerekiyor mu?"

"Hayır," dedi Baz. "Beni bulduğunda işimi bitirmiştim."

Çömeldim, ardından ayağa kalkıp ona elimi uzattım. "Bir şey söyledi mi? Sana saldırmadan önce?"

Baz elimi tutup kalktı ve bırakmadı. "*'Sen işe yararsın'* dedi."

Gözlerimi kapadım ve başım öne düştü. "Seni kullandı. Seni bana karşı kullandı."

"Herkes kullanıyor," dedi Baz yumuşak bir tonda. Kolunun yavaşça düştüğünü, belime dolandığını hissettim.

Ona yaslandım. "Üzgünüm."

BAZ

Eğer Simon Snow, Humdrum'sa... bu onu düşman yapardı. Süperdüşman.

Bir düşmana âşık olabilir miydim?

SIMON

Baz titriyordu. Ağladığını sandım, ki olanlardan sonra bu mantıklı olurdu. Gözlerimi açıp başımı kaldırdım.

Ağlamıyordu... kahkaha atıyordu.

O kadar şiddetli gülüyordu ki üzerime ağırlığını verdi.

"Senin neyin var?" diye sordum. "Şokta mısın?"

"Sen Humdrum'sın."

"Değilim," dedim onu omuzlarından itmeye çalışırken.

"Ben ölüyüm, kör değilim, Snow. Sen *Humdrum*'sın."

"O ben değildim! Neden gülüyorsun?"

Baz gülmeye devam etti ama aynı zamanda bana alay ederek bakıyordu. "Gülüyorum çünkü sen Seçilmiş Kişi'sin," dedi eğlenerek. "Ama aynı zamanda büyünün karşısındaki en büyük tehditsin. Sen kötü adamsın!"

"Baz. Yemin ederim. O ben değildim."

"Senin gibi görünüyor. Senin gibi konuşuyor. O iğrenç kırmızı topu senin gibi havaya atıyor." Beni daha da sıkı tuttu.

"Sinsi Humdrum olsaydım bunu bilirdim herhalde," dedim.

"Pek emin değilim, Simon. İnanılmaz kalın kafalısın. Ve müthiş derecede yakışıklısın, bunu söylemiş miydim?"

"Hayır."

Beni ısıracakmış gibi yaklaştı, ardından öptü.

Çok iyiydi.

Her seferinde çok iyiydi.

Geri çekildim. "Ben Humdrum değilim! Ama neden bunu düşünmek beni öpmek istemene sebep oldu?"

"Her şey seni öpmek istememe sebep oluyor. Bunu hâlâ fark edemedin mi? Gerçekten kalın kafalısın." Beni tekrar öptü. Yine gülüyordu.

"Humdrum değilim," diye tekrar ettim fırsat bulduğumda. "Olsaydım bilirdim."

"Sen tam bir trajedisin, Simon Snow. Gerçekten daha büyük bir felaket olamazsın."

Beni öpmeye çalıştı ama geri çekildim. "Ve sen bundan hoşlanıyor musun?"

"Bayılıyorum," dedi.

"Neden?"

"Çünkü birbirimize uygunuz."

Ormandan çıktık. Baz yolu biliyordu.

Gerçekten de sırf onun için geyikle doluydu. Bunu bilmek beni ürkütmedi, görünüşe bakılırsa her şeye alışabiliyordum.

Görünüşe bakılırsa o da öyle.

"O şey ben değildim," dedim yeniden.

"Belki geçmişindir," dedi. "Belki zaman yolcusundur."

"Ama bunu hatırlamaz mıydım? Benim çocukluğum olsa?"

"Zamanda yolculuğun nasıl işlediğini bilmiyorum," dedi Baz. "Büyü gibi değil."

"Topallamıyorsun," dedim.

Başını eğip bacağını salladı. "Daha iyi hissediyorum," dedi. "Snow, beni iyileştirdin. Acaba hâlâ vampir miyim?"

Kaşlarımı kaldırınca güldü. "Sakin ol, mucize çocuk, hâlâ vampirim; hâlâ pastırma ve ev yapımı tarçınlı çörek gibi kokuyorsun."

"Pastırma *ve* ev yapımı tarçınlı çörek gibi nasıl kokabilirim?"

"Seve seve yiyeceğim bir şey gibi kokuyorsun." Baz durup kolunu kaldırdı. "Dur. Şunu hissediyor musun?"

Durdum. Belli belirsizdi ama oradaydı. O kuru his. Boğazımdaki kaşıntı.

"Humdrum," dedi Baz." Geri mi döndü?"

İleride bir çığlık duyuldu. Biri Baz'a sesleniyordu.

Ellerimi kalçama götürüp kılıcımı çağırmaya çalıştım. Gelmedi. Büyümü hissedemiyordum.

Baz asasını pijamasına sıkıştırmıştı. (Tabii ki.) Çıkarıp büyü yapmayı denedi. Hiçbir şey olmadı. Bir kez daha denedi.

"Ölü bölge," diye fısıldadım. "Humdrum'ın ölü bölgelerinden."

"*Basilton!*" Baz'ın üvey annesi bağırarak bize doğru koşuyordu. Üzerinde geceliği vardı. Saçları açıktı. "*Malcolm, burada!*"

"Humdrum..." Baz onu hiç görmediğim kadar solgun bir halde bana baktı. Ay ışığında yüzü tebeşir gibi beyazdı. "Snow. Kaç."

"Ne?"

"Git," dedi. "Bunu sen yaptın."

72

SIMON

Londra'ya kadar yürüyebilirdim.

Ayakkabı giyiyor olsaydım.

Ve kar olmasaydı...

Baz bana gitmemi söylediğinde, ölü bölgenin suçunu bana attığında ona karşı gelmek istemiştim. Ama ailesi bize doğru koşuyordu ve panik halindelerdi, neler olduğunu anlayamıyordum. Boşluk tüm evlerini yutmuş muydu? Tüm malikâneyi?

Ormana koşmak üzere döndüm ama yangın çıkmıştı. Benim yüzümden. Büyüm yüzünden. Onu durduracak bir şey yapamıyordum çünkü büyüm yoktu.

"Git!" dedi Baz yeniden. Ben de gittim. Koştum.

Yola çıktığımda ayaklarım soğuktan uyuşmuştu ama koşmaya devam ettim. Uzun yoldan anayola çıktım. Ondan uzaklaştım.

Büyüm bir anda yeniden gelip beni sarsarak yere düşürdü. Keşke asam yanımda olsaydı. Ya da cep telefonum.

Otostop çekebilirdim... beni aracına alan olur muydu? Gecenin bir yarısı hiçliğin ortasındaki Hampshire'da araba kullanan

olur muydu? Noel arifesinde? (Noel Baba gerçek değildi, diş perisi gerçekti.)

Yolun kenarında karın üzerinde diz çökmüş oturuyordum. *Bunu yapabilirim,* diye düşündüm. *Daha önce yaptım. Sadece istemem gerek. İhtiyaç duymam gerek.*

Uzaklaşmayı, Penny'ye ulaşmayı, büyümün beni doldurup omuzlarımdan çıkmasını düşündüm. Sonra Baz'ın pijamasını yırtarak çıktıklarını hissettim.

Geniş, kemikli kanatlar.

Bu kez tüy yoktu; ejderhayı düşünmüş olmalıydım. Bu seferki kanatlar kırmızıydı, deri gibiydi ve gri, sivri uçları vardı. Onları düşündüğüm anda açıldılar ve beni kardan kaldırdılar.

Gömlekten kalanları yırttım ve nasıl uçacağımı düşünmedim; sadece gitmek istediğim yeri düşündüm –Havalan. Uzaklaş.– ve gerçekleşti. Yukarısı daha soğuk olduğundan ısınmayı düşündüm ve tenim sıcaklıkla parıldamaya başladı.

Baz'ın evi uzakta, altımdaydı. Başlattığım yangın hâlâ devam ediyordu; ormandan çıkan dumanı izledim ve yaklaşmaya çalıştım ama yapamadım. Ben büyüden var olmuştum ve orada artık hiç büyü yoktu.

Havada süzüldüm.

Yangını söndürmeyi düşündüm. Bulutlar dondurucu yağmurla doluydu, onları ormana göndermeyi *düşündüm* ve o tarafa doğru gittiler.

Sonra Baz'ın bana gitmemi söylemesini düşündüm ve gittim.

Ve düşünmeyi bıraktım.

73

PENELOPE

Kapıyı küçük kardeşim Priya açmıştı. Noel Baba'yı bekliyordu ve iyi iş çıkarmıştı, saat dörtte hâlâ ayaktaydı. Sanırım annem ile babamdan daha uzun süre dayanmıştı.

Priya kapının çaldığını duyunca Noel Baba'nın geldiğini düşünmüştü. Şöminemiz yoktu; kapıdan geleceğini düşünmüş olmalıydı.

Kapıyı açtığında Simon içeri düştü ve Priya çığlık attı.

Ona hak veriyordum. Şeytan'ın vücut bulmuş hali gibiydi. Devasa kırmızı-siyah kanatları ve ucunda siyah maçalı kırmızı bir kuyruğu vardı. Sarı ve turuncu parlamasına sebep olan bir tür büyü yapmıştı; kar ve molozla kaplıydı ve müthiş pis, *müthiş şık* bir pijama altı giyiyordu.

Priya'nın çığlığını duyan annem ve babam aşağı koştu. Annem de çığlık attı. Sonra babam bağırdı. Sonra annemin büyü yapmasını engellemek zorunda kaldı; annem Simon'ın ruhunun ele geçirildiğini ya da büyülendiğini ya da Şeytan'a dönüştüğünü düşünüyordu.

Kalanımızsa (Premal dışında; Noel için bile eve gelmemişti) merdivenlerden aşağı indik. Simon'ı görünce hemen yanına koştum. Ondan korkmak aklıma gelmedi.

Bu, annemle babamı normale döndürdü.

Annem ısıtıcı büyüler yapmaya başladı. Babam Simon'ı temizlemek için bir kâse sıcak su ve battaniye getirdi. Sonunda onu duşa soktuk. O kadar yorgundu ki ayakta duracak hali yoktu. Bize nereden geldiğini bile söyleyemedi. Baz'lara geri döndüğünü varsayıyordum ama ailemin Noel arifesinde Simon'ı yolun kenarında bıraktığımızı bilmesini istemiyordum.

Onu duşa sokmalarında anneme ve babama yardım ettim. Kimse onu çıplak görmemi sorun etmedi. Sonra ona annemin eşofmanlarından birini giydirdik ve annem kuyruğunu bir bacağına sokmaya çalıştı.

"Saçmalık!" diye büyü yapıp duruyordum, sonunda annem susmamı söyledi.

"İşe yaramıyor, Penny."

"Ama geçen sefer yaramıştı."

"Belki büyü değildir," dedi babam. "Belki dönüşüm geçirmiştir."

"Belki gelişmiştir," dedi Priya banyo kapısının önünden. "Pokémon gibi."

"Yatağına git, Priya," dedi babam.

"Noel Baba'yı bekliyorum!"

"Yatağına!" diye bağırdı annem.

Annem de büyü yapıp duruyordu. *"Eski haline dön!"* ve *"Başa dön!"*

"Dikkatli ol, Mitali," dedi babam. "Onu bebeğe çevireceksin."

Ama annemin büyüleri de Simon'a dokunmadı. Hintçe büyüler yapmayı da denedi. (Hintçe bilmiyordu ama büyük büyükannem bilirdi.) Hiçbiri işe yaramadı.

Simon'ı benim yatağıma yatırdılar. Babam, Sihirbaz'ı aramayı düşündü ama annem, Simon'ın ne istediğini öğrenmek için beklemelerini söyledi.

(Simon'ın bilinci yerinde gibi görünüyordu ama hiçbir şey söylemiyordu. Göz teması da kurmuyordu.)

Ailem odamdan çıkıp kapıyı kapadığında hâlâ tartışıyorlardı. "Yatağına, Priya!" diye bağırdı babam.

Simon'ın yanına oturup yüzüklü elimi kırmızı kanatlarının üzerinde tuttum.

"Saçmalık!" diye fısıldadım.

"Saçmalık!"

74

SIMON

Noel sabahı Penelope'nin yatağında uyandım.

Yanımda oturmuş beni izliyordu.

"Ne?" dedim.

"Büyü aşkına! Bir daha konuşmayacağından endişeleniyordum."

"Neden?"

"Çünkü dün gece hiç konuşmadın. Yılanlar aşkına, Simon, sana ne oldu?"

"Ben..." Yüzüstü yatıyordum. Sırtüstü dönmeye çalıştım ama yapamadım... kanatlarım hâlâ vücudumda olmalıydı. Onları düşünmek bile yeniden açılmalarına sebep oldu ve Penny'yi devirdi.

"Simon!"

"Üzgünüm!" dedim onları geri çekmeye çalışırken. "Üzgünüm."

Penny kanatlardan birini ucundan tutup işaret ve başparmağıyla ovdu. "Bunlar kalıcı mı?"

"Bilmiyorum," dedim. "Bilerek öyle yapmadım."

"Dün seni büyüye boğduk ama hiçbiri işe yaramadı."

"Siz kim?"

"Ben ve annemler. Buraya gelişini hatırlıyor musun?"

"Kısmen... Uçtuğumu hatırlıyorum. Londra'yı yukarıdan tanıyamadım. Bu yüzden London Eye'a gitmek zorunda kaldım, sonra da evinizi bulmak için sokaklarda uçtum. Daha önce bir kere gelmiştim, o da metroyla."

"Acaba seni gören oldu mu?"

"Bilmiyorum. Görünmez olmayı düşünmeyi denedim..."

"Ne yaptın?"

Gözlerimi kapadım ve kanatları düşündüm. Onlara artık ihtiyacım olmadığını düşündüm. Büyünün içimde biriktiğini hissettim. (Son zamanlarda büyüm sürekli birikiyordu. Hep boğazıma çıkıyordu.) Uçmak istemediğimi ve kanatları sırtıma geri sokmayı düşündüm.

Gözlerimi açtığımda Penny bana bakıyordu, eli kanatların olduğu boşluktaydı. Korkmuş görünüyordu. "Sen ne yaptın böyle?"

"Kanatlardan kurtuldum."

"Peki ya kuyruk?"

Uzanıp deri kuyruğa dokundum. "Tanrım." Ondan kurtulmayı düşündüm ve elimde yukarı çıkıp avcumu çizerek vücudumun içine girdi.

"Ayrıca neden kuyruğun vardı ki?" diye sordu Penny.

"Bilmiyorum," diye yanıtladım otururken. "O ejderi düşünüyor olmalıydım."

"Simon..." Başını iki yana sallıyordu. "Dün gece *ne oldu?*"

"Humdrum," dedim. "Baz'ın evinde bana saldırdı. Baz'ı bana karşı kullanmaya çalıştı."

"Büyük Britanya'nın en büyük boşluğunu yarattı!"

"Ne?"

"Babam sabah haber aldı. Hampshire'ın hepsi gitti."

"*Ne?*"

"Babam ve ekibi şimdi orada ama Pitch'ler arazilerine giremeyeceklerini söylemiş. Bunu savaş sebebi sayıyorlar."

"Humdrum'ın yaptığı şeyi mi?"

"*Sihirbaz'ın*," dedi. "Humdrum'ı onun kontrol ettiğini söylüyorlar; hatta belki Sihirbaz'ın Humdrum olabileceğini. Eski Aileler, Savaş Meclisi topladılar ama kimse nerede olduğunu bilmiyor. Annem, Sihirbaz'ın seni aradığını söylüyor ama ona burada olduğunu asla söylemeyecek. Tabii söylemesini *istiyorsan* o ayrı. Söylemesini istiyor musun?"

"Bilmiyorum, sanırım... Pitch'ler neden Sihirbaz'ı suçluyor?"

Penny dudaklarını ısırıp aşağı baktı. "Sanırım *senin* yüzünden, Simon. Herkes Noel'de Pitch'lere gidip onların büyülerini öldürmek için karanlık bir ritüel yaptığını söylüyor."

"Humdrum'la savaştım! Yani, savaşmaya çalışıyordum. Humdrum, Baz'a bir şey yaptı; onu karanlık yaratıklara yaptığı gibi peşime gönderdi."

"Yani *Baz'la mı* savaştın?"

"Hayır! Ona büyümü verdim ki Humdrum'a karşı koyabilsin. Büyü yapmak gibiydi. Humdum *oradaydı*, Penny, yine benim gibi görünüyordu ve bu kez konuştu. Benim sesimle. Bizi izledi. Sonra da... ortadan kayboldu. Ya intikam almak için Baz'ın evindeki büyüyü çaldıysa? Onu yendim diye?"

Penny dudaklarını ısırmaya devam ediyordu. "Neden kuyruğun olduğunu hâlâ anlamıyorum..."

"Benim... oradan gitmem gerekiyordu." Ellerimi saçıma daldırdım. Nasıl olduğunu tam olarak hatırlamaya çalıştım. "Baz yeniden kendine geldiğinde ormandan çıktık ve ölü bölgeye girdik. Ailesi çılgına dönmüştü ve Baz bana gitmemi söyledi. Ben de... gittim. Buraya başka türlü gelemezdim.

"Sen de uçtun."

"Evet."

Kaçırılma olayı dışında onu hiç bu kadar endişeli görmemiştim. "Hangi büyüyü yaptın, Simon?"

"Penny... Geçen seferki gibiydi. Büyü yapmadım. Sadece... yapmam gerekeni yaptım."

Kucağında ovuşturduğu ellerine bakıyordu.

"Penny?"

"Evet?" Başını kaldırmadı.

"Ne yapmalıyım?"

İç geçirdi. "Bilmiyorum, Simon. Belki Agatha haklıdır." Sonunda gözlerime baktı. "Belki de Sihirbaz'la konuşmanın vakti gelmiştir."

Penny önce yemek yememiz gerektiğine karar verdi. Geç öğle yemeği. Günün çoğunu uyuyarak geçirmiştim. Ailesi gitmişti ve buzdolabında çiğ hindi dışında bir şey yoktu. Penny onu büyüyle pişirme konusunda kendine güvenmediği için mısır gevreği, kızarmış ekmek ve Noel şekerlemeleri yedik.

Kız kardeşi içeri girdi. "Noel Baba senin yüzünden gelmedi," dedi bana. "Onu korkuttun."

"Noel Baba gelecek, Priya," dedi Penny. Beş kardeşlerdi: Premal, Penny, Pacey, Priya ve Pip. (Penny annesinin zalimlik, babasınınsa ihmalkârlık yüzünden cezalandırılması gerektiğini düşünüyordu.)

"Noel Baba diye bir şey yok," diye seslendi Pacey içeriden. "Tanrı da yok."

Pacey'yi pek iyi tanımıyordum. Watford'da beşinci sınıftaydı ama Penny'yle çok iyi anlaşmıyorlardı. Penny ve kardeşleri sürekli tartışırlardı. Başka bir iletişim yolu bildiklerinden emin değildim.

Kendimi hâlâ berbat hissediyordum: Gayet kuru olmama ve Pacey'nin kıyafetlerini giymeme rağmen hâlâ üşüdüğümü ve ıslak olduğumu hissediyordum. (Uyandığımda üzerimde kadın eşofman altı vardı.) Kuyruğa sahip olduğum zaman onu hissedememiş olmama rağmen şu an biraz ağrıyordu. Mısır gevreği boğazımı acıtıyordu, yutarken zorlanıyordum.

Ne yapacağımı düşünmemeye ya da bu konuda endişelenmemeye çalışıyordum. Penny haklıydı; Sihirbaz'a gidecektik. Sihirbaz bize ne yapacağımızı söylerdi.

Kapı çalındığında o olabileceğini düşündüm. Priya kapıya koştu ama Penny onu durdurdu. Ayağa kalkıp sırf güvende hissetmek için kılıcımı çağırdım.

Gelen Baz'dı.

Penny'nin kapısının önünde duruyordu. Üzerinde bir önceki geceden kalma yeşilimsi siyah takım elbise vardı ve hafif duman kokuyordu. Elleri ceplerindeydi ve gözlerini kısmıştı. Başını kaldırdı. "Beni içeri al, Bunce. Hoşbeşe ayıracak vaktimiz yok."

"Davet edilmen gerekmiyor mu?"

Baz ona ters ters bakınca Penny elini salladı. "İçeri gir."

Baz onun yanından geçip salona bakındı. "Babanın ofisi nerede?"

"Babam burada değil; senin evinde. Ayrıca onun ofisine girmeme izin vereceğimi de nereden çıkardın?"

"Bir anlaşmamız olduğu için buradayım," dedi Baz. Bana baktı ve sonra beni baştan ayağa süzdü.

Penelope aramıza girdi. "Evimde Simon'a bir şey yapmaya kalkarsan –tek bir mimik bile– tüm aileni katlederim, Basilton. Onları öyle bir öldürürüm ki Perde'yi bile bulamazlar. Bunu Simon yapmadı."

Baz ona biraz daha ters ters baktı. "İşte orada yanılıyorsun. Bana babanın ofisini göster. Haritalar var mı? Haritalar olduğunu zannediyorum."

İkimiz de ona bakıyorduk. Ben gözümü ondan alamadığım için; Penny'yse şoke olduğu için.

"Ateşkes!" dedi Baz. "Hadi ama, ateşkesimiz devam ediyor. Acele et!"

Başımı onaylarcasına salladım. "Hadi, Penny. Bizi yukarı çıkar."

Penny iç geçirip kollarını iki yana bıraktı. "İyi. Ama hiçbir şeye dokunamazsınız. İkiniz de."

Onun peşinden yukarı çıktık. Baz omzu ve dirseğiyle bana çarptı. "İyi misin, Snow?" diye sordu sessizce.

"Evet. Sen?"

"İyi," dedi.

"Büyün?" diye fısıldadım.

"İyi."

Sırtıma o kadar hafifçe dokundu ki bunu kazara yapıp yapmadığından emin olamadım.

Penny'nin babasının çalıştığı tavan arasına giden son basamağı da çıktık. Daha önce buraya hiç çıkmamıştım; bütün oda haritalarla doluydu. Duvarlardaki haritalar raptiye ve iplerle kaplıydı. Masalardaki haritalar boş fincanlarla sabitlenmişti. Bir duvarın tamamı tahtayla kaplıydı. Üzerinde sayılar ve cümleler yazılıydı.

"Harika," dedi Baz. "İyi iş çıkarmışsınız."

Aradığını bulana dek odada dolaştı. "İşte," dedi. "Çoktan işaretlenmiş." Arkasına geçtim. Güneydoğu bölgesinin haritasıydı ve Hampshire'ın etrafında kırmızı ip vardı. Bayrağın üzerinde *NOEL ARİFESİ 2015* yazıyordu.

"Dün gece Humdrum, Simon'a saldırdı ve İngiltere'deki en büyük delik oluştu." Bize baktı. "Ejderha, Watford'a ne zaman saldırmıştı? Hangi gün?"

Omuz silktim.

"Büyülü Kelimeler sınavımızdan sonraydı," dedi Penny. "Kasım ortası olmalı."

"Doğru..." Baz odada dolaşıp kırmızı bayrakların üzerlerini okudu. İskoçya haritasının önünde durdu. "İşte. 15 Kasım. Isle of Skye."

"Humdrum'ın deliklere bağlı olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordu Penny. "Çünkü bunu zaten biliyoruz."

"Oraya geliyorum, Bunce... Şimdi, bu delikler ne zaman oluşmaya başladı?"

"Bunu Sokratik metotla yapmak zorunda mıyız?"

Baz kaşlarını çattı.

Penny iç geçirdi. "Kimse tam olarak bilmiyor. 1998'e kadar onları belgelemeye başlamadık ama o zaman tüm ülkede küçük boşluklar vardı..."

Baz başını onaylarcasına hızlı hızlı sallayıp sözünü kesti. "Peki sen ne zaman doğdun, Simon? Bildiğimi zannediyor olabilirsin ama kutladığını hiç görmedim."

Yeniden omuz silktim. Sonra boğazımı temizledim. "Bilmiyorum. Yani... Kimse bilmiyor. Beni bulduklarında tahmin yürütmüşler."

"Ama şu an muhtemelen on sekiz yaşındasın. Belki on dokuz?"

"Evraklarıma 1997 yazmışlar."

Baz başını salladı. "Güzel. 1997. Boşluklar keşfedilmeden kısa süre önce. Peki, büyücü olduğunu ne zaman keşfettin?"

Bu Penny'nin ilgisini çekmişti. Onunla daha önce bu konuyu hiç konuşmamıştık. Bunu konuşmaktan hoşlanmıyordum.

"Fark etmedim," dedim. "Sihirbaz söyledi."

Baz beni gözleriyle duvara yapıştırdı. "Ama Sihirbaz nereden biliyormuş? Seni nasıl bulmuş?"

Boğazımı temizledim. "Patlamıştım." İkisi de bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Ama ben on bir yaşımdayken bilmiyordum. Gecenin bir yarısı korkunç bir kâbustan uyanmıştım; yatağa aç girmiştim ve midem yanıyordu. Nefes nefese uyandığımda üzerimden büyü akıyordu. Dökülüyordu. Çocuk yuvası yanıp kül olmuştu ve içindeki herkes farklı sokaklarda uyanmıştı. Zarar görmemişlerdi ama yine de *farklı sokaklarda* uyanmışlardı. (Bir keresinde Amerika'daki hortumlarla ilgili bir program izlemiştim. Uçup kilometrelerce uzağa hiç kırılmadan düşen mobilyaları göstermişlerdi. Onun gibi bir şeydi.)

"Büyülü atmosferi Noel ağacı gibi aydınlattın," dedi Baz.

"Halı bombardımanı gibi," diye araya girdi Penny. "Bu olduğunda annem kusmuş."

"*Ne zaman?*" dedi Baz. "Bu ne zaman oldu?"

"Ağustosta," dedim. Bunu zaten bildiğini sanıyordum. "Okula başladığımız sene."

"Ağustos," dedi Baz. "2008." Odada yürüdü. "Burada," dedi haritadaki bir ölü bölgeyi göstererek. "Ve burada." Bir başkasını gösterdi.

Penny'yle haritaya baktık.

Sonra Penny bir adım ilerleyip daire şeklindeki ipi işaret etti. "Ve Newcastle'da..." dedi sessizce. "Ve kıyı şeridinde birkaç küçük boşluk. Boşluklar o yıl değişti. Babam yayıldıklarını söylüyor."

"İyi de... ben o yerlerde değildim ki!" deyiverdim. "Dün akşamdan önce bir ölü bölgeye *hiç* gitmemiştim."

Baz bana döndü. "Bunun gerçekleşmesi için oraya gitmen gerektiğini sanmıyorum."

"Simon, kimeraya ne zaman patlamıştın?" diye sordu Penny.

"Beşinci sınıftayken," dedi Baz. "2013 baharıydı."

"İşte," dedi Penny bir noktayı işaret edip. "Şurada da büyük bir tane var."

"Benim Humdrum olduğumu mu söylüyorsunuz?" Onlardan uzaklaştım. "*Çünkü Humdrum* değilim."

Baz gözlerimin içine baktı. "Biliyorum. Senin olmadığını biliyorum. Ama Simon bir dinle. Humdrum bize büyü almadığını, 'senin işin bittiğinde kalan olduğunu' *söyledi*."

"Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum, Baz!" Her an patlayabilirmişim gibi hissediyordum. Parmak uçlarım sızlıyordu

"Bu, büyüyü Humdrum'ın almadığı anlamına geliyor, Simon. Sen alıyorsun."

Penny nefessiz kaldı. "*Simon*. İlk patladığında on bir yaşındaydın..."

"Kesinlikle," dedi Baz. "Üzerinde muhtemelen boktan bir tişört ve eski bir kot vardı. Ve o lanet topu sektiriyordun."

Penny ve Baz birbirlerine baktılar. "Simon patladı," dedi Penny. "O kadar çok büyü emdi ki..."

Baz hevesle başını salladı.

"... büyülü atmosferde delik açtı!" dedi Penny.

"Simon şeklinde bir delik..." diyerek ona katıldı Baz.

Başımı ellerimin arasına aldım. Yine de mantıklı gelmiyordu. "Şeytani ikizimi mi yarattım yani?"

"Daha çok bir izlenim," dedi Baz.

"Ya da yansıma," dedi Penny, hâlâ dehşet içindeydi.

Baz yeniden açıklamaya çalıştı: "Bir kerede o kadar çok büyü aldın ki parmak izi bıraktın. Varlığının izini."

"Ama..." dedim.

"Ama..." Penny başını iki yana salladı. "Büyülü atmosfer neden her güçlü büyücüye alıştığı gibi Simon'a da alışmadı? Denge sistemi var."

"Dünyanın da öyle ama bir ormanı yok edersen ekosistem kendini hemen toparlayamaz," dedi Baz.

"Bu çok saçma!" dedim. "Kendi şeklimde bir delik açmış olsam bile bu nasıl canlandı? Neden bir canavar?"

"*Canlı mı?*" diye sordu Penny.

"Ve canavar mı?" diye sordu Baz da.

"Sinsi Humdrum'dan bahsediyoruz!" diye bağırdım.

"Bir *delikten* bahsediyoruz," dedi Baz sakince. "Bir düşünsene. Delikler ne ister?"

"Doldurulmak mı?" diye tahmin yürüttüm. Onlara yetişemediğimin farkındaydım.

"Crowley aşkına, hayır," dedi Baz. "*Büyümek* ister. Her şey büyümek ister. Bir delik olsaydın tek istediğin biraz daha büyümek olurdu."

"İşte bu, Baz!" Penny kollarını ona doladı. "Sen bir dâhisin!"

Baz bir saniye sonra onu kendinden uzaklaştırdı. "Dikkatli ol. Aynı zamanda vampirim."

Duvarlardan birine yaslandım; birkaç raptiye yere düştü. "Hâlâ anlamıyorum."

"Simon," dedi Penny, "sen fazla güçlüsün. Bir seferde çok fazla büyü kullanıyorsun. Büyülü atmosfer bunu kaldıramıyor. Sen patladığında çöküyor."

"Teorik olarak," dedi Baz.

"Teorik olarak," diye onayladı Penny.

"Ama..." dedim. Daha fazla "ama" olmalıydı. "Humdrum neden beni öldürmeye çalışıyor? Neden Birleşik Krallık'taki karanlık yaratıkları peşime yolluyor?"

"Seni öldürmeye çalışmıyor," diye cevapladı Baz. "Seni patlatmaya çalışıyor."

"Sana daha fazla büyü kullandırmaya," dedi Penny.

Baz arkasındaki haritaları gösterdi. "Daha büyük bir delik açmak için."

Onlara baktım.

Onlar da bana baktı.

Hâlâ kendileriyle gururlanıyor gibi görünüyorlardı –ve heyecanlı–, sanki büyü dünyasının gelmiş geçmiş en büyük tehdidine bakmıyorlarmış gibi.

"Sihirbaz'a söylememiz gerek," dedim.

Baz'ın suratı asıldı. "Cesedimi çiğnemen gerekir."

75

BAZ

"Eğer bu doğruysa," dedi Snow, "birazı bile doğruysa, bunu gizleyemeyiz. Sihirbaz'a gitmek zorundayız."

Bunun geleceğini biliyordum.

Çözümünün bu olacağını biliyordum.

Başından beri işler ciddileştiği anda Simon'ın Sihirbaz'a koşacağını biliyordum.

"Hiç de değiliz," dedim. "Asalaklara gitmek zorundayız."

"*Asalaklar,*" dedi Snow. Söylediğime inanamıyormuş gibi. "Demin Sihirbazlar Âlemi'ni yok etmekte olduğumu söyledin ve şimdi asalak avlamaya mı gitmek istiyorsun?"

"Bir anlaşmamız var," diye hatırlattım. Sesimin ısrarcı ama çaresiz çıkmaması için özen gösterdim.

Snow bana tuhaf bir ifadeyle baktı. Sanki artık erkek arkadaş olduğumuzdan bahsediyormuşum gibi. Sanki bunun artık bir önemi varmış gibi.

Sinirle iç geçirdim. "O anlaşmadan bahsetmiyorum, seni aptal; annemin katilini bulmama yardım edeceğine söz verdin."

"Annenin katilini bulmana yardım *edeceğim*," dedi Snow. "Bunu nasıl durduracağımızı bulduktan sonra." Başı öne düştü. "Belki. Yani. Sihirbaz çözümün beni öldürmek olduğuna karar vermez de hâlâ hayatta olursam."

"*Simon*," diye uyardı Bunce.

"O beklemek zorunda," dedim. "Ailem neler olduğunu öğrendiğinde tüm Sihirbazlar Âlemi de öğrenecek. Zaten Eski Aileler, büyülerini almak için senin Sihirbaz'la plan yaptığını düşünüyor. Seni ortadan kaldırana taç takılacak."

"*Baz*," dedi Penelope.

"Sanırım bu kişi sen olacaksın," dedi Snow gözlerini kısarak.

"Ateşkesimiz var," dedim sesimi yükselterek. "Bu iş artık fazlasıyla ciddi ve annemin cinayetini şimdi çözmezsek bir daha asla çözemeyiz. Ayrıca söz verdin, Simon. *Ben söz verdim*."

"Şu an endişelenmemiz gereken daha önemli sorunlar var!" diye bağırdı Snow.

"Hiçbir şey annemden daha önemli değil!"

76

BAZ

Asalakların yaşadıkları yeri Fiona söylediği için hatırlıyordum. *"Tanrı aşkına, bu ne dağınıklık, hem de Blackfriars Köprüsü'nün altında... Bu şehir cehenneme dönmüş,"* demişti beni arabaya sürüklerken.

Hounslow'dan Blackfriars'a gitmem uzun sürmedi. Noel'di ve kimse dışarıda değildi. Arabayı park ettim ve köprünün başına yürürken karların arasında kendime yol açtım.

Biraz paniklemeye başlıyordum.

Tek başıma gelmemem gerektiğini biliyordum ama yardım isteyebileceğim herkes beni asıl soruna çekerdi: Ailemin artık büyü anlamında evsiz olmasına. Fiona bile bugün beni dinlemezdi.

Simon ve Penny günü kurtarma işlerine dönmüşlerdi. Ya da günü mahvetme. Belki ikisi birden. Sorun değildi; Simon için ne konumda olduğumu biliyordum: dünyanın geri kalanının altında. Sihirbaz'ın çok, çok altında.

Sorun değildi. Sorun değildi.

Korkuyordum ama bu mantıklıydı. Işığın nasıl bir şey olduğunu unutana dek tabutun içinde tutulduğunuz yere gitmeyi deneyin.

Ama geçen seferkinden iyi durumdaydım. Öncelikle bilinçliydim. Asam yanımdaydı. Aklım başımdaydı.

Asalakların ininin kapısını bulmam zor olmadı; bir yığının arasındaki bir boşluktu. Biraz çamuru kenara itince kokuyla midem kalktı. Islak kâğıt ve çürük. Doğru yerdeydim.

Benim bile göremeyeceğim kadar karanlıktı, bu yüzden avcumun üzerinde ateş yakarak etrafımdaki hiçliği aydınlattım.

Alevlerin büyümesine izin verdim ve biraz daha hiçlik gördüm. Bir yığın kaldırım taşı. Büyük taşlar. Hiçbiri tanıdık değildi; buraya getirildiğimde bilincim yerinde değildi ve buradan götürülürken de pek yerinde sayılmazdı. Asalakların nasıl göründüklerini bile bilmiyordum.

Boğazımı temizledim. Hiçbir şey olmadı.

Tekrar temizledim. "Adım Basilton Pitch," diye seslendim. "Size bir soru sormaya geldim."

Kaya benzeri büyük şeylerden biri titremeye başladı. Ateşi ona doğrulttum. Ve asamı.

Büyük kaya Transformer gibi açılıp yulaf ezmesi renkli kazak giymiş, daha büyük kaya benzeri bir şeye dönüştü. "*Sen,*" diye homurdandı yol çalışması gibi bir sesle.

Tanıdık bir homurtuydu. Duvarların üzerime geldiğini ve ağzımda bayat kan tadı olduğunu hissettim. (Kan bayatladığında daha yoğun olurdu; pıhtılaşırdı.)

"*Sen,*" dedi o şey yeniden. "*Sen bizden birilerini öldürdün.*"

"Eh, siz de beni kaçırdınız," dedim. "Unuttun mu?"

"*Seni öldürmedik,*" dedi. Artık daha fazlalardı. Etrafımda çıtırdıyorlardı. Nereden geldiklerini görmüyordum ama molozlar azalmışa benziyordu. Yüzlerini seçmeye çalıştım; her şeyleri sarı-gri üstüne sarı-griydi. Islak çimento yığınları gibiydiler.

"Beni öldürmek üzereydin," dedim. "Ama burada olmamın sebebi bu değil. Sizinle konuşmaya geldim."

Etrafımı çevirmişlerdi. Taştan bir çemberin içinde duruyordum adeta.

"Konuşmayı sevmeyiz," dedi biri. Kazaklı olan olabilirdi. Ya da yanımda, üzerine kablosu yerde sürünen elektrikli battaniye atmış olan.

"Konuşulmayacak kadar soğuk," diye homurdandı bir başkası. *"Dinlenme vakti."*

Doğru, unutmuştum. Asalaklar kış uykusuna yatarlardı. Onları uyandırmış olmalıydım. "Dinlenebilirsiniz," dedim. "Gideceğim. Sadece bana şunu söyleyin..."

Kendi kendilerine homurdandılar.

"Sizi benim peşime kim taktı?"

Asalaklar cevap vermediler. Neler olduğunu göremememe rağmen bana yaklaştıklarını hissediyordum.

"Beni kaçırmanız için sizi kim tuttu?" diye bağırdım. Asamı havaya kaldırdım, kolumu arkama kıvırdım. Belki artık büyü yapmaya başlamam gerekiyordu ama onları öldürürsem istediğim cevapları alamazdım. Ayrıca karşılık verirlerse ne yapacaktım?

Karşılık vermeye başlamışlar mıydı?

Aniden kendimi taş duvarların arasına sıkışmış hissettim. Yaklaşıyorlar, sol kolumun etrafında toplanıyorlardı. Elimdeki ateşin etrafında... *ateşin.*

"Bana saldırırsanız ateşim söner," diye bağırdım.

Çıtırtılar durdu; sanırım sabit duruyorlardı. Etrafımda, elimin etrafında dağınık halde toplanmış gibiydiler. Bu şekilde ne kadar durabileceğimi düşünüyorlardı? (Ve neden tropik bir iklime taşınmıyorlardı?)

"Söyleyin bana, sizi kim gönderdi?" diye sordum.

"Söylemem," diye cevapladı bir tanesi. Sanki kayaların çakıllara dönüşmesini dinlemek gibiydi.

"Neden?"

Arkamdaki duvar bana yaklaştı. *"Söylemememizi söyledi."*

Dikleştim. "Ben de size aksini söylüyorum."

"Bizi ısıttı," dedi büyük olan.

"Isınmış gibi görünmüyorsunuz."

"Bizi bir süreliğine ısıttı," dedi.

"Konuşmamamızı söyledi," diye gürledi diğeri.

"Konuşmayı sevmeyiz."

Elimdeki ateşi söndürdüm ve sanki on bin diş aynı anda gıcırdıyormuş gibi bir ses çıkardılar.

"Daha fazla ateş," dediklerini duydum. *"Daha fazla ateşşş."*

"Sorularımı cevapladığınızda size biraz daha ateş vereceğim!" Titriyorlardı. Bunun öfkeden mi, sabırsızlıktan mı yoksa başka bir şeyden mi olduğundan emin değildim. "Sizi kim gönderdi? Beni kaçırmanız için size kim ödeme yaptı?"

"Bizi ısıttı," dedi.

"Kim?"

"Sizden biri."

"Bizden kim? Erkek miydi? Nasıl görünüyordu?"

"Erkek gibi. Yumuşak."

"Sıcak."

"Kaldırımda ıslak bölge."

"Yeşil."

"Yeşil mi?" dedim.

En büyük asalak açıldı ve diğerlerini uzaklaştırarak taş yığını halinde önümde durdu. *"Senin mezar taşın!"*

"Sizden biri."

"Sıcak."

"Vampir çocuğu al," diye gıcırdadı büyük olan. *"Onu karanlıkta tut, ona kan ver."*

"Soğuk gelene kadar tut."

"Ateş. Sıcak. Söz verdin."

Yine bana yaklaşıyorlardı. *"Söz verdin."*

Avcumda yeniden ateş yaktım ama geri çekilmek yerine hepsi daha da yaklaştı; bileğimi göremiyordum bile.

"Geri çekilin!" diye bağırdım. Sol kolum omzumdan çekiliyordu ve asamı tuttuğum kolum kulağıma kadar çıkmıştı. "Geri çekilin!"

"Kâğıt taşı yener büyüsü yap," diye bağırdı biri. Asalak değil, bir insan.

"Ne?"

"**Kâğıt, taşı yener.** Hadi."

"***Kâğıt, taşı yener!***" diye bağırdım ve farklı türde bir kaos patlak verdi:

Asalakların üzerinde zıplayıp gazetelerle onlara vuran biri vardı. Asalaklar kaçmaya çalıştılar ama adam onlara vurunca oldukları yerde duruyorlardı. Kıpırdamadan. Etrafımdaki baskı durdu.

Başımı kaldırınca Nicodemus'un en büyük asalağın üzerinde durup soluklandığını gördüm.

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. "Burada ne işin var?" diye sordum.

Bana küçümser bir ifadeyle baktı. "Seni asalaklardan kurtarmaya geldim."

"Onları *The Guardian*'la uyuttun mu?"

"Evet. Sen neden yapmadın?"

Nicodemus'un üzerinde ucuz bir ceket, beyaz tişört, cüzdan zinciri olan siyah kot ve eski model çelik topuklu Doc Martens vardı. Aptal teyzemin onda ne bulduğu belliydi.

Eğilip bileğimden tuttu ve asamı diğer kolumu sıkıştıran duvara doğrulttu. "**Mola ver, bir Kit-Kat ye,**" dedi.

"Ne?"

"Söyle."

"Neden?"

Bileğimi sıktı.

"***Mola ver, bir Kit-Kat ye!***" diye bağırdım ve kolumun etrafındaki taş, çakıllara dönüştü. "Bunun işe yaramaması gerekirdi," dedim elimi ondan çekerken.

Asalaklar onların parçalarını koparmama rağmen uyanmıyorlardı.

"Şikâyet etmeyi kes," dedi Nicodemus. "Hadi. Gazeteler onları sonsuza dek uyutmaz."

Kolunu uzattı. Ekşi kan ve elma şarabı kokmasına rağmen kolunu tuttum. Ben de asalakların üzerinde duruncaya dek beni kaldırdı.

Birinin üzerinden diğerine atlayarak ilerledik. "Bu taraftan," dedi Nicodemus büyük bir feneri yakarak.

Onun peşinden çamurlu yoldan gün ışığına çıktım. Çıkar çıkmaz onu ittim.

"Dikkat et," dedi. "Az önce hayatını kurtardım!"

"Planımı mahvettin! Beni kaçıran kişinin kim olduğunu söylemek üzereydiler!"

"Söylediler zaten," diye tersledi. "Sihirbaz'dı!"

Sihirbaz. Yeşil adam. Mezar taşı. *Sihirbaz mı?*

Nicodemus'un dudakları kıvrılınca eksik dişini gördüm. "Seni Sihirbaz kaçırttı," dedi. Bana yaklaşmaya devam ediyordu ve ben de geri çekilmeye devam ediyordum. "Vampirleri Watford'a sokan da Sihirbaz'dı."

"Ne?" Karda tökezledim, son anda düşmeden durabildim.

Nicodemus, birkaç santim önümde durup, "Onlarla anlaşma yaptı," dedi. "Watford'a saldırıp herkesi korkuturlarsa Londra'da yaşamalarına izin verecekti. Anlaşmayı benimle yapmak istedi ama ben kabul etmeyince başkasını buldu."

"Sihirbaz, annemi öldürmeleri için vampirleri mi gönderdi?"

"Anneni uyarmaya çalıştım ama bana inanmadı." Nicodemus omuz silkti. "Sihirbaz'ın anneni öldürmek istediğini sanmıyorum ama ölmesini pek de umursamamıştı. Her şeyi kolaylaştırdı, değil mi?"

Bir adım daha geriledim. "Bunu bana neden şimdi anlatıyorsun? Neden önceden anlatmadın? Ve neden buradasın? Beni takip mi ettin?" Başka vampirler var mı diye bakındım. Bu bir tuzak mıydı?

"Sana söyleyemezdim," dedi Nicodemus. "Beni öldürürdü! Ama şu an öldürse de bir önemi yok. Gidip kız kardeşimi tutukladı. Senin Sihirbaz. Ebeneza'yı aldı. Onu geri almak için yardımına ihtiyacım var."

Sihirbaz'dı. Başından beri Sihirbaz'dı.

Onun olabileceğini hep düşünüyordum ama *gerçekten o* olabileceğini hiç düşünmemiştim. Nasıl yapardı? O *Sihirbaz'dı.* Nasıl?..

Snow gibi ses çıkardım: karnımdan başlayıp sivri dişlerimi tetikleyen bir homurtu. *Sonra dönüp arabama koştum.*

Nicodemus peşimden koşup beni kolumdan tuttu. "Bekle! Ben de seninle geliyorum!"

"Hayır, gelmiyorsun."

"Dedim ya... Kardeşimi aldı!"

"Bunu neden umursayayım?"

"Onunla savaşmanda sana yardım edeceğim."

"Yardımını istemiyorum, seni canavar."

"Çok kötü," dedi beni çekerek. "Yine de edeceğim!"

Çaresizce bir haykırış konuşmamızı böldü: Bir Normal, spanyel cinsi şaşı köpeğiyle yürüyordu ve köpek, Nicodemus ve benimle ilgileniyor, çılgınca havlıyordu.

"Buraya gel, Della." Normal, onu tasmasından çekti ve köpek üzerimize atlarken neredeyse boğuluyordu. *Hav hav hav.*

"*Baz! Baz! Baz!*" dediğine yemin edebilirdim.

Nicodemus'a arkamı dönüp köpeğe daha dikkatli baktım. "Benim adımı mı söylüyorsun?"

"Baz!" diye havladı köpek. "Şükürler olsun! Benim, Penelope!"

"Bunce?" Onun sesine benziyordu. Ciyaklayan bir köpek gibi. "Seni kim köpeğe çevirdi?"

"Köpek miyim?" dedi şaşkınlıkla. "Büyü daha önce hiç bu şekilde işlememişti. Baz, gelip beni alman gerek!" Normal, bir tehditmişim gibi köpeğini almak üzere eğildi.

Aslında tehdittim. Köpeği kucağıma alıp yüzümün karşısında tuttum.

"Hey," dedi Normal. Nicodemus ona tıslayınca adam tasmayı bıraktı.

"Bunce, sen neden bahsediyorsun?"

"Baz, Simon'ın Sihirbaz'la tek başına yüzleşmesine izin veremeyiz; içimde çok kötü bir his var. Gelip beni almalısın!"

Simon. Sihirbaz'la yalnız. Annemin katiliyle.

"Geliyorum." Köpeği kolumun altına atıp Normal'e baktım. "Köpeğini ödünç almam gerek."

"Öyle bir şey..."

Asamı kaldırdım. ***"Burada görecek bir şey yok!"*** Normal bize, ardından eline baktı ve cebinden sigara çıkardı.

Arabama doğru koşmaya başladım.

Nicodemus tam arkamdaydı. "Ben de seninle geliyorum!"

Koşmaya devam ettim. Tekrar kolumdan tutunca hızla ona dönüp avcumda ateş yaktım. Nicodemus geriye sıçradı.

Köpek Bunce ona havladı.

"Kız kardeşimi kurtarmak zorundayım," dedi. "Ve senin de yardımıma ihtiyacın olabilir. Oraya tek başıma giremeyeceğimi biliyorsun."

Başımı kaldırdım. "Yardımına ihtiyacım *olabilir*. Söylediklerin doğruysa Ebb'in kesinlikle ihtiyacı var. Ama Watford'a ikinci kez vampir sokmayacağım. Hadım edilmiş olsa bile."

77

AGATHA

"Ah, şükürler olsun," dedi annem. Bornozuyla *kapımın önünde* duruyordu.

Yastığımdan başımı kaldırdım. "Ne?" Kıyafetlerimle battaniyenin üstünde uyuyakalmıştım. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum.

"Demin Mitali Bunce aradı. Simon ve Penelope kaçmış ve senin de onlarla olabileceğini düşündüm."

"Hayır... Kaçmışlar mı?"

"Kaçtıklarını, kaçırılmadıklarını umuyor." Annemin sesi kısıldı. "Dün geceden sonra."

"Anne, sorun nedir?"

"Bir saldırı daha olmuş," dedi. "O korkunç Humdrum... *Pitch'lere* saldırmış. Her şeyi yutmuş. Korkunç bir olay. En büyük büyü malikânesiydi."

"Ama Simon..." dedim.

"Ne var canım? Sana bir şey mi söyledi?"

• • •

Asalakları bulmaya gitmişlerdi. Bundan emindim. Tam da onların yapacağı türden bir şeydi. Aileleriyle konuşmadan ya da yardım istemeden gidip bir grup canavarla yüzleşmek...

Anneme söylemeyi düşündüm. Simon'ın dün gece Pitch'lerde olduğunu. Onun ve Penny'nin –ve *Basilton Grimm-Pitch'in*– birlikte plan yaptıklarını.

Ama annem ona neden daha önce söylemediğimi sorgulardı.

Sonra da muhtemelen çenemi kapalı tutmamı söylerdi. Tüm Sihirbazlar Âlemi savaşın eşiğindeyken ya da belki savaşın içindeyken olaylara dahil olmanın iyi olmayacağını söylerdi.

Annem babamın Meclis'te acil durum toplantısında olduğunu söyledi. Sihirbaz da kulesine kapanmış yıldızlarla mı ne konuşuyormuş.

Simon ve Penny'yle olmadığım için rahatlamıştı ama aynı zamanda tuhaf bir şekilde endişeliydi de. "Agatha, Simon'la ilgili her şey yolunda mı?"

"Kayıp olduğu gerçeği dışında mı?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun, canım. Sizin *aranız*. İkiniz."

"İyiyiz," diye yanıtladım.

Ona ayrıldığımızı söylemeyecektim. Simon'ın hayatta olup olmadığını bile bilmiyordum, mecbur kalmadıkça anneme farklı bakış açımdan bahsetmeyecektim.

Partiden kalan yemeklerden biraz aldım –diyet kola ve enginarlı tost– ve odama çıktım. Annemlerin partisinden önce uyuyakaldım, onlar da beni uyandırmadılar. Dinlenmeye ihtiyacım olduğuna karar vermiş olmalıydılar.

Ekmekten bir ısırık aldım. Bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu. Hiçbir şey.

Simon'ın nerede olduğunu bilmiyordum bile. "Asalakların peşindedir" cevabı yardımcı olmuyordu. Başka ne biliyordum? Baz'la mı birlikteydi? Artık arkadaşlar mıydı? Bunlar ipucu değildi.

Arkadaş olduklarına hâlâ inanamıyordum.

Simon açısından inanabiliyordum; o isteyen herkesle arkadaş olabilirdi. Canlı yıkım güllesiyle arkadaş olmayı sorun etmeyen herkesle. Ama Baz'ın çıkarı neydi?

Baz'ın tek istediği Simon'ın ölmesiydi. Simon'ı ortadan kaldırmak için her şeyi yapardı.

Her şeyi...

Ya tüm bunlar numaraysa?

Ya Baz, Simon'ı asalaklara yönlendiriyorsa? Beni o gece Orman'a yönlendirdiği gibi...

Yani tam yönlendirmemişti aslında. Ben onu takip etmiştim. Ama yine de. *Yine de...*

Baz vampirdi.

Baz düşmandı.

Baz *Pitch'ti.*

Telefonum başucumdaydı. (Evde telefon kullanmama izin veriliyordu.) Penny'ye mesaj attım.

Annen seni arıyor. Herkes çok endişeli.

Ve:

Asalaklarla mı savaşıyorsunuz? Yardıma ihtiyacınız var mı? Size yardım çağırabilirim.

Sonra:

Baz'la birlikte misiniz? Bunun bir numara olabileceğini düşünüyorum. Simon'a bir şey yapmaya çalışacağını.

Ve sonra:

En azından bir not bırakabilirdin. Gayet basitti.

Telefonumu yatağa fırlatıp kolamı açtım. Yastığımın altına sakladığım Lucy ve Davy'nin fotoğrafını çıkardım.

Cesur, gözüpek Lucy Salisbury böylesine çaresiz bir durumda ne yapardı?

Anlaşılan mantıklı bir insan gibi Kaliforniya'ya kaçar, durumu halletmeleri için işi kahramanlara bırakırdı.

Baz, Simon'ı kandırdıysa bu konuda bir şey yapamazdım.

Ama burada hiçbir şey yapmadan duramazdım, lanet olsun! (*Simon'a* lanet olsun.) (*Hepsine lanet olsun.)* Aptal olaylarına dahil olmadığımda bile yine de bir şekilde dahil oluyordum. Üstüme düşeni yapmam gerekiyordu.

Evden çıktığımda annem telefonla konuşuyordu. Volvo'yu aldım.

78

BAZ

Bunce'ın yalnızca köpeğin bedenini ele geçirdiğini; onun vücudunda kapalı kalmadığını anlamam biraz vaktimi aldı. Daha önce böyle bir şey hiç duymamıştım. Bunun yasal olmadığından emindim.

Gerçek Bunce, korkunç büyücü, Hounslow'da bir çitin arkasına saklanmış beni bekliyordu.

Onu almaya gidiyordum.

"Cep numaran konusunda bu kadar gizemli olmasaydın bunu yapmak zorunda kalmazdım!" diye havladı arka koltukta.

PENELOPE

Komşumuzun bahçesinde saklanıyordum. Eve gidemiyordum çünkü annem oradaysa çıkmama izin vermezdi ve çıkmam *gerekiyordu*... Simon'ın Sihirbaz'la tek başına yüzleşmesine izin veremezdim.

Watford'a çoktan ulaşmış olabilirdi. Muhtemelen oraya ışınlanmayı *düşünmüştü* ve ışınlanmıştı.

Simon'la işleri ciddi anlamda berbat etmiştim.

Baz öfkeyle çıktıktan sonra benim de kendisiyle gelmeme izin verecekti ama sonra onu vazgeçirmeye, *mantıklı* konuşarak ikna etmeye çalışmıştım.

"Belki Baz haklıdır," demiştim.

Simon odamda volta atıp, kılıcını savuruyordu ve aniden durarak hor görürcesine bana baktı. "Ciddi misin Penny? Asalaklar mı?"

"Hayır, asalaklar konusunda değil... Ama Simon, etraflıca düşünsene, insanlar seni öğrendiklerinde ne olacak?"

"İnsanlar umurumda değil!" diye gürledi.

Onu susturdum. Kardeşlerim hâlâ alt kattalardı. "Sihirbaz'ı umursuyorsun," dedim. "Senin büyü çaldığını öğrendiğinde ne olacak dersin?"

"*Büyüyü çalmıyorum!*" diye fısıldadı.

"*Her ne yapıyorsan!*" diye fısıldayarak karşılık verdim. "Ne olacak?"

"Bilmiyorum! Sihirbaz karar verir."

O noktada muhtemelen pes etmeliydim. Ama onun yerine karşısına geçip elini tutmuştum.

"Simon," dedim. "Belki de sadece *gitmeliyiz*."

Ne dediğimi anlamadı. Diğer eliyle kılıcını kavradı. "Penny. Ben de onu diyorum. Gitmek zorundayız."

"Hayır." Ona bir adım yaklaştım. "Bence bu gitmemiz için tek şansımız olabilir."

Bana delirmişim gibi bakıyordu. Üsteledim: "Herkes Humdrum'la bir bağın olduğunu biliyor artık. Gerçekte neler olduğunu öğrendiklerinde, sevdiğin insanlar bile... Sen herkes için tehditsin, Simon. Tüm dünyamız için. Öğrendiklerinde... Belki bu, buradan *ayrılmak* için son şansımızdır. *Gidebiliriz*."

Başını iki yana sallamıştı. "Nereye gideceğiz, Penny?"

"Nereye gitmemiz gerekiyorsa," dedim. "Uzaklara."

SIMON

Uzaklara. Uzak diye bir yer yoktu.

Yalnızca burası ve Normaller vardı. Penelope büyüden kaçmanın benim için kaçış olduğunu mu düşünüyordu?

Bunun mümkün olduğunu bile sanmıyordum. *Ben* zaten büyüydüm. Her ne yaparsam yapayım, ondan kaçmak bunu durdurmayacaktı.

"Bunu düzeltmem gerek," dedim. "Bunu benim düzeltmem gerek."

"Bunu yapabileceğini sanmıyorum," dedi Penelope.

Elini bıraktım. "Yapmak zorundayım. Bu yüzden buradayım."

Ama belki de burada olmamın sebebi bu değildi. Belki de yalnızca her şeyi mahvetmek *için buradaydım*.

Yine de bu, yapmak zorunda olduğum şeyi değiştirmiyordu.

PENELOPE

"Sihirbaz'la konuşacağım," dedi.

"Simon, lütfen yapma," diye yalvardım.

Fakat beni dinlemeyi çoktan bırakmıştı. Sırtından koyu kırmızı kanatlar ve bacaklarından aşağı doğru da ok benzeri kuyruğu çıktı.

Kararlı bir ifadeyle bana baktı. Ve gitti.

İşte o zaman Baz'ı aradım.

Bordo spor arabasını önümde durdurdu. Ben çalıların arasından çıkarken Baz çoktan eğilip kapımı açıyordu bile.

Arka koltukta küçük, şaşı bir köpek oturuyordu. Onu ele geçirme büyümü kaldırdım ve köpek havladı.

79

LUCY

Sonbahar gündönümünde gizlice Watford'a girdik.

"Oğlumuz yaz gündönümünde doğacak," dedi Davy, Beyaz Şapel'in en üst katındaki eski Kâhin odasının zeminindeki boşluktan beni yukarı çekerken.

"Ya da kızımız," dedim.

Güldü. "Sanırım bu doğru."

Ahşap zemine çıktım. "Kâhinler buraya nasıl çıkıyorlarmış?"

"Eskiden merdiven varmış," diye yanıtladı.

Oda yuvarlaktı; eğimli, vitraylı ve karmaşık bir çizimin olduğu kubbe şeklinde bir tavanı vardı. Tavanda el ele tutuşmuş, parlak yıldızlar ve süslü harflerle yazılmış siyah bir metne bakan bir kadın ve erkeğin tablosu vardı. Metnin yalnızca bir kısmını çıkarabildim... *Zamanın rahminde.* Shakespeare. "Burayı nasıl buldun?"

Davy omuz silkti. "Araştırarak."

Watford'ı herkesten iyi bilirdi. Biz flört edip ders çalışmakla meşgulken o her bir köşesini gezerdi.

Tuz, yağ ve koyu mavi kanla yere bir şekil çizmesini izledim. (Beş köşeli yıldız değil, başka bir şeydi.)

Şalımı omuzlarıma ve bacaklarıma örttüm. Yanımıza hiçbir şey almamıştık. Ne battaniye ne yastık ne de minder.

Davy'nin bir yığın notu vardı ve onları okuyup duruyordu.

"Her şeyden emin misin?" diye sordum bu hafta yirminci kez. Bunu yapmayı kabul ettiğimden beri bana karşı daha hoşgörülüydü.

Kabul etmiştim.

Düşünmüştüm ki...

Davy'nin bunu bensiz yapabileceğini düşünmüştüm. Başka bir yolunu bulacağını.

Ben yanında olduğum sürece kendini fazla kaptırmasına engel olabileceğimi.

Ve... *Davy'nin* çocuk istediğini. Her şeyden öte, *çocuk* yapmaktan bahsediyorduk. Benden çocuğunu taşımamı istiyordu. Hayatımızı değiştirmemizi.

Bunu istiyordum.

"Eminim," dedi Davy. "Ritüelleri ve sözleri üç kaynaktan karşılaştırdım; üçü de birbirine uyuyor, *çok az fark var.*"

"Bunu daha önce başkası neden denemedi?" diye sordum.

"Ah, sanırım denediler," dedi heyecanla. "Ama *biz* denemedik. Kendin de söyledin, kimse bu ritüeller üzerinde benim kadar çok çalışmadı. Hiçbir bilginin bu notlara erişimi yoktu."

Büyülerin bazılarını benimle paylaşmıştı. *Beowulf.* İncil. Şalımı daha sıkı sardım. "Yani risk yok..."

"Risk her zaman var. Biz bir şey yaratıyoruz. Bir hayat."

"Bir çocuk," dedim.

Ayağa kalkıp çiziminin üzerinden atlayarak yanımda eğildi. "Bizim çocuğumuz, Lucy, Sihirbazlar Âlemi'nin gelmiş geçmiş en güçlü büyücüsü."

Oda yedi mumla aydınlanıyordu.

Davy her büyüyü yedi kez söylemişti.

Neden hep yedi? diye düşündüm soğuk ahşap zeminde sırtüstü yatarken.

Müzik getirmiş olmayı diledim. Ama dışarıda şarkı söyleniyordu; öğrenciler Ulu Çayır'da gündönümü ateşinin başındalardı.

Gece tahmin ettiğimden daha törensel bir hal almaya başlamıştı. Watford'a gizlice girmek ve gizli odayı bulmak eğlenceliydi ama Davy artık odaklanmış ve sessizleşmişti.

Ritüelin işe yarayıp yaramadığını nasıl bileceğimizi merak ettim.

Bebeğimizin dünyanın en güçlü büyücüsü olup olmadığını? Farklı görünür müydü? Gözleri parlar mıydı?

Davy ritüel boyunca konuşamayacağımızı söylediği için gözlerine baktım. Mutlu ve heyecanlı görünüyordu.

Çünkü sonunda gökyüzüne bağırmak dışında bir şey *yapıyordu.*

Konuşmamaya çalıştım. Hiç kıpırdamadan yattım.

Gerçekleştiği anda büyünün ve şansın bizim yanımızda olduğunu *biliyordum.*

Karnımın derinliklerinde bir çekim oldu. Sanki orada bir yıldız patlamış gibi. Dünyam bembeyaz kesildi ve tüm büyüm kasıklarımda gergin bir top gibi kasıldı.

Yeniden görebildiğimde, Davy'nin altın yüzü daha önce hiç görmediğim kadar mutlu bir ifadeyle üzerimdeydi.

80

AGATHA

Watford'a ulaştığımda kapılar açıktı ve karda yalnızca bir arabanın izi vardı. Bu iyiydi; demek ki Sihirbaz buradaydı. İzleri takip ettim ve Volvo'yu avluda Sihirbaz'ın Jeep'inin yanına park ettim. Başım derde girmezdi; bu acil durumdu.

Acil durumlarda iyi değildim. Sihirbaz'ı bulup işi ona bırakmak için sabırsızlanıyordum. Ona bildiklerimi anlatacak ve bu karmaşadan olabildiğince uzaklaşacaktım.

Belki Minty'nin evine giderdim ve *Mean Girls* izlerdik. Annesi de bize alkolsüz mojito yapardı. Jel manikür yapardık; Minty'nin kendi makinesi vardı.

Büyü Minty'nin umurunda değildi. Fantastik kitaplar bile okumazdı. *"İlgimi çekmiyor,"* derdi. *"O kadar sahte ki."*

(Bir keresinde Penelope'yle manikür yapmaya çalışmıştım ve dikkati dağılıp bunu büyüyle yapmanın bir yolunu bulmaya çalışmıştı.)

Karda koşarak Ağlayan Kule'ye gidip Sihirbaz'ın ofisine çıktım. Yemin ederim, binlerce basamak vardı. Asansörler de vardı ama büyüleri bilmiyordum.

Kapısını çalma konusunda endişeleniyordum ama zaten açıktı ve içerisi tam bir kaostu. Sanki Penny buraya girmişti: Her yerde yığınlar halinde, açık kitaplar vardı. Yırtılıp bir duvarın tamamına yapıştırılmış sayfalar vardı. (*Yapıştırılmamış,* büyüyle duvara tutturulmuşlardı.) (İşte tam da bu tür şeylerden bıkmıştım. Bant kullansa ne olurdu sanki? Neden kâğıdı duvara yapıştırmak için büyü kullanılırdı ki? Bant. Var olan bir şeydi.) Her neyse, Sihirbaz burada değildi. Ona not bırakabilirdim ama burada bulabilir miydi ki? Hem vaktinde dönmezse ne olacaktı? Sihirbaz'ın görevleri düşünüldüğünde kendine gerçekten bir sekreter tutması gerekiyordu. Sinirlenip kitaplardan birini kapadım ve pencere pervazına yaslanıp ne yapacağıma karar vermeye çalıştım.

O sırada Beyaz Şapel'deki ışıkları gördüm.

SIMON

Watford'a giden yolu bildiğimden emin değildim.

Artık uçtuğumdan da emin değildim. Ya da sadece orada olmayı düşünüp düşünmediğimden.

Bu –yaptığım şey, kullandığım bu büyü– yeni bir delik açmak için yeterli mi yoksa sadece eskiden oluşmuş bir tanesini mi genişletiyordu, merak ediyordum.

Hepsi benim hakkımda yanılıyor mu, merak ediyordum.

AGATHA

Beyaz Şapel'i sevmiyordum. Burada ne zaman toplantımız olsa saçımdaki tütsü kokusunu uzun süre geçiremiyordum.

Bugünse tütsüden çok duman kokuyordu. Duman ve harcanmış büyü. Sınav sonrası bir sınıf gibi.

Sihirbaz'ı bulup ona öğrendiklerimi anlatacak, sonra da gidecektim.

(Minty'nin evi bu felaketten yeterince uzakta olmayabilirdi. Belki İskoçya'da bir üniversiteye giderdim. Kate'in William'la tanıştığı okula.)

Şapel'in girişi boştu. Dumanı takip ederek ilerledim ki bu aptalca bir hareketti –Simon hareketi– ama aynı zamanda Sihirbaz'ı bulmanın en iyi yoluydu.

İlerlemeye, kapıları açmaya, binanın içinde yürümeye devam ettim. İçerisi daha da dumanlıydı. Ve karanlık. Ve sanırım Sihirbaz'ın şarkı söylediğini duyuyordum. Muhtemelen ciddi bir büyünün ortasında gelmiştim. Belki Simon'ı arıyordu.

"Efendim?" diye seslendim. Ona başka nasıl sesleneceğimi bilmiyordum; Sihirbaz'a birinin Sihirbaz diye seslendiğini hiç duymamıştım.

Ahşabın ahşaba vurma sesine benzer bir çarpma sesi çıktı. Nereden geldiğini anlayamıyordum ve aynı zamanda hiçbir şey göremiyordum. Bazı eski Watford binalarında ışık düğmesi yoktu; ışıkları büyüyle açmanız gerekiyordu. Ama asam cebime sığmadığında arabada, yolcu koltuğunda duruyordu.

Bir çarpma sesi daha geldi. Kıpırdamadan durup dinledim:

Metalik bir ses. Biri bağırıyordu. Bana doğru gelen ayak sesleri duydum; koşuyordu. Nefes nefeseydi.

Biri bana çarpıp beni kenara itti ve yanımdan geçti. Ardından başka biri beni yakalayıp duvara yapıştırdı. "Sana koşmamanı söylemiştim!" diye bağırdı.

"Söylemediniz," dedim. "Bana söylemediniz."

Kollarımı o kadar sıkıyordu ki kırılacaklarını sandım. ***"Işıklar yansın!"*** dedi.

Ve yandı.

Sihirbaz'ın gözlerine baktım. Ben olduğumu fark edince beni bir kenara itti.

"Nereye gitti?" diye sordu.

"Kim, efendim?"

Asasını etrafında salladı. ***"Neredeysen çık ortaya!"*** Dişleri görünüyordu. "Buna zamanım olmadığını biliyorsun. Vakit yaklaşıyor!" Asasını kırbaç gibi savurdu. ***"Lütfen!"*** (Asasını savurdu.) ***"Lütfen!"*** (Asasını savurdu.) ***"Lütfen!"*** (Asasını savurdu.) ***"Bana izin ver, izin ver, izin ver!"***

Ne için büyü yaptığından emin değildim ama büyü bana çarptı ve yere düştüm.

"Sen..." dedi Sihirbaz beni tekrar fark ederek. Gömleği açıktı ve fazlasıyla terliyordu. Göğsü mavi bir şeyle kaplıydı. "Burada ne işin var?"

"Size Simon'ı söylemeye geldim."

"Simon!" dedi hararetle. "Simon nerede?" Elini kaldırdı. "Bir dakika..." Sihirbaz sanki kaçmak istiyor gibi, dinliyor gibi bakıyordu. Bir adım geri attım ama kolumu yakaladı. "Simon nerede?"

"Bilmiyorum, efendim," dedim. "Ama size Basilton Pitch'le birlikte olduğunu söylemeye geldim. Dün gece. Asalakları bulacaklarını söylediler ama bence bu bir tuzak! Ona yardım etmeniz gerek!" Kelimeler, tıpkı arabada provasını yaptığım gibi ağzımdan hızla dökülüyordu.

Sihirbaz homurdanarak başını tuttu. Karanlık odada volta atıyor, görüş açıma bir giriyor, bir çıkıyordu. Büyüsünün ışığı hâlâ üzerimde duruyordu. Kapıya doğru bir adım attım.

"Asalaklar demek. Vampirler. *Çocuklar*. Buna ayıracak vaktim yok!" Öfkeyle homurdanıyordu. Kitaplık gibi ağır bir şeyin gürültüyle devrildiğini duydum. Odadan çıkmak üzere koşmaya başladım ama Sihirbaz beni yakaladı. "Sen de olursun," dedi. "Seninle idare etmek zorundayım."

Bacaklarım hareket etmiyordu. Beni içeri sürükledi.

"Verecek pek bir şeyin yok," dedi, "yine de alacağım."

BAZ

Bunce tırnaklarını yiyordu. Arabaya büyü yapmaya çalışıyordu ama zaten olabildiğince hızlı sürüyordum ve büyüleri gergin çıkıyordu.

Sihirbaz'ın, Humdrum'ın sebebinin Simon olduğunu öğrenince onu öldürmesinden endişe ediyordu.

Bense Sihirbaz'ı öncelikle benim öldürmek istediğimi öğrenmesinden endişe ediyordum.

PENELOPE

Baz'a güvenmiyordum.

Onun yardımını sırf arabası olduğu için istemiştim.

Ona güvenmek isterdim –müthiş bir büyücü ve harika bir eşlikçiydi– ama güvenemezdim.

Yalnızca dört kişiye güveniyordum: Ebeveynlerim, Micah ve Simon. Boşa güvenemezdim ve güveneceksem de bu kişi Tyrannus Basilton Grimm-Pitch olmazdı. O alaycı, çıkarcı ve son derece acımasızdı. Tek derdi, istediğini elde etmek ve kendi adamlarını korumaktı.

Bir de Simon'a bakışlarında bir şey vardı...

Baz'ın yedi yıllık düşmanlığı bir kenara bıraktığını sanmıyordum. Simon'a bakarken gözleri tuhaf bir şekilde parlıyordu. Onu sırtından bıçaklama şansı olsa bıçaklardı diye düşünüyordum.

Simon'ı Sihirbaz'dan uzaklaştırmam gerekiyordu.

Sonra da onu *uzaklaştırmam* gerekiyordu.

AGATHA

Korkmam gerekirdi. Korkuyordum da. Dehşete kapılmıştım.

Tabii ki. Tabii ki bu şekilde öleceğim! Çünkü birileri Simon'ı arıyor ve onun yerine beni buluyor. Adımı bile bilmeyen güç âşığı bir manyak tarafından öldürüleceğim, diye düşünüyordum.

Ona karşı koymaya çalışmadım. Ne anlamı vardı ki? Ama donakaldım ve ağlamaya başladım. Bu şekilde öleceğimi bilmem buna hazır olduğum anlamına gelmiyordu. O sabah anneme karşı daha kibar davranmış olmayı diledim. Tayt ve Ugg dışında bir şey giymiş olmayı diledim. Hep daha güzel bir ölü olacağımı düşünmüştüm.

Sihirbaz beni tavanında kapısı olan ve yukarıdan ışık süzülen başka bir odaya sürükledi.

Asasını kendisine doğrultup, "***Yukarı, yukarı, havalan!***" büyüsü yaptı. Bu büyüyü insanlara yapmamalıydınız; kazara ciğerlerini omuzlarından çıkarabilirdiniz. Ama büyü onda işe yaradı ve havada süzülerek tavandaki kapıdan geçtik.

Sonra bir büyü daha yaptı: "Ve sonra hepimiz düştük!" İkimiz de yere düştük. Büyüyü yapan kişi de düştü. Onun düşme sesini duydum.

"Hayır, Davy," dedi. "Bırak gitsin."

Onun Lucy olduğunu düşündüm. Beni kurtarmaya geldiğini.

SIMON

Günbatımında Ulu Çayır'a indim ve köprüden yürüyerek geçtim. Sihirbaz'ın Jeep'ini ve Dr. Wellbelove'ın Volvo'sunu gördüm. Buradalar mı diye merak ettim. Ya da bir yerlerde savaşıyorlar mı

diye. Kılıçlar ve asalar çekilmiş halde. Savaş Watford'da değilse nerede olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Sihirbaz'ın ofisine giderken Şapel'in üst katındaki ışığı gördüm.

Daha önce ışık yandığını hiç görmediğim bir kuleydi. Orada vitray olduğunu bile fark etmemiştim; taç ya da yıldız kümesine benziyordu.

Oraya baktığımda pencerelerde kör edici beyaz bir ışık parladı.

AGATHA

Sihirbaz ellerinin ve dizlerinin üzerinde doğrulup büyü yapmaya başladı. ***"Lütfen, lütfen, lütfen! Bana izin ver, izin ver, izin ver!"***

"Cehennemde yok bendeki öfke!" diye bağırdı kadın. Değneğinden ateş fışkırdı ve Sihirbaz'ın göğsüne isabet etti. Daha önce Simon'ın bile böyle bir şey yaptığını görmemiştim. Ateşinin ışığı sonunda yüzünü aydınlattı. Ebb'di. Keçi çobanı.

"Kaç, Agatha!" dedi.

Ama Sihirbaz üzerime düşmüştü. "Yapamıyorum," diye hıçkırdım.

Sihirbaz asasını Ebb'e doğrulttuğunda ona tüm gücümle vurdum. Asası elinden fırlayınca onu almak için üzerimden kalktı.

Ebb, ***"Kaç kurtul!"*** diye bağırdı ve dediğini yaptım. Ayağa kalkıp arkamda jet akımı varmışçasına koşarak odadan çıktım.

Dumanın arasından karanlığa, oradan da ışığa ve kara çıktım ve koşmaya devam ettim.

81

EBB

O kızı öldürürdü.

Geri dönmekten başka çarem yoktu.

SİHİRBAZ

Vakit yoktu.

Humdrum bizi tüketiyordu.

Bugün, o gündü; bugün büyüm işe yarayabilirdi. Tatiller uygun zamanlardı, gündönümü uzardı.

Bugün o gündü.

Saati gelmişti.

Keşke Simon burada olsaydı.

Başardığımızı sanmıştım –büyük bir bedeli olmuştu, evet– ama başardığımızı sanmıştım, Lucy. Ulu Büyücü'yü dünyaya getirdiğimizi.

O en büyük büyücü.

Onu Normallerin arasına gizlemiştim ki kimse bilmesin. Kimse sormasın. Hazır olana dek onu gizlemiştim. Beni kendisine çağırana dek. Tıpkı her kehanette söylendiği gibi.

Kusurlu olduğunu bilmiyordum.

Çatlağı olduğunu görememiştim.

Belki bir bebeğin kaldıramayacağı kadar fazla gücü vardı... belki benim hatamdı.

Burada olsaydı bunu düzeltebilirdim. Artık farklı büyülerim vardı. (Geçmişte fazla uzaklara dalmıştım; halbuki yeni gücün yeni ilahilerden geldiğini fark etmeliydim.) Şimdi bir şansım vardı, onu kurtarabilirdim.

Ama Simon burada değildi. Ben de onu bekleyemezdim. Humdrum beklemezdi. Pitch'ler yoldaydı.

Bu kadınla olmak zorundaydı. Simon'dan sonra Âlem'in en parlak yıldızıydı.

Bizim Simon'ımız.

Onun gücünü alabilirdim.

Sadece önce onu öldürmem gerekiyordu.

EBB

Sahip olduğumu düşündüğüm fırsatlara aslında hiç sahip olmamıştım.

SİHİRBAZ

Kaba kuvvet ve doksanların klişeleriyle doluydu.

Keçilere ve araziye bir uzman gibi büyü yaptığını görmüştüm. Ama Ebb kılıç savaşında bir toptu. Simon'ın kayıp bir çocuk gibi onun peşinde dolaşmasına şaşmamalıydı.

Yıllarca onu işten çıkarmayı düşünmüştüm –Watford'ın keçilere neden ihtiyacı olsundu ki?– ama güçlüydü ve benim olmadığım zamanlarda okulu koruyordu.

Dünyamızın kaderi tehlikede olmasa bugün onu feda etmezdim.

EBB

Antrenmansızdım.

Zaten bu tür büyülerde her zaman antrenmansızdım. Suyu viskiye çevirmek için on tane büyü biliyordum ve keçileri bir cümleyle geri getirebiliyordum ama bunda uzmanlaşmayı hiç gerekli görmemiştim.

Nico'yla sorun yaşadığımızda bile genellikle onu **Endişe etme, mutlu ol** ya da **Sakin ol küçük bebek** büyüsüyle yatıştırırdım.

Şu an tek şansım Davy'yi gücümle alt etmekti.

Bar kavgalarında öğrendiğim, "***Tepetaklak!***" ve "***Yere çarp!***" büyülerini yaptım. Sihirbaz daha önce görmediğim bir şey yaptı: büyülerin kendisine çarpmasına izin vermek yerine onlara uydu.

Deli gibi görünüyordu. Gömleği yırtılmıştı ve üzeri pislikle kaplıydı. Kim bilir ne tür bir kara büyü peşindeydi; benden ne istediğini henüz söylememişti. İki kurt gibi karşılıklı daire çiziyorduk.

"Sen bana denk değilsin, Ebb," dedi ve "***Direnmen boşuna!***" dedi.

Büyüyü emdim. Bunu bazen yapabiliyordum; kendi büyümde yakabiliyordum. Sonunda çaresizce, "***Geriye doğru eğil!***" diye bağırdım.

Sihirbaz lastikten yapılmış gibi yere savruldu, ardından kalkıp iç geçirdi.

SİHİRBAZ

Bununla beni hazırlıksız yakalamıştı ve başım çınlıyordu. "Üzgünüm, Ebb. Ama buna ayıracak vaktim yok. Gücüne ihtiyacım var; Sihirbazlar Âlemi'nin senin gücüne ihtiyacı var."

"Ben savaşçı değilim," dedi.

"Biliyorum. Ama ben öyleyim." Ona yaklaştım. "İnsanların için bu fedakârlığı yap."

"Benden ne istiyorsun, Davy?" Korkuyordu. Buna üzüldüm. Bir tutam sarı saç bir gözünü kapatıyordu.

"Gücünü. Senin gücüne ihtiyacım var."

"Veririm. Ben istemiyorum."

"O şekilde olmuyor," dedim. "Benim almam gerek."

Çenesini sabitledi, çoban değneğini aramızda kaldırdı. "***Darmaduman!***" diye bağırdı ve oda çılgına döndü.

Döşemeler yerlerinden çıkıp konfeti gibi etrafımızda dönmeye başladı. Eski camların hepsi tuzla buz oldu.

Bu çocuk büyüsüydü. Öfke nöbeti. Can sıkıcı masa oyunları ve dağınık bilyeler için.

Bu kadındaki güç...

Boşa harcanıyordu.

Kaosun arasında öne atılıp kılıcımı göğsüne sapladım.

EBB

Sihirbaz bir kaçık gibi konuşmasına rağmen onun haklı olduğuna karar verdim.

Bunun en iyisi olduğuna karar verdim. Bir amaç uğruna olduğuna.

Umarım biri keçileri eve götürmeyi hatırlardı.

82

SIMON

Beyaz Şapel'in kapısına ulaştığımda tüm pencereler patladı. Dünya camdan yapılmış da sonu gelmiş gibi bir ses çıktı.

Neyi durdurmam gerekiyorsa onun için geç kalmadığımı umuyordum.

Kime yardım etmem gerekiyorsa etmek için.

Şapel'e koşup kürsünün arkasına ilerledim. Sihirbaz'ı ve arka tarafta, tavanında kapısı olan gizli odayı bulmayı düşündüm. Kanatlarımı çırptım –kanatlarım hâlâ duruyordu– ve açıklığın kenarını yakalayıp kendimi yukarı çektim.

Yuvarlak, savaş alanına dönmüş bir odaydı. Sihirbaz ortada diz çökmüştü, gözleri kapalıydı ve omuzları inip kalkıyordu. Yerde, altında yatan biri vardı ve bir an onun Baz olabileceğini düşündüm. Ama Baz asalakların peşine düşmüştü.

Yerdeki her kimse, bu her şeyin başladığı anlamına geliyordu.

Boğazımı temizleyip elimi kalçama koydum. Kılıç onu çağırmama gerek kalmadan belirdi. Sanki tüm dünya bana karşılık veriyordu. *Düşünmeme* bile gerek yoktu.

Sihirbaz'ın elleri, altındaki kişinin göğsündeydi. Etraflarında yoğun, büyülü bir pus vardı ve Sihirbaz şarkı söylüyordu. Şarkının ne olduğunu anlamam bir dakikamı aldı.

"Haydan gelen huya gider. Biraz aşağı, biraz yukarı."

Sessizce öne bir adım attım; onu büyünün ortasında rahatsız etmek istemiyordum. Özellikle de birini diriltmeye çalışırken.

"Devam et, devam et," diye şarkıyı söylüyordu.

Sessizce bir adım daha attım ve altında yatanın Ebb olduğunu görünce elimde olmadan bağırdım.

"Simon!" dedi Sihirbaz. O kadar şaşırmıştı ki ellerini çekti.

"Durma," dedim dizlerimin üzerine çökerken. "Ona yardım et."

"Simon," dedi Sihirbaz yeniden.

Ebb'in göğsünden kan fışkırıyordu.

"Ona yardım et!" dedim. "Ölüyor!"

"Yardım edemem," dedi. "Ama Simon sen buradasın. Sana hâlâ yardım edebilirim."

Ebb'in kanıyla ıslanmış elleriyle bana doğru uzandı. Sarsılarak ayağa kalkıp ondan uzaklaştım.

Sihirbaz kılıcını çekti –o da kanlıydı– ve benimle ayağa kalktı. Kulağının üzerinden başı yarılmıştı, boynuna ve omzuna kan akıyordu.

"Yaralanmışsınız. Size yardım edebilirim."

Arkama bakarak başını iki yana salladı. Sanırım kanatlarım karşısında dehşete düşmüştü ama şu an onları kaldırabileceğimden emin değildim.

"Ben iyiyim, Simon," dedi.

Çok geçti. Onu iyileştirmeyi çoktan düşünmüştüm bile. Kulağının üzerindeki yara kendini iyileştirerek kapandı.

Elini başına götürdü. Gözleri fal taşı gibi açıldı. *"Simon."*

Çenem titremeye başlayınca, durana kadar kılıcımın kabzasını sıktım. Ebb'i iyileştirmeyi düşünmeye çalıştım –sanırım onu gördüğümden beri bunu düşünüyordum– ama kıpırdamadan kanlar içinde yatıyordu.

Sihirbaz bir hayvana yaklaşıyormuşçasına bana doğru bir adım attı. "Tam vaktinde geldin," dedi. Elini kaldırıp yüzüme dokundu. Kanın yanağımdan süzüldüğünü hissettim. "Sana bir özür borçluyum," dedi. "Pek çok şeyi yanlış anlamışım."

Gözlerine baktım. Aynı boydaydık. "Hayır, efendim."

"Güç değil," dedi. "Sen gelmiş geçmiş en güçlü büyücüsün, Simon. Sen bir... mucizesin." Islak avcuyla yüzümü tuttu. "Ama Seçilmiş Kişi değilsin."

Seçilmiş Kişi değildim.

Tabii ki değildim.

Seçilmiş Kişi değildim.

Şükürler olsun. Bugün söylenen mantıklı tek cümleydi. Yine de bir şey fark etmezdi...

Yine de ona söylemek zorundaydım.

Yutkundum. "Efendim, size söylemem gereken bir şey var. Baz ve Penelope..."

"Şu an onların bir önemi yok! Hiçbirinin. Pitch'lerin de savaşlarının da. Sanki tüm *büyü* uçurumun kıyısında değilmiş gibi! Sanki Büyük Yok Edici kapımıza dayanmamış gibi!"

"*Efendim...*"

"Seni kurtarabileceğimi sandım," diye fısıldadı. Çok yakınımda duruyordu. Bir bebekmişim gibi yüzümü tutuyordu. Ya da köpekmişim gibi. "Seninle ilgileneceğime dair verdiğim sözü tutabileceğimi sandım. Doğru metni, kayıp kafiyeyi bulabileceğimi. Seni *düzeltebileceğimi* sandım... Ama sen doğru araç değildin." Başını onaylarcasına salladı. Sanki hâlâ bana değil de arkama bakıyordu. "Bu kısımda yanıldım," dedi. "Senin hakkında yanıldım."

Ebb'e baktım. Sonra Sihirbaz'a. "Humdrum..." dedim.

Yüzünü buruşturdu. "Hiçbir zaman onunla savaşacak kadar güçlü olmayacaksın. Hiçbir zaman *yeterli* olmayacaksın, Simon. Bu senin suçun değil."

"Benim suçum!" Başımı iki yana salladım ve çenemi sertçe tuttu. "Efendim, gücümün Humdrum'a bağlı olduğunu düşünüyorum. Sanırım onun sebebi benim!"

"Saçmalık!" Tükürüğü ağzıma isabet etti. "Humdrum önceden haber verildi... *'Sihirbazlar Âlemi'ne karşı gelmiş geçmiş en büyük tehdit.'* Tıpkı Ulu Büyücü'nün de önceden görüldüğü gibi."

"Ama Baz diyor ki..."

"O küstahın söylediklerini dinleyemezsin!" Yüzümü bırakıp geri çekildi ve kollarını kaldırarak kırmızı kılıcını savurdu. "Annesinin aynısı. Watford'ın onun yönetimindeyken daha iyi olduğunu düşünen var mı? Koridorlar bomboştu! Yalnızca en zengin, en ayrıcalıklı büyücüler konuşmayı öğreniyordu. Natasha Grimm-Pitch gücünü ve refahını –geçmişi–, Watford'ın değişmesine izin vermeyecek kadar çok seviyordu.

Sihirbaz volta atıyordu. Yere konuşuyor gibiydi. Onu hiç böyle görmemiştim; çok fazla hareket ediyor, çok fazla konuşuyordu.

"Onun ölümünün arkasından ağlamalı mıyım?" diye sordu fazla yüksek sesle. "Bir neslin gücünü kullanmayı öğrenmesini sağladı. *Üzgün* olmam mı gerekiyor? Üzgün falan değilim! Çoğunluğun yararına olan şey nedir?"

Yeniden üzerime saldırdı, eli boynumun göğsümle birleşen yerini kavradı, gözlerime kilitlendi. "Ben. Üzgün. Değilim."

Sonra bana yaklaştı. Saçları saçıma sürttü. "Geçmişe dönebilsem hiçbir şeyi değiştirmem. Hiçbir şeyi. Senin dışında... Seni düzeltemem, Simon." Homurdanıp dişlerini sıkarak başını iki yana salladı. "Seni düzeltemem ama seni *kurtarabilirim*. Ve kehaneti gerçekleştirebilirim."

Ne diyeceğimi bilmediğim için başımı sallamakla yetindim.

Başından beri aldatmaca olduğumu biliyordum; Sihirbaz'ın bunu sonunda söylemiş olması beni çok rahatlatmıştı. Ve bir *planı* olduğunu duymak. Bana sadece ne yapmam gerektiğini söylemesini istiyordum.

"Bana büyünü ver, Simon."

Bir adım geriledim –sanırım şaşkınlıkla– ama Sihirbaz boynumu tuttu. Sağ elini kalbimin üzerine bastırdı. "Alabilirim. Sonunda bir yolunu buldum ama sonra senin benden önce bulduğunu fark ettim. Bana büyünü artık özgürce verebilirsin, değil mi? Pitch

veledine verdiğin gibi?" Her bir parmak izini tenimde hissediyordum. "Beni zorla almak zorunda bırakma, Simon."

Ebb'e baktım. Kolundan ve omzundan akan kanlar sarı saçlarının ucuna gelmişti.

"Düşünsene," diye mırıldandı Sihirbaz. "Senin asla sahip olamayacağın kontrole sahibim. Bilgeliğe... Deneyime... Senin gücünle Humdrum'ı yok edebilirim. Bu anlaşmazlıklara bir son verebilirim... *sonunda başladığım işi bitirebilirim.*"

"Başladığınız işi mi?"

"Reformlarımı!" dedi sertçe. Sonra yorulmuş gibi başı öne düştü. "Onların güçlerini ellerinden almak için yeterli olacağını sanmıştım. Kuralları değiştirmek için. Ama bu insanlar hamamböceği gibi... ışıkları kapadığın anda üzerinde bitiveriyorlar.

"Humdrum yüzünden düşmanlarıma odaklanamıyorum," başını sağa eğdi "ve tüm bu *atışmalar* yüzünden Humdrum'a odaklanamıyorum." Başını sola eğdi. "Bu şekilde olmaması gerekiyordu." Yeniden bana baktı. "Senin çözüm olman gerekiyordu."

"Ben Ulu Büyücü değilim," dedim.

"Sen yalnızca bir çocuksun," dedi hayal kırıklığına uğramış gibi.

Gözlerimi kapadım.

Sihirbaz boynumu sıktı. "Bana ver."

"Size zarar verebilir, efendim."

Sertçe ellerimi tuttu. *"Şimdi,* Simon."

Gözlerimi açtım ve ellerimize baktım. Ona *verebilirdim.* Hepsini. Ona verirdim, sonra da bunu yapan *kendisi* olurdu. Büyü dünyasının büyüsünü çalan kişi Sihirbaz olurdu...

Bir elini sıkıp ona büyümden biraz verdim. Bir avuç.

Sihirbaz parmaklarımı sıktı ve vücudu kasıldı ama elimi bırakmadı. "Simon!" Gözleri parladı. Gerçek anlamda. "Sanırım işe yarayacak!"

"İşe *yarayacak,*" dedi benim sesim. Ama konuşan ben değildim. Humdrum arkamızda, Ebb'in cesedinin üzerinde duruyordu.

Kaskatı kesilen Sihirbaz'ın ağzı açık kaldı. Onun Humdrum'ı daha önce hiç görmediğini unutmuştum. "Simon," dedi Sihirbaz. "Bu sensin."

"Bu Humdrum," dedim.

"Seni bulduğum günkü halin." Gözleri kocaman açılmış ve yumuşak bir ifadeyle bakıyordu. "Oğlum..."

"Ben o değilim," dedi Humdrum. "Ben kimsenin oğlu değilim."

"Benim gölgemsin," dedim Humdrum'a. Ondan artık korkmuyordum.

"Daha çok bir çıkış yarası," dedi. "Ya da egzoz dumanının bıraktığı iz. Bunu düşünecek fazlaca vaktim oldu."

"Sinsi Humdrum," diye fısıldadı Sihirbaz.

"Dandik bir isim," dedi Humdrum, topunu sektirerek. "Sen mi buldun?"

Sihirbaz bana dönüp iki bileğimi de tuttu. "Şimdi, Simon, ver bana. Humdrum tam burada."

"Kanatların ne zaman çıktı?" diye sordu Humdrum. "Benim kanatlarım hiç olmayacak. Ya da kılıcım. Doğru düzgün bir topum bile olmadı... futbol topum olsaydı keşke."

Sihirbaz, Humdrum'ı izlerken bileklerime asıldı. "*Şimdi, Simon!* Bu işe bir son vereceğiz."

"Yap," dedi Humdrum. "Haklı. Her şeyin sonunu getir. Tüm büyünün. *Hepsinin.*"

Humdrum topu bana atınca yakalamak için Sihirbaz'ı ittim.

"Simon!" diye bağırdı Sihirbaz.

Kırmızı topu takım elbisemin cebine soktum –bu gri takımı ne ara düşündüğümü bilmiyordum– ve Humdrum'a baktım. Tek yolu buydu.

Çocuğu omuzlarından yakaladım.

Güldü. "Ne yapacaksın? Bana vuracak mısın? Patlayacak mısın? Bunun işe yaramayacağından eminim."

"Hayır," dedim. "Buna bir son vereceğim. Üzgünüm."

"*Üzgün müsün?*"

"Seni terk ettikten sonra olan tüm güzel şeyler için üzgünüm."

Humdrum'ın kafası karışmış görünüyordu. Gözlerimi kapadım ve tüm kapıların kilidini açtığımı hayal ettim –her pencereyi, her musluğu açtığımı– ve ona boşalttığımı.

Ne ürktü ne de benden kaçtı. Gözlerimi tekrar açtığımda hâlâ bana bakıyordu fakat artık o kadar da şaşırmış görünmüyordu.

Humrdum ellerini ellerimin üzerine koyup başını hafifçe onaylarcasına salladı. Kendinden emindi ve gözlerinde sert bir ifade vardı. Böyle bir anda bile küçük bir haydudu andırıyordu.

Ben de başımı salladım.

Hepsini ona verdim.

Hepsini bıraktım.

Sihirbaz bizi ayırmaya çalışıyordu –bana bağırıyor, büyü yapıyordu– ama dünyanın merkezine çakılıydım ve Sihirbaz'ın elleri Humdrum'ın içinden geçiyordu. Çocuk kayboluyordu; ellerimi omuzlarında tutmam giderek zorlaşıyordu.

Onun, Humdrum'ın canını acıttığımı sanmıyordum. Sadece yorgun görünüyordu.

O bir boşluktu. Benden sonra kalan şeydi.

Bazen boşluklar büyümek isterdi ama Baz yanılıyordu; bazen de doldurulmak isterlerdi.

Ona her şeyi verdim ve sonra beni çektiğini hissettim. Öncesinde büyümü boşaltıyordum, şimdiyse benden çekiliyor, vakumlanıyordu.

Ellerim Humdrum'ın omuzlarından kaydı ama büyüm ona akmaya devam etti. Dizlerimin üzerine düştüm, daha da hızlı akmaya başladı.

Parmak uçlarım sızlıyordu. Ateş kokusu alıyordum. Tenimin etrafında kıvılcımlar uçuşuyordu.

Bu patlamak değil, diye düşündüm. *Bu, sönmek.*

83

BAZ

Tabii ki gecikmiştik.

Üstüne üstlük, küçük düşürücü başarısızlığımızın üstüne bir de o kadar susamıştım ki Klidestal cinsi bir atı bile bitirebilirdim.

O köpeğin kanını içip acısına bir son vermeliydim.

Belki de Bunce'ın acısına bir son vermeliydim.

Bir tepeye geldiğimizde ilerideki okulu görebiliyorduk. Açık kapılardan son hız geçmeye hazırdım ama Jaguar kara saplandı. Bunce'la Ulu Çayır'a koşmaya başladık.

Karşı yönden Wellbelove'ın paniklemiş bir tavşan gibi bize doğru koştuğunu görünce afalladık.

PENELOPE

Agatha ağlıyordu, nefes nefeseydi ve kara rağmen bir atlet gibi koşuyordu. Watford'ın atletizm takımı olmaması talihsizlikti.

Bizi gördüğünde durmadı, sadece elimden tutup beni de çekmeye çalıştı. "Kaç," dedi. "Penny, kaç! Sihirbaz!"

"Sihirbaz'a ne olmuş?" Diğer elini tuttum ve Agatha etrafımda dönmeye başlayarak beni de çevirdi.

"O bir şeytan!" dedi. "Tabii ki öyle!"

Baz onu omuzlarından tutmaya çalıştı. "Simon burada mı?"

Agatha ondan geri çekilip önce geriye doğru, sonra yine bize doğru koştu. "Yeni geldi," dedi. "Ama Sihirbaz bir şeytan. Keçi çobanıyla savaşıyor."

"Ebb mi?" dedim.

"Ve bana zarar vermeye çalıştı. Bir şey yapacaktı, bir şey alacaktı. Simon'ı istiyor."

"Hadi!" diye bağırdı Baz.

"Bizimle gel," dedim Agatha'ya. "Bize yardım et."

"Yapamam," dedi başını iki yana sallayarak. "Yapamam."

Ve uzaklaştı.

BAZ

Wellbelove bir yöne, Bunce diğer yöne koştu.

Okuldan bir ses geldi... yapay şimşek ya da teneke çatıya vuran hortum gibiydi.

Asma köprüde Penny'nin peşinden koştum. Avluya ulaştığımızda Simon'ın nerede olduğu aşikârdı: Beyaz Şapel'deki tüm pencereler kırılmıştı. Dışarıya duman sızıyordu ve duvarlar bile sanki ufuktaki sıcaklık gibi titreşiyordu.

Hava Simon'ın büyüsüyle yoğundu. Yanık kokusuyla.

Bunce tökezleyip öksürdü. Kolundan tutup düşmemesi için ona yaslandım. Şu an basit bir büyü bile yapsa şaşardım. "İyi misin, Bunce?"

"Simon," dedi.

"Biliyorum. Dayanabilecek misin?"

Başını onaylarcasına sallayıp benden uzaklaşırken atkuyruğu da kararlı bir şekilde salladı.

Şapel'e yaklaştıkça pis hava daha da kötüleşiyordu. Binanın içi sıradışı bir şekilde karanlıktı. Sanki ışıktan fazlası kayıptı.

Humdrum'ın varlığını, onun yarattığı kaşıntı ve emme hissini duyar gibiydim ama elimde tuttuğum asam canlıydı.

İçimden bir şey geçti –havada bir dalgalanma gibi– ve Bunce yeniden öne atıldı. Onu yakaladım.

"Gitmek zorunda değiliz," dedim.

"Zorundayız," dedi. "Zorundayım."

Başımı onaylarcasına salladım. Bu kez onu bırakmadım. Kapılardan, koridorlardan geçip Şapel'in arka kısmı gibi görünen yere, en kötüsüne doğru birlikte yürüdük.

Midem bulandı.

Artık hava değil, yalnızca Simon vardı.

Bunce bir başka kapıyı açtı ve ikimiz de kollarımızı gözlerimize siper ettik. İçerisi alev gibi parlıyordu.

"Yukarıda!" diye bağırdı Bunce.

Gösterdiği yere bakmaya çalıştım. Işık bir an kararadı, sonra yeniden parladı. Tavandaki bir açıklıktan geliyordu. En az beş metre yukarıdaydı.

Bunce büyü yapmak için elini kaldırdı ama karnını tuttu.

Sol kolumu ona dolayıp asamı tavandaki kapıya doğrulttum. ***"Aşkın hafif kanatlarıyla!"***

Bu zor ve eski bir büyüydü, ancak 16. yüzyıldaki Büyük Ünlü Kayması'nı anlarsanız işe yarardı. Bir de sırılsıklam âşıksanız.

Bunce'la açıklığa doğru süzüldük ve bizi korumaya çalışmadım çünkü koruyabilecek hiçbir şey yoktu.

Tarif edilemeyecek kadar gürültülü ve sarsıntılı bir odaya çıkıp kırık camların arasında çömelerek kendimize hâkim olmaya çalıştık. Bunce kustu.

Işığın çok fazla parlamadığı ya da tamamen sönmediği birkaç saniyede Simon'ı odanın ortasında Humdrum'ı ona çok önemli bir şey söylemek üzereymiş gibi tutarken gördüm.

Yine kırmızı kanatları vardı ve onları açmıştı.

Sihirbaz da buradaydı ve Simon'ı çekmeye çalışıyordu ama nafileydi; Snow omuzları öne eğilmiş, çenesini öne çıkarmış bir şekilde dururken hiçbir şey onu kıpırdatamazdı.

Bunce ellerinin ve dizlerinin üzerinde başını kaldırmaya çalıştı. "Ne yapıyor?"

"Bilmiyorum," dedim.

"Onu durdurmaya çalışmalı mıyız?"

"Sence yapabilir miyiz?"

Işığın yoğunluğu azalıyordu. Karanlığın da.

Artık Humdrum'ı göremiyordum ama Simon bir şeyi hâlâ sıkıca tutuyordu.

Ses de değişiyordu; dağılıyormuş gibi yükseliyor, kükremeden haykırışa dönüşüyordu.

Ses sustuğunda kulaklarım tıkandı ve Simon yere düştü. Artık tek ışık, kırık pencerelerden giren ay ışığıydı.

Simon düştü ve kalkmadı.

PENELOPE

Bir süreliğine tek ses Baz'ın haykırışıydı.

Sonra Sihirbaz, Simon'ın hareketsiz bedeninin üzerine çullandı.

"Ne yaptın?" Simon'ı sarsıyor, kanatlarına vuruyordu. "Bana ver!"

Simon, Sihirbaz'ı itmek için bir kolunu kaldırdı ve bu yaşam belirtisi Baz'ın harekete geçmesine yetti. O kadar hızlı hareket ediyordu ki Sihirbaz'ı göğsünden tutup sivri dişlerini boynuna yaklaştırana dek ona odaklanamadım.

"Hayır!" diye fısıldadı Simon, onların bacaklarını yakalayıp kendini kaldırmaya çalışırken.

Sihirbaz gümüş uçlu asasını Baz'a doğrulttu ama Simon onu alıp kendi kalbine götürdü. "Hayır," dedi Baz'a. Ya da Sihirbaz'a. "Dur!"

Üçü birlikte yuvarlandı. Sihirbaz'ın üzeri kanla kaplıydı ve Baz'ın ağzı dişle doluydu.

Sihirbaz, Simon'a, "Bana ver!" diye bağırdı. Asasını mı kastediyordu?

"Gitti!" diye haykırdı Simon kendini kaldırmak için asayı kullanarak. "Hepsi gitti!"

Sihirbaz asasını Simon'ın göğsüne bastırdı. "Bana ver!"

Baz, Sihirbaz'ı saçından tutarak geri çekti.

"Dur!" diye bağırdı Simon. "Bitti!"

Kimse onu dinlemiyordu.

Yüzüklü elimi kaldırıp olabildiğince anlaşılır ve yüksek sesle konuşarak büyümün midemdeki boşluktan çıkmasını sağladım: ***"Simon diyor ki!"***

Simon'ın sonraki sözleri büyüyle çınladı: ***"Kes şunu, bana acı çektirmeyi kes!"***

Sihirbaz aniden ondan uzaklaşıp Baz'ın kollarına yığıldı.

Baz şaşkınlıkla geri çekilerek Sihirbaz'ı bıraktı ve Simon'a uzandı ama Simon, Sihirbaz'ın başında durmuş, göğsünü tutuyordu.

"Sanırım... sanırım öldü. Penny! Sanırım onu öldürdüm. Ah, Tanrım," diye hıçkırdı Simon. "Ah. Penny!"

Hâlâ titriyordum ama emekleyerek yanlarına gittim. "Sorun yok, Simon."

"Sorun var... Sihirbaz öldü. Neden öldü?"

Neden öldüğünü bilmiyordum.

Neler olduğunu bilmiyordum.

"Belki de sana acı çektirmesine son vermenin tek yolu buydu," dedim.

"Ama ben onu öldürmek istemedim!" diye bağırdı Simon, kollarını altından geçirip Sihirbaz'ı doğrultarak.

"Teknik olarak onu öldüren Bunce'tı," dedi Baz ama bunu şefkatle söyledi ve gözlerinde yaşlar vardı.

"Öldü," dedi Simon. "Sihirbaz öldü."

84

LUCY

Yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu bilmiyordum; daha önce hiç hamile kalmamıştım. Ve kimse de sana hamile kalmamıştı, Simon.

Kitaplarda senin kelebek kanatları ve kıpırtı gibi hissettireceğin yazıyordu. Bir telaş. Bense çok daha fazlasını hissediyordum.

İçimde uğuldadığını hissediyordum. Yoğun ve parlak. Karnımdan parmak uçlarıma kadar çalkalandığımı hissediyordum.

Davy yanımdan hiç ayrılmadı. Benim için yemek yaptı. İkimiz için de iyilik büyüleri yaptı.

Bu iyiliğin ritüel yüzünden olduğunu düşünebilirsin ama beni gerçekten önemsediğini düşünüyordum. Seni önemsediğini...

İkimizin de inşa ettiği parlak gelecekte yanında durmamızı istediğini düşünüyordum. Yeni bir Sihirbazlar Âlemi'nde.

Hamile kadınlar hep yorgun olurlar. Yemek yemeden duramazlar. Zayıf ve sersem hissederler. Bir gün yeni tavuklarımızı beslemeye çıktığımda eve dönemediğimi fark ettim. Bir adım daha atacak gücüm yoktu.

Dizlerimin üzerine çöktüm, seni korumaya çalışarak yavaşça öne eğildim. Sonra gözlerimin karardığını hissettim.

Davy içeride kestiriyordu. Uyandığında beni kızarmış ve susamış bir halde orada buldu. Beni eve taşıyıp neler olabileceği ve neden büyüyle yardım çağırmadığım hakkında söylendi. Ama büyüm azalmıştı; en son büyü yapmamın üzerinden haftalar geçmişti. Son zamanlarda denediğimde boş bir kutuya vuruyormuşum gibi hissediyordum. Önceden orada olanlar artık *yoktu*.

Hamileyken herkesin büyüsünün dengesi biraz bozulurdu.

Ertesi gün kendimi daha iyi hissettim.

Sonraki günse daha kötü...

Karnımdaki çekme hissi giderek sıkışan bir manivela gibi her geçen gün güçleniyordu. Kulübede kalamayacakmışım gibi hissediyordum ama kapıya bile ulaşamıyordum.

"Havaya ihtiyacı var," demiştim Davy'ye ve bana karşı çıkmamıştı.

Beni boş bahçeye çıkardı ve benimle çimlere uzandı. Yeri altımda hissetmeye ihtiyacım vardı. Havayı ve güneşi.

"Daha iyiyim," dedim Davy'ye fakat manivelanın hâlâ döndüğünü hissediyordum.

Yalnız olduğum zamanlarda seninle konuşurdum.

Sana aileni anlatırdım. Büyükannenleri. Kulübeyi. Babanla tanıştığımız Watford'ı.

Sana ismini verdim.

"Simon," dedim Davy'ye. Erkek olacağını öğrenmiştik.

"Pekâlâ," dedi. "Neden?"

"Güzel bir isim, bilge bir isim."

"Bir kurtarıcı ismi mi?"

"Eğer Ulu Büyücü'yse zaten ne seçersek seçelim otomatik olarak kurtarıcı ismi olacak."

"Doğru," dedi. "Simon."

"Simon Snow."

"O nedir?"

"İkinci ismi. Simon *Snow.*"

"Nereden çıktı?"

"Çünkü hoşuma gitti. Ayrıca herkesin komik bir ikinci adı olmalı."

"Seninki ne?"

"Winifred."

Ben artık kaldıramayacak duruma gelinceye kadar güldük.

Hamileyken herkes yorgun olurdu. Herkesin midesi bulanırdı. Ve herkes kendini tuhaf hissederdi.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sorardı Davy.

"İyi," diye cevaplardım.

"Oğlumuz nasıl?"

"Aç."

Davy'ye gerçeği hiç söylememiştim; bana nasıl yardım edebilirdi ki? Söyleseydim ne yapardı acaba?

"Kendimi boş bir koridor gibi hissediyorum, Davy. Rüzgâr tüneli gibi. İçimde bir şey varmış ve yalnızca beni değil, her şeyi yiyormuş gibi. Ama 'yemek' doğru kelime değil. Tüketiyor, emiyor, yok ediyor. Bir yıldız ne kadar sürede patlar? Kaç trilyon yılda?"

Belki sana bunları söylememeliyim. Sana bunları söylemek için gelmedim.

Senin suçun olduğunu düşünmeni istemiyorum.

Sen zaten bizim çocuğumuz olacaktın, Simon. Sen her bakımdan bizimdin. Bunların hiçbiri senin suçun değil. Seni biz bu kadar güçlü yaptık... ormanın ortasında yangın başlatmak gibi. Seni biz bu kadar aç yaptık.

Sonunda sadece seni görmek istedim.

Doğduğunda belki biraz olsun kendime gelebileceğimi sandım.

Doğum başladığında Davy'den yardım çağırmasını istemeliydim. Ama insanların ne yaptığımızı öğrenmeleri riskini alamazdık.

Gündönümünde doğdun. O kadar kolayca doğdun ki bana daha fazla acı çektirmek istemediğine yemin edebilirdim.

Baban seni kucağına alıp bana gösterdi ve yüzlerimizi öpücüklere boğdu. Senden önce dünyanın en güçlü büyücüsü oydu ve bize koruma büyüleri yaptı.

Seni gördüm.

Seni kucağıma aldım.

Seni istedim.

Sana bunları söylemek için geri geldim. Seni daha görmeden sevmiştim ve kucağıma aldığım anda daha çok sevdim. Seni bu kadar erken bırakmayı hiç istemedim.

Seni asla bırakmazdım.

Simon, Simon.

Gül oğlum.

85

PENELOPE

Ne kadar olduğunu bilmediğim bir süre boyunca orada oturduk. Hepimiz keder, bitkinlik ve rahatlama duygularını tüketmiştik.

Sonra Simon takım elbisesinin ceketini çıkardı –kanatlarının çıktığı yerden yırtılmıştı– ve Sihirbaz'ın cesedinin üzerine örttü. Tekrar ağlamaya başlayınca Baz onu kollarına çekti. Simon bunu yapmasına bir şey demedi.

"Geçti," dedi Baz. "Hepsi geçti." Bir kolunu sıkıca Simon'a dolamış, diğeriyleyse yüzünü ve saçını okşuyordu. "Yaptın, değil mi?" diye fısıldadı Baz. "Humdrum'ı yendin. Günü kurtardın, seni cesur pislik. Tam bir kâbussun."

"Ona büyümü verdim, Baz. Hepsini."

"Büyüye kimin ihtiyacı var ki," dedi Baz. "Seni vampire dönüştürüp sonsuza dek benimle yaşamak zorunda bırakacağım."

Simon'ın omuzları inip kalkıyordu.

Baz konuşmaya devam etti. "Düşünsene, Simon. Süpergüçler. X-ışınlı gözler."

Simon başını kaldırdı. "Senin X ışınlı gözlerin yok."

Baz bir kaşını kaldırdı. Saçları yüzüne düşmüştü ve elleri kanıyordu.

"Onu öldürdüm," dedi Simon.

"Geçecek." Baz iki kolunu da ona doladı. "Geçecek, aşkım."

Her şey mantıklı gelmeye başladı.

SON

PENELOPE

Anneme küçük bir kuş gönderdim. Bir grup kuş kırık camlardan içeri girip Sihirbaz'ın cesedinin etrafında uçuşuyordu.

Hepimiz berbat haldeydik. Oracıkta uyuyakaldım. İki cesedin arasında. İşte o kadar yorgundum.

Simon, Ebb'e yardım etmeye çalıştı ama Ebb'in cesedi soğumuştu. Ölmüştü. Ona büyü yapmadı –üzerini bile örtmedi–, onun da Baz ve benim kadar yorgun olduğunu düşündüm. Ve hayatında ilk defa büyüsüzdü. Büyüsünün sonsuza dek bittiğini çok sonra anladım.

Baz hem yorgun hem de açtı. İçerideki kan –sanırım Ebb'in kanıydı– onu delirtiyordu. Sonunda kuşların kanını içmeye başladı. Bu biraz rahatsız ediciydi ama tüm olanların yarısı kadar bile rahatsız etmiyordu ve ne Simon ne de ben onu durdurmaya çalıştık.

Bir süre sonra annem yanında Premal'le birlikte geldi; beni bulması için anneme yardım ediyordu. O sırada uyuduğumuz için annem ve Premal *hepimizin* öldüğünü sandı. Kalktığımda annem bir Ziyaretçi kadar beyazdı. Sanırım benimle ilgili en büyük korkusunun gerçekleştiğini düşünmüştü.

Premal, Sihirbaz'ı görünce ağladı.

Annem, Sihirbaz'a tek bir bakış attı ve soruşturma için korumak üzere cesedine büyü yaptı ve bir daha da bakmadı.

Babamı, Dr. Wellbelove'ı, Meclis'ten birkaç kişiyi aradı; ardından Simon, Baz ve beni alıp kuledeki odalarına götürdü. (İçeri girebilmemin sebebi annemdi; babam Maskeliler Evi'nde yaşarken annem koruma büyüsünü kırmıştı ve artık tüm kadın Bunce'lar girebiliyordu.) Premal bize çay ile bisküvi getirdi ve sonra yine uyuyakaldık.

Uyandığımda anneme Agatha'dan bahsettim. Hâlâ karın içinde bir yerlerde olabileceğini düşünüyordum. Baz uyandığında ailesini aradı.

Simon uyandığında konuşmadı. Sadece çayını içti ve Baz'ın kollarına sokuldu.

Tarih bizi nasıl yazacaktı, bilmiyordum. Simon'ın Sihirbaz'ı öldürdüğünü mü söyleyeceklerdi? Benim?

Savaşı bitirmede Baz'ın da hak ettiği övgüyü almasını umuyordum.

Baz eve gittiğinde Eski Aileler, Sihirbaz ölmüş ve Simon gücünü kaybetmiş olmasına rağmen hâlâ sabırsızlanıyorlardı; henüz kimse bilmiyordu ama Humdrum da gitmişti.

Annem Grimm'lerin ve Pitch'lerin her şeyin kontrolünü ele geçirmek için bu fırsatı değerlendireceklerini düşünüyordu.

Ama Baz eve gitti, Meclis toplandı, yeni seçimler yapıldı ve savaş hiç başlamadı.

Annem yeni müdire oldu. Resmi olarak. Meclis onu atadı.

Watford'a dönüp diplomamı almam konusunda beni ikna etmeye çalıştı. Simon dönmek isteseydi ben de dönebilirdim. Ama orada çok fazla kötü anım vardı. Ne zaman asma köprüden geçmeye çalışsam midem bulanıyordu. Baz'ın nasıl idare ettiğini bilmiyordum.

Agatha oraya asla geri dönmeyeceğini söylüyordu. "Ölürüm de gitmem," diyordu. "Ki orada kalsaydım sonum o olacaktı zaten."

BAZ

Bugün mezuniyet törenim vardı. Sınıf birincisi olduğum için –Bunce bıraktıktan sonra rakibim kalmamıştı– konuşma yapmam gerekiyordu.

Simon'a gelmemesini söyledim. Büyüyü hissedemiyorken etrafınızın büyücülerle sarılı olması biraz kasvetliydi.

Watford'a gelip de artık olmadığı şeyleri düşünmesini istemiyordum. Artık Sihirbaz'ın Vârisi değildi. Büyücü bile değildi.

Bunların dışındaysa hâlâ aynıydı: cesurdu, dürüsttü, müthiş yakışıklıydı (o lanet kuyruğuyla bile) ama bunları duymak istediğini sanmıyordum.

Açıkçası bunları söylemekte zorlanıyordum da.

Bazen bizim için konuşmak... zor oluyordu. Son zamanlarda. Onu suçlamıyordum. Hayat Simon Snow'a verdiği sözleri tam anlamıyla tutmamıştı. Bazen sırf dengede tutabilmek için onunla kavga etmem gerektiğini düşünüyordum.

Neyse. Burada olmak isteyeceğini sanmıyordum.

Annem kendi mezuniyet töreninde konuşma yapmıştı. Onu okulun arşivinden bulmuştum ve bugün de onu okuyacaktım. Büyüyle ilgiliydi, büyü lütfuyla. Ve sorumlulukla.

Watford'la ilgiliydi. Annemin orayı neden sevdiğiyle ilgili. Özleyeceği şeylerin listesini yapmıştı. Vişneli çörekler, Hitabet dersleri ve Ulu Çayır'daki yoncalar gibi.

Watford'ı annem kadar sevdiğimi söyleyemezdim. Burası her zaman ondan alınan yer olarak kalacaktı. Ve onun benden alındığı yer olarak. İşgal edilmiş topraklarda okula gitmek gibiydi.

Yine de Simon ve Penny olmamasına rağmen son dönemimde okula gideceğimi biliyordum. Watford'ı bırakmış, tarihteki ilk Pitch olmayacaktım.

Konuşmalar Beyaz Şapel'de yapılıyordu.

Fiona teyzem ön sırada oturuyordu. İsmim okunduğunda sevinç çığlığı attı. Son zamanlarda onu hiç görmediğim kadar mutluydu. Sihirbaz öldükten sonra ne yapacağını bilememişti. Sanırım onu tekrar öldürmek istiyordu. (Ve tekrar.) Sonra Meclis onu vampir avcısı yaptı ve her şey yoluna girdi. Gizli bir timdeydi ve zamanının yarısında Prag'da gizli görevdeydi. Okuldan mezun olunca onun evine taşınacaktım. Ailem onlarla birlikte Oxford'a gitmemi istiyordu –oradaki av kulübesine taşınmışlardı– ama Simon'dan o kadar uzak kalamazdım. Babam bir erkek arkadaşım olduğunu hâlâ kabullenmemişti ve vampir *ya da* eşcinsel değilmişim gibi davranmak çok yorucu olacaktı.

Konuşmamın sonunda Fiona ağlıyor, mendiline sümkürüyordu. Babam ağlamıyordu ama törenden sonra benimle düzgün konuşamayacak durumdaydı. Sırtımı sıvazlayıp, "Aferin," deyip duruyordu.

"Hadi, Basil," dedi Fiona. "Seni Chelsea'ye götürüp biraz içireyim. Sadece en iyi kalite."

"Olmaz," dedim. "Bu akşam mezuniyet balosu var. Müdireye orada olacağımı söyledim."

"Takım elbise giyme fırsatını kaçıramazdın, değil mi?"

"Sanırım hayır."

"Eh, pekâlâ. Ben de seni yarın sarhoş ederim. Çay saatinde gelirim. Asalaklara dikkat et."

Bu Fiona tarzı veda etme şekliydi. Bundan nefret ediyordum.

Baloya birkaç saat daha olduğu için duvarların arkasındaki tepelerde yürüyüşe çıktım ve sarı süsenlerden toplayıp asma köprüden geçerek boş Şapel'e gittim.

Fener yakma ihtiyacı hissetmeden yeraltı mezarlığına indim. Burada kaybolmamın üzerinden yıllar geçmişti.

Acelem olmadığı için bulduğum tüm farelerin kanını içtim. Ben gittiğimde okulu fareler basacaktı.

Annemin mezarı Le Tombeau des Enfants'ın içindeydi. İskeletlerle sıralanmış bir tünelin içinde bronz levhalı taş bir girişi vardı.

O gün ölseydim ben de buraya gömülecektim. Yani gerçekten ölseydim.

Kapının eşiğinde oturup –kilit ya da kulp yoktu; duvarın içine geçirilmiş bir parçaydı– çiçekleri bıraktım.

"Bunların bazıları sana tanıdık gelecek," dedim konuşmamı çıkarırken. "Ama ben de bir şeyler ekledim."

Bir fare beni köşeden izliyordu. Onu görmezden gelmeye karar verdim.

Konuşmamı bitirdiğimde başımı taşa yasladım. "Beni duyamadığını biliyorum," dedim birkaç dakika sonra. "Burada olmadığını biliyorum...

"Geri geldin ve ben seni kaçırdım. Sonra benden istediğin şeyi yaptım ve muhtemelen bir daha hiç gelmeyeceksin."

Gözlerimi kapadım.

"Ama... sana hayatıma devam ettiğimi söylemek istedim. Olduğum gibi.

"Bunu ne kadar çok düşünsem de sanırım hiçbir senaryoda bu şekilde devam etmemi istemezdin; *izin vermezdin*.

"Ama yerimde olsan bence sen de aynı şeyi yapardın. Sen hiç pes etmedin. Hiçbir zaman."

Sertçe nefes verip ayağa kalktım.

Sonra kapıya dönüp başımı eğdim. Diğer iskeletlerin duyamayacağı kadar alçak sesle konuştum.

"Buraya genelde üzgün olduğumu söylemeye geldiğimi biliyorum. Ama sanırım bugün sana iyi olacağımı söylemeye geldim.

"Seni huzurundan alıkoyan şeylerden biri olmama izin verme, anne. Ben iyiyim."

Birkaç dakika bekledim... ne olur ne olmaz diye. Sonra mezarlıktan çıkıp pantolonumdaki tozları silkeledim.

Bilhassa sıkıcı bir baloydu. Watford'daki birkaç arkadaşım ya sevgilileriyle gelmişler ya da beni görmezden geliyorlardı. Dev ve Niall, Simon'la arkadaş olduğum için beni affetmemişlerdi. Dev tüm çocukluğumuzu ona komplo kurarak harcamalarına sebep olduğumu söylemişti.

"Ah, çocukken başka ne yapacaktın sanki?" diye sordum.

Dev cevap verme tenezzülünde bulunmadı.

Sonunda kendimi punç kâsesinin yanında, Müdire Bunce'la Latince ekleri konuşurken buldum. Her ne kadar ilgi çekici bir konu olsa da bunun için takım elbise giymeme gerek yoktu.

Sanırım Profesör Bunce, Penelope'nin burada olmamasından dolayı üzgündü. Penelope'nin okulu bırakmamış olsa bile muhtemelen baloya gelmeyeceğini söyleyerek onu teselli etmeyi düşündüm ama müdire çoktan e-postalarını kontrol etmek üzere avlunun diğer tarafına doğru gidiyordu.

"Sandviç olmasını umuyordum," diye homurdandı biri.

Onu duymazdan geldim çünkü arkadaş edinmek ya da muhabbet etmek için burada değildim.

"Ya da en azından pasta."

Arkamı dönünce Simon Snow'un punç masasının diğer tarafında durduğunu gördüm. Takım elbise giymiş, kravat takmış ve saçı düzgünce ayrılarak bir tarafa yapıştırılmıştı.

Bana bu şekilde gizlice yaklaşamıyor olması gerekirdi ama son günlerde farklı kokuyordu; tatlı ve kahverengi bir şey gibi. Artık yeşil alev ve kükürt kokmuyordu.

"Parti nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Cenaze havasında," dedim. "Buraya nasıl geldin?"

"Uçtum."

Ağzım açık kalınca kahkaha attı.

"Hayır," dedi. "Penny bıraktı. Kapının önünde indirdi."

"Kanatların nerede?"

"Hâlâ buradalar. Sadece görünmezler. Biri kuyruğuma takılıp düştü bile."

"Onu içine sokmanı söylemiştim."

"O zaman da pantolonum kötü duruyor."

Güldüm.

"Bana gülme," dedi.

"İyi de öyleyse ne zaman güleceğim?"

Snow gözlerini devirip gergince yana baktı. Beyaz Şapel'e doğru.

"Burada olmak zorunda değilsin," dedim.

"Hayır," dedi hemen. "Zorundayım." Boğazını temizledi. "Bensiz ayrılmanı istemedim."

Simon Snow dans edemiyordu.

Kuyruğu da durumu iyice zorlaştırıyordu. Kuyruğunun ucunu alıp sol bileğime doladım ve elimi beline götürdüm.

"Bunu yapmak zorunda değiliz," dedim insanların dans ettiği taş avluya çıktığımızda. "Kimse bilmek zorunda değil."

"Neyi?" diye sordu Snow. "Sana deli olduğumu mu? Artık çok geç."

Kuyruğunu tuttuğum sol elimi sırtına bastırdım ve sağ elimle elini tuttum. Sol elini havaya kaldırdı, sonra ne yapacağını bilmiyormuş gibi indirdi.

"Omzuma koy," dedim. Bir kaşımı kaldırdım. "Wellbelove sana dans etmeyi öğretmedi mi hiç?"

"Denedi," dedi. "Umutsuz vaka olduğumu söyledi."

"Çocuktan al haberi."

En azından şakı güzeldi. Nick Cave'den *Into My Arms* çalıyordu. Fiona'nın en sevdiklerinden. O kadar yavaştı ki hareket etmemize neredeyse gerek bile yoktu.

Snow'un üzerinde pahalı bir takım elbise vardı. Siyah pantolon, siyah yelek ve kadife ceket; siyah yakalı koyu maviydi. Omuzlarına tam oturmuştu ama kanatlarını nereye gizlediğini göremiyordum. Biri derli toplu durmaları için büyü yapmış olmalıydı.

Dik durdum. Herkes bize bakıyordu.

Dans eden herkes. Avluda punç içen herkes. Koç Mac, Minotor, ve Bayan Possibelf... Hepsi de kadehlerini dudaklarına götürdükleri sırada donakalmışlardı.

"Öğrenecekler," dedim. "Bunu konuşacaklar."

"Ne?" Snow çok uzaklardaydı. Son zamanlarda hep çok uzaklardaydı.

"Eşcinsel olduğumuzu anlayacaklar."

"İş başvurularım yandı," dedi Simon ifadesizce. "Ailem ne diyecek?"

Şakasını anlamadım.

Yüzüme bakıp bitkince iç geçirdi. "Baz, kaybedebileceğim tek şey sensin. Bu yüzden insan içinde eşcinsel olduğumu sergilemek benden nefret etmene sebep olmuyorsa çok da umurumda değil."

"Sadece dans ediyoruz," dedim. "Bu eşcinsellik sayılmaz."

"Dans etmek gayet de eşcinsel bir şey," dedi. "Dans edenler iki erkek olmadığında bile."

Kaşlarımı çattım. "Bunce var."

"Dans etmek için mi?"

"Hayır. Kaybedeceğin."

Yüzü asıldı.

Onu kendime çektim. "Hayır, demek istediğim, sadece ben yokum. Bunce da var."

"O Amerika'ya gidecek."

"Belki," dedim. "Belki de gitmez. Hemen değil. Ayrıca Amerika'ya gitmesi hafıza kaybına yol açacak değil. Hâlâ arkadaşın

olacak. Bunce'ın yalnızca iki buçuk arkadaşı var; seni bırakacağını sanmıyorum."

Snow bir şey söyleyecekken başını iki yana salladı ve ayaklarına baktı. Alnına birkaç bukle düştü.

"Ne?" diye sordum elini sıkarak. Bu ellere giderek aşina oluyordum. Simon Snow'la çıkmak hep hayal ettiğim gibi erotik değildi –şimdiye kadar çoğunlukla sessizce oturup binlerce kilometre uzağa dalıyorduk– ama hep el ele tutuşuyorduk. Snow markette kaybolmaktan korkan bir çocuk gibiydi.

O da elimi sıktı ama başını kaldırmadı.

Üstelememeye karar verdim. Her şeye rağmen buradaydı. Kravat takmıştı, dans ediyordu. Bu da bir şeydi.

Başımı başına yaslamak üzereydim ki aniden başını kaldırdı ve burnumu son anda ıskaladı. Geri çekildim. "Crowley aşkına, Snow!"

Yüzü kızardı. "Sadece..." Omzumu sıktı.

"Ne?"

"Bunu yapmak zorunda değilsiniz."

"Neyi?"

Yüzünü buruşturup dişlerini sıktı. Avlunun etrafına asılmış küçük ışıklar saçlarını aydınlatıyordu. "Sadece... Sen... Bu..."

"Kelimelerini kullan, Simon."

"Penny ve sen bunu yapmak zorunda değilsiniz. Ben sizin gibi değilim. Hiç olmadım. Ben bir aldatmacaydım."

"Bu doğru değil."

"Baz. Ben büyücü değilim."

"Gücünü kaybettin," diye karşı çıktım. "Onu feda ettin."

Kuyruğu elimden çözüldü. Üzgün olduğu zamanlarda savruluyordu. "Bence hiç benim değildi," dedi. "Sihirbaz nasıl yaptı, bilmiyorum ama Penny ve sen başından beri haklıydınız; büyücüler çocuklarını terk etmezler. Ben bir Normalim."

"Snow."

"Büyüde kötüydüm çünkü hiç sahip olmamam gerekiyordu! Bugün kapılar bana açılmadı bile. Beni Penny içeri sokmak zorunda kaldı."

Bir çift bize yaklaştı; konuşmamızı dinledikleri belliydi. Keris ve lanet perisi. Sertçe bakınca uzaklaştılar.

Snow, ondan daha güçlü olmama rağmen elimi ve omzumu eziyordu. "*Simon*. Kes şunu. saçmalıyorsun."

"Öyle mi? Penny ve sen büyüye Sihirbazlar Âlemi'ndeki diğer herkesten daha çok önem veriyorsunuz. Bende gördüğünüz şey de buydu; *güç*. Ama artık yok. O hiçbir zaman ben değildim."

"Sendin!" dedim. "Sen gelmiş geçmiş en güçlü büyücüydün. O gerçekti."

"Ben büyücülerin yüz karasıydım, bunu kaç kere söyledin?"

"Onu sırf kıskandığım için söylüyordum!"

"Eh, artık kıskanacak bir şey yok!"

Onu bıraktım. "Bunları neden söylüyorsun?"

Simon yumruklarını sıkıp boğa gibi eğildi. "Çünkü *beklemekten* bıktım."

"Neyi beklemekten?"

"Bana acımayı kesmenizi!"

"Sana hep acıyacağım!" Bu doğruydu. Büyüsünü kaybetmişti. Bu beni hep üzecekti.

"Ama bunu istemiyorum!" dedi dişlerinin arasından. "Artık aranıza ait değilim."

"Yanılıyorsun," dedim. Elini tekrar tutup kolumu ona doladım. "Yüksük bizi eşleştirdi."

"Yüksük mü?"

"Ben on bir yaşındaydım; annemi, ruhumu kaybetmiştim ve bana seni verdi."

"Bizi oda arkadaşı yaptı," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Biz hep daha fazlasıydık."

"Düşmandık."

"Sen evrenimin merkeziydin," dedim. "Her şey senin etrafında dönüyordu."

"Olduğum şey yüzünden, Baz. Büyüm yüzünden."

"*Hayır.*" Artık neredeyse onun kadar sinirleniyordum. "Evet. Yani Crowley aşkına, Snow; *evet,* o da bir kısmıydı. Sana bakmak güneşe doğrudan bakmak gibiydi."

"Bir daha öyle olamayacağım."

"Hayır. Büyüye şükürler olsun." Sertçe iç geçirdim. "Eski halin... Simon Snow, her gün ikimizin birden canlı çıkamayacağını düşünüyordum."

"Neyden?"

"*Hayattan.* Sen güneştin ve ben sana çarpmak üzereydim. Her gün uyandığımda, 'Bu, alevler içinde son bulacak,' diye düşünüyordum."

"Ormanınızı ateşe verdim..."

"Ama o son değildi."

"Baz." Yüz ifadesi artık öfkeli değil, kederliydi. "Sana yetişemem. Ben bir Normalim."

"Simon. *Kuyruğun* var."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Bak." Ellerimizi aramıza alıp çenesini kaldırdım. "Bana bak. Bunu sürekli söylemek istemiyorum. Şairane bir biçimde söylenmeden anlaşılması gereken bir şey bu..." Gözlerime baktı. "Sen hâlâ Simon Snow'sun. Sen hâlâ bu hikâyenin kahramanısın..."

"Bu bir hikâye değil!"

"*Her şey* bir hikâyedir. Sen de bir kahramansın. Benim için her şeyini feda ettin."

Şaşırmış ve utanmış görünüyordu. "Tam olarak senin için yapmadım aslında..."

"İyi. Benim için ve büyü dünyası için yaptın."

"Ben sadece kendi *pisliğimi* temizliyordum, Baz. Kendi kusmuğunu temizlediğin için kimse sana kahraman demez."

"Cesurdun. Cesur, özverili ve zeki. Sen busun, Simon. Senden hiç *sıkılmayacağım.*"

Hâlâ gözlerime bakıyordu. O ejderhaya baktığı gibi, başını kaldırmış, odaklanmış bir şekilde bakıyordu. "Ben Seçilmiş Kişi değilim," dedi.

Ona bakıp gülümsedim. Kolum hâlâ belindeydi. "Ben seni seçtim," dedim. "Seni seçtim, Simon Snow."

Snow ne kıpırdadı ne de yumuşadı. Bir an bana tokat atacağını ya da taş gibi sert kafasıyla kafama vuracağını sandım. Onun yerine yüzüme yaklaşıp beni öptü.

Geri çekildim. Elini bırakıp boynundan tuttum. Bana çarptı. Bir santim bile kıpırdamadım. (Aslında berbat bir durumdu ve dişlerim dudağını kanatırsa felaket olabilirdi.)

Ayrıldığımızda soluk soluğaydı. Alnımı alnına bastırdım ve boynundaki ve sırtındaki gerilimin geçtiğini hissettim.

"Fikrini değiştirebilirsin," dedi.

"Değiştirmeyeceğim." Başımı alnından çekmeden iki yana salladım.

"Hep senden düşük olacağım."

"Biliyorum; hayallerim gerçek oldu."

Bu onu kederle güldürdü. "Yine de," dedi. "Her zaman fikrini değiştirebilirsin."

"İkimiz de değiştirebiliriz," dedim. "Ama ben değiştirmeyeceğim."

Simon Snow'la dans etmenin böyle bir şey olacağını bilmem gerekirdi. Dans etmek yerine kavga etmek. Karşılıklı teslimiyet.

İki kolunu da boynuma dolayarak bana yaslandı. Herkesin bizi izlediğini ya unutmuştu ya da umurunda değildi. "Baz?" dedi.

"Evet?"

"Aşçı Pritchard'la hâlâ arkadaş mısın?"

"Sanırım."

"Ben... sandviç olacağını ummuştum da."

AGATHA

Kaliforniya'da her gün güneş parlıyordu.

Okuldan iki arkadaşımla evde kalıyordum. Ufak bir verandası vardı ve dersten geldiğimde Lucy'yle oturup güneşin tadını çıkarıyorduk.

Lucy spanyel cinsi köpeğimdi. Onu Watford'ın dışında, karların içinde bulmuştum. Ölmüş olabileceğini düşünmüştüm ama durup bunu anlamaya çalışmak istememiştim. Onu kucağıma alıp koşmaya devam etmiştim.

O gün kaçtığım için Penny'nin beni hiç affetmeyeceğini biliyordum ama geri dönemezdim. Yapamazdım. Hayatta kalma konusunda kendimden hiç bu kadar emin olmamıştım.

Koşmak zorundaydım.

Teknik olarak Watford'dan çıktığınızda gidebileceğiniz en uzak nokta Pasifik Okyanusu'nun ortasındaki Yeni Zelanda'ydı. Ama Kaliforniya daha uzaktaymış gibi hissediyordum.

Eski kıyafetlerimin hepsini evde bırakmıştım.

Artık ince elbiseler ve iplerini ayak bileklerime doladığım sandaletler giyiyordum.

Asamı da evde bırakmıştım; annem bilse fenalık geçirirdi. Bana sürekli büyücülerle tanışıp tanışmadığımı soruyordu. Kaliforniya'nın büyü konusunda çok popüler olduğunu söylüyordu. Palm Springs'te bir kulüp bile vardı.

Umurumda değildi. San Diego'da yaşıyordum. Arkadaşlarım restoranlarda ve alışveriş merkezlerinde çalışıyor, bense sıcak günlerde bile koyu renk bere takan erkeklerle çıkıyordum. Hafta içi ders çalışıyordum ve hafta sonları sahile gidiyorduk. Ailemin verdiği parayı okula ve taco yemeye harcıyordum.

Her şey çok Normaldi.

Ailem ve Helen dışında görüştüğüm tek büyücü Penelope'ydi. Mesaj atıyordu. Ona cevap vermemeyi denemiştim ama bu da işe yaramamıştı.

Bana Simon'ın nasıl olduğunu anlatıyordu. Mahkemeleri... İfade vermek için geri gitmem gerektiğini sanıyordum ama Meclis yazılı ifademi kabul etmişti.

Biriyle olanlar hakkında konuşmaya en yaklaştığım an buydu.

Gördüklerim hakkında.

Ebb hakkında.

Ebb'i hiç tanımıyordum. Simon'ın arkadaşıydı. Onun hep çatlak olduğunu düşünürdüm; o kulübede yaşayıp günlerini keçilerle geçiriyordu.

Ama artık onun hakkında daha fazla şey biliyordum.

Güçlü bir büyücüydü fakat güçlü büyücülerin yaptığını yapmamıştı. Sorumluluk almak istememişti. İnsanları kontrol etmek istememişti. Ya da savaşmak. Sadece Watford'da yaşayıp keçilerle ilgilenmek istemişti.

Ve ona izin vermemişlerdi.

Onu kendi haline bırakamamışlardı. Kendisiyle hiç ilgisi olmayan bir savaşta ölmüştü. Sihirbazlar Âlemi'nden kaçış yoktu. "Hayır, teşekkürler," deme şansınız yoktu.

Hayatımı kurtarmak için neden geri döndüğünü bilmiyordum. Onunla hiç konuşmamıştım bile.

Penny daha iyi bir Sihirbazlar Âlemi inşa etmeye yardım ederek Ebb'in anısını onurlandırmam gerektiğini söylüyordu.

Ama belki de onun yapmaya çalıştığı gibi kaçarak anısını onurlandırırdım.

Bana *kaçmamı* söylemişti.

Sihirbaz ile Lucy'nin fotoğrafı hâlâ yanımdaydı. Onu odamın kapısındaki aynaya sıkıştırmıştım. Bazen giyinirken onu düşünüyordum.

O kaçmıştı.

Hâlâ Kaliforniya'da olup olmadığını merak ettim. Burada bir ailesi olup olmadığını. Belki onunla Trader Joe's'da karşılaşırdım. (Köpeğime onun ismini verdiğimi söylemeyecektim.)

Sanırım bir gün bu fotoğrafı Simon'a gönderecektim.

Simon'la konuşmaya henüz hazır değildim ve onun da Sihirbaz'ın fotoğrafını almaya hazır olduğunu düşünmüyordum.

Ama Simon, Sihirbaz'ı gerçekten seven tek kişi olabilirdi. Onu Simon'ın öldürdüğünü biliyordum ama öldüğüne en çok üzülen de muhtemelen kendisiydi.

SIMON

İçlerinde büyüsü olmayan tek kişi olmama rağmen kimse kutuları merdivenden çıkarmama yardım etmiyordu.

Bir kutuyu koltuğa bırakırken, "Senin süpergüçlerin var," dedim Baz'a, "bunu yapman benim inip çıktığımın yarısı sürerdi."

"Evet..." Kremasını yalayabilmek için Starbucks bardağının kapağını çıkardı. "Ama o zaman Normal komşuların meraklanırdı ki gece gündüz kapınızda biten yakışıklı genci şimdiden merak etmeye başladılar bile."

"Komşular taşındığımızı bile bilmiyorlar. Hepsi çalışıyor."

"Bizi gördüklerinde merak edecekler ama. Hiçbir çiftin olamayacağı kadar havalı, gizemli ve iyi görünümlüyüz." Bana bakıp bardağı ağzından çekti. "Buraya gel, Snow, kanatlarından biri görünüyor."

Humdrum'a büyümü verdikten sonra kanatların kaybolacağını ya da düşeceğini sanmıştım. Ama Penny onları büyümle yaptığımı ve büyümü verdim diye yaptığım şeylerin ortadan kaybolmayacağını söylemişti.

Kuyruğum da hâlâ duruyordu ve Baz onunla sürekli dalga geçiyordu.

"Ejderha kuyruğu bile değil; kendine çizgi film şeytanlarının kuyruğundan yapmışsın."

"Aldırabileceğimden eminim," dedim. "Dr. Wellbelove'la konuşabilirim."

"Aceleye getirmeyelim."

Normaller ejderha kısımlarımı görmesinler diye Penny her sabah **Aradığınız robotlar bunlar değil** büyüsü yapıyordu ama büyü asla tüm gün kalmıyordu. Bir gün ders sırasında çıkacaklar diye korkuyordum.

"İnsanlara gösteriye çıkacağını söylersin," diye tavsiyede bulundu Baz.

"Ne tür bir gösteri?"

"Bilmiyorum... Fiona teyzem, insanlar sivri dişlerimi fark ederse böyle söylememi söylerdi."

Baz'ın önüne, kendim taşıdığım sehpaya oturdum. Bana bardağını uzattı ve bir yudum aldım. "Bu ne?"

"Balkabaklı moka. Ben yarattım."

"Şeker içmek gibi," dedim. "Çay içeceğimizi sanıyordum."

"Bunce sana su ısıtıcısı almadı mı? Bunları öğrenmen gerek, Snow. Kendi kendine yetmeyi." Asasını çıkarıp kanadıma dokundu. ***"Burada görülecek bir şey yok!"***

"Ah, Baz, yapma. **Burada görülecek bir şey** yok büyüsünden nefret ettiğimi biliyorsun. Şimdi insanlar bütün gün bana çarpacaklar."

"Seçme hakkın yok; Bunce'ın robot büyüsünü bilmiyorum."

Penny odasından çıktı. "Simon, kristal küremi gördün mü?"

"Görmeli miydim?"

"*Dikkat! Kristal küre,* yazılı kutudaydı. Ah, selam Baz. Burada ne yapıyorsun?"

"Ben hep burada olacağım, Bunce. Gece gündüz kapınızda olacağım."

"Taşınmamıza yardım etmeye mi geldin?"

Baz bardağının kapağını kapadı. "Hımm. Hayır."

Baz, Watford'dan mezun olduktan sonra birlikte eve çıkmayı düşünüyorduk. İkinci dönemi bitirmek üzere dönmüştü ama ben dönemezdim. Yani, ev hapsinde olmama rağmen dönebilirdim; Penelope'nin annesi izin verirdi.

Yalnızca baharda Baz'ın mezuniyet balosu için gitmiştim. Her şey geçmişte kalmış gibi hissetmeye başladığımda. Ebb'in ormanın derinlerindeki mezarını ziyaret etmek istemiştim.

Agatha da Watford'a dönmemişti. Ailesi onu zorlamamıştı. Artık Kaliforniya'da okuyordu. Penny bir köpeği olduğunu söylemişti. Onunla hiç konuşmamıştım. Bir süre Baz ve Penelope dışında kimseyle konuşmamıştım.

Sihirbaz'ın ölümünün ardından üç aylık bir soruşturma yapılmıştı. Sonunda ceza almadım. Penny de öyle. Büyüsünden sonra öyle bir şey söyleyeceğimi bilmediğini demişti ve ben de bunun Sihirbaz'ı öldüreceğini bilmediğimi söylemiştim.

O olmayınca Sihirbazlar Âlemi parçalanır sanmıştım ama yedi ay geçmesine rağmen savaş çıkmamıştı. Çıkacağını da sanmıyordum.

Sihirbaz'ın yerine biri geçmemişti.

Meclis Sihirbazlar Âlemi'nin bir lidere ihtiyacı olmadığına karar vermişti, en azından şimdilik. Dr. Wellbelove, Sihirbaz'ın koltuğuna benim aday olmamı önermişti ve suratına deli gibi gülmemek için kendimi zor tutmuştum.

Ama sanırım öyleydim... deliydim.

Yani, öyle olmalıydım.

Şikago'daki bir büyücü psikoloğuyla görüşüyordum. Dünyanın en iyi üç psikoloğundan biriydi. Seanslarımızı Skype üzerinden yapıyorduk. Baz'ın da onunla konuşmasını önermiştim ama ne zaman bahsetsem Baz konuyu değiştiriyordu.

Ailesi kuzeydeki bir başka evlerine taşınmıştı. Hampshire'a ya da diğer ölü bölgelere büyü geri gelmemişti ama Noel'den beri yeni delik de açılmamıştı. (O gün düzinelerce yeni delik açılmıştı. Bu konuda kendimi kötü hissediyordum; onların açılmamasını sağlayabilirdim.) Penny'nin babası arayıp hiçbir şeyin kötüleşmediğine

dair beni temin ediyordu. Onun birkaç incelemesine bile gitmiştim. Boşlukları ziyaret etmek benim için sorun değildi; kaybedecek büyüm yoktu. Yani... sorundu tabii ama başka sebeplerden dolayı.

Penny'nin babası bir gün büyünün ölü bölgelere geri geleceğini düşünüyordu. Bana Çernobil'de yetişen bitkiler ve Kaliforniya akbabasıyla ilgili çalışmaları göstermişti. Ona üniversiteye gideceğimi söylediğimde bana restorasyon ekolojisi okumamı söylemişti. "Oldukça iyileştirici olabilir, Simon."

Bilmiyordum. Temel derslerle başlayıp ilerleyen zamanlarda karar verecektim.

Baz birkaç hafta içinde Londra Ekonomi Okulu'na başlayacaktı. Ebeveynleri Oxford'a gitmişti ama Baz Londra'dan ayrılacağına göğsüne kazık saplanmasını tercih edeceğini söylemişti.

"Bu sende işe yarar mı?" diye sordum.

"Ne?"

"Kazık?"

"Bence kalbe giren bir kazık herkesi öldürür, Snow."

Bana ara ara Simon diyordu ama sadece birbirimize karşı iyi davranırken. (Her şey aynı şekilde devam ediyordu. Sanırım eşcinseldim; terapistim bunun şu an çözmem gereken şeyler arasında ilk beşte bile yer almadığını söylüyordu.)

Baz'la eve çıkmayı düşünmüştük ama ikimiz de yedi sene birlikte yaşadıktan sonra farklı oda arkadaşlarımız olmasının daha iyi olacağına karar vermiştik. Ayrıca Penny ve ben hep birlikte eve çıkmaktan bahsederdik.

Bunun gerçekleşeceğini hiç düşünmezdim.

Hayatın bizi bu noktaya getireceğini hiç düşünmezdim; dördüncü katta, iki odalı, su ısıtıcılı ve koltuğunda gri gözlü vampirin oturup yeni telefonunu kurcaladığı eve.

İkimizin birden hayatta kalacağını hiç düşünmezdim.

Bu şekilde baktığınızda büyüm çok da büyük bir fedakarlık gibi gelmiyordu. Baz'ın hayatı için. Kendi hayatım için.

Bazen rüyamda hâlâ büyüye sahip olduğumu görüyordum. Patladığımı görüyordum ve gerçek olup olmadığından emin olamayarak soluk soluğa uyanıyordum.

Ama hiç duman olmuyordu. Nefesim yanmıyor, tenim parlamıyordu. Göğsümde patlayan bir yıldız olduğunu hissetmiyordum.

Yalnızca ter, panik ve kalp çarpıntısı oluyordu; Şikago'daki terapistim benim gibi biri için bunun normal olduğunu söylüyordu.

"Yenilmiş bir süperdüşman için mi?" derdim.

Profesyonel bir şekilde gülümserdi. "Travma kurbanı için."

Kendimi travma kurbanı gibi hissetmiyordum. Yangın sonrası bir ev gibi hissediyordum. Bazen de ölen ama bedeninde kalan biri gibi. Bazen ise normal bir hayat yaşayayım diye *başkası* ölmüş, başkası her şeyini feda etmiş gibi hissediyordum.

Kanatlarla.

Ve kuyrukla.

Vampirlerle.

Büyücülerle.

Kollarımda bir kız yerine erkekle.

Ve kendim için hayal ettiğim ya da umduğum bu olmamasına rağmen mutlu sonla.

Bir şansla.

"Saat kaç?" diye sordu Penny. "Çay için çok erken mi? Bu kutulardan birinde bisküvi olacaktı. Büyüyle hazırlayabilirim."

Baz başını telefonundan kaldırdı. "Seçilmiş Kişi, Normal şekilde hazırlayacak," dedi. "Uğraş terapisi."

"Çay yapmayı zaten biliyorum. Ayrıca bana şöyle seslenmeyi kessen keşke."

"Sen gerçekten de Seçilmiş Kişi'ydin," dedi Penny. "Sihirbazlar Âlemi'ni bitirmek için *seçildin*. Başarısız olman seçilmediğin anlamına gelmez."

"Kehanet tam bir saçmalık," dedim. "'*Ve biri sonumuzu getirecek. Ve biri onun sonunu.*' Kendi sonumu da mı getirdim?"

"Hayır," dedi Baz. "O bendim tabii ki."

"Sen nasıl sonumu getirdin? Humdrum'ı ben durdurdum."

Baz sıkılmış gibi telefonuna baktı. "*Âşık oldun,* değil mi?"

Penny homurdandı ve Baz gülmeye başladı.

"Bu kadar flörtleşme yeter!" dedi Penny, ailesinin bize verdiği koltuğa oturarak. (Yukarı ben taşımıştım.) "Bu hayatta yeterince flörtleşmeye katlandım. Açım, Simon. Bisküvi kutusunu bul."

Baz sırıttı, ardından boynumu öptü. (Orada bir benim vardı; Baz onu nişan alıyordu.)

"Hadi öyleyse," dedi. "Asla vazgeçme, Simon."

TEŞEKKÜRLER

Joy DeLyria ile ne yüz yüze görüştük ne de telefonda konuştuk. Hatta bazen aylarca birbirimize e-posta bile göndermedik. Ama bu kitapla ilgili kendimi ne zaman çaresiz ve tıkanmış hissetsem, bana e-posta gönderir, *"Simon nasıl gidiyor?"* derdi.

Ve her seferinde devam etmeme yardım etti.

Bu karakterleri tutkuyla desteklediğin ve iyi tavsiyelerin konusunda bana cömert davrandığın için teşekkür ederim.

Leigh Bardugo ve David Levithan, iyi arkadaşlığınız ve okuyuculuğunuz için size de teşekkür ederim. (Biriniz çok sert olup beni ağlatmış olsanız da.) (Bunu yapan Leigh'di.)

Susie Day, tüm bunları gerçekten *dinleyip* benimle konuştuğun için teşekkürler. Ve İngiliz yaşantısıyla ilgili sayısız sorumu yanıtlayan Keris Stainton, teşekkürler.

Eşim Kai'ye sevgisi, teşviki ve klişeleri asla tükenmediği için teşekkürler.

Ölü sayısının daha yüksek olmasında ısrarcı olan Christopher Schelling'e teşekkürler.

Yazar olarak bana özgürlük ve arkadaş olarak destek veren Sara Goodman'a teşekkürler.

Yaratıcılıkları ve heyecanlarıyla beni sürekli şaşırtan St. Martin's Press'teki harika insanlara teşekkürler.

Son olarak, beni İngiltere'de evimde hissettiren ve muhteşem kitaplar basan Nicola Barr, Rachel Petty ve Macmillian's Children's Books'taki herkese teşekkürler.

YAZARIN NOTU

Fangirl kitabımı okuduysanız Simon Snow'un o romanda bir kurgu karakter olduğunu biliyorsunuzdur.

Kurgudaki bir kurgu karakter. Yüzlerce kurgu Seçilmiş Kişi'nin soyundan gelen bir tür alaşım.

Fangirl'de Simon, Gemma T. Leslie tarafından kaleme alınmış çocuk romanı serisinin kahramanı ve başkarakter Cath'in yazdığı hayran kurgularının asıl konusuydu.

O kitabı bitirdiğimde Cath ile erkek arkadaşı Levi'yi ve dünyalarını geride bırakabilmiştim. Onların hikâyesini bitirmişim gibi hissediyordum...

Ama Simon'ı bırakamadım.

Onun hakkında başkalarının sesinden o kadar çok şey yazmıştım ki Cath veya Gemma'nın değil de *benim* öykümde olsa onunla neler yapardım diye düşünüp duruyordum.

Simon Snow'la *ben* ne yapardım?

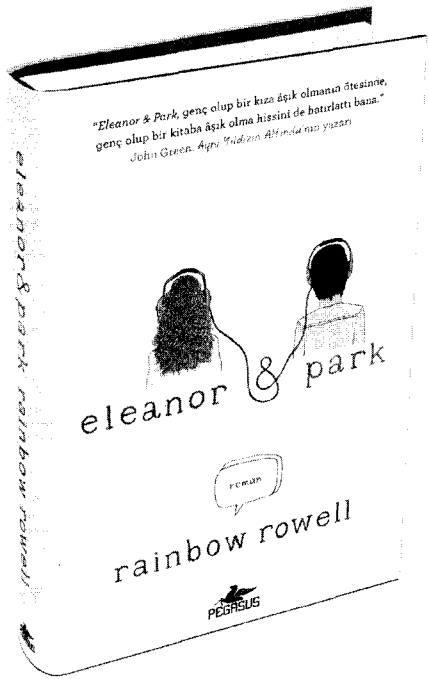
Baz'la *ben* ne yapardım? Ya Agatha? Ve Penny?

O kadar çok büyülü Seçilmiş Kişi öyküsü okumuş ve sevmiştim ki kendiminkini nasıl kaleme alırdım?

Asla Vazgeçme işte o öykü.

Aklımdan bir türlü çıkarıp atamadığım bir karaktere dair kendi bakış açım. Onunki gibi bir karaktere, bunun gibi bir maceraya benim yaklaşımım.

Fangirl'de yalnızca yarım yamalak hayal edilebilmiş Simon ile Baz'a borçlu olduğumu düşündüğüm öyküyü bu şekilde verebildim.

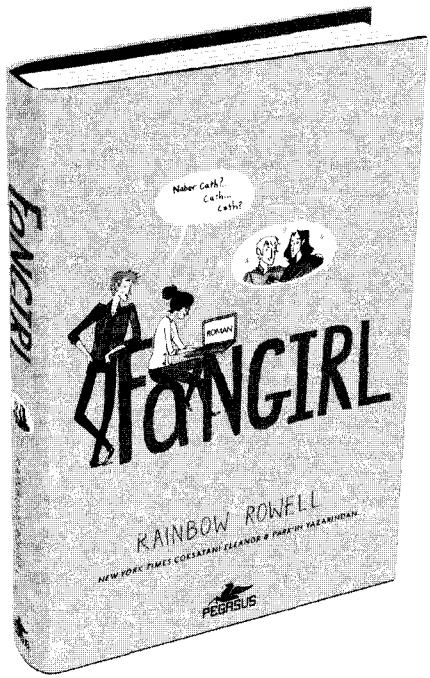

İki uyumsuz insan
Sıradışı bir aşk

"*Eleanor&Park*, genç olup bir kıza aşık olmanın ötesinde, genç olup bir kitaba âşık olma hissini de hatırlattı bana."
John Green, *Aynı Yıldızın Altında*'nın yazarı

"Komik, umut dolu, biraz küfürbaz, seksi ve hüzünlü... Bu tatlı aşk hikâyesi hem gençleri hem de yetişkinleri etkileyecek."
Kirkus Reviews

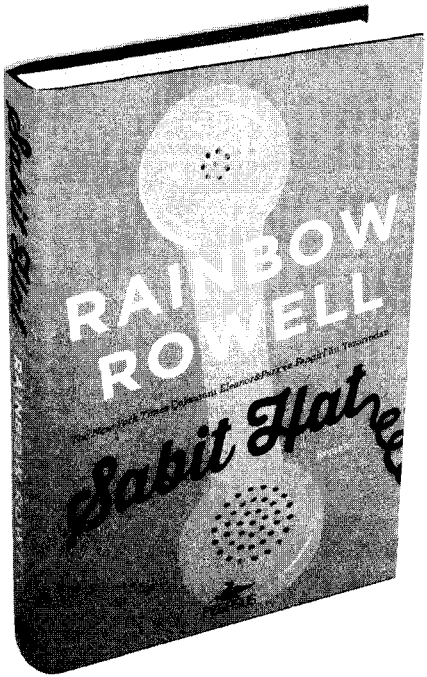
"Bu çekici, zeki ve naif hikâye gerçek aşkla dopdolu. Okurlar *Eleanor&Park*'a hayran kalacak."
Gayle Forman, *Eğer Yaşarsam*'ın yazarı

Gerçek ve düş arasında sıkışmış hayalperest bir genç kız...
Bir elmanın iki yarısıyken farklı hayatlara savrulan iki kardeş

"Son derece keyifli, sevgi dolu bir gençlik masalı; başarı kaderinde var."
New York Journal of Books

"Rowell, son derece popülerleşmiş hayran kurgusu evrenini ve on sekiz yaşındaki bir kızın aklından geçenleri başarıyla aktarıyor."
Entertainment Weekly

Aşkta ikinci şansı yakalasaydınız, aynı kararları mı verirdiniz?

Sabit Hat, iki insanın aynı yola baş koyup koyamayacağını ve aşkın, sizinle orta yolda buluşacak birini bulmak olup olmadığını sorguluyor...

"Rowell kategorize edilemeyecek kadar yetenekli. Sabit Hat kendine has bir roman."
Janet Maslin, *The New York Times*

"Her zamanki gibi akıcı ve keyif verici... Sayfalar uçup gidiyor."
Publishers Weekly

RAINBOW ROWELL

kitap yazıyor. Kimi zaman yetişkinler hakkında (*Attachments* ve *Sabit Hat*). Kimi zaman ise gençler hakkında (*Eleanor&Park* ve *Fangirl*). Ama hep çok konuşan insanlar hakkında yazıyor. Ve hayatının mahvolduğunu hisseden insanlar hakkında. Ve âşık olan insanlar hakkında. Rainbow yazmadığı zamanlarda çizgi roman okuyor, Disney World gezileri planlıyor ve aslında geniş perspektiften bakıldığında pek de önemli olmayan konular hakkında tartışıyor. Nebraska'da eşi ve iki oğluyla yaşıyor.

Daha fazla bilgi için rainbowrowell.com adresini ziyaret edebilirsiniz.

Kapak tasarımı ve illüstrasyonu: Olga Grlic

SIMON SNOW, ŞİMDİYE KADAR SEÇİLMİŞ EN KÖTÜ SEÇİLMİŞ KİŞİ!

Simon sadece eğlenmek ve Watford Sihirbazlık Okulu'ndaki son senesinin keyfini çıkarmak istemesine rağmen kimse ona rahat vermemektedir. Kız arkadaşı onu terk eder, en yakın arkadaşı yakasından düşmez, akıl hocasıysa onu güvende olabileceği bir dağa yollamak niyetindedir. Simon, oda arkadaşı ve çok uzun zamandır başdüşmanı olan Baz'ın ortalıkta görünmemesinin keyfini bile süremez çünkü yine hangi kötülüğün peşinde olduğunu düşünmekten kendini alamamaktadır. Ayrıca ortalığı hayaletler basmıştır. Ve vampirler. Simon'ı yok etmeye çalışan gerçek kötü yaratıklar. Gelmiş geçmiş en güçlü büyücü de olsanız bir an bile rahatlayıp hayatın tadını çıkaramazsınız.

Bir hayalet hikâyesi, aşk masalı ve polisiye roman olan *Asla Vazgeçme*'de bir Rainbow Rowell öyküsünden bekleyebileceğiniz kadar çok öpüşme ve konuşma var... ama hepsinden çok da canavarlar.

"Karakterize edilemeyen, varoluş stresiyle uğraşan, kayıplar yaşayan ve akılları karışan gençler hakkında bağımlılık yapıcı, romantik bir öykü."
Time

"*Asla Vazgeçme* bir zafer. Heyecanlı ve seksi, komik ve şoke edici, içinizi sızlatıyor ve gerçekten büyülü. Bana güvenin, daha önce hiç böyle bir büyücülük okulu görmediniz."
Lev Grossman, *The New York Times* çoksatanı *Büyücüler* serisinin yazarı

www.pegasusyayinlari.com